

ਇਤਿ ਜਿਨਿ ਕਰੀ

ਜੀਵਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ

ਇਤਿ ਜਿਨਿ ਕਰੀ

ਜੀਵਨੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਸਤਿਬੀਰ ਸਿੰਘ

SIKHBOOKCLUB.COM

ਨਿਊ ਬੁੱਕ ਕੰਪਨੀ

ਮਾਈ ਹੀਰਾਂ ਗੇਟ, ਜਲੰਧਰ।

ITI JIN KARI

(Life of Guru Tegh Bahadur Ji)

by SATBIR SINGH

Published by :

New Book Co., Mai Hiran Gate, Jalandhar. Ph : 2280045, 3293190, 2284325

ISBN B1-87476-75-3

SIKHBOOKCLUB.COM

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ : 1975, ਅਠਵੀਂ ਵਾਰ : 2010

ਮੁੱਲ 125 ਰੁਪਏ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ : ਨਿਉ ਬੁੱਕ ਕੰਪਨੀ, ਮਾਈ ਹੀਰਾ ਗੇਟ, ਜਲੰਧਰ।
Ph : 2280045, 3293190, 2284325
E-mail : newbookco@hotmail.com

ਛਾਪਕ : ਸਰਤਾਜ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ, ਜੋਸ਼ੀ ਅਸਟੇਟ, ਜਲੰਧਰ।

ਟਾਈਪ ਸੈਟਿੰਗ : ਸਟਾਰ ਪਲਸ, ਨਾਰਾਇਣ ਨਗਰ, ਖਸਤੀ ਸ਼ੇਖ, ਜਲੰਧਰ।

ਰਿਣੀ ਹਾਂ

ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜੀਵਨੀ ਮੁਕੰਮਲ ਕਰਵਾਈ। ਉੱਝ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਲਿਖਣ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਦਸ਼ਾ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਵਾਲੀ ਹੀ ਰਹੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਕੀੜੀ ਮਿਮਰੀ ਦੇ ਪਹਾੜ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਰਤਾ ਕੁ ਚੁੱਢ ਕੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ ਕਿ ਉਸ ਮੇਰ ਦਾ ਹਾਥ ਪਾ ਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਗੱਲ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ :

ਗੁਰ ਮਹਿਮਾ ਮਿਸਰੀ ਮੇਰ ਸਮ, ਅਮਿਤ ਅਗਮ ਅਪਾਰ।

ਚੀਰੀ, ਮੁਖ ਨਿਜ ਭਰ ਲਿਆ, ਕਛ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰਵਾਰ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਜੀਵਨ, ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅਤੇ ਰਹਿਮਤਾਂ ਲਿਖਦੇ ਇਕ ਅਲੌਕਿਕ ਸਵਾਦ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਇਹ ਰਸ ਲਗਾਤਾਰ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ ਤਾਂ ਕਲਮ ਦਾ ਕਸੂਰ ਨਹੀਂ। ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਖ ਹੀ ਐਸੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰੀ ਕਲਮ ਤਾਬ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕੀ। ਇਤਿਹਾਸਕ ਗਵਾਹੀ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਲਾਕਾਰ ਨੇ ਜਦ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹਿਆ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਅੰਗ, ਬਸਤਰ ਤਾਂ ਉਸ ਸਭ ਬਣਾ ਲਏ, ਪਰ ਜਦ ਵੀ ਖਿਹਰੇ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹਿਆ ਤਾਂ ਕਲਮ ਡਿੱਗ ਪਵੇ। ਉਸ ਦੀ ਇਹ ਦਸ਼ਾ ਦੇਖ ਕੇ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਪੂੰ ਕਲਮ ਫੜ ਕੇ ਆਪਣਾ ਚਿੱਤਰ ਆਪ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਤਾ ਸੀ :

ਸਗਲ ਅੰਗ ਬਸਤਰ ਸੁਭ ਲਿਖਾ।

ਮੁਖ ਕਮਲ ਪ੍ਰਭਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਸਕਾ।

ਦੇਖ ਦਿਆਲ ਕਲਮ ਹੱਥ ਲੀਨਾ।

ਨਿਜ ਹਾਥ ਸੁਧਾਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਨਾ।

(ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

ਉਸ ਲਈ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਉਣੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਤਸਵੀਰ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸੀ।

ਸਭ ਨਵੀਆਂ ਬੋਜਾਂ, ਲੱਭਤਾਂ, ਵਹੀਆਂ ਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਖਰੜਿਆਂ ਨੂੰ ਵਾਚ ਕੇ ਇਹ ਜੀਵਨੀ ਲਿਖੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਕਈ ਠੋਡੇ ਲੱਗੇ ਹਨ, ਪਰ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸੰਭਾਲ ਜੀਵਨੀ ਅੱਗੇ ਟੋਰੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਕਈ ਗਲਤ ਸਿੱਟੇ ਕੱਢੇ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਅਤਨਾ ਵੀ ਚਾਹਿਆ। ਐਸਿਆਂ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਬਾਰੇ, ਸਵਾ ਸੌ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕਈ ਜਰ-ਖਰੀਦ, ਕਈ ਮੱਚਲੇ ਅਤੇ ਕਈ ਅਨਜਾਣ ਲਿਖਾਰੀ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਗੇ। ਮਾੜੇ ਬਚਨ ਲਿਖਣਗੇ। ਗੰਦ ਫਰੋਲਣਗੇ। ਸਰਪਾਲੂਆਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਦੁਖੀ ਕਰਨਗੇ। ਖੈਰ ਤੱਕ ਪਾਉਣਗੇ, ਪਰ ਉਹ ਕੁਪੱਤੇ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਵਿਗਾੜਿਆਂ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਮੁੱਚਾ ਜੀਵਨ ਗੰਗਾ ਨਿਆਈਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਗੰਦ ਦੀ ਇਕ ਔਧ ਟੋਕਰੀ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ :

“ਖੈਰੁ ਪਾਇ ਕੁਬਚ ਕੇ ਭਾਖੇ।

ਦੁਖਤਿ ਕਰਨ ਗਾਂਦਲੀ ਕਾਖੇ।

ਸੌ ਝਕ ਮਾਰਤਿ ਰਹੈ ਕੁਪੱਤੇ।

ਖਿਗਰਹਿ ਨਹਿ ਕਬਹੂ ਰਸ ਅੱਤੇ।”

ਕਿਉਂਕਿ :

“ਸੁਰਮਰੀ ਸਮਾਨ ਗੁਰਕੀਰਤ ਪਾਵਨ।

ਜਿਸ ਕੈ ਮਿਲੈ ਪਾਪ ਗਨ ਜਾਵਨਿ।”

ਗੁਰੂ-ਜੀਵਨੀਆਂ ਲਿਖਦਿਆਂ ਮੈਂ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਤੇ ਪੁੱਜਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦਿਆਨਤਦਾਰੀ ਇਸੇ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਨਿਰਣੇ ਨਾ ਲਏ ਜਾਣ। ਕੁਝ ਰਵਾਇਤਾਂ ਐਸੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਇਕ ਅੱਧ ਕਾਗ਼ਜ਼ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਦੇ ਮਿਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਭੰਨਣ ਦਾ ਯਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਹੱਥਲੀ ਪੁਸਤਕ ਇਸੇ ਪੱਖੋਂ ਲਿਖੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ, ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਪਾਠਕ ਹੀ ਦੱਸਣਗੇ।

ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਨਾਂ ‘ਇਤਿ ਜਿਨਿ ਕਰੀ’ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਨਾਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੀਆਂ ਤੇਰੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ‘ਇਤਿ ਜਿਨਿ ਕਰੀ’ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਦੀ ਤੁੱਕ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਅਰਥ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਸੁਖੀ ਵੱਸਣ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਨ ਵਾਗੀ, ਪਰ ਗੁੱਝਾ ਭਾਵ ਹੈ : ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।’ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਹੱਦ ਕਰ ਦਿਖਾਈ। ਬਾਲਪਣ ਵਿਚ ਪਿਤਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਣ ਦੀ ਹੱਦ ਦੱਸੀ। ਜਵਾਨੀ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਵਿਖੇ ਤੱਪ ਤੇ ਫਿਰ ਪੀਟਸ਼ ਦਰਸਾ ਹੱਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ‘ਤਾ ਕਾ, ਪਰ’ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਖੁਦਗਰਜ਼ੀ ਦੇ ਜ਼ਮਾਨੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਲਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਹੱਦ ਨੂੰ ਨਾ ਕੋਈ ਪਿੱਛੇ ਛੁਹ ਸਕਿਆ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅੱਗੇ ਛੁਹ ਸਕੇਗਾ।

ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਭਾਈ ਜੈਤਾ ਜੀ ਦੀ ਜੁਰਅਤ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹਸ ਦੀ ਹੱਦ ਕਰ ਦਿਖਾਈ। ‘ਪਹਿਲਾ ਮਰਣੁ ਕਬੂਲਿ, ਜੀਵਨਿ ਕੀ ਛਡਿ ਆਸ’ ਦਾ ਅੱਖਰੀ ਨਹੀਂ, ਅਮਲੀ ਅਰਥ ਕਰ ਦਰਸਾਇਆ।

ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਸਦਾ ਵਾਂਗ ਪਹਿਲਾਗਾਮ ਦੇ ਇਕਾਂਤ ਅਤੇ ਵੀਰ ਨਰਿੰਦਰ ਜੀ, ਅਮੀ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਪਾ ਜੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਵਾਤਾਵਰਨ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਕਰਨਾਲ ਵਿਚ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਖਰੀ ਛੋਹਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ।

ਸਰਦਾਰ ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਚੇਅਰਮੈਨ ਪੰਜਾਬ ਐਂਡ ਸਿੰਧ ਬੈਂਕ, ਜਿਤਨਾ ਸਨੇਹ ਦੋਂਦੇ ਹਨ, ਕਈ ਵੇਰਾਂ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਦੇ ਭਾਰ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬਿਆ ਦੱਬਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਦੋ ਮਿਤ੍ਰ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਰਦਾਰ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਸਰਦਾਰ ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਮੈਂ ਕਈ ਲਾਝ ਲਭਾਏ ਹਨ।

‘ਘਰ ਕੀ ਗੀਹਨਿ ਚੰਗੀ’—ਜਸਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਘਰੋਂ ਬੇਫਿਕਰ ਕਰ ਕੇ ਕਲਮ ਦੀ ਰਵਾਨੀ ਵਿਚ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਪੈਣ ਦਿੱਤੀ।

ਸਰਦਾਰ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ‘ਦਲੀਪ’ ਨੇ ਰੋਗਾਂ ਦੇ ਖੇਲ ਦਾ ਕਮਾਲ ਦਰਸਾ ਕੇ ਟਾਈਟਲ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ‘ਇਤਿ ਜਿਨਿ ਕਰੀ’ ਦੇ ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਪੰਜਗ ਬਣਾ ਕੇ ਅੰਦਰ ਹਿੰਦ ਦੀ ਚਾਦਰ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਕਰਵਾਏ ਹਨ। ਸਰਦਾਰ ਮਹਿਤਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਚਾਅ ਨਾਲ ਛਾਪ ਕੇ ਸਦਾ ਵਾਂਗ ਮੈਨੂੰ ਰਿਣੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਜੀਵਨੀ ਦੀ ਅਗਲੀ ਪੁਸਤਕ ‘ਪਰਤਖਿ ਹਰਿ’ (ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ) ਅਤੇ ‘ਪਰਬਤ ਮੋਰਾਣ’ (ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ), ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਮਿਹਰ ਰੱਖੀ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਸਾਲ ਪਾਠਕਾਂ ਹੱਥ ਦੇ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲਵਾਂਗਾ।

—ਸਤਿਬੀਰ ਸਿੰਘ

੧੦ ਅਕਤੂਬਰ, ੧੯੭੫

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਾਲਜ, ਕਰਨਾਲ।

ਤਤਕਰਾ

1. ਪ੍ਰਕਾਸ਼— 9—12
(ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼-9, ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ-11
2. ਬਾਲਪਣ— 13—17
ਸ਼ਾਂਤ ਚਿੱਤ-13, ਵਿੱਦਿਆ ਤੇ ਹੋਰ ਸਿਖਲਾਈਆਂ-13;
ਨੁਹਾਰ-14; ਸੁਭਾਅ-14; ਵਰਤੋਂ-15; ਬਾਬਾ ਅਟੱਲ ਰਾਇ ਦਾ
ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ-15; ਪਹਿਲਾਂ ਮਨ ਪ੍ਰਬੋਧੇ ਆਪਣਾ-17
3. ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ— 18—28
ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੀ ਸੈਂਤ-18; ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਦਾ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਬੈਠਣਾ-19;
ਕੀਰਤਪੁਰ ਵਸਾਉਣਾ-21; ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ-
21; ਜੰਗਾਂ-22; ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਦਾ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ-22; ਭਾਈ
ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ-23; ਤੀਜੀ ਜੰਗ-24; (ਗੁਰੂ)
ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ-25; ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ-26
4. ਵਸੇਬਾ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ— 29—43
ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਣਾ-29; (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ
ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ-30; ਛੇਵੇਂ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਜਿਤਿ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣਾ-30; ਬਕਾਲਾ ਵਿਖੇ (ਗੁਰੂ)
ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਕਾਰ-32; ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਦਾ ਬਕਾਲਾ
ਵਿਖੇ ਆਉਣਾ-33; ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਚਾਰ ਸਾਲ-34; ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ
ਤਬਦੀਲੀਆਂ-35; ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਕੰਨ ਭਰਨੇ-35; ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
ਜੀ ਦਾ ਗੁਰਗੱਦੀ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲਣਾ-38; ਹੁਕਮ ਬਾਬਾ
ਬਕਾਲੇ-40
5. ਗੁਰੂ ਲਾਧੋ ਰੇ— 44—54
ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਵਿਖੇ ਵਾਪਰ ਰਹੀ ਦਸ਼ਾ-44; ਗੁਰਗੱਦੀ ਦੇਣ ਦੀ
ਮਰਜ਼ਾਦਾ-47; ਗੁਰੂ ਲਾਧੋ ਰੇ-47; ਹਮਲਾ 51
6. ਬਕਾਲਾ ਤਜਿਆ ਮਾਧੋਵਾਲ ਆਵਤ ਭਏ— 55—67
ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੋਹੀ ਫਿਰੀ-55; ਮਾਧੋ ਵਿਚਰਨਾ-56; ਨਹਿ ਮਸੈਦ ਤੁਮ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ-56; ਤਰਨਤਾਰਨ, ਖਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਗੋਇੰਦਵਾਲ-
59; ਲਖੀ ਜੰਗਲ ਤੇ ਮਾਲਵਾ ਦੇਸ-59; ਸਾਬੋਕੀ ਤਲਵੰਡੀ-61;
ਧਰਮੂ ਦੇ ਕੋਟ-61; ਗੋਬਿੰਦਪੁਰ-62; ਧਮਤਾਨ-62; ਮੀਰ ਸਾਹਿਬ-
63; ਬਖਸ਼ਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਜਿਹਾ ਵੇਰਵਾ-72

7. ਅਨੰਦਪੁਰੀ ਉਸਾਰੀ— 68—77
 ਧਮਤਾਨ ਤੋਂ ਕੀਰਤਪੁਰ-68; ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਸੰਕਲਪ-68; ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀਪ ਚੰਦ ਦੀ ਮੌਤ-69; ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀ ਨੀਂਹ-69; ਨਗਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ-70; ਭੁਲੇਖਾ-71; ਰੋਣਕਾਂ-71; ਉਪਦੇਸ਼-72; ਮੱਖਣ ਸਾਹ ਦੀ ਵਿਦਾਇਗੀ-73; ਪੂਰਬ ਪਿਆਣੇ ਦੇ ਕਾਰਣ-74; ਸੰਪਤੀਆਂ-77
8. ਮਾਲਵਾ ਦੇਸ਼ ਵਿਚਰਨਾ ਅਤੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ— 78—95
 ਰਵਾਨਗੀ-78; ਪਹਿਲਾ ਬਿਸ਼ਾਮ ਘਨੌਲੀ-79; ਨਵਾਬ ਸ਼ੇਰ ਖਾਨ-80; ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਨ-82; ਪਿੰਡ ਪਿੰਡ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆਂ-82; ਮੂਲੋਵਾਲ-83; ਸੈਖਾ-83; ਕਾਹੇ ਰੇ ਬਨ ਖੋਜਨਿ ਜਾਈ-84; ਹੱਢਯਾਇਆ ਵਿਖੇ-85; ਜੋਗਾ-86; ਕਾਬਲ ਦੀ ਸੰਗਤ-86; ਮਨਮੁਖ ਹੋਇ ਬੰਦੇ ਦਾ ਬੰਦਾ-86; ਧਲੇਉ-87; ਧਮਤਾਨ ਵਿਖੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦਾ ਬੁਲਾਵਾ-88; ਧਮਤਾਨ ਤੋਂ ਦਿੱਲੀ-89; ਕੈਂਬਲ-89; ਗੰਦਾ ਧੂਮ (ਤਮਾਕੂ) ਬੰਸ ਤੇ ਤਯਾਗਹੁ-90; ਬਨੇਸਰ-91; ਬਨੀ ਬਦਰਪੁਰ-91; ਮੁਲਾਕਾਤ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ-91; ਇਕ ਵਿਚਾਰ-93
9. ਪੂਰਬ ਪਯਾਨਾ 96-125
 ਮੱਥਰਾ, ਆਗਰਾ-96; ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ-96; ਕਾਨ੍ਹਪੁਰ-97; ਮਲੂਕ ਦਾਸ-97; ਤਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼-98; ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਦੁਖ ਪਾਵੈ-99; ਬਨਾਰਸ-99; ਗੰਗਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ-100; ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਵਾਲੀ ਸੰਗਤ-101; ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ-102; ਛੋਟੇ ਦੁਆਰ ਅੰਤਰ ਕਿਮਵੜੇ-102; ਗੰਯਾ-104; ਕਰਮ ਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਕੁਕਰਮ ਨਾਸ਼-106; ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ-106; ਜਿਨ ਪਟ ਅੰਦਰ ਬਾਹਿਰ ਗੁਦੜ-107; ਜੋਗੀ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨੇ-108; ਚੰਚਲ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਸੰਗਿ ਬਸਤ ਹੈ-108; ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਮਹਿ ਬਡਾ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ-110; ਇਹ ਰਾਜਾ ਕੌਣ ਸੀ?-112; ਜਾਗੀਰ ਤੇ ਮਹਿਸੂਲ ਚੂੰਗੀ-113; ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਢਾਕਾ-114; ਢਾਕਾ-115; ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਸਵੀਰ ਆਪ ਬਣਾਈ-116; ਹਰਿ ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਕੌ ਨ ਸਹਾਈ-118; ਮਮ ਸਿੱਖੀ ਕਾ ਕੋਠਾ ਢਾਕਾ-119; ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਕੀ ਵਧਾਈ ਪੁੱਜੀ-119; ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦਾ ਆਉਣਾ-119; ਆਸਾਮ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ-121; ਕਲਕੱਤਾ ਵਿਖੇ-122; ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਬੇਟੇ (ਗੁਰੂ) ਗੋਬਿੰਦ (ਸਿੰਘ) ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ-123; ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਚਰਜ਼ ਬਾਤ-123
10. ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਅਨੰਦਪੁਰ— 126—130
 ਪਟਨਾ ਤੋਂ ਵਿਦਾਇਗੀ-126; ਉਪਦੇਸ਼-127; ਪਟਨਾ ਤੋਂ

ਦਿੱਲੀ-127; ਬਦਲੇ ਨਹੀਂ ਲੈਣੇ-128; ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ-129;
ਅਨੰਦਪੁਰ ਪੁੱਜਣਾ-130

11. ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਿਚ ਪੰਜ ਸਾਲ—

131—144

ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠ-131; ਭਾਈ ਕਨ੍ਹਈਆ ਜੀ 'ਤੇ
ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ਾਂ-131; ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਆਉਣਾ-134; ਕਹਾ
ਨਰ ਆਪਨੇ ਜਨਮ ਗਵਾਵੇ-136; ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ
ਰਾਹ-137; ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਿ ਨਰ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰੈ-137; ਜੀਵਨ
ਆਦਰਸ਼ ਕੀ ਹੈ-138; ਗਿਆਨ ਕੀ ਹੈ-138; ਤੌਹੀਦ-138;
ਮੀਰਾ ਸ਼ਾਹ-139; ਭਗਤੀ-140; ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਕਰਮ-140;
(ਗੁਰੂ) ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਬੁਲਾਉਣਾ-140; ਪਟਨਾ
ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਵਿਦਾਇਗੀ-141; ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪੁੱਜਣਾ-141;
ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਕੀ ਦੀਨੀ ਸਿਫਾ-142; ਭੈਣ ਵੀਰੋ ਜੀ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਮੱਲਾ
ਮਿਲਣਾ-142; ਫਿਰ ਮਾਲਵੇ ਵਿਚ-151; ਬਾਂਗੜ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੁਝ
ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅਸਥਾਨ-143; ਦੇਸ਼ ਦਸ਼ਾ ਦੇਖ ਭਾਵ ਪੂਰਤ ਖਬਰਨ-143

12. ਇਤਿ ਜਿਨਿ ਕਰੀ—

145—188

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਤੁਅੱਸਬ ਵਾਲੀ ਨੀਤੀ-145; ਕਸ਼ਮੀਰ ਕਿਉਂ
ਚੁਣਿਆ-151; ਸੁਲੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭ-153; ਇਕ ਇਤਿਹਾਸਿਕ
ਭੁੱਲ-161; ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਦਿੱਲੀ ਵੱਲ-169; ਵਿਦਾਇਗੀ-170;
ਮਲਕਪੁਰ ਵਿਚ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਜਾਂ ਕੇਵਲ ਚਿਤਾਵਨੀ-171;
ਪਟਿਆਲੇ ਤੋਂ ਆਗਰਾ-172; ਆਗਰੇ ਵਿਖੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ-172;
ਤਸੀਹੇ-173; ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ-174; ਭਾਈ
ਦਿਆਲੋ ਤਾਈਂ, ਦੇਗ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕੈ-176; ਭਾਈ ਸਤੀ ਦਾਸ ਜੀ
ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ-176; ਸੀਸ ਦੀਆ ਪਰ ਸਿਰਰ ਨਾ ਦੀਆ-177; ਲਖੀ
ਨਗਾਹੀਆ ਲੈ ਗਏ ਤੂੰ ਖੜਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖ-181; ਸੀਸ ਗੰਜ ਦੀ
ਉਸਾਰੀ-182; ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੇ ਛਾਪ-183; ਆਲਮ
ਪਨਾਹ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਸਿੱਖ ਦਾ ਹਮਲਾ-185

13. ਸਮੁੱਚੀ ਬਾਣੀ ਉੱਤੇ ਇਕ ਝਾਤ—

189—199

ਸ਼ਬਦ, ਸਲੋਕ ਅਤੇ ਰਾਗ-189; ਸ਼ੈਕਟ ਹਰਨ-197

14. ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾ—

200—208

ਉਚੇਰੀ ਸਚਾਈ ਦੀ ਸਹੀ ਨੀਂਹ-200; ਸੀਸ ਦੇ ਜਗ
ਠਹਰਾਯੇ-202; ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ-202; ਆਗਿਆਕਾਰ ਪੁੱਤਰ-204;
ਸੁਹਿਰਦ ਪਤੀ-205; ਪਿਆਰਾ ਪਿਤਾ-205; ਸੱਖਾ-ਮਿੱਤਰ-205;
ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ-206; ਏਕ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ-207

ਸਮਰਪਣ
ਭਾਈ ਜੈਤਾ ਜੀ
ਦੀ
ਚੁਰਅਤਿ

SIKHBOOKCLUB.COM

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵੈਸਾਖ ਵਦੀ ਪੰਜਵੀਂ, ਸੰਮਤ ੧੬੭੮ ਮੁਤਾਬਕ ਪਹਿਲੀ ਅਪ੍ਰੈਲ ੧੬੨੧ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਘਰ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਹਲ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਜਦ ਪੰਜਵੇਂ ਬੇਟੇ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਖਬਰ ਮੇਵੜੇ ਨੇ ਪਹੁੰਚਾਈ ਤਾਂ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਪਹਿਰ ਕੁ ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਉਪਰੰਤ ਆਪ ਜੀ ਸੰਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਹਲ, ਜਿੱਥੇ ਬਾਲਕ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਗਏ ਅਤੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਨਵ-ਜਨਮੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਬੰਦਨਾ ਕੀਤੀ। ਗੁਰੂ ਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਛੇਵੇਂ ਅਨੁਸਾਰ : ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਨਿਰਾਲਾ ਕਰਮ ਦੇਖ ਕੇ ਭਾਈ ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ?

“ਤਬ ਗੁਰ ਸਿਸ ਕੇ ਬਦਨ ਕੀਨੀ ਅਤਿ ਹਿਤ ਲਾਇ।

ਬਿਧੀਆ ਕਹਿ ਕਸ ਬੰਦਨ ਕੀ ਕਹੇ ਮੋਹਿ ਸਮਝਾਇ। ੧੦੩੧।

(ਅਧਿਆਇ ਨੌਵਾਂ)

ਮੀਰੀ-ਪੀਰੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸੀ : “ਦੀਨ ਰਛ ਸੰਕਟ ਹਰੈ”। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਨਾਂ ਵੀ ‘ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ’ ਰਖਿਆ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ! ਇਸ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਅੜ ਖਲੋਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਬੁਰਾਈ ਨਾਲ ਸਦਾ ਟਕਰਾਉਣ ਦਾ ਬਲ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਦਮ ਤੱਕ ਜੂਝਣ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦੇਣੀ। ਫਿਰ ਇਹ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਜ਼ਾਲਮ ਤੁਰਕਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵੀ ਇਹ ਨਿਰਭੈ ਬਾਲਕ ਹੀ ਉਖੇੜੇਗਾ, “ਇਹ ਨਿਰਭੈ ਜਰ ਤੁਰਕ ਉਖੇਰੀ ?” ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਐਸਾ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਸਭ ਇਹ ਹੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ ਕਿ ਗੁਰੂ ਘਰ ਐਸੇ ਬਾਲਕ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਜਾਂਦੀ ਪਤਿ ਰੱਖੇਗਾ। ਜਾਂਦੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਬਚਾ ਲਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪਰ-ਹਿਤ ਸਭ ਕੁਝ ਵਾਰ ਦੇਵੇਗਾ। “ਧਰਮ ਰਾਖਿ ਹੈ ਭਨੋ”, ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਪੀਰੀ ਨਾਲ ਮੀਰੀ ਜੋੜੀ ਹੈ, ਇਹ ਮੀਰੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੀ ਬਿੱਚ ਲੈਣਗੇ। ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ

ਇਸੇ ਭਾਵ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਾਲਕ ਧਰਤੀ ਦਾ ਭਾਰ ਦੂਰ ਕਰੇਗਾ¹, ਹਿੰਦ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀਸ ਰੂਪੀ ਚਾਦਰ ਵਿਛਾ ਕੇ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇ ਕੇ ਘੋਰ ਅਨਿਆਂ ਹਟਾਏਗਾ।

“ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਚਾਦਰ ਹਿੰਦ,
ਦਨਿੰਦ ਮਨਿੰਦ ਭਏ ਅਵਤਾਰੇ।”

ਜਿਸ ਸਮੇਂ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਰਾਇ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੀ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਜੀ ਨੇ ਵਰ ਅਸੀਸ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਬਾਲਕ ਦੀ ਸਮਾਧੀ ਧਰ ਤੋਂ ਹੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪੰਪੂੜੇ ਵਿਚ ਹੀ ਅਟਲ ਰਾਇ ਜੀ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾ ਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ :

ਸੁਨੋ ਮਾਤ ਇਹ ਰੂਪ ਅਪਾਰ।
ਸਮਾਧ ਅਚਲ ਕੇਰ ਸੁਖਧਾਰ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਾਮ ਹੀ ਅਟਲ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ² ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦ ਤੀਜੇ ਪੁੱਤਰ ਬਾਬਾ ਅਣੀ ਰਾਇ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰੂ ਘਰ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਅਣੀ ਵੰਤ ਇਹ ਮਾਲ ਲਖੀਜੈ” ਅਤੇ ਨਾਂ ਹੀ ਅਣੀ ਰਾਇ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੋ ਜਨਮਤ ਹੀ ਨਾਂ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਪੈ ਗਿਆ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਅਖਬਾਰਾਤਿ ਦਰਬਾਰ-ਇ-ਮੁਅਲਾ ਵਿਚ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਮਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੁਚੀ, ਸੁਭਾਅ, ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਇਆ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਕਾਲਫ਼ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ‘ਟੇਕ ਬਹਾਦਰ’ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਿਥਾਵਿਆਂ ਦਾ ਥਾਨ ਤੇ ਗਏ ਗੁਜ਼ਰਿਆਂ ਦੀ ਟੇਕ ਸਿੱਧ ਹੋਏ। ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਲਈ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ‘ਨੌ ਆਈਨ ਤਰ’, ਨਵੇਂ ਵਿਧਾਨ ਦਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁਣ ਰੱਬ ਦੇ ਮਾਰਗ ਦੇ ਦੁੰਡਾਉਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕੇਗਾ। ‘ਰਮਜ਼ ਸ਼ਨਾਸ ਰਾਹਿ ਤਰੀਕਤ’ ਵ ‘ਹੱਕ ਅਸਾਸੇ ਵਾਲਾ ਹਕੀਕਤ’। ਠੀਕ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਵਨ ਵਜ੍ਹਦ ਕਾਰਨ ਹੀ ਰੋਸ਼ਨ ਹਨ। ਰੱਬੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਭੇਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਤੇ ਉਚੇਰੀ ਸਚਾਈ ਦੀ ਸਹੀ ਨੀਂਹ ਹੀ ਉਹ ਹਨ।

‘ਅਨਵਾਰਿ ਹੱਕ ਅਜ਼ ਵਜ੍ਹਦਿ ਪਾਕਿਸ਼ ਰੋਸ਼ਨੀ’

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਈ ਵਾਰੀ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ‘ਇਹ (ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ) ਸੱਚਾ, ਸੰਤ, ਧਰਮ-ਰੱਖਿਅਕ ਅਤੇ ਹਿੰਦਵਾਜਨ ਦਾ ਖੰਭੂ ਹੋਵੇਗਾ।’ ਇਕ ਵਾਰੀ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ (ਬਾਬਾ) ਗੁਰਦਿਤਾ (ਜੀ), ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜ

1. ਭਾਰ ਧਰੇ ਹਰਬੰ (ਅਧਿਆਇ ੩੩)
2. ਸਮਾਧ ਅਟਲ ਸ਼ਾਹ ਮਨ ਭਾਈ।
ਤਾਤੇ ਨਾਮ ਅਟਲ ਸੁਹਾਈ।

(ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਛੇਵੀਂ, ਪੰਨਾ ੬੮੫)

3. ਗੰਜਨਾਮ, ਸਲਤਨਤ ਨਹਿਮ।

ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦਾ ਇੰਨਾ ਆਦਰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸੂਰਜ ਮਲ (ਦੂਜਾ ਪੁੱਤਰ) ਵੀ ਸਿਆਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਘੱਟ ਹੀ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ। ਅਣੀ ਰਾਇ ਨੂੰ ਵੀ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ ਜਿੰਨਾ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁੱਛ ਕੇ ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹੀ ਹੋ ਤਾਂ 'ਇਹ ਬਾਲਕ ਅਜਰ ਨੂੰ ਜਰਨ ਵਾਲਾ, ਧੀਰਜ ਦਾ ਧੁਰੰਧਰ, ਆਪਾ ਵਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। 'ਅਜਰ ਜਰਨ ਉਰ ਧੀਰ ਧੁਰੰਧਰ' ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਇਕ ਐਸਾ ਪੁੱਤ ਜਨਮੇਗਾ ਜੋ ਪ੍ਰਚੰਡ ਤੇਜ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰੇਗਾ।'

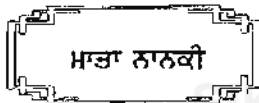
“ਇਸ ਕੇ ਪੁਤਰ ਹੋਇ ਬਲਵੰਡ।

ਤੇਜ ਪ੍ਰਚੰਡ ਤਰੰਡ ਖਲਖੰਡ।”

ਇਹ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਬਾਲਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਨਾਮ ਉੱਜਲ ਕਰੇਗਾ।¹ ਤੇਗ ਤੇਗ ਦਾ ਧਨੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਭ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਫੈਲਾ ਕੇ ਸਰਬ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦਾ ਜਸ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਵਧਾਏ ਅਤੇ ਫੈਲਾਏਗਾ।

ਜਨਮ ਦਿਨ ਵਾਲੇ ਦਿਹਾੜੇ ਚਾਅ ਪ੍ਰਗਟਾਂਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਾਤਾਂ ਵੰਡੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਨੂੰ ਅੰਨ-ਬਸਤਰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਵਰਤਾਇਆ ਗਿਆ। ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਵਾਜੇ ਵਜੇ।

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਬਾਰੇ² ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਇਕੋ ਵੇਲੇ ਯੋਧਾ

ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ

ਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਵੀ ਸਨ। ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ

ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਰੋਹ ਜਾਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਡਿੱਠਾ। ਜੰਗ ਵਿਚ

ਵੀ ਇੰਝ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੇ ਜਿਵੇਂ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਹੁਕਮ

ਦੇਂਦਿਆਂ ਜਾਂ ਦਾਤਾਂ ਵੰਡਦੇ। ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਨੁਹਾਰ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਆਪ

ਜੀ ਦਾ ਜੁੱਸਾ ਭਰਵਾਂ ਅਤੇ ਨੁਹਾਰ ਤਿੱਖੀ ਤੇ ਬੁਲੰਦ ਕੱਚ ਸੀ। ਹਰ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਉੱਤੇ

ਅਮਿਟ ਛਾਪ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਪੈਰ ਕੰਵਲ ਵਰਗੇ ਸੁਰਖ ਅਤੇ ਛਬੀਲੇ, ਨਹੁੰ ਹੀਰਿਆਂ

ਦੀ ਕਤਾਰ ਵਾਂਗ ਅਨੰਦ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਦੋਵੇਂ ਲੱਤਾਂ ਸਪਾਰੀ ਦੇ ਖੂਟੇ ਵਾਂਗ ਇਕ ਸਾਥ

ਸੁਹਣੀਆਂ ਅਤੇ ਗਿੱਟਿਆਂ ਅਤੇ ਗੋਡਿਆਂ ਦੀਆਂ ਰੰਝਾਂ ਪੀਡੀਆਂ ਤੇ ਵੱਡੀਆਂ ਸਨ।

ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵਲਾਂ ਵਾਲੇ ਪੇਟ 'ਤੇ ਡੂੰਘੀ ਧੁੰਨੀ, ਚੌੜੀ ਛਾਤੀ ਤੇ ਉੱਚੇ ਮੋਢੇ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੁਜਾਂ ਕਰੜੀਆਂ, ਬਲਵਾਨ ਅਤੇ ਹਾਥੀ ਦੀ ਸੁੰਡ ਵਾਂਗ ਲਚਕਦਾਰ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਕੰਵਲ ਵਰਗੇ, ਉਂਗਲੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਪੰਖੜੀਆਂ ਵਾਂਗੂੰ, ਨਹੁੰ ਸੁੱਚੇ

ਨਗਾਂ ਵਾਂਗ ਦਿਸ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੰਦਰਮਾ ਜੈਸਾ ਮੁੱਖੜਾ ਸੀ। ਚਿੱਟੇ ਦੰਦ

ਅਤੇ ਸੋਹਣੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਸਨ। ਕੰਵਲ ਦੀਆਂ ਪੰਖੜੀਆਂ ਵਰਗੀਆਂ ਤਿੱਖੀਆਂ ਅੱਕਾਂ ਸਨ,

ਜਿਹੜੀਆਂ ਇਕ ਨਿਗਾਹ ਨਾਲ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦੇਂਦੀਆਂ ਸਨ।” ਪਰ ਮਾਤਾ

ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਿਸੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ

ਸਿਰਜਨ, ਸੰਵਾਰਨ ਅਤੇ ਸਾਂਭਣ ਵਿਚ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਮਾਤਾ

1. ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਕੋਰਾ।

ਨਾਮ ਕਰਹਿ ਉਦਾਲ ਬਹੁਕੋਰਾ।

2. ਵਿਸ਼ਖਾਰ ਲਈ ਮੋਰੀ ਰਚੀ ਪੁਸਤਕ 'ਗੁਰ ਭਾਰੀ' ਜੀਵਨੀ 'ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ' ਦੇਖੋ।

ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਬਾਰੇ ਸਾਡਾ ਇਤਿਹਾਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਟੁਰਨ ਵਾਲੀ, ਧਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ, ਸੁੰਦਰ, ਸੁਸ਼ੀਲ, ਮਿੱਠ-ਬੋਲੀ, ਲੰਮੀ ਨਦਰ ਵਾਲੀ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਰੂਪ, ਗੁਰੂ ਚਿੱਤ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਜੋੜਨ ਵਾਲੀ, ਪੁੱਤਰ-ਪਿਆਰੀ, ਮਨ ਦੀ ਕੋਮਲ, ਉੱਤਮ ਕੁਲ ਵਾਲੀ, ਸਮ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉੱਚੀ ਆਤਮਾ ਵਾਲੀ ਸੀ।

“ਪਤਿ ਬਰਤਾ, ਧਰਮਾਤਮ ਰੂਪਾ।
 ਕੁਚਰਿ ਸੁਸ਼ੀਲਾ, ਗੁਣਨ ਅਨੂਪਾ।
 ਮਧੁਰ ਭਾਸ਼ਣੀ, ਚੀਰਘ ਦਰਬਾ।
 ਸਤਿਗੁਰ ਧਯਾਨ, ਪਰਾਇਣ ਹਰਸਾ।
 ਪ੍ਰਿਯ ਪੁਤ, ਮਨ ਮਿਦੁਲ ਕੁਲੀਨਾ।
 ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ, ਪਰਮ ਅਦੀਨਾ।”

(ਸੁਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

ਜੁਰਅਤਿ ਦੀ ਵੀ ਉਹ ਮੂਰਤ ਸਨ। ਜਦ ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੇ ਸ਼ੀਹਾਂ ਮਸੰਦ ਦੀ ਸ਼ਹਿ 'ਤੇ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਵਿਖੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ ਅਤੇ ਕੁਬੋਲ ਵੀ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਡੱਟ ਗਏ ਤੇ ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ : “ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ ਕੁਬੋਲ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ। ਤੈਨੂੰ ਈਰਖਾ ਸਾੜ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਜ਼ੋਰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਹੀ ਜ਼ਹਿਰ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰੇਗਾ।”

“ਅਬਿ ਜਬਰੀ ਕਰ ਅਨਿਕ ਪਰੇ ਹੋ।
 ਜਿਉਂ ਬਿਖ ਪੀ ਕਰ ਆਪ ਮਰੇ ਹੋ।”

ਗੁਰੂ ਘਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਿਮਰਤਾ ਹੈ। ਗੁਮਾਨੀ ਢਹਿ-ਢੇਰੀ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

“ਬਰਾ ਹੋਨਿ ਤੁਮਰੇ ਢਿਗ ਆਵਾ।
 ਜਿਸ ਤੇ ਐਸੇ ਗਰਬ ਜਨਾਵਾ।”

ਜਰਾ ਨਾ ਘਬਰਾਏ। ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪੱਲੂ ਨਾਲ ਖੂਨ ਪੂੰਝਿਆ ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋ ਖਲੋ ਗਏ। ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਦੀਆਂ ਪਰਚੀਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਗੁਰੂ ਗੱਦੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ 'ਤੇ ਵੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ 'ਇਹ ਗੁਮਾਲ, ਕਟਾਰ ਤੇ ਗੁਟਕਾ ਸਾਂਭ ਰੱਖਣਾ। ਸਮਾਂ ਆਉਣ 'ਤੇ ਇਹ ਵਸਤੂਆਂ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦੇਣੀਆਂ।' ਉਹ ਗੁਮਾਲ ਹੀ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਤਪ, ਦੇਖ-ਰੇਖ ਤੇ ਅਰਦਾਸਾਂ ਸਦਕਾ ਹੀ ਵਡੇਰਾ ਹੋ 'ਹਿੰਦ ਕੀ ਚਾਦਰ' ਬਣਿਆ ਤੇ ਉਹ ਕਟਾਰ ਤੇਗ ਬਣੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਕੀਤਾ। ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਰਾਇ ਜੀ ਦੇ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣੇ ਵੇਲੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਧੀਰਜ ਵਿਚ ਰਹੇ। ਐਸੀ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੀ ਗੌਦ ਵਿਚ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਪਲ ਰਹੇ ਸਨ।

ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਵੀਰੋ ਲਾਡ ਲਡਾਂਦੀ। ਸਾਰੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ।

ਸ਼ਾਂਤ ਚਿੱਤ

ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਚੁੱਕ ਖਿਡਾਉਂਦਾ, ਪੰਝੁੜੇ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦਾ, ਕਦੇ ਵੀ ਨਾ ਰੋਂਦੇ। ਰੋ ਕੇ ਕਦੇ ਦੁੱਧ ਵੀ ਨਾ ਮੰਗਿਆ। ਮਾਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਫਿਕਰਮੰਦ ਵੀ ਹੋਈ, ਮਤਾਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਬੋਲਦਾ ਖੇਡਦਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਇਹ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਣ ਆਏ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾਂਦੇ ਵੀ।

ਵਿੱਦਿਆ ਤੇ ਹੋਰ
ਸਿਖਲਾਈਆਂ

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲਕ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਉਚੇਚਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਅੱਖਰੀ ਵਿੱਦਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਰਤਾ ਕੁ ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਪਾਸ ਰਮਦਾਸ ਭੋਜਿਆ ਤਾਂ ਕਿ ਕਿਰਤ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਤੇ ਹੋਰ ਗੁਣ ਫੁਹ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ। ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਡੇਰੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਵੀ ਕਿਰਤ ਵਿਚ ਜੁਟਿਆ ਦੇਖ ਬਹੁਤ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ। ਪਿਛੋਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਘਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਿਰਤ ਕਮਾਈ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਹਲਝ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਂਦੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇਂਦੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਜੋ ਕਮਾਂਦੇ, ਉਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸੇ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦਿੰਦੇ, ਦੂਜਾ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਪਾ ਦੇਂਦੇ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਆਪਣਿਆਂ ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ-ਮੋਟੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਲਈ ਵਰਤਦੇ। ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਕਿਰਤ ਨੂੰ ਹੱਥੋਂ ਨਾ ਛੱਡਿਆ। ਸ਼ਸਤਰ-ਵਿੱਦਿਆ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਕਾਰਜ ਭਾਈ ਜੇਠਾ ਜੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ। ਜੇਠਾ ਜੀ ਉਹ ਬਹਾਦਰ ਸਿੱਖ ਸਨ ਜੋ ਜਹਾਗੀਰ ਨੂੰ ਆਗਰੇ ਜਾ ਉਸ ਦੇ ਮਹੱਲਾਂ ਵਿਚ ਡਰਾ ਆਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਗਵਾਲੀਅਰ ਕੈਦ ਸਨ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਅਧਿਐਨ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

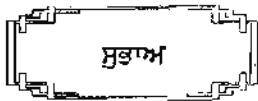
ਨੁਹਾਰ: ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਕੱਦ ਲੰਮਾ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਭ ਦੇਖ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਪਿਤਾ ਸਮ ਹੀ ਕੱਦ-ਕਾਠ ਕੱਢ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਚੰਦਰਮਾ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦਾ ਸੀ :

“ਸਮ ਪਿਤਾ ਕੇ ਦੀਰਘ ਡੀਲੰ।

ਮੁਖ ਮੰਡਲ ਚੰਦ ਸੁਸ਼ੀਲੰ।”

ਬਾਗਾਂ ਲੰਮੀਆਂ ਤੇ ਛਾਤੀ ਚੌੜੀ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਨੈਣ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਸਨ ਤੇ ਰਤਾ ਕੁ ਲਾਲੀ ਭਾ ਮਾਰਦੇ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਮੋਢੇ ਉੱਚੇ ਸਨ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਟੁਰਦੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਸੋਹਣੇ ਲੱਗਦੇ। ਛਾਲ ਬਹੁਤ ਲੰਮੀ ਮਾਰ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਘੋੜਾ ਚੰਗਾ ਦੁੜਾ ਲੈਂਦੇ। ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਚੰਗੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਬਾਗੜੋਂ ਆਏ ਲੋਕ ਗੁਰੂ-ਸੰਤਾਨ ਜਾਣ ਕੇ, ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ

ਸੁਭਾਅ

ਨੂੰ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਵਾਂ ਦੇਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਈ ਮਸੰਦ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸੰਤਾਨ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਰੱਖ ਕੇ ਗੋਦਾਂ ਵੀ ਗੁੰਦਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਬੇਟੇ ਆਪੂੰ ਮਸੰਦਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲਜੋਲ ਰੱਖ ਖੁਸ਼ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀ ਰਸਦ ਪਾਣੀ ਦੀ ਭੇਟਾ ਵੀ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਇਸ ਪਾਸੇ ਰਤਾ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿੰਦੇ ਜਾਂ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਦੇ ਜਾਂ ਵਿੱਦਿਆ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਸੰਸਾਰੀ ਤੇ ਦਿਖਾਵੇ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿਚ ਖੱਚਤ ਨਾ ਹੁੰਦੇ। ਅੰਤਰ ਬਿਰਭੀ ਸਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਚਿੱਤ ਦੇਖ ਭਰਮ ਹੀ ਖਾ ਜਾਂਦੇ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ:

‘ਕਹਿ ਬੋਲਹਿ ਬਹੁ ਧਾਰਹਿ ਮੋਨ।

ਜਗ ਬਿਵਹਾਰ ਨ ਜਾਨਹਿ ਕੋਣ।’

ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਿਖਰ ਸਨ। ਹਿਰਦੇ ਗ਼ਰੀਬੀ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸ਼ਾਹੀ ਸਨ। ਧੀਰਜ ਅਥਾਹ ਅਤੇ ਦਾਨੀ ਸੁਭਾਅ ਸੀ।

ਅਤਿ ਨਿਮ੍ ਭੂਤ
ਬੀਰ ਗਤ ਦਿਆਲ।
ਰਾਜ ਬੇਖ
ਵੈਰਾਗ ਬਿਸਾਲ।
ਹਿਰਦੇ ਧੁਨ
ਸਭ ਜਗ ਬਿਉਹਾਰ।
ਸਹਜ ਸਮਾਧ
ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰ।

ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਜਦ ਆਉਂਦੇ, ਨੈਣ ਨੀਵੇਂ ਰੱਖਦੇ। ਹਰ ਸਮੇਂ ਨੇੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਲਗਾਉਣ ਤਾਂ ਤੱਤਪਰ ਹੋ ਪੁਰਿਆਂ ਕਰਨ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਵੀ ਕੋਲ ਬੁਲਾ ਕੇ ਪਾਸ ਬਿਠਾਲ ਲੈਂਦੇ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਗ

ਪਕੜ ਬਿਠਾਂਦੇ ਤੇ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ ਦੇਂਦੇ ਤੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਬੁਲਾਂਦੇ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਤਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਬੁਲਾਂਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਖਲਾ ਰਹੇ ਹੋਣ :

“ਕਬਹੂੰ ਗਹਿ ਕਰ ਭੁਜਾ ਬਿਠਾ
ਸਨਮਾਨਹਿ ਸੁਤ ਕੇ ਦਰਸਾਵੈ।”

ਲੋਕੀਂ ਵੀ ਦੇਖ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ, ਜੋ ਸਾਰਾ ਕਾਮ ਸੰਭਾਲੀ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਸੂਰਮ ਮੱਲ ਜੋ ਹੋਰਨਾਂ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਣੀ ਰਾਇ ਤੇ ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਰਾਇ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਪਿਆਰ ਆਦਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਂਦੇ, ਜਿੰਨਾ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ। ਇਕਾਂਤ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ।

ਆਪ ਜੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਦੁਖੀ ਦੇਖਦੇ ਜਾਂ ਲੋੜਵੰਦ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦੇਂਦੇ। ਘਰ ਦਾ ਕੀਮਤੀ ਸਾਮਾਨ ਇਕ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਅਭਿਆਗਤ ਨੂੰ ਅਤਿ ਦੁਖੀ ਦੇਖ ਕੇ ਦੇ ਆਏ ਸਨ। ਅਜੇ ਚਾਰ ਮਾਲ ਦੇ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਵੇਲੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਕੀਮਤੀ ਪੋਸ਼ਾਕ ਅਤੇ ਕੰਛਣ ਤੇ ਹੋਰ ਕੀਮਤੀ ਹਾਰ ਪਹਿਨਾਇਆ ਗਿਆ। ਜੰਵ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗੀ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੰਗੇ ਬਾਲਕ 'ਤੇ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਜਾ ਪਈ ਤਾਂ ਚੌੜ ਕੇ ਸਾਰੇ ਤਨ ਦੇ ਬਸਤਰ ਤੇ ਕੰਛਣ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਆਏ। ਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਦੇਖ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮਾਂ ਉਸ ਦੀ ਲੋੜ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਹੋਰ ਮਿਲ ਜਾਏਗੀ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਹੌਜ਼ ਵਿਚ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਮਸਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਸਦਾ ਤਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਆਪ ਜੀ ਬਿਰਹੋਂ ਦੀ ਮੂਰਤ ਹੀ ਲੱਗਦੇ ਸਨ। ਨੈਣ ਸਜਲ ਰਹਿੰਦੇ। ਗਰਮੀ, ਸਰਦੀ, ਪੁੱਪ-ਛਾਂ, ਸੁਖ-ਦੁਖ, ਤ੍ਰਿਖਾ ਤੋਂ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਹੀ ਉੱਚੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ‘ਜੋ ਨਰ ਦੁਖ ਮਹਿ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ। ਸੁਖ ਸਨੇਹੁ ਅਰ ਭੈ ਨਹੀ ਜਾ ਕੈ ਕੰਚਨ ਮਾਟੀ ਮਾਨੈ’ ਉਚਾਰਿਆ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੂਰਤ ਵੀ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਸਨ।

ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਖਾਏ। ਸੇਵਾਦਾਰ ਕਈ ਵਾਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛੱਕਦੇ। ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਵਿਚ ਹੀ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦੇ। ਸਰੀਰ ਦਾ ਖਿਆਲ ਘੱਟ ਹੀ ਫੁਰਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਐਸੀ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਈ ਕਿ ਹਾਣੀਆਂ ਨੇ ਪੋਸ਼ਾਕ ਤਕ ਉਤਾਰ ਲਈ, ਆਪ ਤਾਂ ਵੀ ਅਡੋਲ ਰਹੇ। ਇਹ ਸਭ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਬਿਖੜੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜੋ ਬਾਲਪਨ ਵਿਚ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਹੋ ਕੇ ਪੋਸ਼ਾਕ ਉਤਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੀਸ ਦੇ ਦੇਵੇਗਾ, ਪਰ ਸੀ ਨਹੀਂ ਉਚਾਰੇਗਾ। ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਦੇਵੇਗਾ, ਪਰ ਸਿਰੜ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ।

ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਰਾਇ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ੧੬੧੯ ਵਿਚ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਆਪ ਸਦਾ ਭਗਤੀ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਸਹਿਜ ਤੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਮੂਰਤ ਸਨ।

ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਰਾਇ
ਦਾ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ

ਕਰਾਮਾਤੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਉ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਕ ਸਮੇਂ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਰਾਤ ਪੈ ਜਾਣ ਕਾਰਨ, ਮੀਟੀ ਇਕ ਸਾਥੀ ਮੋਹਨ, ਜੋ ਸੋਨੀ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਲੜਕਾ ਸੀ, ਦੇ ਸਿਰ ਰਹਿ ਗਈ। ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਜਦ ਮੋਹਨ ਖੇਡਣ ਲਈ ਨਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸੱਪ ਲੜਨ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਸਾਥੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਸੁਭਾਵਕ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮਕਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਣੀਆਂ ਸਮੇਤ ਉਸ ਮਿੱਤਰ ਦੇ ਘਰ ਗਏ। ਘਰ ਪੁੱਜ ਕੇ ਭੁੱਜੇ ਪਏ ਮੋਹਨ ਨੂੰ ਛੜੀ ਨਾਲ ਟੁੰਬ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਉੱਠ ਸਾਡੀ ਮੀਟੀ ਦੇਹ।” ਉਸ ਨੂੰ ਛੜੀ ਦਾ ਫੋਹਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉੱਠ ਬੈਠਾ ਤੇ ਖੇਡਣ ਲਈ ਨਾਲ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਸਾਰੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਰੋਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿਹੇ ਜਿਹਾ ਬਾਪ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਪੁੱਤਰ। ਪਰ ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਸਹਿਜ-ਸੁਭਾਅ ਫਰਮਾਇਆ : “ਸਾਡੇ ਘਰ ਕੌਣ ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ਰੀਕ ਜੰਮ ਪਿਆ ਹੈ ?”

“ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਾਥ ਸਰ ਕੀ ਧਰੈ।
ਫਰੁ ਮਾਰੇ ਇਹ ਜੀਵਤ ਕਰੈ।”

ਬੰਸਾਵਲੀ ਨਾਮੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ :

ਖਬਰ ਗਈ ਹਜ਼ੂਰ, ਅਟਲ ਰਾਇ ਜੀਵਾਇਆ ਨਰ ਮੁਆ ਹੋਆ।
ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਸਦੇ (ਸਦਿਆ) ਅਟਲ ਰਾਇ।
ਕਿਹਾ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੋੜੀ ਰਜਾਇ।
ਰਜਾਇ ਸਾਈਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਫੇਰੀ।
ਇਹ ਗੱਲ ਬੇਟਾ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤੀ ਬਹੁਤ ਮੰਦੇਰੀ।

ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਜਦ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ‘ਕੀਤੀ ਬਹੁਤ ਮੰਦੇਰੀ’ ਦੇ ਵਾਕ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾ ਲਈ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਚੜ੍ਹਾ ਲਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪੂੰ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਸ਼ੁਕਰ-ਸ਼ੁਕਰ ਹੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਸਭ ਸੰਗਤਾਂ ਪ੍ਰਚਾਉਣੀ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀਆਂ, ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਤਸੱਲੀ ਦਾਨ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ। ਭਾਈ ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਜੀ, ਜੋ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਸਾਢੂ ਸਨ, ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਇਕ ਰੰਗ ਵਿਚਰਦੇ ਦੇਖ ਪੁੱਛ ਹੀ ਲਿਆ, “ਮਹਾਰਾਜ ! ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕੋਈ ਗ਼ਮ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ?” ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ : “ਸਾਈਂ ਦਾਸ, ਇਕ ਲਕੀਰ ਜ਼ਮੀਨ ‘ਤੇ ਪਾ ਦੇ।” ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਨੇ ਇਕ ਲਕੀਰ ਭੋਇ ‘ਤੇ ਖਿੱਚ ਦਿੱਤੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸਾਈਂ ਦਾਸ ! ਇਸ ਨੂੰ ਮੇਟ ਦੇ।” ਉਸ ਮੇਟ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ : “ਸਾਈਂ ਦਾਸ, ਤੈਨੂੰ ਲਕੀਰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਸੀ ?” “ਮਹਾਰਾਜ ! ਕਾਹਦੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਖਿੱਚ ਦਿੱਤੀ”, ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸੀ। “ਕੋਈ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਤੈਨੂੰ ਗ਼ਮੀ ਹੋਈ ?” ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਅਗਲਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ। ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮਹਾਰਾਜ ! ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤੀ, ਅਫ਼ਸੋਸ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ।” ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਫ਼ਰਮਾਇਆ : “ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਸਾਈਂ ਦਾਸ ! ਜਗਤ ਤਮਾਸ਼ਾ। ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮੁਤਾਬਿਕ ਇਹ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਲਕੀਰ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ

‘ਤੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਨਾ ਗ਼ਮੀ ਤੇ ਨਾ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਟਲ ਰਾਇ ਇਸ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿਚ ਇਕ ਲਕੀਰ ਨਿਆਈਂ ਹੀ ਸੀ। ਸੋ ਉਭਰਣ ਤੇ ਮਿਟਣ ਦੀ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ।’

ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕੁਦਰਤੀ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਬਾਲਕ ਮਨ ‘ਤੇ ਪਿਆ। ਗੁਰੂ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਅਡੋਲ ਚਿੱਤ ਦੇਖ ਆਪ ਜੀ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿੜ ਚਿੱਤ ਹੋ ਗਏ।

ਮਾਤਾ ਕੌਲਾਂ ਨੇ ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਰਾਇ ਨੂੰ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਬੇਟਾ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਟਲ ਰਾਇ ਜੀ ਦੇ ਅਚਾਨਕ ਗੁਜ਼ਰਨ ਉਪਰੰਤ ਉਹ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨਾਲ ਲਾਡ ਲਭਾਂਦੀ। ਆਪ ਜੀ ‘ਤੇ ਵੀ ਕੌਲਾਂ ਦੀ ਗੁਰ-ਭਗਤੀ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੀ ਛਾਪ ਪਈ। ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਬੀਬੀ ਕੌਲਾਂ ਕਾਜ਼ੀ ਰੁਸਤਮ ਖ਼ਾਨ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਕਨੀਜ਼ ਸੀ। ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿਚ ਆਉਣ ਉਪਰੰਤ ਜਦ ਰੁਸਤਮ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਇਸ ਬੀਬੀ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਜੀ ਦਾ ਚੇਲਾ ਅਬਦੁੱਲਾ ਯਾਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਛੱਡ ਗਿਆ। ਬੀਬੀ ਕੌਲਾਂ ਬੜੀ ਨੇਕ ਤੇ ਪਾਕੀਜ਼ਾ ਔਰਤ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਸਮਾਧ ਕਰਤਾਰਪੁਰ (ਜਲੰਧਰ) ਹੈ।

ਬਚਪਨ ਦੇ ਕਰਮ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸੇ ‘ਤੇ ਪਹਿਰਾ ਦੇ ਕੇ ਖ਼ੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਆਪ ਜੀ ਕੌਲ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਇਕ ਹਾਣੀ ਦੀ ਮਾਂ ਆਈ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ ਕਿ “ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਗੁੜ ਬਹੁਤਾ ਨਾ ਖਾਇਆ ਕਰੇ।” ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮਾਂ ! ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਲਿਆਈਂ।” ਅਗਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਮਾਂ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਜਦ ਲਿਆਈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕੇਵਲ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਿਹਾ : ‘ਮਿਤਰਾ, ਗੁੜ ਬਹੁਤਾ ਖਾਣਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।’ ਮਾਂ ਦਾ ਪੁੱਛਣਾ ਸੁਭਾਵਕ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਇੰਨੀ ਹੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦਿਨ ਹੀ ਆਖ ਦਿੰਦੇ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ : “ਮਾਂ ! ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਮੈਂ ਆਪੁ ਗੁੜ ਬਹੁਤ ਖਾਂਦਾ ਸੀ।” ਇਹ ਸਨ ਪੂਰਨੇ ਜੋ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੀ ਮੌਤ

ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੇ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਬੈਠਦਿਆਂ ਹੀ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦੇ-ਦੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪੰਚਮ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਤਲਵਾਰਾਂ ਪਹਿਨਣੀਆਂ, ਫੌਜਾਂ ਰੱਖਣੀਆਂ ਅਤੇ ਤਦ ਤੱਕ ਛੋਟੇ ਰਹਿਣਾ ਜਦ ਤੱਕ ਜ਼ਾਲਮ ਸੁਧਰ ਨਾ ਜਾਣ ਜਾਂ ਮੁੱਕ ਨਾ ਜਾਣ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਦੋ ਤਲਵਾਰਾਂ ਪਹਿਨੀਆਂ, ਤਖ਼ਤ ਅਕਾਲ ਦਾ ਰਚਿਆ, ਕਿਲ੍ਹਾ ਉਸਾਰਿਆ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੂੰ ਪਨਾਹ ਬਣਾਇਆ, ਝੰਡੇ ਝੁਲਾਏ, ਖੁੰਗੇ ਬਣਾਏ, ਫੌਜਾਂ ਰੱਖੀਆਂ, ਚੌਕੀਆਂ ਚਾੜ੍ਹੀਆਂ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਜਵਾਨੀਆਂ ਭੇਂਟ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕੌਮ ਵਿਚ ਅੜ ਖਲੋਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪਾ ਦਿੱਤੀ। ਬੰਸਾਵਲੀ-ਨਾਮੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ :

ਸਾਹਿਬ ਪਕੜੀ ਤੇਗ ਰੱਖਣ ਲੱਗੇ ਚਾਕਰ।

ਖੇਡਣ ਸਿਕਾਰ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਕਰ॥੧੦੬॥

ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ: ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਘਰ ਸ਼ੀਲਤਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਾਲ ਠਾਠ (Sovereignty) ਵੀ ਰਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ :

ਗੁਰ ਘਰ ਮਹਿ ਪੂਰਬ ਪੀਰੀ।

ਅਬ ਇਨਹੁ ਦਿੱਤੀ ਲੇ ਮੀਰੀ।

ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪਕੜ ਗਵਾਲੀਅਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਜੀ, ਵਜ਼ੀਰ ਖ਼ਾਨ ਤੇ ਨੂਰ ਜਹਾਨ ਦੇ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਰਿਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ :

“ਨੂਰ ਜਹਾਂ ਬੇਗਮ ਖ਼ਾਵੰਦ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਐਸੇ।

ਫ਼ਕੀਰ ਜਾਤ ਹੈ ਸਾਈਂ ਦੀ ਸਾਈਂ ਜੈਸੇ।

ਕੈਦ ਨਹੀਂ ਕਰੀਏ ਕਹੇ ਕਹਾਏ।

ਫ਼ਕੀਰ ਦੀ ਮਾਰੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹਟਾਏ”॥ ੭੦॥

(ਬੰਸਾਵਲੀ-ਨਾਮਾ)

ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੀ ਕੁੜਿਣ ਵੀ ਘਟੀ। ਉਹ ਆਪੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆਇਆ। ਸਾਂਝਾਂ ਪੈਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਦੋਸਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਉਸ ਮਿਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚਕਾਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ

ਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰ-ਮੁਹਿੰਮਾਂ ਤੇਜ਼ ਕੀਤੀਆਂ। ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠਾਂ ਚਾਰ ਧੂਣੀਆਂ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਬਾਬਾ ਅਲਮਸਤ, ਬਾਬਾ ਗੋਇੰਦਾ ਜੀ, ਭਾਈ ਬਾਲੂ ਹਸਨਾ ਅਤੇ ਭਾਈ ਫੂਲ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਕੋਨੇ-ਕੋਨੇ ਪਹੁੰਚਾਈ। ਇਹ ਚੇਤਾ ਰਹੇ ਕਿ ਚਾਰੇ ਮਹਾਪੁਰਸ਼ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਨ।

ਜਹਾਂਗੀਰ ਦਾ ਚਿੱਤ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ ਖ਼ੱਰਮ (ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ) ਉਸ ਪਾਸ ਰਹੇ, ਪਰ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਕਿ ਨੂਰ ਜਹਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣ ਲੱਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਵਾਈ ਸ਼ਹਿਰਯਾਰ ਨੂੰ ਜਹਾਂਗੀਰ ਪਿਛੋਂ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਧਰ ਜਹਾਂਗੀਰ ਦਾ ਸਰੀਰ ਢਿੱਲਾ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਨੂਰ ਜਹਾਨ ਹੀ ਅਸਲ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਮਲਿਕਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਅਜ਼ਮਾਏ ਜਰਨੈਲ ਮਹਾਬਤ ਖਾਨ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰ ਨੂਰ ਜਹਾਨ ਨੇ ਜਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੂੰ ਹੀ ਜਿਹਲਮ ਕੰਢੇ ਗਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਨੂਰ ਜਹਾਨ ਚਤੁਰਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਕਰਵਾ ਸਕੀ। ਜਹਾਂਗੀਰ ਇੰਨਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸੰਨ ੧੬੨੭ ਦੀ ਸਰਦੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਜਹਾਂਗੀਰ ਕਸ਼ਮੀਰ ਤੋਂ ਲਾਹੌਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਰਾਹ ਵਿਚ ਬਹਿਰਾਮ ਗਲਾ ਦੇ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਜਾਗਿਆ। ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਦੇ ਸਮੇਂ ਇਕ ਐਸੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਕ ਲੜਕਾ ਜੋ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ ਘੇਰ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਨਜਾਣੇ ਇਕ ਉੱਚੀ ਚਟਾਨ ਤੋਂ ਐਸਾ ਡਿੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਡਿੱਗਦੇ ਸਾਰ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਲੜਕੇ ਦੀ ਚੀਕ ਨੇ ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੂੰ ਬੇਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਕਬਾਲ-ਨਾਮਾ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜਹਾਂਗੀਰ ਪੀ ਨਾ ਸਕਿਆ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਵਧਣ ਲੱਗੀ। ਰਾਜੌਰੀ ਪੁੱਜ ਕੇ ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੀ ਹਾਲਤ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਿਗੜ ਗਈ ਅਤੇ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਗਿਆ। ੮ ਨਵੰਬਰ, ੧੬੨੭ ਨੂੰ ਸਵੇਰ ਸਮੇਂ, ਚੰਗੇ-ਚੁਗਟੀ, ਭਿੰਬਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਰੂਹ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਈ। ਨੂਰ ਜਹਾਨ ਉਸ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਲੈ ਆਈ ਅਤੇ ਰਾਵੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ, ਜਿੱਥੇ ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਕਬਰਾ ਆਪ ਬਣਵਾਇਆ ਸੀ, ਦਫ਼ਨਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਤਖ਼ਤ-ਨਸ਼ੀਨੀ ਦੀ ਜੰਗ ਆਰੰਭ ਹੋ ਗਈ।

ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਵੇਲੇ ਦੂਰ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਸੀ। ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਦਾ ਸਹੁਰਾ, ਤਾਜ ਵਾਲੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਮਹਲ ਦਾ ਪਿਉ, ਆਸਫ਼ ਖਾਨ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹੀ ਲਸ਼ਕਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੌਕਾ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਬਨਾਰਸੀ ਨਾਂ ਦੇ ਹਰਕਾਰੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਵੱਲ ਭੇਜਿਆ। ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅੰਗੂਠੀ ਉਸ ਹਰਕਾਰੇ ਹੱਥ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ।

ਖੁਸਰੋ ਦਾ ਬੇਟਾ ਦਾਵਰ ਬਖ਼ਸ਼, ਸ਼ਾਹੀ ਲਸ਼ਕਰ ਨਾਲ ਹੀ ਕੈਦ ਸੀ। ਆਸਫ਼ ਖਾਨ

ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਦਾ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਬੈਠਣਾ

ਨੇ ਚਾਲ ਚੱਲ, ਇਰਾਦਤ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਤੇ ਦਾਵਰ ਬਖ਼ਸ਼ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਆਸਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਸਮਾਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਨੂਰ ਜਹਾਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸ਼ਹਿਰਯਾਰ ਨੂੰ ਤਖ਼ਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੀ। ਨੂਰ ਜਹਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਆਸਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਪਰ ਉਹ ਟਾਲਦਾ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਭਿਬਰ ਦੇ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜ਼ੰਮੇ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਉਪਰੰਤ ਦਾਵਰ ਬਖ਼ਸ਼ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਖ਼ੁਤਬਾ ਪੜ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਸ਼ਹਿਰਯਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਾਹੌਰ ਸੀ ਅਤੇ ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਸੁਣ ਕੇ ਲਾਡਲੀ ਬੇਗਮ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫ਼ੌਜਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਦਾ ਕਰਨ ਖ਼ਾਤਰ ਦੌਲਤ ਲੁਟਾਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੇ ਭਰਾ ਦਾਨਿਆਲ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਮਿਰਜ਼ਾ ਬਾਇਸਤਗਰ ਵੀ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਆਸਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰਾਂ ਪੁੱਜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਦਾਵਰ ਬਖ਼ਸ਼ ਨੂੰ ਹਾਥੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਾ ਲਾਹੌਰ ਵੱਲ ਲਜ਼ਕਰ ਸਮੇਤ ਵੱਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਰਯਾਰ ਨੇ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਕੋਹ ਗੁਜਰਾਤ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਟਾਕਰਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਹ ਹਾਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਛੁਪ ਗਿਆ। ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਘੇਰਾ ਆਸਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਗਤ ਨੂੰ ਪਹਿਰੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਦਾ ਕਰ ਕੇ ਕਿਲ੍ਹੇ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਸ਼ਹਿਰਯਾਰ ਪਕੜਿਆ ਗਿਆ ਤੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਕਰ ਕੇ ਕੈਦੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਬਨਾਰਸੀ ਹਰਕਾਰਾ ਵੀਹ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਜੁਨੇਰ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਆਗਰੇ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਿਆ ਤੇ ਆਸਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਜੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਕਿ 'ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਸ਼ਹਿਰਯਾਰ, ਬੁਲਾਕੀ (ਦਾਵਰ ਬਖ਼ਸ਼) ਅਤੇ ਦਾਨਿਆਲ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੰਤਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਅਗਲੇ ਜਹਾਨ ਪੁਚਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ। ਆਗਰੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਦਾ ਖ਼ੁਤਬਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਤੇ ਲਾਹੌਰ ਨੂਰ ਜਹਾਨ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਦਾਵਰ ਬਖ਼ਸ਼ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਤੀਜੇ ਨੂੰ ਈਰਾਨ ਵੱਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਦਾਨਿਆਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ, ਤਹਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ਿੰਗ ਨੂੰ ਵੀ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਆਗਰੇ ਪੁੱਜ ਕੇ ੬ ਫ਼ਰਵਰੀ, ੧੬੨੮ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਦਾ ਨਾਂ ਧਰ ਕੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਿਆ। ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਨੇ ਲਾਹੌਰ ਆਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਬਿਦਮਤਪ੍ਰਸਤ ਖ਼ਾਨ ਰਜ਼ਾ ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਦਾ ਹਾਕਮ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਪਰ ਛੇਤੀ ਹੀ ਆਸਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਦਾ ਸਮੁੱਚਾ ਹਾਕਮ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਆਸਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਕੋਲ ਵਜ਼ੀਰ-ਇ-ਆਜ਼ਮ ਅਤੇ ਚੌਰ ਕਈ ਐਸੇ ਫ਼ਰਜ਼ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ੧੬੨੮ ਈ: ਦੇ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਕੁਲੀਜ਼ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਗਵਰਨਰ ਥਾਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਕੁਲੀਜ਼ ਖ਼ਾਨ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਅਲਾਹਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਅਨਾਇਤ ਏਜ਼ਦੀ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਦਾ ਹਾਕਮ ਮੁਕੱਰਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ੧੬੩੨ ਈ: ਵਿਚ ਅਨਾਇਤ ਨੂੰ ਨਾ-ਅਹਿਲ ਦੇਖ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਖ਼ਾਨ ਮੁਕੱਰਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਵਜ਼ੀਰ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ 'ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰਕਾਰਾ' ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਇਕ ਤਕੜਾ, ਸੁਚੱਜਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਸੀ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਬੈਠੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ

ਕੀਰਤਪੁਰ ਵਸਾਉਣਾ

ਨੂੰ ਨੀਭ ਲਾ ਕੇ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਦਿਨੋਂ-ਦਿਨ ਵਿਗੜ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਮਾੜੀ ਸੂਰਤ ਧਾਰ ਜਾਣ। ਆਸਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਨਵੇਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸਲਾਮੀ ਦੇ ਜਾਣ। ਰਾਜੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵੀ ਆਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਉਤਾਹ ਉੱਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਟਿਕਾਣਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਟਿਕਾਣਾ ਦੇਖਣ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੰਡੂਰ ਦੀ ਜੂਹ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪੂੰ ਥਾਂ ਦੇਖਣ ਆਏ।

ਥਾਂ ਪਸੰਦ ਆਉਣ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਨਗਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਤੇ ਨਾਮ ਕੀਰਤਪੁਰ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਨਗਰ ਦਾ ਵੱਸਣਾ ਸਿੱਖ ਲਹਿਰ ਦਾ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਸੀ। ਇਕ ਤਾਂ ਕੀਰਤਪੁਰ ਜਰਨੈਲੀ ਸੜਕ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿਚ ਘਿਰਿਆ ਸੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਹੀ ਗਵਾਲੀਅਰ ਵਿਚੋਂ ਰਿਹਾਅ ਹੋ ਕੇ ਆਏ ਸਨ। ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਨੇ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਨਗਰ ਦੇ ਵਸਾਉਣ 'ਤੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਵੈਸਾਖੀ ਦਾ ਪੁਰਬ ਵੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਹੀ ਮਨਾਇਆ ਗਿਆ।

ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ

ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਨ ਉਪਰੰਤ ਵੀ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਲਾਹੌਰ ਨਾ ਆਇਆ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਲਾਹੌਰ ਸੰਨ ੧੬੩੩ ਵਿਚ ਹੀ ਆਇਆ। ਉਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ। ਸੋ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਹਾਕਮਾਂ ਵਿਚ ਮਨ-ਮਾਨੀ ਕਰਨ ਦਾ ਮੁਭਾਅ ਆ ਜਾਣਾ ਸੁਭਾਵਕ ਸੀ। ਇਕ ਸਾਲ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਨੇ ਤਿੰਨ ਗਵਰਨਰ ਬਦਲਾਏ ਅਤੇ ਅਖੀਰ ਕੁਲੀਜ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ। ਕੁਲੀਜ ਖ਼ਾਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਸਮੇਂ ਲਾਹੌਰ ਦਾ ਫ਼ੌਜਦਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਪਦਵੀ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਸਾਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਵੱਲ ਮੋੜਿਆ। ਫਿਰ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਦੇ ਐਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵੀ ਆ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਸਿਵਾਇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਵਾਪਾ (ਤਬਲੀਗ਼) ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੰਦਰ, ਜੋ ਉਸਾਰੀ ਹੋਣ ਸਨ ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਾਲ ਹੀ ਬਣਿਆਂ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਭੰਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ। ਸਿੱਖ ਲਹਿਰ 'ਤੇ ਵੀ ਇਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਅਸਰ ਪਿਆ। ਇਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਬਾਉਲੀ ਸਾਹਿਬ ਲਾਹੌਰ ਦਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣਾ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਗਲਾ ਹਮਲਾ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੁਲੀਜ ਖ਼ਾਨ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਅਬੁੱਲ ਹਮਨ ਸੀ ਅਤੇ ਫ਼ੌਜਦਾਰ ਮੁਖਲਿਸ ਖ਼ਾਨ ਜੋ ਨਕਸ਼-ਬੰਦੀ ਸੀ। ਮੁਖਲਿਸ ਖ਼ਾਨ ਫ਼ੌਜਦਾਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਜਤਲਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਲੀਜ ਖ਼ਾਨ ਦਾ ਗਵਰਨਰ ਬਣਨਾ ਸੁਣ ਕੇ ਚੰਦੂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕਰਮ ਚੰਦ ਵੀ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਲੈਣ ਲਈ ਲਾਹੌਰ ਪੁੱਜਾ। ਬਾਬਾ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਮਿਹਰਬਾਨ ਨੇ ਸੁਲਹੀ ਖ਼ਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਜਮਾਲ ਖ਼ਾ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਵਿਰੁੱਧ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਨਵਾਬ ਅਬਦੁੱਲ ਖ਼ਾ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਭੇਜੀ।

ਜੰਗਾਂ : ਕਈ ਛੋਟੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਹੋਰ ਬਣਾ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ। ਸ਼ਾਹੀ ਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਕਰਨ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਉਡਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅੱਜ ਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਨੇ, ਕੱਲ੍ਹ ਤਾਜ ਨੂੰ ਪਾਉਣਗੇ। ਖੇਮਾਵਲੀ-ਨਾਮੇ ਨੇ ਠੀਕ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵੱਡੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹੀ ਇਹ ਸੀ :

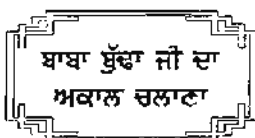
ਬੰਦਾ ਹੋਇਕੈ ਸਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਖਵਾਏ।

ਬੰਦਾ ਹੋਇਕੈ ਖੁਦਾਇ ਅਖਾਏ।

ਤਿਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਕੁਰਾਨ ਫਰਮਾਇ॥੭੧॥

ਕੁਲੀਜ ਖਾਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫ਼ੌਜਦਾਰ ਮੁਖਲਿਸ ਖਾਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਫਰ ਜੰਗ ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਵੀ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਸੱਤ ਹਜ਼ਾਰ ਫੌਜ ਦੇ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ 'ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਆਪਣੀ ਲੜਕੀ ਵੀਰੋ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਵਿਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਬਾਰਾਤ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ੧੫ ਮਈ, ੧੬੨੮ ਨੂੰ ਇਹ ਜੰਗ ਹੋਈ। ਮੁਖਲਿਸ ਖਾਨ ਦੀ ਜਦ ਇਸ ਜੰਗ ਵਿਚ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ : “ਫਕੀਰ ਹੁੰਦਿਆਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਸ਼ੋਭਦੀ, ਸੋ ਭਲਾ ਇਸ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਤੇ ਪਛਤਾਏ ਤੇ ਅਗਾਂਹ ਲਈ ਬੱਚ ਕੇ ਟਰੋ।” ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸੀ, “ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫਕੀਰ ਹਾਂ, ਮੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਮਾਰਨੀਆਂ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਣਖਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੋਲਣ ਦੇਣੀਆਂ।” ਦੁਵੱਲੀ (ਭੂਯਲ) ਜੰਗ ਵਿਚ ਵੀ ਅਬਦੁੱਲਾ ਖਾਨ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਇਸ ਜੰਗ ਵਿਚ ਅਜੇ ਮਸਾਂ ੭ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਸਾਰੀ ਜੰਗ ਅੱਖੀਂ ਡਿੱਠੀ। ਦੂਜੀ ਜੰਗ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦਪੁਰ ਦੇ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸਤੰਬਰ ੧੬੨੯ ਈ: ਨੂੰ ਹੋਈ। ਇਸ ਜੰਗ ਵਿਚ ਵੀ ਅਬਦੁੱਲਾ ਖਾਨ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੱਥੋਂ ਮਾਰੇ ਗਏ। ਇਸ ਜੰਗ ਦਾ ਵੱਡਾ ਕੌਤਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਮੀਰੀ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਲੜਦਿਆਂ-ਲੜਦਿਆਂ ਟੁੱਟ ਗਈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪੀਰੀ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ਮੁਨਾਸਿਬ ਨਾ ਸਮਝਿਆ। ਹੱਥੀ ਪਟਕਾ ਕੇ ਐਸਾ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਕਲ ਗਏ। ਇਹ ਜੰਗ ਵੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਅੱਖੀਂ ਡਿੱਠੀ। ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਚਿੱਤ ਹੋ ਜੁਝਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਉੱਤੇ ਡੁੰਘਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਜੰਗ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਜਦ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਤੱਕ ਆਗਰੇ ਪੁੱਜੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸਗੋਂ ਗੁੱਸਾ ਮਨਾਇਆ ਅਤੇ ਅਬਦੁੱਲਾ ਖਾਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੀ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਈ। ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਨ ਦੇ ਵਿਚ ਪੈਣ ਨਾਲ ਹੀ ਗੱਲ ਨਜਿੱਠੀ ਜਾ ਸਕੀ।

ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਦੀ ਆਯੂ ਉਸ ਸਮੇਂ ੧੨੫ ਸਾਲ ਸੀ। ਮਹਾਨ ਕੌਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਭਾਈ ਸੁਖੇ ਰੰਧਾਵੇ ਦੇ ਘਰ ਮਾਤਾ ਗੌਰਾਂ ਦੀ ਕੁੱਖ ਤੋਂ ਅਕਤੂਬਰ ੨੨, ੧੫੦੬ ਈ: ਨੂੰ ਕੱਠੂ ਨੰਗਲ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹੋਇਆ ਸੀ।¹ ਉਹ ਹੀ ਇਕ ਐਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਠ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ

1. ਵਿਸਥਾਰ ਲਈ ਮੇਰੀ ਹੀ ਲਿਖੀ “ਪੁਰਾਤਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਜੀਵਨੀਆਂ” ਦੇਖੋ।

ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰ ਗੱਦੀ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਨਿਬਾਹੀ ਸੀ। ਆਪਣਾ ਅੰਤਮ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਜਾਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੋਜਿਆ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਮਦਾਸ ਪੁੱਜੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਨਿਕਟ ਰਹੋ ਹੋ, ਕੋਈ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਖਸ਼ੋ।” ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਦੇ ਨੈਣਾਂ ਵਿਚ ਜਲ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ, “ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਸੂਰਜ ਹੋ ਤੇ ਮੈਂ ਇਕ ਜੁਗਨੂੰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਚਾਕਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਚਾਕਰੀ ਕਰ ਅਨੰਦ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਰੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਦੇ ਆਪ ਮਾਲਕ ਹੋ। ਹੁਣ ਭਾਨਾ ਜੀ (ਬੇਟੇ) ਦਾ ਹੱਥ ਪਕੜੋ।” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫੇਰ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਡੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿਆ ਪੇਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੋੜ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਭਾਗੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸੰਗਤ ਮਾਣੀ ਹੈ।” ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਨੇ ਤੜਕਸਾਰ ਜਪੁਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ‘ਕੋਤੀ ਛੁੱਟੀ ਨਾਲ’ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਹੀ ੧੭ ਨਵੰਬਰ, ੧੬੩੧ ਈ: ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਗਏ। ਬਿਬਾਨ ਨੂੰ ਇਕ ਤਰਫੋਂ ਮੋਢਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਬਾਬਾ ਭਾਨਾ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੋਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਤੇ ਅਜਿਤਾ ਰੰਧਾਵਾ ਜੀ ਨੇ ਦਿੱਤਾ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ ਵਾਲਾ ਲਿਖਦਾ ਹੈ :

“ਚਿਖਾ ਉਪਰ ਜਬ ਹੀ ਧਰੀ,
ਸਾਹਿਬ ਬੁੱਢੇ ਦੇਹਿ।
ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨੈਨ ਸੇ,
ਚਲਯੋ ਨੀਰ ਅਸਨੇਹ॥੬੧॥

(ਅਧਿਆਇ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ)

ਉਥੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ (ਰਾਵੀ) ਚਲੇ ਗਏ। (ਗੁਰੂ) ਤੋਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨਾਲ ਹੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ‘ਤੇ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਦੇ ਸਹਿਜ-ਸੁਭਾਅ ਸਰੀਰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਡੂੰਘਾ ਅਸਰ ਪਿਆ। ਬਾਬਾ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਦੀ ਮਿਲਣੀ ਵੇਲੇ ਜੋ ਨਿਮਰਤਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਦਿਖਲਾਈ ਅਤੇ ਜੋ ਪਿਆਰ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਦੀ ਅਮਿਟ ਛਾਪ ਵੀ (ਗੁਰੂ) ਤੋਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ‘ਤੇ ਪਈ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ੧੩ ਜਨਵਰੀ, ੧੬੨੯ ਈ: ਨੂੰ ਗੁਜਰੇ ਸਨ।

ਬਾਰਠ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੇ ਫਿਰ ਤਰਨ ਤਾਰਨ, ਸਰਹਾਲੀ, ਖਾਨ ਛਾਪਰੀ ਹੁੰਦੇ

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਪੁੱਜੇ। ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਵਿਖੇ **ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ** ਹੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਟਿਕਾਣਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਉਹ ਸਰੀਰ ਛੱਡਣ, ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੋਲ ਹੋਣ। ੨੫ ਅਗਸਤ, ੧੬੩੬ ਈ: ਨੂੰ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਦੇ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਉਪਰੰਤ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ, “ਅੰਤਮ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ। ਸਵਾਸ ਨਿਕਲਣ ਤਾਂ ਸਭ ਸੰਗਤ ਗੁਰੂ-ਗੁਰੂ ਕਰਨਾ। ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਦੇਹੁਰਾ ਨਾ ਬਣਾਉਣਾ। ਚਿੱਖਾ ਤੋਂ ਚਕ ਕੇ ਰਾਖ ਬਿਆਸ ਵਿਚ ਰੋੜ੍ਹ ਦੇਣੀ।” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ : “ਭਾਈ ਜੀ ਐਸੇ ਗੁਰਸਿੱਖ ਹਨ ਜੋ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਮਾਰਗ ਦੱਸਣ ਵਿਚ ਸਹਾਇਕ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ

ਦਾ ਨਾਮ ਅਟੱਲ ਹੈ।” ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗੇ। ਗੁਰ-
ਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਛੇਵੀਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

“ਨਿਸਾ ਗਈ ਰਵ ਆਇਯੋ ਭੋਗ ਵਾਰ ਕਾ ਪਾਇ। ੪੨੭।

ਭੋਗ ਸੁਖਮਨੀ ਕਾ ਤਬ ਪਾਯੋ।

ਪਦ ਪੰਕਜ ਗੁਰ ਕੇ ਲਪਟਾਯੋ।

ਭਾਈ ਕੇ ਤਬ ਪ੍ਰਾਨ ਬਿਲਾਏ।”

ਗੁਰ ਪੁਰਾ ਸੀਸ ਭਾਗ ਬੜ ਪਾਏ। ੪੨੮।

ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਬਾਨ ਭਾਈ ਭਾਨਾ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਜੀ, ਬਿਧੀ
ਚੰਦ ਜੀ ਅਤੇ ਜੇਠਾ ਜੀ ਨੇ ਉਠਾਇਆ।¹ ਅੰਤਮ ਭੋਗ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਤੱਕ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਹੀ ਰਹੇ। ਉੱਥੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ ਸੀ, “ਕਿਸੇ ਜੀਵ ਦੇ ਜਾਣ
’ਤੇ ਰੋਣਾ, ਪਿੱਟਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣਾ। ਕੋਈ ਨਦੀ ਨਾਲਾ
ਹੋਵੇ ਉਸ ਵਿਚ ਫੁੱਲ ਪਾ ਦੇਣੇ। ਜੇ ਨਦੀ ਨਾਲਾ ਨੇੜੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਸਕਾਰ ਵਾਲੀ
ਥਾਂ ਹੀ ਟੋਆ ਪੁੱਟ ਕੇ ਅਸਥੀਆਂ ਉਸ ਵਿਚ ਦਬਾ ਦੇਣੀਆਂ। ਸਹਸਕ੍ਰੁਤੀ ਦੇ ਅਰਥ
ਕਰਨੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਚਾ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ।”

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਐਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ
ਤੋਂ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲਿਆ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਦੋ ਤਲਵਾਰਾਂ
ਪਹਿਨੀਆਂ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਸਭ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। ਇਹ
ਮਾਨ ਵੀ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਦਿ ਬੀੜ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਫਿਰ
ਸਿੱਖੀ ਆਸ਼ਾ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਵਾਰਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਲਈ
ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ‘ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਚਾਬੀ’ ਅਤੇ ਸਿੱਖੀ ਆਸ਼ੇ ਅਨੁਕੂਲ
ਕਿਹਾ ਸੀ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਸ਼ਰੀਕਾ ਕਰ ਲਿਖੀ ਹੈ ਪਰ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਸਿੱਖੀ ਆਸ਼ੇ ਨੂੰ
ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ। ਆਪ ਜੀ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਵਿੱਦਿਆ-ਦਾਤਾ ਵੀ ਸਨ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣੇ ਦੀ ਛਾਪ
ਕੁਦਰਤੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਕੰਮਲ ਹਿਰਦੇ ’ਤੇ ਪੈਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਈ।

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨਾਲ ਹੀ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਹਰ ਮੁਹਿੰਮ,

ਹਰ ਪ੍ਰਚਾਰ-ਦੌਰੇ ’ਤੇ ਉਹ ਨਾਲ ਸਨ। ਤੀਜੀ ਜੰਗ ਮਾਲਵਾ

ਵਿਖੇ ਨਬਾਣਾ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ’ਤੇ ਹੋਈ। ਇਸ ਵਿਚ ਵੀ ਗੁਰੂ

ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕਾਮਯਾਬੀ ਮਿਲੀ। ਲੱਲਾ ਬੇਗ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ

ਤੇ ਫੌਜਾਂ ਭੱਜ ਉੱਠੀਆਂ। ਇਸ ਜੰਗ ਉਪਰੰਤ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ

ਕਿ ਇਕ ਵੱਡਾ ਸਿੱਧਾ ਹਮਲਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ’ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਏ। ਉਸ ਪੰਜਾਬ

ਤੀਜੀ ਜੰਗ

1. ਏਕ ਓਰ ਭਾਨਾ ਗੁਰ ਲਾਗੇ।
ਬਿਧਿਆ ਜੇਠਾ ਬਿਬ ਰਸਪਾਗੇ।
ਚਾਰੋ ਲੀਏ ਬਿਬਾਨ ਉਠਾਏ।
ਆਗੇ ਬਾਬਕ ਸਬਦ ਅਲਾਏ। ੪੨੯।

(ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਛੇਵੀਂ, ਅਧਿਆਇ ਅਠਾਰ੍ਹਵਾਂ)

ਆਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬਣਾਇਆ, ਪਰ ਵਜ਼ੀਰ ਖ਼ਾਨ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕੀ ਰੱਖਿਆ।

ਨਥਾਣਾ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਆਏ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਭਾਈ ਲਾਲ ਚੰਦ ਤੇ ਮਾਤਾ ਬਿਸ਼ਨ ਕੌਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਬੀਬੀ ਗੁਜਰੀ ਨਾਲ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਪੱਕਾ ਹੋਇਆ। ਮਾਰਚ ੧੬੩੨ ਈ: ਵਿਚ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿਚ ਹੋਈ। ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਦੀ ਰੌਣਕ ਅਪੂਰਵ ਸੀ। ਮਿਲਣੀ ਵੇਲੇ ਜਦ ਭਾਈ ਲਾਲ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਸਿਰ ਨਿਵਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪੂੰ ਪਕੜ ਕੇ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ।

ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ ਉਪਰੰਤ ਭਾਈ ਲਾਲ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਪਤੀ ਦੀ ਹਰ ਸਮੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ। (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਤੇ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਦੀ ਜੋੜੀ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਧਾਤਾ ਨੇ ਆਪੂੰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵਿਚ ਡੁਬੋ ਘੜੀ ਹੈ।

‘ਕਹਿ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੋਗੀ।
ਬਿਧ ਰਚੀ ਹੁਚਿਰ ਹੁਚਿ ਬੋਗੀ।’

ਜਦ ਬਾਰਾਤ ਵਾਪਸ ਟਿਕਾਣੇ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੁਝ ਭੇਟ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ।

“ਨਹਿ ਸਰਯੋ ਕਛੁ ਢਿਗ ਮੇਰੇ।”

ਜਦ ਉਸ ਦੇ ਇਹ ਨਿਮਰਤਾ ਭਰੇ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫਰਮਾਇਆ, “ਲਾਲ ਚੰਦ ! ਤੁਮ ਦੀਨੋ ਸਕਲ ਖਿਮਾਲਾ।”

ਜਿਨ ਤਨੁਜਾ ਅਰਪਨ ਕੀਨੰ।
ਕਯਾ ਪਾਛੇ ਤਿਨ ਰਖ ਲੀਨੰ। ੨੪।

(ਅੰਸ ਛੇਵਾਂ, ਰਾਸ ਅੱਠਵੀਂ)

ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਬਾਰੇ ਇਥੇ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਹਿਣਾ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਕੇਵਲ ਆਪ ਹੀ ਇਕ ਐਸੀ ਔਰਤ ਹਨ ਜੋ ਆਪ ਸ਼ਹੀਦ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਤੀ ਸ਼ਹੀਦ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਪੁੱਤਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਪੁੱਤਰੇ (ਬਾਬਾ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਬਾਬਾ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਬਾਬਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਫ਼ਤਹਿ ਸਿੰਘ ਜੀ) ਸ਼ਹੀਦ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਰਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੰਜੇ ਨਨੇਤ੍ਰੇ (ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਪੁੱਤਰੀ ਵੀਰੋ ਜੀ ਦੇ ਪੰਜੇ ਪੁੱਤਰ ਸੰਘੋਸ਼ਾਹ ਜੀ, ਗੁਲਾਬ ਚੰਦ ਜੀ, ਜੀਤ ਮੱਲ ਜੀ, ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਜੀ ਅਤੇ ਮੋਹਰੀ ਚੰਦ ਜੀ) ਸ਼ਹੀਦ। ਸੰਘੋਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਹੀ ਭੰਗਾਣੀ ਦੇ ਯੁੱਧ ਵਿਖੇ ਸੂਰਮਤਾਈ ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ‘ਸ਼ਾਹ ਸੰਗਰਾਮ’ ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦਸਮ ਪਿਤਾ ਨੇ ਜੀਤ ਮਲ ਨੂੰ ਹਠੀ, ਗੁਲਾਬ

ਚੰਦ ਨੂੰ ਗਾਜੀ, ਗੰਗਾ ਹਾਮ ਨੂੰ ਅਚੂਕ ਨਿਸ਼ਾਨੇਬਾਜ਼ ਤੇ ਮੋਹਰੀ ਨੂੰ ਹੌਸਲੇ ਦੀ ਮੁਰਤ ਕੀਹਾ ਸੀ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵੈਸਾਖੀ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਵੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਦੱਸ ਰਿਹਾ

ਸੀ ਕਿ ਪੈਂਧੇ ਖਾਨ ਸਾਜਿਸ਼ਾਂ ਕਰਨ ਵਿਚ ਜੁਟਿਆ ਹੋਇਆ

ਹੈ। ਉਸ ਮੌਕਾ ਤਾੜ ਕਾਲੇ ਖਾਨ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ

ਤੇ ਹਮਲਾ ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੀ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਮੈਦਾਨ

ਵਿਚ ਉਤਰ ਆਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਮਹਲ ਮਕਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਛੱਤਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਅੱਖੀਂ ਇਹ

ਜੰਗ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਆਯੂ ਭਾਵੇਂ ਕੇਵਲ ੧੩ ਸਾਲ

ਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਮੈਦਾਨ ਜੰਗ ਵਿਚ ਨਿਤਰ ਪਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਾਕਰਾ ਕਰਦਾ

ਦੇਖ ਸਭ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਨੇ ਜਦ ਡਿੱਠਾ ਕਿ ਜੰਗ ਕਰਦੇ ਚਿਰ

ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਨੇਹਾ ਘਲਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਆਉਣ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਾਤਾ

ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਲਾ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਜੰਗ ਨੂੰ ਵਿਚੋਂ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਅਧਰਮ ਹੈ। ਸੀਸ ਜਾਇ

ਤਾਂ ਜਾਇ ਪਰ ਪੈਰ ਪਿਛਾਹ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ :

‘ਹਮ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਪਰਤਿ ਛੜੀ ਸਧੀਰ।

ਰਣ ਤਿਯਾਗ ਚੈਨਿ ਇਹੁ ਧਰਮ ਨਾਹਿ।

ਗਨ ਰਿਪੁੰਨ ਹਨਹਿ ਹਮ ਜੰਗ ਮਾਹਿ।

ਹਮ ਹਤਹਿ ਤਥਾ, ਨਹਿ ਹਟਹਿ ਜੰਗ।’

(ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਜਿਲਦ ਦਸਵੀਂ, ਪੰਨਾ ੩੪੦੨)

ਪੈਂਧੇ ਖਾਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਦੁਵੱਲੀ ਲੜਾਈ ਲਈ ਵੰਗਾਰਿਆ ਕਿ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਛੱਡ ਟਾਕਰੇ ਤੇ ਆਓ।

‘ਪੈਂਧੇ ਖਾਨ ਨੇ ਤਬ ਕਹਯੈ ਗੁਰੂ ਤਜ ਕੇ ਧਨਖੀ।

ਦੁੰਦ ਯੁੱਧ ਕਰ ਖੜਗ ਕਾ ਜੇ ਹੈ ਕੁਝ ਅਣਖੀ।’

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਮਾਨ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ। ਪੈਂਧੇ ਖਾਨ ਨੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ, ਗੁਰੂ

ਜੀ ਨੇ ਰਕਾਬ ਤੇ ਰੋਕਿਆ। ਦੂਜਾ ਵਾਰ ਢਾਲ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਵਾਰ ਉਸ ਹੋਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ

ਕੀਤਾ, ਪਰ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਇਸ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ ਕਿ ਪੈਂਧੇ ਖਾਨ ਦੀ ਤਲਵਾਰ

ਟੁੱਟ ਗਈ। ਉਹ ਭੱਜ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਘੋੜੇ ਹੇਠਾਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਇਸ ਕਰਤੱਬ ਵਿਚ

ਬਹੁਤ ਮਾਹਰ ਸੀ। ਉਹ ਘੋੜੇ ਸਮੇਤ ਸਵਾਰ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਪਟਕਾ ਮਾਰਨਾ

ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਭਰਮ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾਅ ਅਜਮਾਣਾ ਚਾਹਿਆ ਪਰ ਕਾਮਯਾਬ ਨਾ

ਹੋਇਆ। ਹਾਂ ਇੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰ ਗਿਆ ਕਿ ਘੋੜਾ ਅਹਿਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਥੱਲੇ ਛੁਪਿਆ

ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਕਾਬ ਵਿਚ ਪੈਰ ਰੱਖ ਕੇ ਢਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰੀ ਤੇ ਪੈਂਧੇ ਖਾਨ ਬੇਹੋਸ਼

ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਸਵਾਸ ਗਿਣਨ ਲੱਗਾ। ਤਵਾਰੀਖ ਖਾਲਸਾ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ

ਹੈ :

ਬਾਹੇ ਕਰ ਸਿਉਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤਬ ਢਿਲਾ ਮਾਰਿਓ।

ਪੈਂਧਾ ਮੁਰਛਤ ਹੋਇ ਗਿਰਿਓ ਆ ਸੁਰਗ ਪਧਾਰਿਓ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਢਾਲ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਸੀ, ਛਾਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਪੈਂਪੇ, ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹ ! ਆਖਰੀ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਹੈ।”

ਜਬ ਗਿਰਨ ਲਾਗ ਕਰਿ ਗੁਰ ਉਧਾਰ।

ਤਵ ਤੁਰਕ ਜਨਮ ਕਲਮਾ ਉਚਾਰ।

ਪੈਂਪੇ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਥਿੜਕਦੇ ਥਿੜਕਦੇ ਕਿਹਾ, “ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ਹੀ ਮੇਰਾ ਕਲਮਾ ਹੈ,”¹ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੁੱਤਬਖ਼ਾਨ ਨੌਸਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਕਾਲੇ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਵੰਗਾਰ ਕੇ ਡੱਟਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕਾਲੇ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ 'ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਕੀਤੇ ਪਰ ਸਭ ਅਸਫਲ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ : ‘ਕਾਲੇ ਖ਼ਾਨ ! ਇਝ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ।’ ਮੁਹਸਨ ਫ਼ਾਨੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਇਵੇਂ ਹੀ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਲਵਾਰ ਚਲਾਉਣਾ ਵੀ ਇਕ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣਾ ਹੈ।

ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਹੋਰ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਟਿਕਣਾ ਠੀਕ ਨਾ ਜਾਣ ਆਪ ਜੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਅਜੇ ਫਗਵਾੜੇ ਕੋਲ ਪਲਾਹੀ ਪਿੰਡ ਪੁੱਜੇ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜ ਦੀ ਇਕ ਟੁਕੜੀ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੀ ਆ ਗਈ। ਇਹ ਹਮਲਾ ਵੀ ਅਚਾਨਕ ਸੀ। ਇਸ ਜੰਗ ਵਿਚ ਖ਼ਾਸ ਕਰ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਜੋ ਜੌਹਰ ਦਿਖਲਾਏ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਤਿਆਗ ਮੱਲ ਨਹੀਂ, ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਹੈਂ। ਉਸ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਹੀ ਟਿਕਾਣਾ ਰੱਖਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਮਾਲਵਾ ਤੇ ਬਾਂਗੜ ਦੇਸ਼ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਵੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਹੀ ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਟਿਕੇ ਰਹੇ। ਇਹ ਕੀਰਤਪੁਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਕਰੀਬਨ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਦੂਰ ਨੇੜਿਉਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਪਾਸ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ, ਪੀਰ, ਸਾਧੂ, ਸੈਨਿਆਸੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਧਰਮ ਚਰਚਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਆਤਮਕ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਭਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਿੱਖ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੇ ਨਜ਼ਾਰੇ ਵੀ ਉਹ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੁਹਸਨ ਫ਼ਾਨੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖ ਨਾ ਹੀ ਬੁੱਤ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੁੱਤ ਖ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਹਿਣੀ-ਬਹਿਣੀ ਵੱਖਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰੀ ਇਕ ਬੰਦਾ ਦੂਜੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਤਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿਚ ਖਾਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਖੁੱਲ੍ਹ ਹੈ। ਉਸ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਕੋਲ ਖੜੇ ਇਕ ਸਿੱਖ ਗਿਆਨੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮੱਲ ਨੇ ਕਿਹਾ : ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਿਉਂ ਬਣਨਾ ਹੈ? ਜੇ ਤੇਰੀ ਮਰਜ਼ੀ ਸਭ ਕੁਝ ਖਾਣ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਿੱਖ ਬਣ ਅਤੇ ਜੋ ਜੀ ਆਵੇ ਖਾ। ਉਸ ਦਾ ਭਾਵ ਸੀ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਿਚ ਫੇਰ ਵੀ ਕੁਝ ਵਿਵਰਜਤ ਹੈ। ਅਟੁੱਟ ਸ਼ਰਧਾ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਵੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਆਪ ਦਿਓ ਜੋ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਲੱਕੜਾਂ ਲਿਆ ਕੇ ਪਾਏਗਾ, ਉਹ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਭਾਈ ਜੀ ਆਪੂੰ ਆਗਿਆ ਦੱਸ

1. ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹੇ, ਪੈਂਪਾ ਗਿਰਤ ਅਲਾਇ।
ਹੋ ਗੁਰ ਮਿਲੀ ਸੁ ਤੇਗ ਫ਼ਤਮ, ਕਲਮਾ ਰੂਪ ਸੁਹਾਇ। ੫੭੮।

ਕੇ ਲੱਕੜਾਂ ਚੁਣਨ ਲਈ ਚੱਲ ਪਏ। ਲੱਕੜਾਂ ਚੁਣਨ ਵਿਚ ਐਸਾ ਮਸਤ ਹੋਏ ਕਿ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤ ਉੱਥੇ ਹੀ ਗੁਜ਼ਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਪੰਡਾਂ ਢੋਅ-ਢੋਅ ਚੁੱਕ ਲਿਆਈ ਜਾਣ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਜਦ ਡਿੱਠਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ : “ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜਥੇਦਾਰ ਹੋ। ਹੁਕਮ ਸਿੱਖਾਂ ਲਈ ਸੀ।” ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ : “ਹੁਕਮ ਸੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਖੋ, ਮੈਂ ਸਿੱਖ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।” ਐਸੀਆਂ ਸ਼ਰਧਾ ਭਰੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ-ਦੇਖ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਵੀ ਆਗਿਆ ਹੇਠ ਤੁਰਨ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਵੀ ਗੁਰੂ-ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਸਦਕੇ ਹੁੰਦੇ, ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ, ਜੂਠੇ ਭਾਂਡੇ ਮਾਂਜਦੇ, ਪਾਣੀ ਢੋਂਦੇ, ਪੱਖਾ ਫੇਰਦੇ ਅਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਕਰਦੇ। ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਲਗਾਂਦੇ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬੋਲਦੇ।

SIKHBOOKCLUB.COM

ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਸਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ

ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਗੁਰੂ
ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ
ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਣਾ

ਜੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਂ ਧੀਰ ਮੱਲ ਜੀ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਦੇ ਗੁਜ਼ਰਨ (੧੬੩੮) ਉਪਰੰਤ ਧੀਰਮਲ ਇਸ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ ਰੁੱਝ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਗੱਦੀ ਦਾ ਵਾਰਸ ਬਣੇ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਧੀਰਮੱਲ ਨੂੰ ਚਾਲਾਂ ਖੇਡਦੇ, ਗੱਦੀ ਗੁੰਦਦੇ ਦੇਖ ਆਖ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ 'ਧੀਰਮੱਲ ਪ੍ਰਿਥੀ ਖੰਦ ਦਾ ਅਵਤਾਰ' ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਜਨਮ 'ਤੇ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ 'ਤਾਇਆ ਜੀ'¹ ਫਿਰ ਮੁੜ ਕੇ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਧੀਰਮੱਲ ਨੂੰ ਬਹੁਤੀ ਆਸ ਤਾਂ ਖੋਲੀ ਸੀ ਕਿ ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬੀੜ ਉਸ ਪਾਸ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਨਿਰਣਾ ਲੈ ਲਿਆ ਕਿ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਜਾਏ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਦੀ ਆਯੂ ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੇਵਲ ੧੪ ਸਾਲ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ, ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਉਣ, ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਜੁੜਨ ਦੀ ਹੱਦ ਦੱਸ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਨਾਲ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇਹ ਗੁਰੂ ਗੱਦੀ ਕੋਈ ਵਿਰਾਸਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੀ ਚਾਲ ਬੜੀ ਨਿਰਾਲੀ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ, ਜੋ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਸਨ, ਨੇ ਹੱਕ ਜਤਾਉਣਾ ਚਾਹਿਆ ਤਾਂ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ : "ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਕਹਾਉਣ ਤੇ ਹੱਕ ਜਤਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ (ਗੁਰੂ) ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਐਸੇ ਸਨ ਜੋ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲ ਸਕਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਜਾਮਾ ਸੰਭਾਲ ਟੁਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਜੁੱਟੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੀ ਇਸ ਪੰਡ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਯੋਗ ਹਨ। 'ਸਹਿ ਟਿਕਾ ਦਿਤੋਸ ਜੀਵਦੈ' ਦੀ ਪਰਪਾਟੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਟੋਰਦੇ ਹੋਏ ਭਰੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਪੰਜ ਪੈਸੇ, ਨਾਰੀਅਲ, ਪੋਥੀ ਰੱਖ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ, ਪ੍ਰਦੱਖਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ। ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਭਾਈ ਭਾਨਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਉਣ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਨਿਭਾਈ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :

1. ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥੀ ਖੰਦ।

ਪੁਨ ਸਭ ਕੇ ਗੁਰ ਕਹੀ ਸੁਨਾਏ।
ਮਮ ਸਮ ਅਥ ਜਾਨੋ ਹਰਿ ਰਾਇ।

“ਮੇਰੇ ਸਮਾਨ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ। ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੇ ਜਾਗਣਾ, ਉੱਠ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ, ਜਪੁਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨਾ, ਜਪੁਜੀ ਹੀ ਗੁਰ ਮੰਤਰ ਹੈ।” ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਨਾਲ ਕੈਸੀ ਨੀਤੀ ਅਪਨਾਉਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸਿੱਖ ਘਰ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਿਰੋਧ ਰੱਖ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ‘ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰੇਗਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਬਾਈ ਸੌ ਸਵਾਰ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖਣੇ।” ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਨੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਹੁਕਮਾਂ ਅੱਗੇ ਸਿਰ ਨਿਵਾਇਆ ਤੇ “ਪੂਰਾ ਸਿੱਖ ਹੋਵਾਂ” ਦੀ ਅਸੀਸ ਮੰਗੀ।

(ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ : ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਟੁਰਦੇ ਰਹੇ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰ-ਪਤੀ ਕੋਲੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੇਰੇ ਗ੍ਰਿਹ ਗੁਰਿਆਈ ਆਵੇਗੀ ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਛੇਵੀਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਨੁਸਾਰ :

“ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਕਹਿ ਤੁਮ ਚਿੱਤ ਤਜ ਸਮਾਂ ਪਾਇ ਤੁਮ ਆਇ।
ਤੁਮ ਸੁਤ ਨੰਦਨ ਅਮਿਤ ਬਲ ਸਭ ਜਗ ਕਰੈ ਸਹਾਇ।” ॥ ੫੮੫॥

(ਅਧਿਆਇ ਇਕੀਵਾਂ)

ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲ ਜਾਏਗੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੇਵਲ ਪੱਥੀ, ਕਟਾਰ ਤੇ ਰੁਮਾਲ ਬਖਸ਼ਿਆ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਹੁਣ ਬਕਾਲਾ ਚਲੇ ਜਾਓ। ਠੀਕ ਸ਼ਬਦ ਸਨ :

“ਅਥ ਮਾਨੋ ਮਮ ਬਾਇ,
ਜਾਇ ਬਕਾਲੇ ਤੁਮ ਰਹੁ।
ਤਿਹੋ ਤਾਂ ਬਸ ਤੁਮ ਜਾਇ।
ਸਤਿ ਗੁਰਿਆਈ ਤੋਹਿ ਹੋਇ ॥ ੫੮੬॥

ਸੋ ਮਾਤਾਂ ਨਾਨਕੀ, ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਛੱਡ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਜਾਣ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਲੈ ਲਿਆ।

‘ ਗੁਰੂ ਗੱਦੀ ਦੀ ਸ਼ਿੰਮੇਵਾੜੀ ਬਖਸ਼ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਹੀ ਜੁੱਟੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਦੀਵਾਨ ਵੀ ਸਤਲੁਜ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਲਗਾਉਂਦੇ। ਰੱਬ ਦੇ ਖੋਜੀ ਤੇ ਢੂੰਡਾਉ ਪੁੱਜਦੇ ਅਤੇ ਰਾਹ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣਾ ਪਾਉਂਦੇ। ਜਦ ਮੋਹਰੀ ਜੀ ਦੇ ਬੇਟੇ ਆਨੰਦ ਜੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਏ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਕੀ ਇਕ ਪਾਸਿਓਂ ਚੁੱਕ ਲਈ। ਨਿਮਰਤਾ ਦੇ ਪੂਰਨੇ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਧਰਮ ਦਾ ਰਾਹ ਬਣਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਸ ਪੀਰ ਪਰਾਗ ਕੈਵਾਨੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮੁਹਸਨ ਫ਼ਾਨੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਕੀਰਤਪੁਰ ਆਇਆ ਸੀ। ਪੀਰ ਕੈਵਾਨੀ ਦੇ ਵਾਪਸ

ਮੁੜਨ ਦੇ ਇਕ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾ ਗਏ ਸਨ। ਅੰਤਮ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਜਾਣ, ਨਿੱਤ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਘਰ ਕੋਈ ਰੋਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਸਿਰਫ਼ ਵਾਹਿਗੁਰੂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣਾ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਉਹ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੀ ਸਹੀ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਛੇਵੀਂ ਨੇ ਸੋਹਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਮ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸਨ :

“ਮਮ ਆਇਸ ਤੁਮ ਰੁਦਨ ਨ ਕੀਜੈ।
ਕੀਰਤਨ ਨਾਮ ਵਿਖੈ ਮਨ ਦੀਜੈ।
ਗੁਰ ਸਿਖਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਯੈ।
ਏਕ ਟੇਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਧਰੀਯੈ।”

ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਕੀਰਤਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਬੰਮੁ ਦੀ ਟੇਕ ਲੈ ਲਈ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਅਗਾਂਹ ਹੋ ਡਿੱਠਾ ਤਾਂ ਸੂਰਜ ਕਿਰਨ ਮਿਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ੩ ਮਾਰਚ, ੧੬੪੪ ਈ: ਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਏ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਵੇਲੇ ਆਕਾਸ਼ ਦਾ ਰੰਗ ਗੁਲਾਬ ਵਰਗਾ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿੱਠੀ-ਮਿੱਠੀ ਗਾਵਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀਦੀ ਸੀ। ਠੰਢੀ ਅਤੇ ਖ਼ੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਪਵਨ ਵੱਗਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ।

ਸਤਲੁਜ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਹੀ ਅੰਗੀਠਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਬਿਬਾਨ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸਿਓਂ ਭਾਈ ਰੂਪ ਚੰਦ ਤੇ ਭਾਨਾ ਜੀ ਮੋਢਾ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਭਾਈ ਜੋਧ ਮਲ ਤੇ ਸੂਰਜ ਮਲ ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਚੁੱਕ ਲਈ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ।¹ ਅੱਗ ਦੇ ਭਾਂਬੜ ਰਤਾ ਕੁ ਉੱਚੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਦੇਖਦਿਆਂ-ਦੇਖਦਿਆਂ ਰਾਜਾ ਰਾਮ (ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ) ਨਾਮ ਦੇ ਰਾਜਪੂਤ ਨੇ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ ਅਤਿ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਸੀ, ਅੱਗ ਵਿਚ ਛਾਲ ਮਾਰ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੇ। ਕਈ ਹੋਰ ਚਿਖਾ ਵੱਲ ਨੱਸੇ ਪਰ ਗੁਰੂ ਹਰ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਵੇਲੇ ਮੁਹਸਨ ਫ਼ਾਨੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਸਲ ਨਾਂ ਮੀਆਂ ਮੁਹੰਮਦ ਅਰਦਸਤਾਨੀ ਹੈ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ ਦਬਿਸਤਾਨ ਮਜ਼ਾਹਬ ਦੇ ਨਾਨਕ-ਪੰਥੀਆਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਵੀ ਦੌਲਤ ਖ਼ਾਨ ਕਾਕਸਾਲ ਦੀ ਰੁਬਾਈ ਲਿਖੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਪਈ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਭ ਜੀਆਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਲੋਕੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜਾਨ ਵਾਰ ਅਨੰਦ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਰੁਬਾਈ ਦਾ ਭਾਵ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ :

“ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੇ ਸੌ ਸੁਖਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹਿਆ।
ਜਗ ਵੀਰਾਨ ਨ ਹੋਵੇ ਜੇ ਕਰ ਮੈਖਾਨਾ ਆਬਾਦ ਰਹਿਆ।
ਜੇ ਕਰ ਜਿੰਦ ਦੇ ਸਕੇ ਕੋਈ, ਦਿਲ ਕੋਈ ਲੈ ਸਕਣ ਨੂੰ।
ਜਿੰਦ ਦੇਣਾ ਤੇ ਦਿਲ ਲੈ ਲੈਣਾ, ਦੋਵੇਂ ਰੱਬ ਦੀ ਦਾਤ ਰਹਿਆ।”

1. ਰੂਪ ਚੰਦ ਭਾਨਾ ਇਕ ਓਰ।

ਜੋਧ ਮਲ ਰਵ (ਸੂਰਜ ਮਲ) ਜਾਨ ਬਹੋਰ। ੬੧੭।

(ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਾ: ੬)

ਬਕਾਲੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਨਾਨਕੇ ਸਨ। ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਹਰਦਈ ਜੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਟਿਕਾਣਾ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਮੇਹਰਾ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਦਾਤ ਮੰਗੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਵੇਂ ਉਸਰੇ ਮਕਾਨ ਚਰਨ ਪਾਉਣ। ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਈ ਸਾਲ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉੱਥੇ ਟਿਕਣਗੇ। ਸੋ ਉੱਥੇ ਹੀ ਟਿਕਾਣਾ ਕੀਤਾ। ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਜੀ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਗੁਜ਼ਰੇ ਸਨ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਘਰੋਂ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨਾਲ ਹੀ ਸਨ।

**ਬਕਾਲਾ ਵਿਖੇ (ਗੁਰੂ)
ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ
ਦੀ ਕਾਰ**

ਗੁਰਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਸਵੀਂ ਅਨੁਸਾਰ ਬਕਾਲਾ ਇਕ ਖ਼ੁਸ਼ਹਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ। ਸਰਾਵਾਂ, ਸਰਾਂ ਤੇ ਬਾਉਲੀਆਂ ਤੇ ਖੂਹਾਂ ਕਰਕੇ ਬੜਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ।

(ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉੱਠਦੇ, ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਦਿਹਾੜੀ ਕਿਰਤ ਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ। ਕਿਸੇ ਭੋਟਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਦੇ। ਜੇ ਕੋਈ ਭੋਟਾ ਦੌਦਾ ਤਾਂ ਸਭ ਵੰਡ ਦੌਂਦੇ। ਤਵਾਰੀਖ਼-ਗੁਰ-ਖ਼ਾਲਸਾ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਕਈ ਸਿੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪੁੱਤ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸਮਝ ਕਰ ਟਹਿਲ ਕਰਦੇ, ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਵੰਡ ਦੌਂਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਨਾਂ ਤਪਾ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਸਾਖੀ ਪਹਿਲੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਕਾਲਾ ਵਿਖੇ ਟਿਕੇ ਰਹੇ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਿਲਦੇ ਅਤੇ ਆਤਮ ਆਨੰਦ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ। ਲੋਕੀਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਭੁੱਖ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਘੱਟ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਾਸ ਪੁੱਜਣ ਦਿੰਦੇ। ਸ਼ਿਕਾਰ ਵੀ ਇਸ ਲਈ ਖੇਡਣ ਲਈ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਆ ਕੇ ਤੰਗ ਨਾ ਕਰੇ :

“ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਤਹਾ ਬਸੇ।
ਰਹੇ ਗੋਪ ਅਲਿਪਤ ਆਤਮ ਰੰਗ ਰਸੇ।
ਕਾਹੂ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇ।
ਰਹੇ ਇਕਾਂਤ ਤਹਾ ਪਹੁਚਤ ਕੋਇ।
ਜਬ ਕਬ ਚੜ ਸ਼ਿਕਾਰ ਪ੍ਰਭ ਜਾਵੈ।
ਨਹੀਂ ਲਹੇ ਸਮਾ, ਕੋਊ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵੈ।”

ਜਦ ਵੀ ਕੋਈ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੰਗਦਾ, ਆਪ ਜੀ ਇਹ ਹੀ ਫ਼ਰਮਾਂਦੇ :

“ਘਾਲਿ ਖਾਇ ਕਿਛੁ ਹਥਹੁ ਦੇਇ
ਨਾਨਕੁ ਰਾਹ ਪਛਾਣਹਿ ਸੋਇ।”¹

ਇਕ ਵਾਰੀ ਇਕ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ : “ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਉਸ ਦੇ ਅਸਲੇ ‘ਦੁੱਖ’

1. ਵਾਰ ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਮਹਲਾ 8, ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ 9, ਪੰਨਾ ੧੨੪੫।

ਵਿਚ ਜਾਏ ਬਗੈਰ ਕਿਵੇਂ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੁੱਖ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸਲੇ ਦੀ ਸੋਝੀ ਦੋਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤ ਦੁੱਖ ਪਾ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।”

ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਆਤਮ ਰਸ ਵਿਚ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਦੇਖ ਕਈ ਜਗਿਆਸੂ ਫਿਰ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਭਗਤੀ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਪੜਾਅ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਪਹਿਲਾ ਹੈ, ਹਰ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਚਿੱਤ ਹਟਾਉਣਾ ਜੋ ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਲੋਂ ਚਿੱਤ ਹਟਾਏ। ਦੂਜਾ, ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਸਨੇਹ ਕਿ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਏ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਹੈ, ਉੱਠਦਿਆਂ ਬੈਠਦਿਆਂ, ਚੇਤ ਅਚੇਤ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਸਮਾਇਆ ਰਹੇ।” ਜਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਭਾਵ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, “ਜਦ ਹਿਰਦੇ ਤੋਂ ਹਉਮੈ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਉਮੈ ਰਹਿਤ ਕੀਤੀ ਕਾਰ ਹੀ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ‘ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਨਾ ਹੋਈ’, ਤੀਜੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।”

ਨਾਮ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬਾਰੇ ਆਪ ਜੀ ਫ਼ਰਮਾਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਨਾਨਕ ਦੇ ਘਰ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਅਦਿਸ਼ਟ ਦਾ ਦਿਸ਼ਟਮਾਨ ਰੂਪ ਹੈ। ਨਾਮ ਤੋਂ ਹੀ ਸਭ ਉਤਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੋ ਨਾਮ ਵਿਚ ਚਿੱਤ ਲਗਾਇਆਂ, ਉਸ ਵਿਚ ਹੀ ਸਮਾ ਜਾਈਦਾ ਹੈ। ਸਿਮਰਨ ਉਸ ਤਕ ਪੁੱਜਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਮ ਉਸ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ।

ਜਦ ਕਿਸੇ ਆ ਕੇ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਸਭ ਗੁਰ-ਸੰਤਾਨਾਂ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਭੇਟਾ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਭੇਜਦੀਆਂ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜਦੇ ? ਤਾਂ ਕੈਸਾ ਸੰਦਰ ਉੱਤਰ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੋਂਦੇ। ਆਪ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ : “ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗ਼ਰੀਬ ਹੋਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਹੀ ਉਹ ਨਿਵਾਜੇਗਾ।”

ਵਜ਼ੀਰ ਖ਼ਾਨ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦੋਖੀਆਂ ਦੀ ਚਾਲ ਚੱਲਣੀ

ਕਠਿਨ ਸੀ। ਸੋ ਸਮਾਂ ਸੁਖਾਵਾਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਸਭ ਲਈ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨਾਲ ਵੀ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਦੀਆਂ ਸਾਂਝਾਂ ਬਣੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਪਾਸ ੨੨੦੦ ਸਵਾਰ ਹਰ ਵਕਤ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਝੜਪ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਦ ਦਾਰਾ ਬੀਮਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜਿਸ ਹਰੜ ਤੇ ਲੌਗ ਨਾਲ ਉਹ ਨਰੋਆ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਫ਼ਾਖ਼ਾਨਾ ਤੋਂ ਹੀ ਗਏ ਸਨ। ਦਾਰਾ ਆਪੂੰ ਕੀਰਤਪੁਰ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦਾਰਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾ ਕਿਹਾ ਸੀ :

“ਵੈ ਫ਼ਕੀਰ ਰਬ ਕੀ ਜਾਤ।

ਬੇਪੁਵਾਰ ਜਾਹਰ ਕਰਮਾਤ।”

1 ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵਨੀ ਲਈ ‘ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰ’ ਜੀਵਨੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਪੜ੍ਹੋ।

ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪੂੰ ਕਰ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਚ ਸਿਖਲਾਈ। ਜਦ ਕਿਸੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ 'ਮਨ ਜਾਗੈ' ਕੀ ਕਿਆ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ ਸੀ : 'ਮਨ ਜਾਗੈ ਕੀ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਤਉ ਉਰ ਲਾਗੈ ਮੀਠੀ ਬਾਣੀ।' ਹੱਥੀਂ ਸੇਵਾ ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਕਿਸੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਚੰਗੀ ਸੇਵਾ ਕਿਹੜੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਰਮਾਇਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਘਰ ਕੋਈ ਕੁਵੇਲੇ ਵੀ ਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਉਣਾ :

“ਸੂਕੇ ਸਮੇਂ ਅਥਿਤ ਜੋ ਆਵੈ।

ਕਰ ਭਾਉ ਭਗਤ ਤਿਥ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭੁਗਾਵੈ।

(ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

ਆਪੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਹੀ ਛੱਕਦੇ :

“ਲੰਗਰ ਮਾਰਿ ਦਿਆਲ ਗੁਰ ਛਾਜੈ।”

ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਇੰਨੀ ਦ੍ਰਿੜਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰੀ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਜਦ ਰਜਵਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਕੁਵੇਲੇ ਲੰਗਰ ਤੋਂ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਲੰਗਰ ਤੂੰ ਕਾਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪੂੰ ਭਾਵੇਂ ਬੇਸ਼ਕ ਕਾਣੇ ਹੋ ਜਾਣ ਪਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਲੰਗਰ ਨੂੰ ਕਾਣਾ ਨਾ ਆਖਣ। ਪ੍ਰਚਾਰ ਹਿਤ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਮਾਲਵੇ ਵਿਚਰੇ। ਉੱਥੇ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਬੂਟੇ ਨੂੰ ਆਪੂੰ ਜਲ ਦਿੱਤਾ।

ਸੰਨ ੧੬੫੯ ਦੇ ਆਖੀਰ ਆਪ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹਿਤ ਖਡੂਰ, ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਸਾਹਿਬ ਗਏ। ਸ਼ਰਧਾ ਉਪਜਾਉਣ ਤੇ ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਪੂਰਨੇ ਪਾਉਣ ਲਈ ਜਦ ਵੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਤੀਰਥਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਆਸਨ ਭੁੰਜੇ ਹੀ ਕਰਦੇ। 'ਭੂਮਾਸਨ ਸੈਨ ਦਿਆਲ ਤਹਾ ਕੀਆ' ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।

ਉੱਥੋਂ ਗਲੋਟੀਆਂ ਖੁਰਦ, ਸਿਆਲਕੋਟ ਅਤੇ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ, ਅਝੂ ਰਾਮ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਦੱਤ ਨਾਲ ਵੈਰੀ ਨਾਗ, ਮਾਰਡੰਡੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਆਏ। ੧੯ ਮਈ, ੧੬੬੦ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਸਨ। ਉੱਥੋਂ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪਿੰਡ ਮੋਟੇ ਟਾਂਡੇ ਵੀ ਗਏ।

ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਜਾਂਦੇ ਆਪ ਜੀ ਬਕਾਲਾ ਵਿਖੇ ਆਏ। (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੀ ਸਮਾਂ ਬਾਅਦ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਪਹਿਲੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਬੰਸਾਵਲੀਨਾਮੇ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਖੋਹਾ

ਖਾਰੀ ਦੇਖ ਕੁਝ ਚਿਰ ਲਈ ੧੬੬੦ ਨੂੰ ਤੀਰਥਾਂ 'ਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਭੱਟ ਵਹੀ ਪੂਰਬੀ ਦੱਖਣੀ ਨੇ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗੱਦੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪ ਜੀ ਇਕ ਵਾਰੀ ਸਭ ਤੀਰਥਾਂ 'ਤੇ ਗਏ ਸਨ।¹ ਪਰ ਇਹ ਬੰਸਾਵਲੀਨਾਮੇ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਨਿਰਮੂਲ

1. ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ, ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ, ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮਲ ਦੇ ਘਰੋਂ ਮਾਤਾ ਹਰੀ, ਛੋਟੇ ਮਲ ਛਿਬਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਰਵਾਲ ਦਾਸ ਜੀ, ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਪੁੱਤਰ ਬਿਨਾਂ ਉਪਲ ਦੇ ਅਤੇ ਚੌਪਟ ਰਾਇ ਨਾਲ ਸਨ। ੧੨ ਜੂਨ, ੧੬੬੯ ਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਬਨਾਰਸ ਸਨ।

ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵੀ ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਦੌਰਾਨ ਪਟਨਾ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਢਾਕੇ ਸਨ ਕਿ ਦਸਮੇਸ਼ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਜਦ ਆਪ ਜੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਏ ਤਾਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਹੀ ਬੰਗਲਾ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ੨੧ ਮਾਰਚ, ੧੬੬੪ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਚਾਰ ਸਾਲ ਲੱਗਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਦਸੰਬਰ ੧੬੫੭ ਈ: ਨੂੰ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਨੂੰ ਨਾ ਠੀਕ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸਮਝ ਕੇ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾਰਾ, ਸ਼ੁਜਾਹ, ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਅਤੇ ਮੁਰਾਦ ਨੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਜਤਾਏ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਮੁਰਾਦ ਅਤੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਰਲ ਕੇ ਆਗਰੇ ਵੱਲ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ। ਫਰਮਕੋਟ ਤੇ ਸਾਮੂਗੜ ਦੇ ਅਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਦਾਰਾ ਨੂੰ ਹਾਰ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਣਾ ਪਿਆ। ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜੂਨ ੧੬੫੮ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲ ਭੱਜ ਉੱਠਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਕੀਰਤਪੁਰ ਗਿਆ, ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਾ ਪਾ ਕੇ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਪਹਿਲੀ ਜੁਲਾਈ ੧੬੫੮ ਨੂੰ ਪੁੱਜਾ। ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ :

“ਦਰਿਆਓ ਉਸ ਦਾਰਾ ਸ਼ਕੋਹ,
ਸਤਿਗੁਰ ਸੋ ਕੀਆ ਮਿਲਾਪ।
ਗੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨਿਆ।
ਦੇਖ ਅਮਿਤ ਪ੍ਰਤਾਪ” ॥ ੬੧ ॥

(ਸਾਖੀ ਸੋਲਾਂ)

ਦਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮੱਦਦ ਮੰਗੀ। ਦੋਧਰੀ ਲੰਘਾਹ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸਕੰਦਰ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਦੇ ਕੇ ਬਿਆਸ ਪਾਰ ਕਰਵਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਲਾਹੌਰ ੨ ਜੁਲਾਈ, ੧੬੫੮ ਨੂੰ ਪੁੱਜ ਗਿਆ। ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਉਹ ੧੮ ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਨੱਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਲਾਹੌਰ 'ਤੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਦਾਰਾ ਬਹੁਤੀ ਦੇਰ ਬਚਿਆ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਪਕੜਿਆ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਆਗਰੇ ਬੰਦੀ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਸਿਰ ਵੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਦੋਖੀਆਂ ਨੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਦਾਰਾ ਦੀ ਫੌਜੀ ਤੇ ਮਾਲੀ ਮੱਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ੧੬੬੧ ਈ: ਦੀ ਵੈਸਾਖੀ (੩੦ ਮਾਰਚ, ੧੬੬੧) ਸੱਦ ਘੱਲਿਆ ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿ ਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਤੇਗ ਇਲਾਕਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ, ਨਾ ਮੈਂ ਕੋਈ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਨਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਲੈਣਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਮੁਰਸ਼ਦ-ਮੁਰੀਦ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਾਣਾ ਠੀਕ ਨਾ ਜਾਣਿਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਬੇਟੇ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ। ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ 'ਕਰਤਾ-ਪੁਰਖ' ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਰਾਮ ਰਾਇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਜਾ ਕੇ

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਹਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਨਿਡਰ ਹੋ ਕੇ ਦੇਣਾ। ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣੀ ਅਤੇ ਕਰਾਮਾਤ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਣੀ। ਜਿੱਥੇ ਟਿਕਾਣਾ ਕਰੋ ਵਾਚ ਕੇ, ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨੀ :

ਸੁਨੋ ਪੁਤਰ ਮੈਂ ਬਚਨ ਜੋ ਕਹੌਂ ।
 ਤੁਮਰੇ ਸੰਗ ਸਦਾ ਮੈਂ ਰਹੌਂ ।
 ਦਿਲੀ ਪਤ ਸੋ ਜਾਇ ਤੁਮ ਮਿਲੇ ।
 ਕਛੁ ਸੰਕ ਭੈ ਨਹੀਂ ਮਨ ਮੇ ਗਿਲੇ ॥ ੪ ॥
 ਤੁਮਰਾ ਬਚਨ ਸੁਫਲ ਸਭ ਹੋਇ ।
 ਤੁਮ ਸਮਾਨ ਬਲੀ ਨਹੀਂ ਕੋਇ ।
 ਜੋ ਪ੍ਰਫੈ ਸੋ ਸਤ ਕਰ ਦੀਜੈ ।
 ਕਛੁ ਕਰਾਮਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਜੈ ॥ ੫ ॥

ਦੋਹਿਰਾ

ਸਿਧ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨੀ ਜਗਤ ਨਹੀਂ ਸੰਭਨ ਕੇ ਕਾਮ ।
 ਨਿਹ ਕਾਮੀ ਨਿਰਭਗਤ ਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਹਿਜ ਸੁਖ ਯਾਮ ॥ ੬ ॥

(ਸਾਖੀ ੧੮)

ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਪੁੱਜ ਕੇ ਮਜ਼ਹੂੂ ਟਿੱਲੇ ਟਿਕਾਣਾ ਕੀਤਾ। ਜ਼ਹਿਰ ਭਰੀ ਪੇਸ਼ਾਕ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਭੇਜੀ ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਹਿ ਕੇ ਪਾਈ। ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਅਸਰ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਹਰ ਉਠਾਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਤਮੱਲੀ ਹੋਈ ਪਰ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਆ ਗਏ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਕਰਾਮਾਤ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਵਾਂਗ ਕਰਾਮਾਤ ਦੇ ਖੇਲ ਦਿਖਾਉਣੇ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ੭੨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ। ਮੋਇਆ ਬੱਕਰਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮਸਤ ਖੂਨੀ ਹਾਥੀ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਨਿੰਦਕ ਦੀ ਮਥਾਨ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਦਿਨੇ ਤਾਰੇ ਦਿਖਾ ਦਿੱਤੇ। ਖਾਧਾ ਦੱਸਿਆ। ਜੰਦਰੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੇ। ਪਾਲਕੀ ਬਗੈਰ ਕਹਾਰਾਂ ਦੇ ਉਠਾਈ। ਦਾੜ੍ਹੀ ਹੁਮਾਲ ਵੇਰ ਕਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਮਨਾ ਦਾ ਜਲ ਗਿੱਟੇ-ਗਿੱਟੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਟਿੱਡੀ ਦਲ ਨੂੰ ਰੋਕ ਪਹਾੜਾਂ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਮੱਕੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਫ਼ਰਮਾਇਸ਼ 'ਤੇ ਕਾਬਲ ਦੇ ਮੇਵੇ, ਮਥਰਾ ਦੇ ਪੇੜੇ, ਰੋਹਤਕ ਦੀ ਰਿਉੜੀ, ਪਟਨੇ ਤੋਂ ਕਚੌਰੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਕੜਾਹ, ਸਹਾਰਨਪੁਰ ਦੀ ਗਨੇਰੀ, ਮਾਲਵੇ ਦਾ ਅੰਬ, ਨਾਗਪੁਰ ਦਾ ਪਾਨ ਲਿਆ ਖੁਆਏ। ਇਸ ਆਪਹੁਦਰੇਪਨ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਕੀਰਤਪੁਰ ਪੁੱਜ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਡਰ ਕੇ ਉਸ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਤੁਕ 'ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੇ ਪਈ ਕੁਮਿਆਰ, ਘਾੜ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾਂ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ' ਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ 'ਮਿਟੀ ਬੇਈਮਾਨ ਕੀ' ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਹੁਕਮ ਭੋਜਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਕੀ ਜੁਰਅਤ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਦਲਾਏ। ਉਹ ਡਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਸ਼ ਵਿਚ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਵਸ ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਤੁਕਾਂ ਬਦਲਾਈਆਂ ਹਨ, ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਮੱਥੇ ਨਾ ਲੱਗੇ। ਜਿਧਰ ਮੂੰਹ ਹੈ ਉਧਰ ਹੀ ਚਲਾ ਜਾਏ। ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ

ਲਿਖਾਰੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ :

“ਗੁਰਤਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਰਾਖਿਓ ਮਾਨ।
ਸ਼ਬਦ ਬਿਪਰਜੈ ਕੀਨਿ ਬਖਾਨਿ।
ਪਹਿਲੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕੇ ਬਾਕ।
ਫੇਰ ਸਕਹਿ ਕੋ ਇਨ ਮਤ ਰਾਕ।”

ਫਿਰ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਰਾਮ ਰਾਇ ਨੇ ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂਕਿ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਏ। ਇਹ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਾੜੀ ਲੱਗੀ ਹੈ :

“ਕਰਨਿ ਤੁਰਕਜੇ ਕੇਰ ਖੁਸ਼ਾਮਦ।
ਜਾਨਿ ਦਰਬ ਕੀ ਤਿਸ ਤੇ ਆਮਦ।
ਅਰਥ ਬਿਪਰਜੈ ਕੀਨਿ ਸਨਾਵਨਿ।
ਹਮਕੋ ਭਈ ਨਾ ਇਹ ਮਨ ਭਾਵਨ।”

(ਰਾਸ ੧੦, ਅੰਸ ੨੦)

ਫਿਰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੋ ਦੁਨਿਆਵੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਰੁਅਬ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਮੱਥੇ ਨਾ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੇ।

“ਬਡ ਐਸ਼ੂਰਜ ਹੇਠ ਕਰ ਭੂਲਾ।
ਆਸ਼ੈ ਸਤਿਗੁਰ ਉਰ ਤੇ ਭੂਲਾ।
ਅਬ ਹਮਰੇ ਮੁਖ ਲਾਗਹਿ ਨਾਹੀ।
ਰਹੁਹ ਆਪ ਤੁਰਕੇਸੁਰ ਮਾਹੀ।
ਦਰਸਨ ਨਹਿ ਦਰਸਾਵਹਿ ਦਰਸਨ।
ਕਰਹਿ ਤੁਰਕ ਲਛਮੀ ਜੁ ਸਪਰਸਨ।”

ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਆਪੂੰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਅਦਬ ਕਰ ਕਰਵਾ ਸਿੱਖਾਂ ਲਈ ਪੂਰਨੇ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਇਕ ਵਾਰੀ ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਹੱਲਾਂ ਹੇਠਾਂ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਿੱਖ ਆਏ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਤੁਰੰਤ ਉੱਠ ਖਲੋਤੇ ਤੇ ਗੋਡੇ 'ਤੇ ਚੋਟ ਵੀ ਲੱਗੀ। ਜਦ ਸਿੱਖਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇੰਨੀ ਕਾਹਲੀ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਸੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ :

“ਜੋ ਸਿੱਖ ਗੁਰਬਾਣੀ ਭੈ ਕਰੇ।
ਬਿਨ ਪ੍ਰਯਾਸ ਭਵ ਸਾਗਰ ਤਰੇ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਮਹਿਮਾ ਮਹੀਯਾਨੇ।
ਜੇ ਮਰਯਾਦਾ ਹਮ ਨਹੀਂ ਠਾਨੇ।
ਤੇ ਸਿੱਖ ਭੈ ਨ ਕਰੈਗੇ ਕੋਈ।
ਬਿਨ ਭੈ ਕਰ ਸ੍ਰੇਯ ਨਹਿ ਹੋਈ।”

(ਅੰਸ ੨੧, ਰਾਸ ੧੦)

ਫਿਰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ :

“ਜਿਨ ਭੈ ਅਦਬ ਨ ਬਾਣੀ ਧਾਰਾ।
ਜਾਨਰੁ ਸੋ ਸਿੱਖ ਨਹੀਂ ਹਮਾਰਾ।”

ਰਾਮ ਰਾਇ ਨੂੰ ਜਦ ਪਿੱਛੋਂ ਆਪੂੰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਗੱਦੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਤਾਂ ਰਾਮ ਰਾਇ ਨੇ ਕਿਹਾ :

ਜਯੋਂ ਜਯੋਂ ਤੁਮ ਫ਼ਰਮਾਇਸ ਕੀਨਸ।
ਅਜਮਤ ਬਲ ਤੇ ਹਮ ਕਰ ਦੀਨਸ।
ਪਿਤਾ ਸਮੀਪ ਜਾਤਿ ਸੁਧ ਸਾਰੀ।
ਤਿਨਹੁ ਬਾਤ ਨਹਿ ਨੀਕੀ ਬਿਚਾਰੀ।

(ਰਾਸ ੧੦, ਅੰਸ ੨੧)

ਰਾਮ ਰਾਇ ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਅਨੁਸਾਰੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਹੀ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਜਿਸ ਨੇ ਜਗਤ ਲਈ ਪੂਰਨੇ ਪਾਉਣੇ ਹਨ, ਜੇ ਉਹ ਹੀ ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ, ਲਾਲਚੀ, ਡਰਪੋਕ, ਕਾਇਰ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਪਿਛੇ ਟੁਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਨਿਡਰਤਾ ਤੇ ਸਾਹਸ ਕਿਵੇਂ ਭਰ ਸਕੇਗਾ? ਫਿਰ ਜਦ ਕੁਝ ਵਿਚੋਲਿਆਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹਿਆ ਕਿ 'ਹਰਯੋ ਸੂਤ, ਇਸਬਿਰਤਾ ਲਇਉ' ਭਾਵ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਬਣਾਈ ਰਖਿਆ ਚੈਨ-ਸੁੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅੱਠਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਉਸ ਨੀਤੀ ਤੇ ਗੀਤੀ ਉੱਤੇ ਚਲਣਗੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਐਤਮ ਸਮੇਂ ਤਕ ਅਪਣਾਈ ਰੱਖਿਆ।

“ਪਿਤਾ ਹਮਾਰੇ ਕੀ ਜਿਮ ਗੀਤਿ।
ਹੈ ਸੋ ਸਹੀ, ਨ ਹੁੰ ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ।
ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਨਿਰਬਾਚਯੋ ਨਮ।
ਤੈਸੇ ਹਮ ਕਰਿ ਹੈ ਸਹਿ ਪੇਮ।

(ਰਾਸ ੧੦, ਅੰਸ ੩੫)

੬ ਅਕਤੂਬਰ, ੧੬੬੧ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਦੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਉਪਰੰਤ

ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਗੱਦੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲੀ। ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਬਾਰੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ 'ਅਬ ਹਮਰੇ ਮੁੱਖ ਲਾਗੈ ਨਾਹੀ,' ਅਤੇ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਮੱਥੇ ਲੱਗੇਗਾ ਮੇਰਾ ਸਿੱਖ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਧਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ : ਜੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖੇਗਾ ਉਸ ਦੇ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। “ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਧਿਆਈਐ, ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਏ।”

ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਗੱਦੀ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ। ਰਾਮ ਰਾਇ ਨੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਹਾਜ਼ਰ ਕੀਤਾ ਜਾਏ, ਪਰ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਚਿੱਤ ਰਹੇ, ਸਗੋਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਝੁੱਕਣਾ ਪਿਆ। ਦਿੱਲੀ ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁੱਜੇ ਤਾਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਆਪੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਗਲਾ

1. ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਸਿਪੁਰਨ ਜੀਵਨ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਮੇਰੀ ਹੀ ਰਚਿਤ ਪੁਸਤਕ 'ਅਸਟਮ ਬਲਬੀਰ' ਪੜ੍ਹੋ।

ਸਾਹਿਬ ਆਇਆ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਨਾ ਮੰਨੇ। ਅੱਧੀ ਘੜੀ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਬੰਗਲਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਇਹ ਹੀ ਆਖੇ ਕਿ ਮੈਂ ਆਜਿਜ਼ ਹੋ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਪਰ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾ ਦਿੱਤੇ। ਉਹ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਗਿਆ। ਚੰਗਾ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਬੰਸ਼ਾਵਲੀ ਨਾਮੇ ਦੇ ਅਸਲ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਇਥੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਇਹ ਚੇਤਾ ਰਹੇ ਕਿ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਚੱਕਰ ਕੱਟਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜ਼ਾਤੀ ਲਾਭ ਹੋ ਜਾਏ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਹ ਹੀ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਤਰਲੇ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੀਦਾਰ ਹੋ ਜਾਏ। ਪੰਨ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਸਭ ਸਿਆਸੀ, ਆਤਮਿਕ ਅਤੇ ਸਮਾਜਕ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕੀਤੇ। ਬੰਸ਼ਾਵਲੀ ਨਾਮੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ :

ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ :

ਸੀਸ ਹੈ ਡੇਣਾ, ਹੁਣ ਕੇਹਾ ਕੂਚ ਕੇਹਾ ਡਰਨਾ।
ਇਹ ਚਰਚਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਅਉਰੰਗਾ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ।
ਸਾਹਿਬ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਬੁਹਾ ਬੰਦ ਕਰਵਾਇਆ ॥ ੩੧ ॥
ਜਵਾਬ ਸਵਾਲ ਵਿਚ ਦੁਰਘਾ ਮਲ ਪਾਇਆ।
ਅੱਧੀ ਘੜੀ ਬੁਹੇ ਤੇ ਅਉਰੰਗਾ ਖੜਾ ਰਿਹਾ।

ਵਿਚੋਲੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਕਹਿਣ ਕਿ ਉਹ ਬਾਲਕ ਹਨ, ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ, ਹੱਠ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਧਰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ :

“ਕਰੇ ਮੈਂ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹੈ ਚਾਹ।
ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਆਖਣ ਸੁਨਨਿ ਕੀ ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਹ ॥ ੩੩ ॥
ਫੇਰ ਦੁਰਘਾ ਮਲ ਜਾਇ ਕੀਤੀ ਅਰਜੁ।
ਜੀ ਉਨਕੇ ਬਦਨ ਪਰ ਛਲੂਏ ਬਹੁਤ ਹੋਨਿ ਨਿਕਲੇ।
ਤੁਰਕ ਨ ਮਨੇ ਕੇਹੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਚਾਹ ਦੀਦਾਰ।
ਮੈਂ ਆਪ ਚਲ ਆਇਆ ਹਾਂ ਫਕੀਰ ਦਰਬਾਰ ॥ ੩੪ ॥
ਤੁਰਕ ਨਿਰਾਸ ਹੋਇ ਗਿਆ ਨਿਜ ਧਾਮ ॥ ੩੬ ॥

(ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ, ਚਰਨ ਔਠਵਾਂ)

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ (ਦੂਜੇ) ਨੇ ਰਾਮਕਲੀ ਵਾਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਸਵੀਂ ਦੀ ੨੨ਵੀਂ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਇਸੇ ਭਾਵ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਔਠਵੇਂ ਸੂਰਬੀਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਿੱਲੀ ਜਾ ਕੇ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਜੋਤ ਨੇ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੌਤਕ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾ ਗਏ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਸੂਲਾਂ 'ਤੇ ਡਟੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਮੁਗ਼ਲਾਂ ਸਿਰ ਸੁਆਹ ਪਾਈ। ਸਮੇਂ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਅੱਗੇ ਨਾ ਝੁਕੇ ਅਤੇ ਸਿੱਖੀ ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਆਂਚ ਨਾ ਆਉਣ ਦਿੱਤੀ। ਝਗੜਾ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਆਪੂੰ ਪਾਇਆ ਸੀ ਤੇ ਉਸੇ ਦਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ। ਗੁਰੂ ਘਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਉਹ ਹਾਣ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਿਆ, ਆਪਣੀ ਭੁਲ ਜ਼ਰੂਰ ਨਾਸ ਕਰ ਲਈ।

ਪਉੜੀ ਹੈ :

ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਯੋ ਅਸ਼ਟਮ ਬਲਬੀਰਾ ।
 ਜਿਨ ਪਹੁੰਚ ਦਿੱਲੀ ਤਜਿਉ ਸਰੀਰਾ ।
 ਬਾਲ ਰੂਪ ਧਰਿਓ ਸਵਾਂਗ ਰਚਾਇ ।
 ਤਬ ਸਹਿਜੇ ਤਨ ਕੋ ਛੋਡਿ ਸਿਧਾਇ ।
 ਇਉਂ ਮੁਗਲਨ ਸੀਸ ਪਰੀ ਬਹੁ ਛਾਰਾ ।
 ਵਹਿ ਖੁਦ ਪਤਿ ਸਿਉ ਪਹੁੰਚੇ ਦਰਬਾਰਾ ।
 ਔਰੰਗੇ ਇਹ ਬਾਦ ਰਚਾਇਓ ।
 ਤਿਨ ਆਪਣਾ ਕੁਲ ਨਾਸ ਕਰਾਇਓ ।
 ਇਉਂ ਠਹਿਕ-ਠਹਿਕ ਮੁਗਲਾਂ ਸਿਰ ਛਾਰੀ ।
 ਫੁਨ ਹੋਇ ਪਾਪੀ ਫਹੁ ਨਰਕ ਸਿਧਾਰੀ ॥ ੨੨ ॥

ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨੇਕ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ਤੇ ਸੱਚ ਦੇ ਬੇਵੇ ਨਾਲ ਜੜ੍ਹੀ 'ਹੈ' ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕਾਬਜ਼ ਦੇਉ ਨੂੰ ਹਰਾ ਕੇ ਡੋਗ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਚਾਈ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲੀ 'ਰੋ' ਸਦੀਵੀ ਤਖ਼ਤ ਉੱਪਰ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਪਦ 'ਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਨ-ਸ਼ੌਕਤ ਨਾਲ ਭਰੀ 'ਸ਼ੀਨ' ਸ਼ੇਰਾਂ ਵਰਗੇ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਗਿਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅੰਤਮ 'ਨੂਨ' ਹਰ ਦਿਲ ਅਤੇ ਜਾਨ ਦੀ ਤਾਜ਼ਗੀ ਅਤੇ ਸੁਰੰਧੀ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਨਿਆਮਤਾਂ ਦਾ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਮਿੱਤਰ ਹੈ।

ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਦੀਆਂ ਪਰਚੀਆਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਦ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਜਿੱਦ ਹੀ ਪਕੜ ਲਈ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖ ਕੇ ਭੇਜਿਆ ਜੋ ਪਹਿਲਾ ਜ਼ਫ਼ਰਨਾਮਾ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਉਹ ਹੀ ਚੋਟਾਂ ਸਨ ਜੋ ਪਿੱਛੋਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ਫ਼ਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਮਾਰੀਆਂ।

ਸ਼ਬਦ ਸੀ :

“ਕਿਆ ਖਾਏ ਕਿਆ ਪੈਏ ਹੋਇ ।
 ਜਾ ਮਨਿ ਨਾਹੀ ਸਚਾ ਸੋਇ ।
 ਕਿਆ ਮੇਵਾ ਕਿਆ ਘਿਉ ਗੁੜੁ ਮਿਠਾ,
 ਕਿਆ ਮੈਦਾ ਕਿਆ ਮਾਸੁ ।
 ਕਿਆ ਕਪੜੁ ਕਿਆ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ,
 ਕੀਚਹਿ ਭੋਗ ਥਿਲਾਸੁ ।
 ਕਿਆ ਲਸਕਰ ਕਿਆ ਨੇਬ ਖਵਾਸੀ,
 ਆਵੈ ਮਹਲੀ ਵਾਸੁ ।
 ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਣੁ ਸਭੇ ਟੋਲ ਵਿਣਾਸੁ ॥”

(ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧, ਵਾਰ ਮਾਝ, ਪੰਨਾ ੧੪੨)

ਹੁਕਮ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲੇ

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਅਲਾਹਬਾਦ ਤੋਂ ਮੁੜਦੇ, ਭੱਟ ਵਹੀ ਪੂਰਬੀ ਦੱਖਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿੱਲੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਭਾਈ

ਕਲਿਆਣ ਵਿਚ ਠਹਿਰੇ। ਉੱਥੇ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਹੀ ਰਾਮਰਾਇ ਜੀ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲੇ। ਮਿਰਜ਼ਾ ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵੀ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਗਏ। ਰਾਇ ਸੈਨ ਪਿੰਡ ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਠਹਿਰੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਗੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬੰਗਲਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ। (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਗਏ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਦੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਚਾਰੁਣੀ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਆਪ ਜੀ ਛੇਤੀ ਹੀ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਪੁੱਜ ਗਏ। ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਚਲੇ ਜਾਣ।

(ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਮੁੜਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਉਪਰੰਤ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਕੂਚਿਆਂ ਵਿਚ ਜਾ-ਜਾ ਕੇ ਬੀਮਾਰਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਦੇ, ਆਪ ਜੀ 'ਤੇ ਵੀ ਚੀਚਕ ਦਾ ਹਮਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਬੀਮਾਰੀ ਦਾ ਹਮਲਾ ਸਖ਼ਤ ਸੀ। ਘੂਕੀ ਬੱਝ ਗਈ। ਪੰਜ ਦਿਨ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਮਗਰੋਂ ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅੱਖ ਖੋਲੀ ਤਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਥਾਲ, ਨਾਰੀਅਲ ਤੇ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਰੱਖ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਗੁਰਗੱਦੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੇ ਚਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਉਠਾਇਆ, ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ਗਲਕਾਰ ਹੱਥ ਘੁਮਾਇਆ ਅਤੇ ਮੁੱਥੋਂ 'ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ' ਫਰਮਾਇਆ। ਫਿਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ :

“ਬਾਬਾ ਬਸਹਿ ਗ੍ਰਾਮ ਬਕਾਲੇ।

ਬਨਿ ਗੁਰ, ਸੰਗਤਿ ਸਕਲ ਸਮਾਲੇ।”

ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਦੀਆਂ ਪਰਚੀਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਮੁੱਠ ਮੀਚ ਲਈ, ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਮੁੱਠ ਰਹਿਣਾ। ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅੱਠਵੀਂ, ਨੌਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ :

“ਅਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੀਚ ਬਕਾਲੇ ਭਏ

ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਧਰ ਸੁਣੇ ਜੀਉ।”

ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਗਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ :

‘ਹਮ ਕਿਤ ਬਿਧ ਨਿਤ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਕਿਮ ਕਰ ਚਰਨ ਗੁਰ ਸੇਵ।

ਅਬ ਕਹਾ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟ ਧਰੈ ਦੀਜੈ ਦਾਸਨ ਭੇਵ।’

ਸੰਗਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੋਈ ਸੁਣ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਘਰ ਆਏ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ :

ਅਬ ਜਾਇ ਦਰਸ਼ਨ ਤੁਮ ਕਰ ਬਕਾਲ,

ਤਹਾਂ ਰਹੋ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲ।

ਇਹ ਫਰਮਾ ਕੇ ਫਿਰ ਸਮਾਧੀ ਲੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋਤੀ ਵਿਚ ਜੋਤ ਰਲੀ ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਡਿੱਪਣ ਵੇਲੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸੂਰਜ ਆਪਣੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸੰਕੋਚਦਾ ਹੈ।

ਦਾਦੀ-ਮਾਤਾ ਬਸੀ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਬਹਲੋਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠ ਆਰੰਭ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਭਾਈ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੰਸਾਵਲੀ-ਨਾਮੇ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

ਵਕਤ ਚਲਾਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਕੀਤੀ ਅਰਦਾਸ।
ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਸੰਗਤ ਛੱਡੀ ਕਿਸ ਖਾਸ।
ਉਸ ਵਕਤ ਬਚਨ ਕੀਤਾ 'ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ'।
ਆਪ ਗਏ ਸੁਰਪੁਰ,
ਦਹਿ ਜਲਾਈ ਧੰਨ ਚੰਦਨ ਨਾਲੇ।

ਇਹ ਘਟਨਾ ੩੦ ਮਾਰਚ, ੧੬੬੪ ਨੂੰ ਹੋਈ। ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਵਾਕ ਸਨ, ਨਿਰਮੂਲ ਹੈ। ਇਹ ਬਚਨ ਉਚਾਰਣ ਵੇਲੇ ਬਕਾਲੇ ਵਿਖੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਾਬਾ ਜਾਂ ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਸੋਢੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਾਬਾ (ਦਾਦਾ) ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਦੇ ਭਰਾ ਕੇਵਲ ਇਹ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਹੀ ਸਨ। ਇਕ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿਚ ਬਾਬਾ, ਦੂਜੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਹੀ ਬਕਾਲਾ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਗਏ ਸਨ। ਅਦਬ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਥਾਂ ਬਕਾਲਾ ਹੀ ਕਹਿਣਾ ਫੱਬਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਹੀ ਕਈ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਉੱਥੇ ਪੁੱਜੇ ਸਨ। ਬੰਸਾਵਲੀ-ਨਾਮੇ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਭਾਈ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਛਿੱਬਰ ਨੇ ਦੁੱਕਵੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਧੀਰਮਲ ਦੀ ਉਕਤੀ ਹੀ ਸ਼ਲਭ ਸੀ। ਧੀਰਮਲ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ :

“ਗੁਰਿਆਈ ਹੇ ਅਸਾਡੀ
ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੋ ਕਹਿਆ 'ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ'
ਅਸੀਂ ਬਾਬੇ ਹਾਂ ਆਦੀ
ਬਾਬੇ ਗੁਰਦਿੱਤੇ ਦੀ ਅਸੀਂ ਔਲਾਦ।
ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਹੈ ਪੰਜਵੀਂ ਜਾਗਾ, ਅਸੀਂ ਬਾਬੇ ਆਦਿ।”

ਬੰਸਾਵਲੀ ਨਾਮੇ ਵਾਲੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧੀਰਮਲ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਮੋਇਆ ਬਾਬਾ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੰਦਾ। ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਤਾਂ ਚਿਰ ਹੋਇਆ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਗਏ ਸਨ :

'ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ' ਜੋ ਉਨਿ ਕਹਿਆ।
ਸੋ ਜੀਵਦਾ ਕੇ ਮੁਇਆ ਬਹਿ ਰਹਿਆ ॥ ੨੧ ॥
ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਸਿਧਾਇ।
ਬੈਠਾ ਸਲਾਮਤ ਬਾਬਾ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਆਇ।

ਭੱਟ ਵਹੀ ਭਾਦਸੋਂ, ਪਰਗਨਾ ਥਨੇਸਰ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਮਹਲ ਅੱਠਮਾਂ
ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਕਾ
ਸੰਮਤ ਸੱਤ੍ਰਾਂ ਸੈ ਇਕੀਸ,
ਮਾਸੇ ਸੁਦੀ ਚਉਦਸ,
ਬੁਧਵਾਰ ਕੇ ਦਿਹੁ,
ਦੀਵਾਨ ਦਰਗਾਹ ਮਲ ਸੇ ਬਚਨ ਕੀਆ :

ਗੁਰਿਆਈ ਕੀ ਸਾਮਗੀ ਲੈ ਆਓ।
 ਹੁਕਮ ਪਾਏ ਦੀਵਾਨ ਜੀ ਲੈ ਆਏ।
 ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਇਸ ਹਾਥ ਛੁਹਾਏ।
 ਤੀਨ ਦਫ਼ਾ ਦਾਈਂ ਭੁਜਾ ਹਿਲਾਇ।
 ਧੀਮੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੇ ਕਹਾ :
 ਇਸੇ ਬਕਾਲਾ ਨਗਰੀ ਮੈਂ ਲੈ ਜਾਣਾ।
 ਪਾਂਚ ਪੈਸੇ ਨਲੀਏਰ
 ਬਾਬਾ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਆਗੇ ਰਾਖ,
 ਹਮਾਰੀ ਤਰਫ਼ ਸੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਦੇਣਾ।

‘ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਾਖੀਆਂ’ ਰਚਿਤ ਸ਼ਰੂਪ ਸਿੰਘ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :
 ਅਹਿਮਦ ਸ਼ਾਹ ਬਟਾਲਵੀ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ
 ‘ਬਵਕਤੇ ਆਖਰੀ’ ਇਹ ਹੀ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਬਾਬਾ, ਬਕਾਲੇ ਹੈ, ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਦੇ ਨੇੜੇ।
 (ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਅਸਤ ਕਰੀਬ ਗੋਇੰਦਵਾਲ)

ਸੋਹਣ ਲਾਲ ਸੂਰੀ ਨੇ ਉਮੱਦਤੁਤ ਤਵਾਰੀਖ਼ ਵਿਚ ਰਤਾ ਕੁ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ
 ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਤਾ ਬਸੀ ਤੇ ਹੋਰ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਦੇ
 ਪਿਛੋਂ ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਗੱਦੀ ਕਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੂੰ? ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੌਣ ਹੈ ਐਸਾ ਭਰਪੂਰ
 ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਸੋਮਾ ਜਿਸ ਹੱਥੋਂ ਲੋਕਾਈ ਰਹਿਮਤਾ ਦੀ ਰੌਣਕ ਪਾਏਗੀ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਕਾਂ
 ਦਾ ਗੁਰੂ ਕੌਣ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਦੰਭ ਰਹਿਤ ਸੁੱਭ ਸੋਚਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਾਂ (ਹਾਦੀ-ਇ-ਮੁਰੀਦਾਨ
 ਬਾ ਸਫ਼ਾ) ਦਾ ਰਹਿਨੁਮਾ ਕੌਣ ਹੋਵੇਗਾ? ਤਾਂ ਰੱਬ-ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਰਾਹ
 ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ (ਬਰ ਜ਼ਬਾਨਿ ਅਬਦੀਯਤ ਨਿਸ਼ਾਨ ਆਵਰਦੰਦ) ਰਸਨਾ ਤੋਂ ਇਹ
 ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਕਾਲੇ ਤਸ਼ਰੀਫ਼ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਆਸਵੰਦੀ
 ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਜੋਤ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਹਾਸਿਲ ਕਰਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ
 ਤਾਬੇਦਾਰੀ ਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦਾ ਪੱਲਾ ਪਕੜ ਸਦੀਵੀ ਸੁਖ ਤੇ ਸਰਦਾਰੀ ਦਾ ਮਾਣ
 ਪਾਉਣਾ।

ਸਾਰੀ ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਸਪੁੱਤਰ ਦੀਵਾਨ ਦਰਗਾਹ
 ਮੱਲ ਜੀ ਅਤੇ ਮੁਨਸ਼ੀ ਕਲਿਆਨ ਦਾਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਇਹ ਹੋਇਆ
 ਕਿ ਦਰਗਾਹ ਮੱਲ ਜੀ ਸੰਗਤ ਸਮੇਤ ਆਪੂੰ ਬਕਾਲਾ ਜਾਣ ਤੇ ਮਰਯਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ
 ਗੁਰਗੱਦੀ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਣ।

ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਭਾਵੇਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਨਚੇਲ ਵੀ ਭਾਈ ਦਰਗਾਹ ਮੱਲ ਨੂੰ ਦੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਪਹੁੰਚਾ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ, ਪਰ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਪੁੱਜਦਿਆਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਕੁਝ ਚਿਰ ਲਗਾ ਹੀ ਦਿੱਤਾ। ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਹੀ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਸਰਬ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਪੁੱਜ ਜਾਏ ਤਾਂ ਹੀ ਭਰੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਇਹ ਮਰਯਾਦਾ ਜਾ ਕੇ ਨਿਬਾਹੀ ਜਾਏ। ਸੰਗਤਾਂ ਭਾਈ ਦਰਗਾਹ ਮੱਲ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਚੱਲ ਕੇ ਉੱਥੇ ਉੱਠ ਰਹੇ ਵਾਦ ਨੂੰ ਮੁਕਾਉਣ। ਭਾਈ ਦਰਗਾਹ ਮੱਲ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਵਾਦ ਕਾਹਦਾ, ਗੱਦੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਗਏ ਹਨ।

ਦਰਗਾਹ ਮਲ ਕਹਿਆ,
ਵੱਡਾ ਦਰਬਾਰ ਹੈ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ।
ਜੇ ਬਾਬਾ ਬੈਠਾ ਸਲਾਮਤ ਹਾਜ਼ਰ।
ਵਿਚ ਬਕਾਲੇ ਜਿਸ ਦਾ ਦਰਬਾਰ।
ਸਭ ਚਲ ਕਰੀਏ ਉਥੇ ਜੋਹਾਰ॥ ੨੯॥

(ਬੰਸਾਵਲੀ-ਨਾਮਾ, ਚਰਨ ਨਾਵਾ)

ਭਾਈ ਦਰਗਾਹ ਮੱਲ, ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲੌਂਡਾ ਮੁਤਾਬਕ ਕਿਤੇ ੧੧ ਅਗਸਤ, ੧੬੬੪ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਪੁੱਜੇ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ੩੦ ਮਾਰਚ, ੧੬੬੪ ਨੂੰ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਏ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਫੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿਚ ਦੋਖੀਆਂ, ਸਾਜ਼ਸ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ੂਬ ਸਮਾਂ ਮਿਲ ਗਿਆ ਕਿ ਮਨਮਾਨੀ ਕਰਨ। ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋ ਗਈਆਂ।

ਮਸੰਦ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਵਰਗਲਾ ਕੇ ਖ਼ੂਬ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਲੱਗੇ। ਸਿਆਣੇ ਸਿੱਖ ਦੁਖੀ ਹੋ ਗਏ। ਰੋਲਾ ਬਹੁਤ ਪੈ ਗਿਆ। ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਰਹੀ। ਜਿਸ ਦਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਹੀ ਸਿਫਤ ਕਰਦਾ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਗੱਦੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਆਈਆਂ ਸੰਗਤਾਂ

ਧਨ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਦੋਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਅਨੰਦ ਵਰਗੀ ਵਸਤ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੰਗਤਾਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਕਹਿਣ ਹੀ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਸਨ ਕਿ 'ਸੱਚਾ ਗੁਰੂ' ਕਿਧਰੇ ਅਲੌਪ ਹੋ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਲੈਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ੇਰ ਸਨ, ਪਰ ਸਿੱਖ ਦੇ ਦੁਖੜੇ ਹਰਨ ਵੇਲੇ ਗਿੱਦੜ ਨਿਆਈਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ :

“ਦਾਸ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਾਲ,
ਕੌਨ ਕਰਹਿ ਬਨਿਹੈ ਤਬ ਸਯਾਲ।”¹

ਕੈਸੀ ਸੁੰਦਰ ਉਦਾਹਰਣ ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਨਟ ਰਾਜਾ ਬਣ ਖੈਠੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕੌਣ ਮੰਨੇਗਾ? ਐਸੀ ਹਾਲਤ ਸੋਢੀਆਂ ਦੀ ਸੀ ਜੋ ਸਭ ਗੁਰੂ ਬਣ ਬੈਠੇ ਸਨ :

“ਜਮ ਨਟ ਚਕ੍ਰਵਰਤਿ ਬਨਿ ਜਾਇ।
ਕੋ ਆਇਸੁ ਮਾਨਹਿ ਹਿਤ ਲਾਇ।”

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਅੰਤਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡੋਰਾ ਪਿੱਟ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਚੁੱਪ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਘੋੜੀ ਚੜ੍ਹ ਬਾਹਰ ਜ਼ਰੂਰ ਨਿਕਲਦੇ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਆਕੀਯਾਨਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ, ਆ ਟਿਕਦੇ ਪਰ ਲੋਕੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਕ ਹੋਰ ਸੋਢੀ ਸਮਝ ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਛੱਡਦੇ। ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੇ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਅਤਿ ਚੁੱਕ ਲਈ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਧੀਰ ਮੱਲ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਅੱਗ ਬਗੋਲਾ ਹੋਇਆ ਫਿਰਦਾ ਸੀ। ਧੀਰਜ ਦੀ ਮੂਰਤ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਸਨ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਭਲ ਕੇ ਟੁਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਧੀਰ ਮੱਲ ਦੀ ਹਰ ਚਾਲ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਫਲ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੇਟੇ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਵਿਚ ਖਿਮਾ, ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਅਤੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਦੀ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਹ ਹੀ ਗੁਰੂ ਵਾਲੇ ਲੱਛਣ ਹਨ :

“ਖਿਮਾ ਆਇ ਗੁਨ ਮਨਨੇ ਭਵਨੁ।
ਨਿਤ ਪ੍ਰਸੰਨ, ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰਵਨੁ।”

ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਸਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉਠਾਉਣ ਯੋਗ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਸੰਗਤਾਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਭਟਕ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਸਾਧੀ ਰੱਖੀ ਤਾਂ ਸਿੱਖੀ ਮਾਰਗ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਲੇਗਾ। ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਚੁੱਪ ਹੀ ਸਾਧ ਰੱਖੀ।

ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤੀ ਦੇਰ ਹੋਰ ਤੱਕੀ ਜਾਣਾ ਨਾਮੁਨਾਸਬ ਸਮਝ ਵਿਉਂਤ ਬਣਾਈ ਕਿ ਸੰਗਤ ਤੇ ਮੰਨੇ ਪ੍ਰਮਾਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠ ਬੁਲਾ ਕੇ ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਬਿਠਾਉਣ ਤੇ ਤਿਲਕ ਦੇਣ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਨਿਭਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਮੁਖੀ ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਾਈ ਦੁਆਰਕਾ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਸਿਦਕੀ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਗੜੀਆ ਜੀ ਵੱਲ ਪੱਤ੍ਰਕਾ ਲਿਖ ਭੇਜੀਆਂ।

1. ਗਿੱਦੜ।

ਭਾਈ ਗੜੀਆ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿੱਖ ਸੱਜੇ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਤੇ ਸਿਦਕ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਮਾਣ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਭਾਈ ਜੀ ਦਾ ਸਿੱਖ ਜਗਤ ਵਿਚ ਸਤਿਕਾਰ ਇੰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਖੀ ਗੱਲ ਮੌੜਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ :

ਸੋਢੀ ਕੁਲ ਵਿਚ ਰੋਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੰਗਤਾਂ ਸ਼ੰਕਾ ਕਾਰਨ ਭਟਕ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਤ ਐਸੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਲਾਹ ਬਿਨਾਂ ਬੇੜੀ ਅਤੇ ਆਗੂ ਬਿਨਾਂ ਡੌਜ ਬੇਮੁਹਾਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।¹ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਆਪਾ ਨਹੀਂ ਜਤਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਜ ਕੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰੋ।

ਉਧਰੋਂ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵੀ ਦੀਵਾਨ ਦਰਗਾਹ ਮੱਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠਾਂ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਈ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਗਤ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਮੁਖੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਪੁੱਜੇ ਅਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਚੱਲ ਪਏ।

ਇਧਰ ਜਦ ਸੰਗਤਾਂ ਗੋਇਦਵਾਲ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਬਾਹਰ ਹੀ ਰੁਕ ਗਈਆਂ। ਭਾਈ ਗੜੀਆ ਜੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੇ ਸਿੱਧਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਧੀਰ ਮੱਲ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਰੋਲਾ ਪਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਧੀਰ ਮੱਲ ਪਾਸ ਜਾਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਸੋ ਰੁਕਣਾ ਹੀ ਠੀਕ ਹੈ। ਬੰਸਾਵਲੀ-ਨਾਮੇ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਹਰ ਠਹਿਰੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਕੁ ਨੂੰ ਧੀਰ ਮੱਲ ਦੇ ਸਾਥੀ ਖਿੱਚ ਕੇ ਲੈ ਗਏ। ਭਾਈ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਸੀ। ਜਿਧਰ ਉਹ ਗਏ ਉਧਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਐਸੀ ਬਿਜਲੀ ਤੇ ਬੱਦਲ ਪਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੌੜ ਕੇ ਗੁਰ-ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਆ ਮਿਲੇ :

“ਭਾਈ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਅੱਧਾ ਸੀ ਗਇਆ।

ਜੋ ਧੀਰ ਮਲ ਵਲ ਸੇ ਟੁਰੇ,

ਤਿਸ ਨੂੰ ਟੁੱਟ ਬਦਲ ਪਿਆ।”

(ਚਰਨ ਨਾਵਾਂ)

ਇਹ ਕੌਤਕ ਦੇਖ ਬਾਬਾ ਦੁਆਰਕਾ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਜੱਕੋ ਤੱਕੋ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੋ ਹੋਵੇ ਸੋ ਹੋਵੇ। ਗੁਰੂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਅ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬਾਪਿਆ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜਪੁ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ :

ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕੀ ਗਣਤ ਨ ਕੀਜੇ।

ਜੋ ਜਪ ਮੈ ਲਿਖਾ ਕਹੈ ਸੁਨ ਲੀਜੇ।

ਬਾਪਿਆ ਨਾ ਜਾਇ, ਕੀਤਾ ਨਾ ਹੋਇ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨ ਸੋਇ॥ ੧੯॥

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਪੂਰਨ ਸੋਇ।

ਚਲੀਏ ਤਹਾ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀ ਕੋਇ॥ ੨੦॥

(ਸਾਖੀ ਪਹਿਲੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੯)

1. ਇਨ ਮਲਾਹ ਜੱਮ ਤਰੀ ਕ੍ਰਮੰਤੀ।
ਕ੍ਰਿਪਤ ਦੁਰੋ ਨਹਿ ਚਮੁੰ ਬਿਰੋਠੀ।

ਸਭ ਚਲ ਕੇ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਕੋਲ ਆਏ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰ ਕੇ ਸਾਰੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਪਾਸ ਗਏ। ਦੁਆਰਕਾ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਛੁਪ ਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸੰਗਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।” ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵੀ ਨਰੇਲ, ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਲੈ ਕੇ ਪੁੱਜ ਗਈ।

੧੧ ਅਗਸਤ, ੧੬੬੪ ਨੂੰ ਬਕਾਲੇ ਵਿਚ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਸਭ ਸੰਗਤਾਂ ਜੁੜ ਬੈਠੀਆਂ। ਕੀਰਤਪੁਰ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਜੀ ਦੇ ਬੇਟੇ ਦੀਪ ਚੰਦ ਤੇ ਨੰਦ ਚੰਦ ਜੀ ਵੀ ਪੁੱਜ ਗਏ ਸਨ। ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਕੇ ਤਿਲਕ ਲਗਾਇਆ ਤੇ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤੀ। ਸਭ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਜੈਕਾਰੇ ਛੱਡ ਕੇ ਵਧਾਈਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਭੋਟਾ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ। ਦੀਵਾਨ ਹੁਣ ਰੋਜ਼ ਸੱਜਣ ਲੱਗੇ। ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਵਿਰੋਧਤਾ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਟੱਕਰ ਲੈਣ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ। ਕੀਰਤਨ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਰੋਜ਼ ਕਥਾ ਵੀ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ।

ਗੁਰੂ ਲਾਧੋ ਰੇ : ਭਾਈ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ੯ ਅਕਤੂਬਰ, ੧੬੬੪ ਨੂੰ ਪੁੱਜਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਬੇਟੇ ਲਾਲ ਚੰਦ, ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਅਤੇ ਧਰਮ ਪਤਨੀ ਸਲੋਜੜੀ ਸੀ।

ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਇਕ ਵੱਡਾ ਵਪਾਰੀ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਘਰ ਦਾ ਅਨੰਨ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਅਤੇ ਸਿਦਕੀ ਸਿੱਖ ਸੀ। ‘ਦਿੜ੍ਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਗੁਰ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਰਿਹਾ’¹ ਮੁਗਲ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਰਸਦ ਅਪੜਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਜ ਉਸ ਪਾਸ ਸੀ। ਮੂਰਤ ਦੀ ਬੰਦਰਗਾਹ ਲਾਗੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਸਾਮਾਨ ਦਾ ਲੱਦਿਆ ਜਹਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਲਗਾਉਣ ‘ਤੇ ਵੀ ਟਿਕਾਣੇ ਨਾ ਲੱਗਾ। ਜਿਉਂ-ਜਿਉਂ ਜਤਨ ਕਰੇ, ਉਹ ਬਰੇਤੇ ਵਿਚ ਹੀ ਫਸੀ ਜਾਏ। ਛੱਲ ਆਉਣ ‘ਤੇ ਹੋਰ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਇਕਾਗਰ ਚਿੱਤ ਜਪੁਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਗੱਦੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ :

“ਕਰ ਚਿਤ ਇਕਾਗਰ ਜਪ ਕੋ ਪੜਾ।

ਪੁਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕਾ ਕੀਆ ਧਿਆਨ।

ਮਨ ਮਿਟੋ ਭਰਮ ਗੁਰਿ ਲੇਹਿ ਪਛਾਨ॥” ੧੨॥

(ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਸਾਖੀ ੩, ਮਹਲਾ ੯)

ਗੁਰੂ ਮਿਹਰ ਸਦਕਾ ਬੇੜਾ ਬੰਨੇ ਲੱਗਾ। ਮਾਲ ਵੇਚ ਬਹੁਤ ਧਨ ਕਮਾਇਆ ਅਤੇ ਦਸਵੰਧ ਗੁਰੂ ਨਮਿਤ ਕੋਢਿਆ :

“ਬਹੁ ਧਨ ਲਾਭ ਬਨਜ ਤੇ ਆਵਾ।

ਤਿਹ ਦਸਵੰਧ ਕੋ ਮੈਂ ਨਿਕਸਾਵਾ।

(ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

1. (ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

ਦਮਵੰਧ ਦੀ ਰਕਮ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਪੁੱਜਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਹ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਠਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿੱਲੀ ਹਨ। ਦਿੱਲੀ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ 'ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ' ਆਖ ਕੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾ ਗਏ ਹਨ। ਬੇਟੇ, ਘਰ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਪੰਜ ਸੌ ਕਰਮਚਾਰੀ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨ। ਕੁਝ ਸਾਥੀ ਸ਼ਸਤ੍ਰਬੰਧ ਵੀ ਸਨ। ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਪੁੱਜ ਟਿਕਾਣਾ ਉਸ ਬਾਹਰ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਛਾਵਣੀ ਸਾਹਿਬ ਹੈ। ਸੋਢੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਮਸੰਦ ਭੇਜੇ। ਧੀਰ ਮੱਲ ਦੇ ਹਾਮੀਆਂ ਉਸ ਪਾਸ ਆ ਦਲੀਲ ਇਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਗੁਰਿਆਈ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਰਹਿਣੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਪੁੱਤਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੂੰ, ਹੁਣ ਅਸਲ ਵਾਰਿਸ ਧੀਰ ਮੱਲ ਹੈ ਅਤੇ (ਗੁਰੂ) ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਉਸ ਪਾਸ ਹੈ। "ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਹੈ ਇਨ ਕੇ ਮਾਰੇ।" ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਚਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਮੰਗਤੇ ਹਨ। ਮੰਗਤਾ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਨਿਰਧਨ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਹੁੰਡੀ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਸ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੇ ਦਮਵੰਧ ਠੀਕ ਥਾਂ ਨਾ ਪੁੱਜਾ ਤਾਂ ਵੀ ਸ਼ੋਭਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਧਾਰੀ ਕਿ ਸਭ ਅਖੌਤੀਆਂ ਅੱਗੇ ਦੋ-ਦੋ ਮੁਹਰਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣ। "ਦੋਇ ਦੋਇ ਮੁਹਰਾਂ ਦੇਉ ਸਭ ਤਾਈਂ।" ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਰਾ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਾ ਕੇ ਪੂਰੀ ਭੇਟਾ ਮੰਗ ਲਈ, ਉਹ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਧੀਰ ਮੱਲ ਪਾਸ ਪੁੱਜਾ। ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਕੀਮਤੀ ਸਿਰੋਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸਭ ਉਹ ਇਸ ਆਸ 'ਤੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਬਹੁਤ ਭੇਟਾ ਰੱਖੇਗਾ, ਪਰ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਤਾਂ ਜਹਾਜ਼ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਕਈ ਸੋਢੀਆਂ ਪਾਸ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦੋ-ਦੋ ਮੁਹਰਾਂ ਰੱਖੀਆਂ। ਬਕਾਲੇ ਵਿਚ ਇੱਥੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੇਰ ਤਾਂ ਬਨ ਵਿਚ ਛੁਪ ਜਾਏ ਅਤੇ ਹਿਰਣ ਆਖਣ ਲੱਗ ਪਏ ਕਿ ਉਹ ਹੀ ਸ਼ੇਰ ਹੈ।

ਉਧਰ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖੀ ਬੂਟੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਮੁਰਝਾ ਜਾਏਗਾ। ਕੁਝ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵਰਜ ਦਿੱਤਾ। ਇਧਰ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਮੋਚਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਵਾਕ ਅਟੱਲ ਹਨ। ਸੂਰਜ ਬੇਸ਼ੱਕ ਠੰਢਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਚੰਦ ਗਰਮ ਹੋ ਜਾਏ, ਹਵਾ ਰੁਕ ਜਾਏ, ਪਰਬਤ ਹਿਲ ਜਾਵੇ, ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਟੁਕ ਪਏ, ਸਮੁੰਦਰ ਸੁਕ ਜਾਏ, ਬਰਫ਼ ਅੱਗ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਜਾਏ, ਤਾਰੇ ਦੌੜਨ ਲੱਗ ਪੈਣ, ਸਭ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਛੱਡ ਦੇਣ, ਗੁਰੂ ਵਾਕ ਅਟੱਲ ਹੈ। 'ਤਉ ਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਇ ਬਚਨ ਕੂਰਾ'। ਜਦ ਸਾਰੇ ਸੋਢੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਇਕ ਥਾਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਰਹਿ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਇਕ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਬਚਨ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਕੇਵਲ ਉਹ ਹੀ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਪਿੱਛੋਂ ਆਏ ਹਨ :

“ਕਿਤਕ ਰਹਿਤ ਥੇ ਬੀਚ ਖਕਾਲੇ।

ਆਇ ਵਹਿਰ ਤੇ ਕਿਤਕ ਬਹਾਲੇ।”

ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦੱਸੇ ਟਿਕਾਣੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਭੀੜ ਦਾ ਆਉਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਿੱਖ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਘਰ ਅਦਬ ਨਾਲ ਆਈਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਣੇਗਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਜਦ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਅੱਗੇ ਦੋ ਹੀ ਮੁਹਰਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੁਣ ਚੁਪ ਰਹਿਣਾ ਠੀਕ ਨਾ ਜਾਣ ਸਹਿਜ-ਸੁਭਾਅ ਫਰਮਾਇਆ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਭੇਟਾ ਹੈ, ਉਹ ਰੱਖ ਦੇਹ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਨਾ ਰੱਖ :

“ਗੁਰ ਘਰ ਕੀ ਜੋ ਅਹੈ ਉਪਾਇਨ।
ਸੋ ਦੀਜਹਿ ਕਹਿ ਰਾਖਹੁ ਆਇਨ”¹ ॥੩੭॥

ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਜਹਾਜ਼ ਅੜਨ ਤੇ ਫਿਰ ਪਾਰ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਜੋ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਦੇ ਦੇਵੋ :

‘ਅਰੁ ਦਸੈਧ ਗੁਰ ਕੇ ਹੈ ਜੈਤਾ।
ਅਰਪਨਿ ਦਰਬ ਕਰਹੁ ਅਬਿ ਤੇਤਾ’²

ਫਿਰ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਮੋਢੇ ਦੀ ਚੋਟ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭੇਟਾ ਨਾ ਛੁਪਾਓ। ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ :

‘ਸੁਨ ਸਿੱਖ ਡੁਬਦੀ ਨਾਉ ਤੁਮ ਹਮ ਕੰਢੇ ਦੀਨ ਲਗਾਇ।
ਕੰਧੇ ਮੁਹਿ ਘਾਜੀ ਲਗੀ ਕਿਉ ਪੂਜਾ ਰਖੇ ਦੁਗਾਇ ॥ ੧੭॥

ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਇਹ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਅਵਾਕ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਰੱਬ ਜੋੜ ਕਿਹਾ, ‘ਤੁਸੀਂ ਡੁੱਬਦੇ ਨੂੰ ਫਿਰ ਬਚਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਭਟਕਦੇ ਨੂੰ ਟਿਕਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮਰੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।’ ਕਵੀ ਕੰਕਨ ਦੇ ਕਹਿਣ ਅਨੁਸਾਰ ‘ਪਾਪਾ ਹੈ ਸਾਚਾ ਗੁਰੂ’ ਆਖਿਆ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਵਕਤ ਦੇ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਹਾ : ਗੁਰੂ ਲਾਧੋ ਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਚੂੰਡ ਰਹੇ ਹੋ, ਆਓ ਅਤੇ ‘ਦੌਲਤੇ ਦੀਦਾਰ’ ਪਾਓ। ਰਾਤ ਪੈ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਸਿੱਧਾ ਆਪਣੇ ਟਿਕਾਣੇ ਆਇਆ। ਰਾਤ ਭਰ ਵਿਚ ਪੋਸ਼ਾਕਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਕਿਸੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਮੁਣਾਇਆ ਕਿ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਉਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਲਗਨ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਰਿਹਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਹੀ ਨਵਾਂ ਪੋਸ਼ਾਕਾ ਲੈ, ਭੇਟਾ ਨਾਲ ਰੱਖ ਅਤੇ ਲੰਗਰ ਤੋਂ ਕਾਲਖ ਲੈ ਕੇ ਮੂੰਹ ‘ਤੇ ਪੋਚ ਲਈ। ਸਾਥੀਆਂ, ਸੰਗਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਸਮੇਤ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਪੋਸ਼ਾਕਾ ਪਹਿਣਾਇਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਭਰੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਟਲਿਆ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਵਾਕ ਦਾ ਭਾਰੀ ਭਾਰ ਤੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰਕੇ ਪਰਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।” ਪੰਨ ਸਿੱਖ ਤੇ ਧੰਨ ਸਿੱਖੀ। ਇਹ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨਹੀਂ, ਮੌਜ ਨਹੀਂ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਵੀ ਹੁਣ ਮੌਕਾ ਸੰਭਾਲਦੇ ਕਿਹਾ, “ਮਹਾਰਾਜ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਛੁਪੇ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਭਟਕ-ਭਟਕ ਅਸਰਧਕ ਹੋ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਮਹਿਮਾ ਘੱਟ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਹੁਣ

- 1 ਮਿਲਨਿ ਲਾਲਜਾ ਜੋ ਤੁਝ ਉਰ ਸੇ।
ਹੋਹਿ ਇਕਾਂਕੀ ਪ੍ਰਵਿਸਹ ਘਰ ਸੇ। (ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)
- 2 ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਰਾਜ ਬਾਰੂਵੀ, ਅੰਸ ਛੇਵਾਂ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਜੇ, ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਜੀਵਨ ਦਾਨ ਦਿਓ।” ਉਧਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਬਾਹਰ ਆਏ, ਇਧਰ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ :

ਚੜ੍ਹ ਉਚੇ ਮੰਦਰ ਏਹ ਸੁਣਾਇਆ।
ਆਵੇ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਧਾ।
ਜਾਕੀ ਮਹਿਮਾ ਅਗਮ ਅਗਾਧਾ।¹

ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਲਿਖਾਰੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਜ਼ੋਰ ਲਗਾ-ਲਗਾ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਕਹੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ :

“ਭੁਲੀਏ ਸੰਗਤਿ ਸੁਨਹੁ ਸੁ ਕਾਨ।
ਸਤਿਗੁਰ ਲਧਾ ਮਹਦ ਮਹਾਨ।
ਸੰਸੈ ਰਿਦੈ ਕੋ ਤਜਿਕੈ।
ਜਨਮ ਸੁਧਾਰਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਭਜਿਕੈ।”

ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫਿਰ ਫਿਰ, ਦੌੜ ਦੌੜ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਆਖੀ ਜਾਏ, ਗੁਰੂ ਸੱਚਾ ਇਧਰ ਹੈ :

“ਚਹੁ ਦਿਸ ਮਹਿ ਮੁਖ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਹੈ।
ਭੁਲੀ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁ ਇਹ ਅਹੈ”² ॥ ੫੬ ॥

ਇਹ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਭੱਜ-ਭੱਜ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਕਰਕੇ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਭਰੇ-ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਉਸ ਕਿਹਾ : “ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿਚ ਨਾ ਪੈਣਾ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਆਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸੱਚਾ ਪਤਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸੱਚੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇਧਰ ਉਧਰ ਭਟਕਣ ਦੀ ਹੁਣ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਮੁਰਾਦਾਂ ਇਥੇ ਹੀ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਹਨ।³ ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ ਦੇ ਕਰਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਇੰਝ ਛੁਪ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਨਿਕਲਣ ਨਾਲ ਰਾਤ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

“ਤਬ ਮੰਜੀ ਸਭ ਹੀ ਛਿਪ ਗਈ।
ਭੇਜ ਤਰਨ ਤੇ ਜਿਉਂ ਨਿਸ ਗਈ।
ਸੌ ਪਰਗਟੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ।
ਜਨ ਆਪਣੇ ਕੀ ਰਾਖੀ ਚਾਦਰ।”

ਬੂਟੇ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਤ੍ਰਾਰੀਖ-ਇ-ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ

1. ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਸਾਖੀ ੩, ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੯।
2. ਅੰਸ ੯, ਰਾਸ ਗਿਆਰਵੀਂ। (ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)
3. ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਿਤਾ ਮਹਿ ਦੇਹੁ।
ਭਾਬਾ ਕਹਨਿ ਪਤਾ ਇਨ ਦੇਹੁ।
ਇਤ ਉਤ ਫਰਮਹੁ ਨਾਹਿ ਤਜਿ ਗੁਰ ਕੋ।
ਪਰਹ ਦਰਸਨ ਮਨੋਰਥ ਉਹ ਕੋ। (ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

ਬੇ-ਪ੍ਰਵਾਹ, 'ਮਰਦੇ ਆਜ਼ਾਦ' ਸਨ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਆਪਾ ਛੁਪਾ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਜਦ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਲ ਤੇ ਪਾਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸੁਭਾਅ¹ ਦੇਖ ਕੇ ਕੀਲਿਆ ਗਿਆ। ਜਦ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ 'ਗੁਰੂ ਲਾਧੋ ਰੋ, ਗੁਰੂ ਲਾਧੋ ਰੋ' ਸਭ ਪਾਸੇ ਉੱਚੇ-ਉੱਚੇ ਆਖ ਸੁਣਾਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੀ ਨਿਮਰਤਾ ਦੀ ਮੂਰਤ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ : ਮੈਂ ਤਾਂ ਫਕੀਰ ਲੋਕ ਹਾਂ, ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪਦਵੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਚੁੱਕਣ ਜੋਗ ਨਹੀਂ।² ਸੁਣੇ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀਆਂ ਮੀਰੀ-ਪੀਰੀ ਦੀਆਂ ਕ੍ਰਿਪਾਨਾਂ ਪਹਿਨੀਆਂ, ਪਰ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਭ ਰੱਖੋ, ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਧਨੀ ਇਕ ਹੋਰ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।

'ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਜਨ ਦੀਗਰੋ ਪੈਦਾ ਸ਼ਾਹਦ ਸੁੱਦ'

ਉਧਰ ਗੁਰੂ ਨਿੰਦਕ ਧੀਰ ਮੱਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠਾਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਗੋਦਾਂ

ਗੁੰਦਣ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਗੁਰੂ-ਨਿੰਦਕਾਂ ਦੀ ਇਕੋ ਹੀ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਗੋਦੀ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਵਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਸ਼ੀਹਾਂ ਮਸੰਦ ਨੇ ਧੀਰ

ਮੱਲ ਨੂੰ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਭੇਟਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਸਾਲਾਂ ਬੱਧੀ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਇਹ ਕੁਝ ਕਰ ਗੁਜ਼ਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੇ ਵੀ ਰੋਹ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਆਖਿਆ, “ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਦਾ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਬਣਨ ਦੇਣਾ।” ਇਹ ਪੱਕ ਪਕਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਵੀ ਮਾਰਨਾ ਪਵੇ ਤਾਂ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ। ਮਨਸੂਬਾ ਇਹ ਬਣਿਆ ਕਿ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਲੁਬਾਣਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਟਿਕਾਣੇ ਮੁੜਨ ਪਿੱਛੋਂ ਹੱਲਾ ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ। ਹਫ਼ਤਾ-ਦਫ਼ਤੀ ਮੱਚ ਜਾਏਗੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਰੋਲੇ-ਗੋਲੇ ਵਿਚ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ। ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੇ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਰੇ ਬਗ਼ੈਰ ਹੋਰ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰੋ ਪਰ ਸ਼ੀਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਾਰੇ ਬਗ਼ੈਰ ਗੋਲ ਨਹੀਂ ਬਣਨੀ। ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੇ ਵੀ ਹਾਮੀ ਭਰ ਦਿੱਤੀ। ਸਭ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕਰ ਬੈਠ ਗਏ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਸੇਧ ਲਏ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੀ ਕੁਝ ਚਿਰ ਲਈ ਘੋੜੀ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਬਾਹਰ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਸੰਗਤਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਸਨ ਪਰ ਕੁਝ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਕਾਲਾ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਤਾਂ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਬੁਛਾੜ ਹੋਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਘੋੜੀ ਗੋਲੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਤੁਝਕੀ ਅਤੇ ਤਿੱਖੀ ਚਾਲ ਚੱਲ ਪਈ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਅਡੋਲ ਰਹੇ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਸ਼ਾਂਤ ਚਿੱਤ ਗੁਰੂ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ :

“ਭਲੇ ਧੀਰ ਮਲ, ਭਲੇ ਜੀ ਭਲੇ ਧੀਰ ਮਲ ਧੀਰ,
ਬਹੁਤ ਬਾਰ ਬੋਲੇ ਬਚਨ, ਸ੍ਰੀ ਪੁਤ ਗੁਨੀ ਗਹੀਰ।”

1. ਉ ਗ ਦਰਵੇਸ਼ ਸੁਰਤ ਵ ਪਾਰਸਾ ਸੀਰਤ ਯਾਡਤ।

2. ਮਨ ਮਰਦੇ ਦਰਵੇਸ਼ਮ ਵ ਲਾਇਕੇ ਈ।

ਅਖਰ-ਇ-ਖਤੀਰ ਨੋਸਤਮ।

ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਆ ਗਏ। ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੂੰ ਖਬਰ ਪੁੱਜ ਗਈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕੱਲੇ ਹਨ। ਪੰਝੀ ਬੰਦੂਕ ਬਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਧੀਰ ਮੱਲ ਤੇ ਸ਼ੀਰਾਂ ਪੁੱਜ ਗਏ। ਦੂਜੇ ਕੋਠੇ ਦੀ ਮਮਟੀ ਤੋਂ ਸ਼ੀਰਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸੋਧ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਗੋਲੀ ਮਮਤਕ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦੀ ਹੋਈ ਦੂਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਮੱਥਾ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥ ਪੱਥ ਹੋ ਗਿਆ। ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੇ ਕੋਠੇ ਆ ਕੇ ਕੌੜੇ ਬਚਨ ਵੀ ਬੋਲੇ। ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਸ਼ਭ ਭੋਟਾ ਤੇ ਹੋਰ ਕੀਮਤੀ ਸਾਮਾਨ ਲੁੱਟਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਇਹ ਦੇਖ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਝੱਟ ਅੱਗੇ ਖਲੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕਿਹਾ : “ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਾਨ ਵਿਚ ਮਾੜੇ ਕੌੜੇ ਬਚਨ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ। ਤੂੰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਤੋਂ ਇਥੇ ਆ ਕੇ ਦੰਡ ਖਿਲਾਰਿਆ ਹੈ, ਰੋਲਾ ਮਚਾਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਇਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦਾ। ਤੈਨੂੰ ਈਰਖਾ ਸਾੜ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਜ਼ੋਰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਜ਼ਹਿਰ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰੇਗਾ।”

“ਅਬ ਜਬਰੀ ਕਰ ਆਨਿ ਪਰੇ ਹੋ।

ਜਿਉ ਬਿਖ ਪੀ ਕਰ ਆਪ ਮਰੇ ਹੋ।”

ਗੁਰੂ ਦਾ ਘਰ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਹੈ, ਗੁਮਾਨੀ ਢਹਿ ਜਾਣਗੇ।

“ਬੁਰਾ ਹੋਨਿ ਤੁਮਰੇ ਢਿਗ ਆਵਾ।

ਜਿਸ ਤੇ ਐਸੇ ਗਰਬ ਜਨਾਵਾ।”

ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਮੱਥੇ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਖੂਨ ਪੂੰਝਿਆ, ਪਰ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਦਸ਼ਾ ਵਿਚ ਵੀ ਉਪਰਾਮ ਅਤੇ ਅਡੋਲ ਰਹੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਹੀ ਕਿਹਾ : “ਇਹ ਸਭ ਧਨ ਕਰਕੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਨ ਵਿਚੋਂ ਇਹ ਹੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। “ਧਨ ਮਹਿ ਇਹ ਕੁਕਰਮ ਹੀ ਲਹਯੋ।” ਪਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਉਸੇ ਗਰਜ਼ਵੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਸਾਵਧਾਨ ਅਤੇ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜੋ ਖਾਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਧਨ ਕਾਰਨ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣਾ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :

“ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿਖਾਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਉਖਾੜਦਾ ਹੈ।”

ਜਬਰੀ ਕਰਤਿ ਗਰਬ ਪਰ ਜੋਇ।

ਤਿਨ ਪਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਿਭ ਕ੍ਰਿਪਿਤ ਹੋਇ॥ ੨੧॥

ਗੋਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ, ਲੁੱਟ ਹੁੰਦੀ ਦੇਖ ਕੁਝ ਸਿੱਖ ਭੱਜ ਕੇ ਮੱਥਣ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਭੇਰੇ ਗਏ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਸੁਣਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨਾ ਡੱਟਦੇ ਤਾਂ ਕਾਰਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਮੱਥਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਣ ਹੁੰਦੇ

ਨਿਰਮਾਣ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਤੇ ਦੇਖੀਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਈਏ। ਸਾਰਾ ਰੋਗਾ ਹੀ ਵਾਹੋਦਾਹੀ ਬਕਾਲਾ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਿਆ।

ਧੀਰ ਮੱਲ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਨਾਂ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਘਬਰਾ ਗਿਆ। ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਹੱਲਾ ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ। ਧੀਰ ਮੱਲ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਸਾਰਾ ਸਾਮਾਨ ਜੋ ਉਹ ਲੁੱਟ ਕੇ ਲਿਆਏ ਸਨ, ਧੀਰ ਮਲ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਚੁਕਵਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। (ਗੁਰੂ) ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪਾਠਨ ਆਦਿ ਬੀੜ ਨੂੰ ਵੀ ਅਦਬ ਨਾਲ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਸ਼ੀਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਾਂ ਬੰਨ੍ਹ ਲਈਆਂ। ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੂੰ ਨੰਗੀ ਪੈਰੀਂ ਨਾਲ ਟੋਰ ਲਿਆ। ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜੇ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਲੈ ਜਾਇਆ ਜਾਏ, ਪਰ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਭ ਤੇਰੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਗੁਰੂ ਸੰਤਾਨ ਹੋਣ ਨਾਤੇ ਤੈਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜਦ ਮੁਸ਼ਕਾਂ ਬੰਨ੍ਹੀ ਸਾਮਾਨ ਉਠਾਏ ਧੀਰ ਮੱਲ ਦੇ ਸਾਥੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਪੁੱਜੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸਭ ਧਨ ਮੱਝ ਦਿਓ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਉ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾੜਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਸਭ ਤਿਸ਼ਨਾ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਭ ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੂੰ ਮੋੜ ਦਿਉ।¹ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਜਦ ਕਿਹਾ : 'ਮਾਲਕ ! ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਦੇਣਾ ਨੀਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ' ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ : 'ਦਰਬ ਕੇ ਕਾਰਨੇ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ, ਨਹੀਂ ਬੈਠ ਇਹ ਦੁਕਾਨ ਪਾਈ।' ਫਿਰ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਕ੍ਰੋਧ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਉਤਪੰਨ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਸੁੱਖ ਦੀ ਇੱਛਾ, ਉਹ ਹੀ ਦੁਖਦਾਈ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਰੋਧ ਆਤਮਾ ਹੀ ਭੁੰਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦਾ ਸੋਣਾ, ਖਾਣਾ ਹੀ ਹਰਾਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਸੜਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ "ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾਇਆ ਕੋ ਗਾਲੈ। ਜਿਉਂ ਕੰਚਨ ਸੁਹਾਗਾ ਢਾਲੈ।" ਗੁਰਸਿੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ ਕਿ ਉਹ ਮਨ ਚਿੱਤ ਕਰਕੇ ਵੀ ਕਰੋਧ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦੇਵੇ। ਵਿਕਾਰ ਤਾਂ ਹੀ ਹੱਟ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇ ਇੱਛਾ ਹਟਾਈ ਜਾਏ। ਇੱਛਾ ਮੁੱਕਣ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਾਰ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਖਿਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਿਮਾ ਹੀ ਵੱਡਾ ਤਪ ਹੈ। ਖਿਮਾ ਕਰਨਾ ਹੀ ਵੱਡਾ ਦਾਨ ਹੈ। ਖਿਮਾ ਹੀ ਸਭ ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਹਨ। ਖਿਮਾ ਨਾਲ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਿਮਾ ਕਰਨ ਬਰਾਬਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ।

“ਕਰਨੀ ਛਿਮਾ ਮਹਾ ਤਪ ਜਾਨ।

ਛਿਮਾ ਕਰਨ ਹੀ ਦੁੱਬੇ ਦਾਨ।

ਛਿਮਾ ਸਕਲ ਤੀਰਥ ਇਸ਼ਨਾਨ।

ਛਿਮਾ ਕਰਤ ਨਰ ਕੀ ਕਲਯਾਨ।

ਛਿਮਾ ਸਮਾਨ ਆਨ ਗੁਨ ਨਾਹੀ।

ਯਾਹ ਤੋ ਛਿਮਾ ਧਰਹੁ ਮਨ ਮਾਹੀ”²। ੪੪ ॥

ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਫੁਲ ਚੜ੍ਹਾਂਦੇ ਹੋਏ ਸਭ ਵਸਤੂਆਂ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ

1. ਜੋ ਹਮਰੇ ਵਿਗਾ ਧਨ ਘਰ ਪਾਯੋ।
ਸਭ ਦੇਵਹੁ ਤਿਸ ਵਿਗ ਪੁਹਚਾਯੋ।

(ਅੰਸ ੧੭, ਰਾਸ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ)

2. ਰਾਸ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ, ਅੰਸ ੧੭

ਅਤੇ ਸੁਨੇਹਾ ਘਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਹੈ ਗੁਰ ਵਡਿਆਈ ਕਿ ਜੋ ਬੁਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਭਲਿਆਈ। “ਬੁਰਹਿ ਕਰਤਿ ਸੇ ਠਟਹਿ ਭਲਾਈ।” (ਗੁਰੂ) ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪੰਥ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਵਿਰਸਾ ਕਰਕੇ ਨਾ ਮੋੜਿਆ। ਜਦ ਧੀਰ ਮਲ ਨੂੰ ਵਸਤੂਆਂ ਮਿਲੀਆਂ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਕਹਿ ਉੱਠਿਆ ਕਿ ਇਹ ਹੀ ਗੁਣ ਹਨ ਗੁਰਤਾ ਦੇ।

“ਕਿਦੈ ਬਿਚਾਰਤਿ ਹੋ ਬਹੁ ਭਾਂਤ।

ਗੁਰਤਾ ਕੇ ਗੁਨ ਇਹ ਬਖਸ਼ਾਤ।”

ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਧੀਰ ਮੱਲ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਭੇਜ ਦੇਣਗੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਡਿੱਠਾ ਕਿ ਪਿੱਛੇ ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਹੈ ਅਤੇ ਚੋਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਪੁੱਛ ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬੀੜ (ਗੁਰੂ) ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਈ ਜਾਏ ਅਤੇ ਜਦ ਕੋਈ ਉਸ ਦੇ ਮੱਥੇ ਲੱਗਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਥਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਖਵਾ ਕੇ (ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਅਮਾਨਤਸਰ ਹੈ) ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆ ਕੇ ਬੀੜ ਸੰਭਾਲ ਲਵੇ। ਧੀਰ ਮੱਲ ਆਇਆ ਪਰ ਬੀੜ ਨਾ ਦਿੱਸੇ। ਕਿਸੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਧਿਆ ਤਾਂ ਬੀੜ ਮਿਲ ਜਾਏਗੀ। ਉਸ ਐਸਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬੀੜ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਲੈ ਗਿਆ।

SIKHBOOKCLUB.COM

ਬਕਾਲਾ ਤਜਿਆ ਮਾਖੋਵਾਲ ਆਵਤ ਭਏ

ਮਾਝਾ ਮਾਲਵਾ ਰਟਨ

ਦੋਖੀਆਂ ਦੇ ਪਛਾੜੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਵਹੀਰਾਂ ਪਾਉਣੀਆਂ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਆਪ ਜੀ ਆਈਆਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੋਹੀ ਫਿਰੀ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਜੀਅਦਾਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਵੱਲ ਲਗਾਂਦੇ। ਦੂਰੋਂ-ਦੂਰੋਂ ਸੰਗਤਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਨਾਮਦਾਨ ਲੈ ਕੇ ਮੁੜਦੀਆਂ। ਬੰਸਾਵਲੀਨਾਮੇ ਦੇ ਕਹਿਣ ਅਨੁਸਾਰ ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਮਸੰਦ ਭੇਜੇ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਨਾ ਮਿਲੀ। ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਘਟਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਬੰਸਾਵਲੀ ਨਾਮੇ ਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਾਬਲ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਦੋ ਮਸੰਦ ਭਾਈ ਚੇਤਾ ਤੇ ਭਾਈ ਗੋਂਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੇ ਜ਼ਰੀ ਦੇ ਸਿਰੋਪਾ ਭੇਜੇ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਸਾਰੇ ਮਸੰਦਾਂ ਪਾਸ ਦੀਵਾਲੀ 'ਤੇ ਪੁੱਜਣ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵਜੋਂ ਸਾਦ ਮੁਰਾਦੇ ਸਿਰੋਪਾ ਭੇਜੇ। ਕਾਬਲ ਦੇ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਨੇਹਾ ਅਤੇ ਐਸੇ ਹੀ ਸਿਰੋਪਾ ਪੁੱਜੇ। ਸੰਗਤ ਦੋ ਸਿਰੋਪਾ ਦੇਖ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਚ ਪੈ ਗਈ ਕਿ ਕਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਣ ਆਦਰ ਦੇਈਏ। 'ਕਿਸ ਨੂੰ ਬਹਾਈਐ ਮੰਜੀ ਅਤੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਬਹਾਈਐ ਭੁਇੰ'। ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਭਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਇਕੋ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਦੰਭ, ਪਾਖੰਡ ਅਤੇ ਦਿਖਾਵਾ ਹੈ। ਜੇਠੇ ਮਸੰਦ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਲੈ ਕੇ ਤੱਕੜੀ ਹੱਥ ਲਈ ਤੇ ਜਦ ਗੱਠੜੀ ਬੰਨ੍ਹ ਸਿਰੋਪਾਇ ਤੋਲੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੀ ਵਾਲਾ ਪਲੜਾ ਹੌਲਾ ਹੋ ਉੱਤੇ ਉੱਠ ਗਿਆ।

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਦੀ ਨੀਵੀਂ,
ਧੀਰਮੱਲ ਦੀ ਚੜ੍ਹ ਅਟਾਰੀ ॥ ੪੨ ॥¹

ਸਭ ਨੇ ਇਹ ਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਭੁਲੇਖਾ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਿਹਾ। ਸਭ ਇਹੋ ਹੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ 'ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਵਾਰਸ ਹੈ ਕੀਤਾ'।

1. ਬੰਸਾਵਲੀਨਾਮਾ, ਚਰਨ ਨਾਵਾਂ।

ਖਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਬੇਸ਼ਕ ਮਾਝੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀਆਂ

ਮਾਝੇ ਵਿਚਰਨਾ

ਘਟਨਾਵਾਂ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਲਾਗੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਧੀਰ ਮਲ ਖਰੂਦ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਹੱਟਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਰੁਕ ਭਾਵੇਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਖਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਤਜਣ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਟਿਕਾਣਾ ਕੀਰਤਪੁਰ ਲਾਗੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸੋਚ ਲਈ। ਕੀਰਤਪੁਰ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਪਹਾੜੀ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹਿੱਤ ਵਿਚਰੇ ਸਨ। ਜਦ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਤੁਅੱਸਬੀ ਸੂਰਜ ਦੀ ਤਪਸ਼ ਵਧੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਲਾਗੇ, ਦੂਰ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਟਿਕਾਣਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੱਕਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਣਿਆ ਕਿ ਮਾਝਾ ਮਾਲਵਾ ਰਟਨ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਅਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਟਿਕਾਣੇ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਵੀ ਦਰਸਾਈ ਜਾਏ। ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਤੇ ਸੁਚੇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪ ਜੀ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਝੇ ਦੇ ਗੁਰਧਾਮਾਂ 'ਤੇ ਗਏ।

ਦੀਵਾਲੀ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੰਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਨਹਿ ਮਸੰਦ ਤੁਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ

ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਬਕਾਲਾ ਤੋਂ ਸਠਿਆਲਾ ਤੇ ਰਈਆ ਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਕਾਲਕੇ ਆਏ। ਉੱਥੇ ਡਿੱਠਾ ਕਿ ਇਕ 'ਨਾਰੂ' ਨਾਂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਖੇਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਤਾਂ ਪਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਿੱਟਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਦਾਣੇ ਕੱਢ-ਕੱਢ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਚੋਗਾ ਵੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ : ਬੇਟਾ ! ਇਹ ਤੂੰ ਕੀ ਪਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ! ਤਾਂ ਉਸ ਬੜੇ ਭੋਲੇ ਭਾਉ ਕਿਹਾ : 'ਮਹਾਰਾਜ ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤਾਂ ਭੁਖ ਤੇਹ ਲੱਗਦੀ ਹੈ।' ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਉੱਠ ਟੁਰਿਆ। ਇੰਨਾ ਲਗਾਉ ਉਸ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾਉਣ ਹਿਤ ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹ ਨਾਲ ਹੀ ਸੀ। ਪਿੱਛੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਕ ਕੇ ਭਾਈ ਨਾਹਰ ਸਿੰਘ ਬਣਿਆ ਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਛੱਟੜ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਿੱਛੋਂ ਰਾਜੀ ਹੋ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ। ੨੨ ਨਵੰਬਰ, ੧੬੬੪ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪੁੱਜੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਿਹਰਬਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਰਿ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥ ਸੀ। ਹਰਿ ਜੀ ਮਹਲਾ ਸੱਤਵੇਂ ਹੋਠਾਂ ਕਵਿਤਾ ਰਚ ਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਾਂਗੂੰ ਹੀ ਰਬਾਬੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵੀ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਖ ਉਸ ਦੇ ਇਸ ਕਰਮ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਸਨ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਆਏ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਆ ਕੇ ਇਸ ਕੁਕਰਮ ਨੂੰ ਰੋਕਣ। ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵੱਲ ਆਉਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਹਰਿ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨੀ ਡਿਉੜੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪੁ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਹੋਰ ਮਸੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਚਾਬੀਆਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਗਿਆ। ਭੱਟ ਵਹੀ ਤੁਮਾਰ ਬਜਲਟਨ ਵਿਚ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਹਰਿ ਜੀ ਨੂੰ ਦੋਹਰੀ ਚਾਲ ਚੱਲਦੇ ਦੇਖਿਆ

ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਲਾਗੇ ਇਕ ਥੜ੍ਹੇ 'ਤੇ ਹੀ ਬੈਠ ਗਏ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਬੜ੍ਹਾ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੰਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤਮਰ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੀਵਾਨ ਬੜ੍ਹਾ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਗਿਆ ਬਖਸ਼ੋ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਧੀਰ ਮੱਲ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਈਏ, ਪਰ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਵਰਜਦੇ ਹੋਏ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਹੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। 'ਧਰੇ ਲੋਭ ਇਹ ਮਰੇ ਅਗਾਚੀ।' ਪੂਜਾ ਸਮ ਕੋਈ ਮੈਲਾ ਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਭਗਤੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਾ ਜਤ, ਨਾ ਸਤ ਅਤੇ ਨਾ ਗਿਆਨ।

ਸ਼ਾਮ ਢਲਦੇ ਆਪ ਜੀ ਵੱਲਾ ਪਿੰਡ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਕ ਸਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਟਿਕਾਣਾ ਕੀਤਾ। ਮਾਈ ਹਰਿਹਾਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ 'ਵੱਲਾ—ਗੁਰ ਕਾ ਗੱਲਾ' (ਖਜ਼ਾਨਾ) ਦਾ ਵਰ ਵੀ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਵੱਲਾ ਵਿਖੇ ਸੰਗਤਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਕਿਵੇਂ ਦੂਰ ਹੋਵੇ, ਕੀ ਕਰਮ ਕਰ, ਮੌਤ ਕਿਹੜੀ ਲਵੇ, ਧਰਮ ਕਿਹੜਾ ਅਪਣਾਏ, ਉਹ ਨਾਮ ਕਿਹੜਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਪ ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਈਦਾ ਹੈ? ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ—ਕਲਿਯੁਗ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਪਾਰ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜਪਣ ਨਾਲ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਜਪਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਧਰੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ, ਅੰਦਰ ਹੀ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿਚ ਅਕਸ। ਫਿਰ ਸੋਰਠ ਰਾਗ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ :

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਉਨੁ ਉਪਾਉ ਕਰੈ ॥

ਜਾ ਤੇ ਭਗਤਿ ਰਾਮ ਕੀ ਪਾਵੈ ਜਮ ਕੇ ਤ੍ਰਾਸੁ ਹਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਉਨ ਕਰਮ, ਬਿਦਿਆ ਕਹੁ ਕੋਸੀ, ਧਰਮ ਕਉਨੁ ਫੁਨ ਕਰਈ ॥

ਕਉਨੁ ਨਾਮੁ ਗਰ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰੈ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਕਉ ਤਰਈ ॥ ੧ ॥

ਕਲ ਮੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ, ਜਾਹਿ ਜਪੈ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥

ਅਉਰ ਧਰਮ ਤਾ ਕੈ ਸਮਿ ਨਾਰਨਿ, ਇਹ ਬਿਧਿ ਬੇਦ ਬਤਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਸੁਖ ਵੁਖ ਰਹਤ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪੀ, ਜਾ ਕਉ ਕਹਤ ਗੁਸਾਈ ॥

ਸੇ ਤੁਮ ਹੀ ਮਹਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਤਰਿ, ਨਾਨਕ ਦਰਪਨਿ ਨਿਆਈ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

(ਪੰਨਾ ੬੩੨)

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਮਸੰਦਾਂ ਨੇ ਹਰਿਮੰਦਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੇ। ਸੰਗਤਾਂ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠਾਂ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਗਈਆਂ। ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ : "ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਬੁਰੇ ਹੋ, ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਗੁਰੂ ਦਾਤਾ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸ ਆਪ ਆਇਆ, ਤੁਸੀਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਨੱਸ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਕੋਈ ਮੱਲਾਂ ਮਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ ਆਏ। ਬਹੁਤ ਮਾੜਾ ਕੰਮ ਤੁਸਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਆਪ ਹੀ ਕੁਪਾੜਾ ਮਾਰ ਲਿਆ ਹੈ।" ਉਹਨਾਂ ਢੀਠਪੁਣਾ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਅਤੇ ਬਹਾਨਾ ਇਹ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਅਜੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਸਨ ਹੋਏ। ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਕੌਣ ਗੁਰੂ ਹੈ ? ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਢੁੱਚਰਾਂ ਡਾਹਣ ਅਤੇ ਬਹਾਨੇਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਵਾਕ ਨਾਲ ਹੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵੀ ਜਾ ਕੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਓ। ਖਿਆ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਵੋ। ਉਹ ਸਭ ਭੁੱਲਾਂ ਬਖਸ਼ਾਉਣ ਲਈ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਵੱਲਾ ਪਿੰਡ ਚੱਲ ਪਏ।

ਉਧਰੋਂ ਜਦ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਮਸੰਦਾਂ ਦੀ ਕਰਤੂਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਆਏ, ਇਹਨਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਸਭ ਵਾਂਝੇ ਰਹੇ। ਪ੍ਰੇਮੀ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਵੱਲਾ ਵੱਲ ਭੱਜ ਦੌੜੇ। ਮਾਈਆਂ ਅਗੇਰੇ ਸਨ। ਹੱਥ ਜੋੜ ਉਹਨਾਂ ਭੁੱਲਾਂ ਬਖਸ਼ਾਈਆਂ। ਤੁਹਾਹੀ ਦੀ ਖਿਆ ਮੰਗੀ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਸ਼ਰਧਾ ਭਗਤੀ ਭਿੱਜੀਆਂ ਮਾਈਆਂ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿੱਤਾ : “ਮਾਈਆ ਰਬ ਰਜਾਈਆਂ, ਭਗਤੀ ਲਾਈਆਂ।” ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਮਸੰਦ ਪੁਜਾਰੀ ਅਤੇ ਵਾਸਤੇਦਾਰ ਵੀ ਪੁੱਜ ਗਏ। ਉਹਨਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਡਰ ਗਏ ਸਾਂ ਮਤਾ ਤੁਹਾਡੇ ਆਉਣ ਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਮੁਗਲ ਹਕੂਮਤ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਨਾ ਢਾਹ ਦੇਵੇ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਚਲੇ ਗਏ ਸਾਂ। ਮਹਾਰਾਜ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਅ ਫਰਮਾਇਆ : “ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਉੱਚਤਾ (ਮਸੰਦਾਂ)¹ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਪੂਜਾ ਦਾ ਧਾਨ ਖਾ ਕੇ ਡਰ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵਿਚ ਵੜ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹਿਰਸ ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਸੜ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸੋਭਦਾ ਨਹੀਂ :

ਨਹਿ ਮਸੰਦ ਤੁਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ।

ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਗਨ ਤੇ ਅੰਤਰ ਸੜੀਏ। ੩੨ ।

(ਰਾਸ ੧੧, ਅੰਸ ੨੨)

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ, ਅੰਤਰਸੜੀਏ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਕਿਧਰੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ‘ਕਉੜਾ ਬੋਲ ਨਾ ਜਾਣੇ’ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹੈ। ਗੱਲ ਇਹ ਬਣੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਤੁਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦ ‘ਨਹਿ ਮਸੰਦ ਤੁਮ’ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਤੁਕ ਦੇ ਦੋ ਸ਼ਬਦ ‘ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਗਨ ਤੇ’ ਨਾਲ ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ ਹੀ ਨਾ ਲਗਾਏ ਤੇ ਬਾਕੀ ਰਹੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਅੰਤਰਸੜੀਏ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਸਬੰਧੀ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਸਬੰਧੀ ਨਹੀਂ ਆਖੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਸਬੰਧੀ ਕਿਹਾ ਜੋ ਧਾਰਮਿਕ ਅਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਰਹਿ ਕੇ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਖੱਚਤ ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਦੀ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਨੇ ਅਤਿ ਉਤੇਜਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਇਹ ਫਰਮਾਇਆ ਹੋਵੇ :

‘ਕਰਨੀ ਛਿਮਾ ਮਹਾ ਤਪ ਜਾਨ।

ਛਿਮਾ ਸਕਲ ਤੀਰਥ ਇਸ਼ਨਾਨ।’

ਉਪ ਆਪੂੰ ਕਉੜੇ ਬਚਨ ਕਦੇ ਬੋਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਫਿਰ ਸਮੁੱਚੇ ਸ਼ਹਿਰ ਲਈ। ਇਹ ਅਨਜਾਣਪੁਣੇ ਵਿਚ ਜਾਣ-ਬੁਝ ਕੇ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

1. ਮਸੰਦ ਸ਼ਬਦ ਮਸਨਦ ਦਾ ਵਿਗੜ ਕੇ ਹੀ ਬਣਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵ ਉੱਚੇ ਅਸਥਾਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਆਪ ਜੀ ਵੱਲਾ ਹੀ ਰਹੇ। ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਫਿਰ ਚਰਨ ਪਾਉਣ ਪਰ ਆਪ ਉੱਥੋਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਾਗ਼¹ (ਘੁਕੇ ਵਾਲੀ) ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਗਏ।

ਵੱਲਾ ਤੋਂ ਆਪ ਜੀ ਸੰਗਤਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ। ਕੋੜੀਆਂ ਲਈ ਬਣੇ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੱਥੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਫਿਰ ਸ਼ਹਾਇਤਾ ਦਿੱਤੀ। ਮਾਤਾ ਭਾਨੀ ਜੀ ਦੇ ਖੂਹ 'ਤੇ ਵੀ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਫੁੱਲ ਚਾੜ੍ਹਨ ਲਈ ਗਏ। ਉੱਥੋਂ ਖਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਟਿਕਦੇ ਸਨ, ਜਾ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਏ। ਖਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਬਾਬਾ ਮੋਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਮੁਖੀ ਬਾਬਾ ਦੁਆਰਕਾ ਦਾਸ ਜੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਕਾਲਾ ਵਿਖੇ ਪੁੱਜ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਆਪੁ ਆਏ ਤੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਸਾਹਿਬ ਲੈ ਗਏ। ਸੰਗਤਾਂ ਦਾ ਹੜ੍ਹ ਹੀ ਉੱਖੜ ਪਿਆ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਜੀ 'ਪੋਹ ਦੀ ਮੱਸਿਆ' ਨੂੰ ਪੁੱਜੇ। ਕੁਝ ਕੁ ਦਿਨ ਦੀਵਾਨ ਸੱਜਦੇ ਰਹੇ। ਫਿਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਮਾਲਵਾ ਦੇ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਦੱਸਿਆ।

ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਭਾਈ ਮੂਲ ਚੰਦ ਦਾ ਬੇਟਾ ਰਘੁਪਤਿ ਰਾਇ ਖੋਮਕਰਨ ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਸਿੱਖ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਰਧਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ ਕਿ ਇਕ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਧਿੰਛਾਨਾ ਜੀ ਨੇ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਕਿ ਇੰਨੀ ਮਿਹਰ ਕਰ ਜਾਓ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦੇਵੇ ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ। ਐਸਾ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਧਿੰਛਾਨਾ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੇ। ਜਿੱਥੇ ਭਾਈ ਜੀ ਬਿਰਾਜੇ ਸਨ ਉੱਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ 'ਚੈਨ ਸਾਹਿਬ' ਹੈ।

ਉੱਥੋਂ ਪਿੰਡ 'ਚੋਲਾ' ਜੋ ਪੱਟੀ ਤੋਂ ਸਰਹਾਲੀ ਕਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ੧੨ ਕੁ ਮੀਲ ਦੀ ਵਾਟ 'ਤੇ ਹੈ, ਪੁੱਜੇ। ਚੋਲਾ ਵਿਖੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਚੋਲਾ ਸਾਹਿਬ ਪਿਆ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੱਕੇ ਦੀ ਫੇਰੀ ਸਮੇਂ ਪਹਿਨਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਭਾਈ ਹੀਰਾ ਬਾਢੀ ਦੇ ਘਰ ਬਿਰਾਜੇ ਸਨ।

ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਬਿਆਸਾ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪ ਜੀ ਮਾਲਵਾ ਦੇਸ ਜਾ ਵਿਚਰੇ। ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਜਾਣ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ: ਇਕ ਤਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਜੋ ਕਲਹ ਉੱਠੀ ਸੀ, ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੰਘਣ ਨਾਲ ਘੱਟ ਜਾਵੇ।

“ਕਰ ਬੀਚਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਲੇ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਦੇਸ।

ਰਾਖਨ ਸ਼ਰਧਾ ਸਿੱਖ ਦੀ, ਤਜ ਕੁਲ ਕਲਹ ਕਲੇਸ।।”

(ਸਾਖੀ ਚੌਥੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੯)

1. ਜਿਥੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਨਹਿਰ ਵੇਲੇ 'ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਾਗ਼' ਦਾ ਮੋਰਚਾ ਲੱਗਾ ਸੀ।

ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਤਾਂ ਮਾਝੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਦੂਜੇ, ਤੀਜੇ, ਚੌਥੇ, ਪੰਜਵੇਂ ਅਤੇ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਪ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸਿੱਖੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਦੁਆਬੇ ਵਿਚ ਵੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਆਪੁੰ ਜਾ ਕੇ ਸਿੱਖੀ ਲਾਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਾਲਵੇ ਵੱਲ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਰ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਜਾ ਕੇ ਵਿਚਰ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਮਾਲਵਾ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਲੋਕੀਂ ਸਿੱਧੇ-ਸਾਦੇ, ਦਿਲ ਦੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਘਰ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੌਰਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ। ਛਾਇਦ ਇਹ ਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ਇਸ ਮਾਲਵੇ ਦੇਸ਼ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਹੋਏ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗੁਰੂ ਅਸਥਾਨ ਮਾਲਵੇ ਵਿਚ ਹੀ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੌਰਾ ਦਸੰਬਰ ੧੬੬੪ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਈ ੧੬੬੫ ਤਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਦ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪੂਰਬ ਦੇਸ਼ ਪਿਆਨ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਮਾਲਵੇ ਵਿਚ ਵਿਚਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਸੰਨ ੧੬੭੩ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਮਾਲਵੇ ਵਿਚ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਜਾ ਕੇ ਤਕਰੀਬਨ ਇਕ ਸਾਲ 'ਭੈ ਕਾਹੂ ਕੋ ਦੇਤਿ ਨਹਿ, ਨਹਿ ਭੈ ਮਾਨਿਤ ਆਨਿ' ਦੀ ਗੁੜ੍ਹਤੀ ਦਿੱਤੇ ਰਹੇ।

ਇਹ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਜੁਰਅਤ-ਮਈ ਅਤੇ ਨਿਰਭੈਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਹੀ ਸਦਕਾ ਸੀ ਕਿ ਜੋਧੇ ਜਾਨਾਂ ਵਾਰਨ ਲਈ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਨਿਰੰਤਰ ਪੁੱਜਦੇ ਰਹੇ। ਦਸਮ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਸੇ ਮਾਣ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ :

ਲਖੀ ਜੰਗਲ ਖਾਲਸਾ, ਆਇ ਦੀਦਾਰ ਕੀਤੋ ਨੇ।
ਸੁਣ ਕੇ ਸਦ ਮਾਹੀ ਦਾ, ਪਾਣੀ ਘਾਹ ਮੁੱਠੇ ਨੇ।
ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਫਲੀਆ ਕਾਈ, ਐਸੇ ਸ਼ੌਕ ਪਾਇਓ ਨੇ।
ਗਇਆ ਫ਼ਰਾਕ ਮਿਲਿਆ ਮਿਤ ਮਾਹੀ, ਤਾਹੀ ਸ਼ੁਕਰ ਕੀਤੋ ਨੇ।

ਚਮਕੌਰ ਦੀ ਗੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਸਿੱਧੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਹੀ ਪਧਾਰੇ ਸਨ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ਫ਼ਰਨਾਮਾ ਇਸੇ ਮਾਣ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ-ਦੌਰਿਆਂ ਦਾ ਸਦਕਾ ਸੀ।

ਮਾਲਵੇ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ-ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਸਿੱਖ ਯਾਦ ਕਰਦੇ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਪੁੱਜਦੇ ਅਤੇ ਗੁਰ ਮੁਖਦ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਸਰਵਰੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ਸੀ :

ਗੁਰਦਰਸ਼ਨ ਸਰਧਾ ਜਿਨ ਜਿਨ ਕੀਨਾ।
ਤਹ ਤਹ ਭਏ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਬੀਨਾ।

ਇਨੀ ਸਿੱਖੀ ਫੈਲੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਬਣੇ ਕਿ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨੀ ਔਖੀ ਹੋ ਗਈ :

‘ਦੇ ਦਰਸਨ ਸਗਲ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕਰੇ।
ਸੰਖਿਆ ਲਿਖਤ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਰੇ।’

ਲੱਖੀ ਜੰਗਲ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ 'ਸਾਧੋ ਮਨ ਕਾ ਮਾਨ ਤਿਆਗੋ' ਦਾ ਹੋਕਾ ਦੇ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਬੋ ਆਏ। ਉੱਥੇ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਆਪ ਜੀ ਇਕ ਟਿੱਬੇ (ਬਰਸੀ) ਹੇਠਾਂ ਆ ਬੈਠੇ ਤੇ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਇਆ। ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਆ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਉੱਚਾ ਟਿਕਾਣਾ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸਹਿਜ-ਸੁਭਾਅ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉੱਥੇ ਉੱਚਾ ਟਿਕਾਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵੀ ਆਏਗਾ। ਇਹ ਅਸਥਾਨ, ਭਾਰਾ ਅਸਥਾਨ ਬਣੇਗਾ। ਬੜੀਆਂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ, ਨੌਂ ਨੇਜੇ ਉੱਚਾ, ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਲਸ ਵਾਲਾ ਥਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਨੌਂਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਾਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਉੱਥੋਂ ਆਪ ਜੀ ਇਕ ਪੁਰਾਣੇ ਤਾਲਾਬ ਦੇ ਕੰਢੇ ਪੁਰਾਣੀ ਬੇਰੀ ਹੇਠਾਂ ਜਾ ਬਿਰਾਜੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਚਰਨ ਪਾਏ ਸਨ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਤਾਲਾਬ ਦੀ ਕਾਰ ਕਢਵਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਪਾਵਨ ਦੁਸ਼ਾਲੇ ਵਿਚ ਕਾਰ ਕੱਢੀ। ਕਿਸੇ ਜਦ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼ਾਲ ਬੜੀ ਕੀਮਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਸਰੋਵਰ ਵੀ ਬੜਾ ਕੀਮਤੀ ਹੈ। ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਦੇਖਦੇ ਤਾਲਾਬ ਸਰੋਵਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਉੱਥੋਂ ਹੀ ਪਿੱਛੋਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਢਾਲਾਂ ਨਾਲ ਕਾਰ ਕੱਢੀ ਸੀ। ਲੰਗਰ ਵੀ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤੇ। ਹੁਣ ਇਸ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਗੁਰਸਰ, ਦਰਬਾਰ ਨੂੰ ਬਿਸੂ ਨਾਥ ਅਤੇ ਦੇਗ ਨੂੰ ਅੰਨਪੂਰਨਾ ਦੀ ਦੇਗ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਇਥੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਬੋ ਦੀ ਅੱਲਾਦ ਭਾਈ ਡੱਲਾ ਵੀ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਸਾਬੋ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਿਰਤ ਕਰ ਖਾਣ ਤੇ ਵੰਡਣ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਲੋਕੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚੋਰ ਮਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਹੁਣ ਲੋਕ ਭਾਈ ਸਾਬੋ ਕਹਿੰਦੇ।

ਇਥੇ ਇਕ ਗੱਲ ਹੋਰ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਲਵਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਫੇਰੀ ਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਈ ਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਜਦ ਅਜਮਤ, ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਤੇ ਵਡਿਆਈ ਦੀ ਦੋਹੀ ਫਿਰ ਗਈ ਤਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਆ ਕੇ ਭੁੱਲਾਂ ਬਖਸ਼ਾਈਆਂ। ਅਲੀਸ਼ੇਰ ਧਰਮ ਕੋਟ ਜਾਂ ਗੋਬਿੰਦਪੁਰ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਮੇਰੀ ਜਾਚੇ ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਦੌਰੇ ਦੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਛਤਾਵੇ ਵੀ ਕੀਤੇ।

ਸਾਬੋ ਦੀ ਤਲਵੰਡੀ (ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ) ੯ ਦਿਨ ਰਹਿ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਧਰਮੂ ਦੇ ਕੋਟ ਪੁੱਜੇ। ਸਾਰਾ ਇਲਾਕਾ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਇਆ। ਭਾਈ ਧਰਮੂ ਦੇ ਕੋਟ ਜਗਤਾ ਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਤੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਇਕ ਰਾਤ ਜ਼ਰੂਰ ਬਿਸਰਾਮ ਕਰੋ। ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਟਿਕੇ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਕੁਝ ਪਾੜਵੀਆਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਘੋੜਾ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੁਰਾਉਣਾ ਚਾਹਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਦੋ ਨੇ ਜਦ ਦੋ ਸ਼ੇਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਲਾਬ ਵਿਚੋਂ ਬਿਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਟਿਕਾਣੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਪਰਕਰਮਾ ਕਰਦੇ ਡਿੱਠਾ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਮਤ ਦੇਖ ਮੁੜ ਗਏ, ਪਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਚੁਰਾ ਹੀ ਲਿਆ। ਘੋੜਾ ਦੁੜਾ

ਕੇ ਉਹ ਲੈ ਗਏ, ਪਰ ਡਰ ਪਿੱਛਾ ਨਾ ਛੱਡੇ। ਆਖਰ ਇਕ ਢਾਬ 'ਸੀਤਲ ਸਤ' ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਲਈ ਕੁਝ ਤਾਂ ਪਕੜੇ ਗਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਖਿਆ ਬਖਸ਼ੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਸੇ ਇਨਸਾਨ ਹੋ ਜੋ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੀਆਂ ਗੋਦੜੀਆਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਾੜਵੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪਛਤਾਵਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜੰਡ ਦੀ ਇਕ ਟਾਹਣੀ ਲੈ ਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਤਿੱਖਾ ਕਰਕੇ ਸੰਗਤ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ ਪੇਟ ਵਿਚ ਖਭੋਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਵਰਜਿਆ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਪਛਤਾਵਾ ਹੀ ਅਸਲ ਸਜ਼ਾ ਹੈ। ਉਹ ਚਰਨੀ ਢੱਠਾ। ਜੰਡ ਹਰੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸੂਲੀ ਸਰ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਨੇ ਕੰਡਿਆਲੀ ਸੋਜ ਕਰ ਕੇ ਜਾਨ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਸੂਲੀ ਸਰ ਨੂੰ ਹੀ ਦਮਦਮਾ ਦੀ ਡਿਊੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਟਾਲਾ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਸੂਲੀ ਸਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਬਰਾ ਪਿੰਡ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਖਿੱਚੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਿੰਡ ਸਹਾਰਨ ਤੇ ਜੋੜੀਆਂ ਫਪੜੀਆਂ ਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਉੱਥੇ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਇਕ ਦਿਨ ਟਿਕ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਬਛੋਆਨ ਚਰਨ ਪਾਏ। ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਟੇਕ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਬਛੋਆਨੇ ਤੋਂ ਗੋਬਿੰਦਪੁਰ ਜਾ ਟਿਕਾਣਾ ਕੀਤਾ। ਉੱਥੇ ਘੋੜਿਆਂ ਲਈ ਹਰਾ ਘਾਹ

ਗੋਬਿੰਦਪੁਰ

ਘਾਹੀਏ ਵੱਢਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਟੰਬੇ ਤੇ ਪੰਡਾਂ ਖੋਹ ਲਈਆਂ। ਮਨਮੁਖ ਜਾਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗਲੇ ਪਿੰਡ ਸਿੰਗਰੇੜੀ ਜਾ ਟਿਕੇ। ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਤਨੋ-ਮਨੋ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ-ਚਿੱਤ ਖਿਆਸ਼ੀਲ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਲਾਗੇ ਚਾਰੇ ਫੈਲ ਗਈ। ਗੋਬਿੰਦਪੁਰ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਵੀ ਪਛਤਾਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਹਨਤਾਂ ਪਾਈਆਂ ਕਿ ਨਗੂਣੀ ਜਿਹੀ ਵਸਤ ਪਿੱਛੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਲਈ। ਸਾਰੇ ਟੁਰ ਕੇ ਆਏ ਅਤੇ ਖਿਆ ਮੰਗੀ। ਪਿੰਡ ਵੱਲੋਂ ਸੱਤ ਭੂਰੇ, ਦੋ ਘੜੇ ਘਿਉ ਅਤੇ ਇਕ ਤਰੀ ਚਗੇਰੀ ਘੋੜੀ ਭੇਟ ਵਜੋਂ ਲੈ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਅਨੁਸਾਰ ਖਿਆ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਸਗੋਂ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਦਰ ਆ ਕੇ ਸੂਰਬੀਰ ਹੋਣ ਦਾ ਵਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਬੜਾ ਬੋਲ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਬੋਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕੌਸੇ ਆਚਰਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖ ਬਣ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਦਾਹਰਣ ਬਣ ਗਏ। ਅਕਬਰਪੁਰ ਖਡਾਲਾ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭਾਈ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ 'ਤੇ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਹਾਕਮ ਨਬੀ ਬਖ਼ਸ਼ ਦੀ ਬੇਗਮ ਦਿਲ ਦੇ ਬੈਠੀ। ਸਿੱਖ ਆਚਰਣ ਦਾ ਪੱਕਾ ਰਿਹਾ। ਬੇਗਮ ਨੇ ਸਿੱਖ 'ਤੇ ਤੁਹਮਤ ਲਗਵਾ ਕੇ ਪਕੜਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਕਮ ਨੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਚਾਕੂਆਂ ਦੀ ਸੋਜ ਵਿਛਾ ਕੇ ਤਹਿਖਾਨੇ ਵਿਚ ਬੰਦੀ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਲਗੀਧਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਆ ਕੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਇਕ ਰਕਾਬ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਪੈਰ ਪਾ ਨਾਲ ਲੈ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਗੋਬਿੰਦਪੁਰ ਆਏ ਸਨ।

ਧਮਤਾਨ : ਸਿੰਗਰੇੜੀ ਤੋਂ ਗਾਗਾ ਪੁੱਜ ਕੇ ਢਾਬ ਕਿਨਾਰੇ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਏ। ਫਿਰ ਗੁਰਨੇ, ਲੋਹਲ ਕਲਾਂ ਅਤੇ ਮੂਣਕ ਪਿੰਡਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਦੇ, ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ, ਸਿਮਰਨ

ਦਿੜ੍ਹ ਕਰਵਾਉਂਦੇ, ਸੁਲਤਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵਰਜਦੇ, ਪਕਰੋੜ ਅਤੇ ਘੋਗਰ ਨਦੀ ਦੇ ਪੱਤਣ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਧਮਤਾਨ ਪੁੱਜੇ।

ਧਮਤਾਨ ਵੀ ਡੇਰਾ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਖਵਾਂਦੇ ਲਵ ਕੁਸ਼ ਦੇ ਤਾਲਾਬ ਦੇ ਕੰਢੇ ਹੀ ਲਗਾਇਆ। ਮਨੋਤ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਾਲਾਬ ਕਿਨਾਰੇ ਹੀ ਲਵ ਕੁਸ਼ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਦੀ ਭੇਜੀ ਫੌਜ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਂਜ ਪਾਈ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਦਰੋਂ ਨਾਮ ਦੇ ਚੌਧਰੀ ਨੇ ਦੁੱਧ ਦੀ ਗਾਗਰ ਭੇਟਾ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਦੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮੂੜੀ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਚੋਰੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਚੋਇਆ ਹੈ। ਦਰੋਂ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਖਿਮਾਂ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮੱਝਾਂ ਦਾ ਤਾਜ਼ਾ ਦੁੱਧ ਚੁਆ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਛਕਾਇਆ।

ਦਰੋਂ ਤੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਛੇੜੀਆਂ ਗਾਈਆਂ ਮੱਝਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਲ ਸਹਾਰੇ ਬਾਹਰ ਪਕੜ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ, ਵੱਢਿਆਂ ਦੇ ਕੁਰਲਾਂਦਿਆਂ ਦੁੱਧ ਚੋ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਐਸੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਨਾਲ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤੀ ਭੇਟਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਸੱਚ ਦਿੜ੍ਹਾਉਣ ਆਏ ਸਨ ਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਪੂਰਨੇ ਕਿ ਭੇਟਾ ਸੁੱਚੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਕਿਹਾ :

“ਸਦਾ ਚੇਤੇ ਰੱਖੋ, ਅਸੀਂ ਇਕ ਬਾਪੂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਾਂ। ਜਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਤਦ ਤੱਕ ਇਹ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਬੱਝੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੇਗਾ। ਜੇ ਉਹ ‘ਸਾਂਝਾ ਬਾਪ ਹਮਾਰਾ’ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਹੀ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਭਰਾ ਹਨ। ਕੀ ਇਹ ਸੋਭਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਹੀ ਭਰਾ ਦੀ ਵਸਤੂ ‘ਤੇ ਹੱਥ ਪਾਈਏ ? ਕੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਛੁਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਦਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ? ‘ਕਰਤੂਤ ਪਸੂ ਕੀ ਮਾਨਸ ਜਾਤ’ ਵਾਲੀ ਸਾਡੀ ਦਸ਼ਾ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਲੋਭ, ਈਰਖਾ ਤੇ ਜ਼ਬਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਦੀ ਕੁਝ ਸਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ‘ਹੰਸ, ਹੇਤ, ਲੋਭ, ਕੋਪ ਚਾਰੇ ਨਦੀਆਂ ਅੱਗ’ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਸੜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਚੇਗਾ ਉਹ ਹੀ ਜੋ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰੇਗਾ। ਕਿਸੇ ‘ਤੇ ਜਬਰ ਨਾ ਕਰੇ। ਇਹ ਹੀ ਰਾਹ ਹੈ ‘ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ’।

ਸਭ ਨੇ ਚਰਨ ਪਕੜ ਲਏ। ਖਿਮਾਂ ਮੰਗੀ। ਦਰੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹਵੇਲੀ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਧਾਰ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ।

ਧਮਤਾਨ ਹੀ ਵੈਸਾਖੀ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦੂਰੋਂ-ਦੂਰੋਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਲੱਗੀਆਂ।

ਪਿਛਲੇ ਸਾਰੇ ਸਫ਼ਰ ਵਿਚ ਭਾਈ ਰਾਮਦੇਵ ਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸਿੱਖ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਦੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਖਾਸ ਕਰ ਜਲ ਵੋਣ, ਛਿੜਕਾਉਣ ਤੇ ਪਿਲਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇੰਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰ ਤੋਂ ਇੰਨੂੰ ਉਤਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਡਿੱਠਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੁੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰਹਿਣ ਦਿੰਦਾ। ਇੰਨਾ ਚੋਖਾ ਛੜਕਾਉ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ

ਮੀਂਹ ਸਾਹਿਬ

ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਦਰ ਆ ਕੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਤੂੰ ਤਾਂ ਮੀਂਹ ਹੀ ਵਰਸਾ ਦੈਂਦਾ ਹੈਂ। ਉਸਦਾ ਨਾਂ ਹੀ ਮੀਂਹ ਸਾਹਿਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਉਸ ਦਾ ਇੰਨੂੰ ਉਤਾਰਿਆ। ਗਾਗਰਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਨਾਲ ਪਏ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਬਖ਼ਸ਼ੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਨਗਾਰਾ, ਝੰਡਾ, ਸੋਲੀ ਤੇ ਇਕ ਬੇਲ ਦੱਖਣੀ ਦੇ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਨਗਾਰੇ ਨੂੰ ਬੈਲ 'ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਪਿੰਡ-ਪਿੰਡ ਹੁਣ ਨਾਮ ਵੰਡੋ ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਾਓ।

ਭਾਈ ਮੀਂਹ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨੇ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਛੱਟੇ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਮਾਰੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪੂਰਬ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਖ਼ਾਸ ਕਰ ਮੁਰਾਦਾਬਾਦ, ਲਖਨਊ, ਬਾਰਾਬੰਕੀ, ਨਵਾਬ ਗੰਜ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਅਸੂਲ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਾਏ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਉਚੇਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਗਏ।

ਮੀਂਹ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਲਖਮੀਰ ਤੇ ਮਗਨੀ ਰਾਮ ਨੇ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਨਗਾਰਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਜਾਈ ਰੱਖਿਆ।

ਧਮਤਾਨ ਸਾਹਿਬ ਮਾਲਵੇ ਦਾ ਇਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਗੁਰੂ ਅਸਥਾਨ ਵੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਹਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੌਰੇ ਸਮੇਂ ਧਮਤਾਨ ਸਾਹਿਬ ਆਏ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਜਦ ਦਿੱਲੀ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਤਾਂ ਵੀ ਆਪ ਜੀ ਧਮਤਾਨ ਹੀ ਮਨ। ਧਮਤਾਨ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਉਸ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਦੇ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਾਤਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਉਤਾਰ ਕੇ ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਪੰਥ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ, ਆਖ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦੇਣ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ੨੨੫੦ ਵਿਘੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵੀ ਇਸ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਨਾਲ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਟਿਕ ਕੇ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵੱਲ ਉਚੇਚਾ ਧਿਆਨ

**ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸੰਖੇਪ
ਜਿਹਾ ਵੇਰਵਾ**

ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਜਦ ਬਾਬਾ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਦੀ ਝੋਲੀ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਕ ਸਦੀ ਦੀ ਕੁਝਤਣ ਮੁੱਕ ਗਈ ਸੀ। ਉਦਾਸੀ ਮਹਾਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖੀ ਆਦਰਸ਼ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਜ ਆਪਣੇ ਜਿੰਮੇ ਲੈ ਲਿਆ

ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠਾਂ ਖ਼ੂਬ ਜਥੇਬੰਦ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਸ ਵੱਡੀਆਂ ਮੁਹੀਆਂ (ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ) ਉਦਾਸੀ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚਾਰ ਨੂੰ ਪੂਏਂ ਅਤੇ ਛੇ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚਾਰਾਂ ਹੀ ਪੂਆਂ ਦੇ ਮੁਖੀ ਬਾਲੂ ਹਸਨਾ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਅਲਮਸਤ ਜੀ, ਬਾਬਾ ਫੂਲ ਜੀ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇਵ ਨੇੜ ਨਾਲ ਕਸ਼ਮੀਰ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਦੇ ਹੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਹਰ ਨੁੱਕਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਸਿੱਖੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਝੁਲਾਇਆ। ਗੁਰੂ ਉਦਾਸੀਨ ਮਤ ਦਰਪਨ ਦੇ ਪੰਨਾ ੧੪ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

ਸਨਕਾਦਿਕ ਚਾਰੋਂ ਅਵਤਾਰਾ :

ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਕਸ਼ਮੀਰ ਮੇ ਧਾਰਾ।

ਸ੍ਰੀ ਅਲਮਸਤ ਔਰ ਬਾਲੂ ਹਸਨਾ ।
ਗੰਝ ਬਿਪੁ ਸੁਤ ਜਾਨੋ ਜਸਨਾ ।
ਗੋਂਦ ਫੂਲ ਖੜੀ ਸੁਤ ਜਾਨੋ ।
ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਕੇ ਸ਼ਾਹ ਬਖਾਨੋ ।

ਛੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ, ਭਾਈ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦੀ, ਭਾਈ ਸੁਥਰੇ ਸ਼ਾਹ ਦੀ, ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ, ਭਾਈ ਮੀਹਾਂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ, ਭਾਈ ਬੱਖਤ ਮੱਲ ਜੀ ਦੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਜੀਤ ਮੱਲ ਜੀ ਦੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਈਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਹੋਈਆਂ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰਬ ਦੇਸ਼ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਬੋਧ ਗਯਾ ਦੇ ਜੰਮਪਲ ਕਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਰਬੀ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਅੱਠ ਡੇਰੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਦੂਜੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਜੋ ਸੁਥਰੇ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਈ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਜਦ ਕਸ਼ਮੀਰ ਜਾਂਦੇ ਬਾਰਾਮੂਲਾ ਪਧਾਰੇ ਸਨ ਤਾਂ ਇਕ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਰਾਹ ਵਿਚ ਪਿਆ ਦੇਖ ਫਰਮਾਇਆ ਸੀ : 'ਕੋਹਾ ਸੁਥਰਾ ਬਾਲ ਪਿਆ ਹੈ। ਚੁਕ ਕੇ ਸਾਂਭੋ ਤੇ ਪਾਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੋ।' ਇਹ ਹੀ ਬਾਲਕ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਸੁਥਰੇ ਸ਼ਾਹ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਸੁਥਰੇ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਈ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਵੱਡੇ ਹੋ ਕੇ ਕਉਤਕੀ ਤੇ ਵਿਲਾਸੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਖੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਹੁੰਦੇ। ਬੜੇ ਖੁਲ੍ਹੇ-ਫੁਲ੍ਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਸਿੱਖੀ ਸਿਧਾਂਤ ਸਮਝਾਂਦੇ ਸਨ। ਕਈ ਮੂੰਹ ਚੜ੍ਹੇ ਵਾਕ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਹੋ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਸਦਾ ਫਲਾਉਣੀ ਵਿਚ ਆ ਹੀ ਜੋ ਕਾਰਜ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਉਮੈ ਤਜਣ ਲਈ ਕੈਸੀ ਚੋਟ ਮਾਰੀ ਹੈ :

ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਪੱਟੇ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਮੁਠੇ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਲੀਤੇ ਲੁੱਟ।
ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਦਾ ਮਾਰਿਆ 'ਸੁਥਰਿਆ', ਕਹੀਂ ਨਾ ਲਹਿਸੈ ਝੱਟ।

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਸਬੰਧੀ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਅੱਠਾਂ ਪਉੜੀਆਂ ਦੀ ਵਾਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖੀ। ਇਕ ਪਉੜੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ :

“ਓਹ ਚਾਕਰ ਵਡੀ ਠਉਰ ਦਾ, ਕਰਨੀ ਹੈ ਪੂਰਾ।
ਘੋੜਾ ਉਸ ਦਾ ਲੱਖ ਦਾ, ਹਥਿਆਰੀਂ ਸੂਰਾ।
ਘਾਓ ਨ ਖਾਇ ਮਗਰ ਵਿਚ, ਸਨਮੁਖਿ ਮਗਰੂਰਾ।
ਖਵਈਆ ਸਾੜੇ ਦੁਧ ਦਾ, ਕਦੇ ਖਾਇ ਨਾ ਕੂਰਾ।
ਸਭੇ ਗਲਾਂ ਉਣੀਆਂ, ਨਾਓਂ ਤੇਰਾ ਪੂਰਾ ॥ ੬ ॥

ਇਸ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨੇ ਬਹੁਤਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪੱਛਮੀ ਪੰਜਾਬ, ਸਿੰਧ, ਅਫਗਾਨਿਸਤਾਨ ਆਦਿ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਕੀਤਾ।

ਤੀਜੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਸੰਗਤ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਦੀ ਬਾਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਹੀ ਫੇਰੂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫੇਰੂ ਜੀ ਕਿਰਤ ਵੀ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਜੁਟੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਜਦ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਕੁਵੇਲੇ

ਆਉਣ 'ਤੇ ਕੇਵਲ ਮਿੱਸੀ ਰੋਟੀ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਕਿ :

ਹੇ ਫੇਰੂ । ਲੰਗਰ ਕਾਣਾ ਕੀਆ ।
ਖਾਇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨ ਬੀਆ ।

ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਮਮ ਏਕ ਆਖ ਕਾਣੀ ਕਰੋ, ਗੁਰ ਲੰਗਰ ਰੱਖੋ ਬਹਾਲਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਕ ਅੱਖ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਲੰਗਰ ਨੂੰ ਆਂਚ ਨਾ ਆਉਣ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਦੇ ਸੇਵਾ ਪਾਲਣ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਪੌਥੀ, ਮਾਲਾ ਤੇ ਮਜੀਠੀ ਚੋਲਾ ਬਖਸ਼ਿਆ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ, ‘ਮਮ ਖੀਸਾ, ਖਰਚੇ ਕਰੁ ਤੇਰਾ’ ਭਾਵ ‘ਜੇਬ ਸਾਡੀ ਤੇ ਹੱਥ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ੰਗ ਹੋ ਕੇ ਖਰਚ ਖਵਾਉ।’

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰਣੀ ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ :

ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਤੇਰੀ ਸਥੀ ਦਾਹੜੀ ।
ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਗਾਹੜੀ ।
ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਤੇਰੀ ਕਰਣੀ ਸਾਗੀ ।
ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਜਗ ਤੁਲਹਾ ਭਾਰੀ ।
ਭਾਈ ਫੇਰੂ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਲਿਹਾਰੀ ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਕਾਮਤਾ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ‘ਅਬ ਤੇ ਖੀਸਾ ਭੀ ਹੁਇ ਤੋਹੀ’, ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਵੀ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਦਰਸਾਂਦੀਆਂ ਦੋ ਤੁਕਾਂ ਹਨ :

ਤੈਂ ਜੇਹਾ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ, ਅਸੀਂ ਢੁੰਡੀ ਵਣੀ ਵਣੀ ।
ਫੇਰੂ ਜਾਨ ਸਜਨ ਤੋਂ ਵਾਰੀ, ਤਾਂ (ਤੇ) ਭਲੀ ਬਣੀ ।
ਨੇਹੁ ਲਗਾ, ਲਗਿ ਟੁਟਦਾ ਨਾਹੀ,
ਸਭ ਬਾਬਹੁ ਗਲਾਂ ਉਣੀਆਂ ।
‘ਫੇਰੂ’ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਨਿਹੁ ਵਿਸਰੇ ਨਾਹੀ,
ਮੁਇਆਂ ਵੀ ਦੁਣ ਚਉਣੀਆਂ ॥ ੧॥

ਇਸ ਬਖ਼ਸ਼ ਨੇ ਬਹੁਤਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਮਾਝੇ ਵਿਚ ਕੀਤਾ। ਚੌਥੀ ਬਖ਼ਸ਼, ਭਾਈ ਮੀਹਾਂ ਜੀ ਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸਾਜੀ ਸਵਾਰੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ‘ਸੋਹਣਾ’ ਦਾ ਖ਼ਤਾਬ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਰਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਣਥੱਕ ਸੇਵਾ ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ‘ਮੀਹ ਸਾਹਿਬ’ ਦਾ ਵਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਉਣ, ਫਿੜਕਾਉਣ ਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ 'ਤੇ ਹੀ ਗੀਝ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ, “ਭਾਈ ਰਾਮ ਦੇਵਾ । ਤੂੰ ਤਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦਾ ਮੀਹ ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ। ਸੋ ਅੱਜ ਤੋਂ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ‘ਮੀਹਾਂ’ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਤੂੰ ਨਾਮ-ਬਾਣੀ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਵਰਖਾ ਭੀ ਕੀਤਾ ਕਰ।” ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕ ਦੱਖਣੀ ਬੈਲ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ‘ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੀਆ ਨਗਾਰਾ ਨਾਮ ਕਾ ਝੰਡਾ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਮਾਨਾ।’ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ

ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਇਕ ਵਾਰੀ ਭਾਈ ਮੀਰਾਂ ਜੀ ਨਗਾਰਾ ਵਜਾਂਦੇ ਹੀ ਚਲੇ ਗਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਨਗਾਰਾ, ਬੈਲ ਤੇ ਝੰਡਾ ਧੋਰਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਰਤਾ ਵੀ ਮੱਥੇ ਵੱਟ ਨਾ ਪਾਇਆ, ਸਗੋਂ ਜਦ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਨਗਾਰਾ, ਝੰਡਾ ਤੇ ਬੈਲ ਦੱਖਣੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਸਹਿਤ ਕਿਹਾ, “ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਤੁਸਾਂ ਬਖਸ਼ੇ ਸਨ, ਤੁਸਾਂ ਆਪ ਹੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਏ ਹਨ। ਦਾਤੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਸਤ ਸਾਂਭ ਲਈ। ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ।” ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਨਗਾਰਾ ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ ਵਾਪਸ ਕੀਤੇ, ਸਗੋਂ ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ, ਇਕ ਬੀੜ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਪਰ ਸਜਾਏ ਦਸਤਾਰੇ ਨਾਲੋਂ ਲਾਹ ਕੇ ਅੱਧਾ ਦਸਤਾਰਾ ਵੀ ਬਖਸ਼ਿਆ। ਨਾਲੇ ਮੀਰਾਂ ਨਾਮ ਤੇ ‘ਸਾਹਿਬ’ ਖ਼ਿਤਾਬ ਵਧਾਇਆ। ਇਸ ਬਖਸ਼ ਨੇ ਮਾਲਵਾ, ਦੁਆਬਾ ਵਿਚ ਵਿਚਰ ਕੇ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਝੰਡੇ ਝੁਲਾਏ।

ਪੰਜਵੀਂ ਬਖਸ਼ ਬੱਖਤ ਮੱਲੀਏ ਵੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਥਾਪੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਤਾਂ ਬਖ਼ਤ ਮੱਲ ਜੀ ਮਹੱਲਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਵੜੇ ਅਤੇ ਵੀਣੀਆਂ ਵਿਚ ਚੂੜੀਆਂ ਅਤੇ ਨੱਥ ਨੱਕ ਪਾ ਲਈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਬਖਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਬਖਸ਼ ਨੇ ਕਾਖਲ, ਬਹਾਵਲਪੁਰ ਅਤੇ ਸਿੰਧ ਵਿਚ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ।

ਛੇਵੀਂ ਬਖਸ਼ ਜੀਤ ਮਲੀਏ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਥਾਪੀ ਸੀ। ਜਦ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੱਦਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੀਤ ਮੱਲੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਾ ਨਿਕਲੀ। ਉਹ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸਨ। ਇਸੇ ਗੁਰਮਤਾਈ ਕਾਰਨ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਖਸ਼ੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਖੇਤਰ ਛਤਿਹਪੁਰ (ਯੂ.ਪੀ.) ਸੀ।

ਅਨੰਦਪੁਰੀ ਉਸਾਰੀ

੧੬੬੫ ਦੀ ਵੈਸਾਖੀ ਦਾ ਮੇਲਾ ਧਮਤਾਨ ਹੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਖਰਕ ਭੂਰਾ, ਖਟਕੜ, ਘੁੜਾਮ, ਲਖਨੌਰ ਆਦਿ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਕਾਇਮ ਕਰਦੇ, ਕੇਂਦਰ ਥਾਪਦੇ, ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਦੇ ਲੋਕ-ਭਲਾਈ ਦੇ ਕਾਰਜ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਬਖਸ਼ਦੇ ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਫ਼ਤੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਪੁੱਜ ਗਏ। ਕੀਰਤਪੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਜੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੇਟਿਆਂ ਦੀਪ ਚੰਦ ਅਤੇ ਨੰਦ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਦਿੱਤਾ।

ਧਮਤਾਨ ਤੋਂ
ਕੀਰਤਪੁਰ

ਦੂਰ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀਰਤਪੁਰ ਟਿਕਾਣਾ ਨਵੇਂ ਬਦਲੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਲਾਚੋਵੰਦ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਐਸਾ ਅਸਥਾਨ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਕੁਝ ਦੁਰੇਡਾ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਨਵੇਕਲਾ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਰੀਕੇ ਦੇ ਸਾਝੇ ਦੀ ਅੱਗ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਦੇਖ ਨਾ ਜਲੇ। ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਮੁਬਦਾਂ ਵਿਚ :

ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ
ਦਾ ਸੰਕਲਪ

ਸੁਖ ਸੋ ਬਾਸ ਕਰਹਿ ਨਿਜ ਪੁਰਿ ਮੈ,
ਮਰਸਰ ਤੇ ਨ ਤਪੈ ਕੇ ਉਰ ਮੈ।

ਪਹਾੜੀਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਕੁਦਰਤੀ ਨਜ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਰਮਣੀਕ ਵੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਰਣਨੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਅਗੰਮ, ਅਭਿੰਗ ਅਤੇ ਅਜਿੱਤ ਵੀ ਹੋਵੇ :

ਕਰਨੀ ਭਵਿਖਯਤ ਜਾਨੀ।
ਅਵਿਨੀ ਰਵਨੀ ਪਿਖਿਯ ਮਹਾਨੀ।
ਤਿਜ ਬਲ ਮਹਿ ਕੀਨਸਿ ਗੁਰ ਡੇਰਾ।

(ਰਾਸ ੧੧, ਅੰਸ ੨੭)

ਇਹ ਸੀ ਨਿਰਾਲੀ ਦੇਣ ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀ ਮਕਲ ਵਿਚ ਪੰਥ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ।

ਇਰਦ-ਗਿਰਦ ਪਹਾੜੀਆਂ 'ਤੇ ਆਪ੍ਰ ਜਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਐਸੇ ਟਿਕਾਣੇ ਦੀ ਭਾਲ

ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਖਬਰ ਪੁੱਜੀ ਕਿ ੧੩ ਮਈ, ੧੬੬੫ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਤਾਰਾ ਚੰਦ ਦਾ ਬੇਟਾ ਦੀਪ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਰਾਜਾ ਤਾਰਾ ਚੰਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਵੰਜਾ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਗਵਾਲੀਅਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਸਾਰਾ ਖਾਨਦਾਨ ਹੀ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦਾ ਰਿਣੀ ਸੀ। ਦੀਪ ਚੰਦ ਦੀ ਗੁਰੂ ਘਰ 'ਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਅਪਾਰ ਸੀ। ਰਾਣੀ ਨੇ ਉਚੇਚਾ ਸੁਨੇਹਾ ਭੋਜਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਅੰਤਮ ਕਿਰਿਆ ਦੀ ਰਸਮ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜ਼ਰੂਰ ਪੁੱਜਣ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਪੁੱਜੇ। ਭੋਗ ਦੀ ਰਸਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਹਿਲੂਰ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਰਾਣੀ ਖੀਵੀ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਮਾਥੇਵਾਲ ਦਾ ਪਿੰਡ ਭੇਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਆ, ਪਰ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਨੀਤੀ ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ ਬਗੈਰ ਮੁੱਲ ਤਾਰੇ ਥਾਂ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ :

ਜਰ ਖਰੀਦ ਕਰ ਪਟੇ ਲਿਖਾਏ।

ਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਜ ਨਿਕਟ ਰਖਾਏ।

ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਿਛੋਂ ਬਿਖੇੜੇ ਉੱਠਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਾ ਦੀਪ ਚੰਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਜਮੇਰ ਚੰਦ ਨੇ ਬਿਖੇੜੇ ਪਾਏ ਵੀ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ੫੦੦ ਰੁਪਏ ਦੇ ਕੇ ਮਾਥੇਵਾਲ ਦਾ ਪਟਾ ਆਪਣੇ ਨਾਂ ਕਰਵਾ ਲਿਆ। ਗੁਰੂ ਬਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ਨੇ ਵੀ ਗਵਾਲੀ ਭਰੀ ਹੈ :

ਆਨ ਬਸਾਓ ਚਕ ਅਬ ਅਨੰਦਪੁਰ ਕੀ ਜਾਏ,

ਜਰ ਖਰੀਦ ਜਗਾ ਲੇ ਜਾਣਾ।

ਨਗਰ ਰਚਿਓ ਅਛਾ ਸੁਖਦਾਨਾ।

ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ ਇਸਮ ਨਿਧਾਨਾ।

ਭਾਵ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਨਗਰ ਵਸਾਇਆ ਜੋ ਹੁਣ ਅਨੰਦਪੁਰ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ।

ਭਾਈ ਦਰਗਾਹ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਖਰੀਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਭੋਜ ਕੇ ਉਸ ਥਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ 'ਚਕ' ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਥਾਂ ਦੀ ਹਰ ਪੱਖ ਦੇਖ-ਰੇਖ ਕਰਕੇ ੧੯ ਜੂਨ, ੧੬੬੫, ਮੁਤਾਬਕ ੨੧ ਹਾੜ ੧੭੨੨ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨੂੰ ਨੀਂਹ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨੀਂਹ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰੇ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਰਖਵਾਈ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਾਂ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੇ ਨਾਂ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਮੋੜੀ ਮਾਥੇਵਾਲ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਥੇਹ 'ਤੇ ਸਰੋਟੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਗੱਡੀ ਸੀ। ਪਿੱਛੋਂ ਇਹ ਹੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਬਣਿਆ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਆਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਚਰਨ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਪੰਜ ਪਉੜੀਆਂ, 'ਅਨੰਦ ਭਇਆ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੈ ਪਾਇਆ'

ਪੜ੍ਹੀਆਂ। ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, 'ਅੱਜ ਤੋਂ ਇਸ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਂ ਹੀ 'ਅਨੰਦਪੁਰ' ਹੋਇਆ।' ਫਿਰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੀ ਪੱਕ ਗਿਆ।¹

ਇਸੇ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਥੇਵਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਸੀ ਕਿ ਮਾਥੇ ਨਾਂ ਦਾ ਦੈਂਤ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਸਣ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪੈ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਮਾਥੇਵਾਲ ਧਰਮ ਦਾ ਗੜ੍ਹ, ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਰਕਾਰੀ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਵਿਚ 'ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ' ਕਰਕੇ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਰਾਜਟੀਅਰ (੧੮੮੩-੮੪) ਦੇ ਪੰਨਾ ੧੩੫ 'ਤੇ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਕਰਕੇ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਨਗਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ, ਸੁਘੜ ਕਾਰੀਗਰ ਬੁਲਵਾਏ।

ਨਗਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਭਾਵੇਂ ਸੰਗਤਾਂ ਹੱਥੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਮਜ਼ਦੂਰ ਵੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਤਾਂਕਿ ਛੇਤੀ ਹੀ ਨਗਰ ਉਸਰ ਜਾਏ। ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਜੀ, ਜੋ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਵਿਚੋਂ ਸਨ, ਆਪੁ ਸਾਰੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਅਤੇ ਨਿਗਾਹਬਾਨੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਸ ਨਗਰ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਆਪ ਉਲੀਕਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਕਿ ਇਹ ਥਾਂ ਅਮਿੱਤ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਇਸ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਨਾ ਸਕੇ, ਪਹਾੜੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚੁਣੀ। ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ :

ਸਬ ਤਰਕੀਬ ਆਪ ਉਪਦੇਸ਼ੀ।

ਸਦ ਆਦਿ ਕੀ ਨੀਵ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ੀ।

ਥਾਨ ਅਜੀਤ ਜਾਨਿ ਪੁਰ ਕੀਨਾ।

ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੀ ਟਿਕਾਣੇ ਲਈ ਵਿਉਂਤ ਬਣਾਈ ਜਾਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਥਾਂ ਰਾਖਵਾਂ ਰਖਵਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਉਸਾਰੀ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਵਪਾਰੀ ਵੀ ਆਏ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰੀ ਕਿ ਮੁੱਢੇ ਪਹਾੜੀ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮੰਡੀ ਨਹੀਂ। ਮੰਡੀ ਖਾਜ਼ਾਰ ਲਈ ਉਚੇਚੀ ਥਾਂ ਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਵਪਾਰ ਲਈ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤੇ। ਜਦ ਦੁਆਬੇ, ਮਾਝੇ ਅਤੇ ਮਾਲਵੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਨਵਾਂ ਨਗਰ ਉਸਾਰਨਾ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਕਈ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਸਮੇਤ ਪੁੱਜ ਗਏ। ਕੁਝ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਕਾਨ ਬਣਵਾ ਦਿੱਤੇ। ਕੁਝ ਨੇ ਆਪ ਬਣਾਏ। ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਕਈ ਵਪਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਸ ਪਾ ਕੇ ਦਿੱਤੀ। ਆਰਜ਼ੀ ਟਿਕਾਣੇ ਲਈ ਵੱਡਾ ਅਸਥਾਨ ਛੇਤੀ ਹੀ ਬਣਵਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂਕਿ ਸੰਗਤਾਂ ਆ ਕੇ ਟਿਕ ਸਕਣ। ਉਚੇਚ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਵੀ ਬੁਲਵਾਏ ਤਾਂਕਿ ਦਿਲ ਖਿੱਚਵੇਂ ਘਰ, ਬਾਜ਼ਾਰ ਤੇ ਇਮਾਰਤਾਂ ਬਣਨ। ਚਾਰ ਚੌਕ, ਪੱਕੀਆਂ ਸੜਕਾਂ ਅਤੇ ਪੱਕੀਆਂ ਹੀ ਗਲੀਆਂ ਬਣਵਾਈਆਂ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਕ ਅਨੂਪਮ ਸ਼ਹਿਰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਵਾਸੀ' ਬਣਨਾ ਸੀ।

1. ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਸਾਖੀ ਤੀਜੀ, ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਸਵੀਂ।

ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀ ਰੌਣਕ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ, ਵੱਡੇ ਉਸਰਦੇ ਘਰ, ਪੱਕੇ ਮਕਾਨ ਅਤੇ ਮਕਾਨਾਂ 'ਤੇ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਦੇਖ ਇਕ ਪੀਰ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਸੱਯਦ ਮੁਸਾ ਰੋਪੜੀ ਕਰ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਇਕ ਕਾਰੀਗਰ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛ ਬੈਠਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਉਸਾਰੀ ਕੌਣ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜਾਨਸ਼ੀਨ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਹਨ ਜੋ ਇਕ ਅਤਿ ਵੈਰਾਗਮਈ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਲਗਾਓ ਨਹੀਂ, ਸਦਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਚ ਜੋੜੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹਨ। 'ਧਰਮ ਧਰ ਸਦਾ ਰਹੇ ਬਿਤਿ ਜੋਗ।' ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਉਸ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਵੈਰਾਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਤਾਂ ਲੰਮੇਰੇ ਝੇੜੇ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ।

ਕਾਰੀਗਰ ਨੇ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖ ਸੁਣਾਈ। ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਤਰ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪੀਰ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਮਿਲੇ। ਮੁਸਾ ਰੋਪੜੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਆਉਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ :

“ਇਸ ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਮਹਿ ਰਿਦਾ ਤੁਮਾਰੇ।

ਗਨ ਸੇਵਕ ਕਿਮ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ।”

ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਮੰਦਰ ਬਣਾਉਣੇ ਮਮਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ।

ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਆਸ਼ਰਮ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਜੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਉਤਰੇਗਾ ਉਸੇ ਨੂੰ ਹੀ ਅੰਤ ਵਿਚ ਸੁੰਦਰ ਪਰਮ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ :

ਸਭਿ ਆਸ਼ਰਮ ਤੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਉਦਾਰਾ।

ਜੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਤੇ ਉਤਰੇ ਪੂਰਾ।

ਅੰਤ ਕਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪਦ ਰੂਰਾ।

(ਰਾਸ ੧੧, ਅੰਸ ੩੭)

ਜੇ ਸਰੀਰ ਰਾਹੀਂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਬਣਾਏ ਘਰ, ਮੰਦਰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹਨ। ਫ਼ਕੀਰ ਨੂੰ ਰਾਤ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੀ ਟਿਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਉਸੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੀ ਪੀਰ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਦਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਦੀ ਕੀ ਮਹਾਨਤਾ ਹੈ। ਇਕ ਸ਼ੇਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗ਼ਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੁਝ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਸਰਦੀ ਵਿਚ ਠਰੁੰ-ਠਰੁੰ ਕਰਦੇ ਦੇਖ, ਗ਼ਾਰ ਤਜ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਦੂਰ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸ਼ੇਰ ਨੇ ਰਾਤ ਬਾਹਰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਥਾਂ ਬਰਫ਼ ਪੈਂਦੀ ਵਿਚ ਕੱਟੀ ਤੇ ਠਰਦੇ ਹੋਏ ਹੀ ਸਰੀਰ ਤਕ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਹੀ ਸ਼ੇਰ ਰੱਬ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਕਬੂਲ ਹੋਇਆ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਸਿੰਘ ਬਣਨਾ ਸੀ ਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਹਿਤ ਜਾਨ ਵਾਰਨ ਲਈ ਤਤਪਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜਾਚ ਸਿੱਖਣੀ ਸੀ।

ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਿਖੇ ਨਵੀਆਂ ਤੋਂ ਨਵੀਆਂ ਅਤੇ ਦੂਰੋਂ-ਦੂਰੋਂ ਸੰਗਤਾਂ ਆਉਣੀਆਂ ਆਰੰਭ

ਹੋ ਗਈਆਂ। ਦੀਵਾਲੀ ਦੇ ਦੀਵਾਨ 'ਤੇ ਪੁੱਜਣ ਲਈ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ। ਵਪਾਰੀ ਵੀ ਪੁੱਜ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪਹਾੜੀ ਦਿਲਾਕਿਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਘਰ ਬਣ ਜਾਣ ਨਾਲ ਕਈ ਉੱਥੇ ਆ ਟਿਕੇ ਸਨ। ਸਾਧੂ, ਜਗਿਆਸੂ,

ਰੌਣਕਾਂ

ਅਭਿਆਸੀ, ਸੇਵਕ ਸਿੱਖ ਆ ਵਸੇ ਸਨ। ਲੰਗਰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਭੋਟਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ, ਪਰ ਮਹਾਰਾਜ ਜੋੜ ਨਾ ਰੱਖਦੇ, ਜਾਂ ਉਸਾਰੀ 'ਤੇ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਜਾਂ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਪਾ ਦੇਂਦੇ। ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਨਾ ਰੱਖਦੇ। ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਦ ਆਪ ਜੀ ਪੂਰਬ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਚਿਤ ਗਏ ਤਾਂ ਵੀ ਜੋ ਕੁਝ ਰਾਹ ਵਿਚ ਭੋਟਾ ਵਜੋਂ ਆਉਂਦਾ, ਆਪ ਜੀ ਤਿੰਨਾਂ ਕੰਮਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ—ਜਾਂ ਆਪ ਜੀ ਖੂਹ ਲਗਵਾ ਦੇਂਦੇ ਜਾਂ ਨਗਰ ਨੂੰ ਸੋਹਣਾ ਅਤੇ ਸਵੱਛ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਜਾਂ ਬੇ-ਘਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਬਣਾਉਣ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕਰਦੇ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਕਿ ਆਈ ਮਾਇਆ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਮੱਦਾਂ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ :

“ਕੂਪ ਲਗਾਵਹੁ, ਸਦਨ ਬਨਾਵਹੁ।
ਖਰਚਹੁ ਪੁਰ ਕੇ ਹਤ ਬਸਾਵਹੁ।”

ਕੀਰਤਨ ਵੱਲ ਉਚੇਚਾ ਧਿਆਨ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕੀਰਤਨੀਏ ਢੂੰਡ ਭਾਲ ਅਤੇ ਉਚੇਚੇ ਸੁਨੇਹੇ ਭੇਜ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਸੱਦੇ। ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਕੀਰਤਨੀਆਂ ਵਿਚ ਭਾਈ ਗੁਲਾਬ ਰਾਇ, ਭਾਈ ਰਾਜਾ, ਭਾਈ ਬਹਿਲ, ਭਾਈ ਮਨਸੂਦ ਅਤੇ ਭਾਈ ਹਰਬੰਸ ਜੀ ਦਾ ਖਾਸ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪੂਰਬ ਪਿਆਣੇ ਵੇਲੇ ਇਹ ਕੀਰਤਨੀਏ ਨਾਲ ਹੀ ਸਨ।

ਉਪਦੇਸ਼ ਲੋਕੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈਂਦੇ, ਜੀਵਨ ਜਾਚ ਸਿੱਖਦੇ, ਰੂਹਾਂ ਘੜਦੇ ਅਤੇ ਜੀਅ ਦਾਨ ਲੈ ਘਰਾਂ ਤੇ ਨਗਰਾਂ ਨੂੰ ਖੜਦੇ।

ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਆ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ, “ਮਹਾਰਾਜ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਗ੍ਰਸ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਪਿੱਛਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ?” ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ : “ਇਸ ਚਿੰਤਾ ਵਿਚ ਹੀ ਫਸੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੰਤੋਖ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਹੋਰ ਲੈਣ ਲਈ ਧਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦ ਪਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ‘ਬਿਨਾ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀਂ ਕੋਊ ਰਾਜੈ’ ਬਗ਼ੈਰ ਸੰਤੋਖ ਦੇ ਕੋਈ ਰੱਜਿਆ ਨਹੀਂ, ਤਰਿਆ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਹੱਟ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਚਿੱਤ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਲਗਾਇਆਂ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾਤੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਰ ਦਾਤ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੇ, ਸਮਝੋ ਚਿੰਤਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ। ਪਰ ਘਰ ਦੀ ਝਾਕ, ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਵਧਾਂਦੀ ਹੈ।”

ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਜਦ ਮਨੁੱਖ ਹਰ ਉਸ ਗੱਲ ਪਾਸੋਂ ਮੁਖ ਮੋੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲੋਂ ਤੋੜਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਐਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਂਦੇ ਕਿਹਾ :

“ਜਿਸ ਦੇ ਇੰਦਰੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਭੱਜਦੇ, ਕਾਬੂ ਹਨ, ਰੰਗ ਤਮਾਸ਼ੇ ਦੇਖ ਬੇ-ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਚਿੱਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਭਿੱਜਦਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੋਰ ਕੁਝ

ਚੇਤੇ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ਮਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਢਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਹੀ ਮਿਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਣੋ।”

ਜਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ‘ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ’, ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕਈ ਵਾਰ ਆਇਆ ਹੈ, ਕੌਣ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਇੰਦਰੇ ਜਗਤ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖ ਬਾਹਰ ਦੌੜਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ, ਮਨ ਤੇ ਦੁਨੀ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਹਉਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਨਾ ਰਹੇ ਅਤੇ ਹਉਂ ਆਪੇ ਵਿਚ ਰਲ ਜਾਏ ਤਾਂ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਜਾਣੋ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਜਗਤ ਨੂੰ ਚਲਾਇਮਾਨ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਫ਼ਸ ਤੋਂ ਕਾਬੂ ਪਾ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਹੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸੁੱਖ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗਲ ਚਲੀ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :

“ਸੁੱਖ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੇਵਲ ਮਨ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਫੁਰਨੇ ਦਾ ਅਭਾਵ ਹੈ। ਠਹਿਰੇ ਹੋਏ ਮਨ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਠੀਕ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।”

“ਦੁੱਖ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤੋਂ ਉਪਜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਫਿਰ ਮਨ ਨੂੰ ਅਖ਼ਾਤ ਕਰਕੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਰਾਹ ਕੇਵਲ ਸਾਦਾ ਤੇ ਸਾਫ਼ ਜੀਵਨ ਅਪਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਾਦਾ ਜੀਵਨ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਚੋਟ ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦਾ।”

ਬੂਟੇ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਭਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰੇਮ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਪੈ ਗਈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਪਾਸ ਚਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ¹—ਸਿਮਰਨ, ਬੇਪ੍ਰਵਾਹੀ, ਦਾਨ ਅਤੇ ਲੰਗਰ ਦੀ ਕਦੇ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

ਭਾਈ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਵਿਦਾਇਗੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਰਹਾਂ, ਜਾਵਾਂ, ਟਿਕਾਂ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣ। ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ : “ਹਰ ਵੇਲੇ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਨਾਲ ਚਿੱਤ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਜੇ ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਜਿਸ ਨਾਸਵੰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਕੈਸਾ ?”

“ਸਤਿਨਾਮ ਸਿਮਰਨੁ ਦਿਨ ਰਾਤੀ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਿ ਹੁੰਦਿ ਚਿਤ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਮਨ ਸੇ ਮਿਲੇ ਸਦਾ ਮਿਲ ਰਹੇ।

ਪੁਨ ਵਿਯੋਗ ਸੁ ਕਬਹੁ ਨ ਲਹੇ।

1. ਭਾਇਰ, ਖਿਲਵਤ ਗਜ਼ਨੀ, ਸ਼ਮਾਵਤ ਅਤੇ ਨਾਨਦਗੀ।

ਵਿਸ਼ਟਮਾਨ ਪਰ ਕਹਾਂ ਸਨੇਹ ।

ਬਿਨਸਨਹਾਰੇ ਆਦਿਕ ਦੇਹ ।

ਫਿਰ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਵਾਲੀ ਜੋ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਲ, ਬਿਰਥ ਤੇ ਜਵਾਨੀ ਦੀਆਂ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਤੇ ਉੱਚੀ ਹੈ।

ਭਾਈ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਲੈ ਕਿਰਤ-ਕਾਰ ਆਪਣੇ ਇਕੋ ਪੁੱਤਰ ਲਾਲ ਦਾਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿਚ ਚੁੱਟ ਗਏ। ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਹੀ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਅਕਾਲ-ਚਲਾਣਾ ਭਾਵਨਗਰ (ਗੁਜਰਾਤ) ੧੬੭੪ ਈ: ਨੂੰ ਹੋਇਆ।

ਜਦ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਸ ਗਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦਾ

ਵਿਚਾਰ ਬਣਾਇਆ। ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦੇ ਛੇ ਕਾਰਨ

ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖੇ ਹਨ—ਇਕ ਤਾਂ ਦੀਨ

ਦਿਆਲ ਗੁਰੂ ਨੇ ਇਹ ਭਿੱਠਾ ਕਿ ਨਵਾਂ ਨਗਰ ਇੰਨੀ ਛੇਤੀ

ਬਣ ਕੇ ਵੱਸ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਗੁਰੂ ਸੰਤਾਨ ਦੀ ਭੇਟਾ ਹੀ ਮਾਰੀ

ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਵਿਚ ਸੜਨ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਵੀ ਇਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ :

ਇਨ ਤੇ ਅਧਿਕ ਦੂਰ ਅਥਿ ਜਾਇ।

ਬਿਨ ਦੇਖੇ ਹਮ ਕੈ ਸੁਖ ਪਾਇ।

ਆਈ ਭੇਟ ਮਾਇਆ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਇਹ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਯਥੋ ਧਨ ਐਹੈ, ਗੁਰੂ ਖਰਚ ਕਰੈ ਹੈ'। ਕੁਝ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨ ਰਖੇਂ ਹੈ, ਦੇਹੈ ਲੰਗਰ ਬਯੋਤ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧੀਰ ਮਲ ਨੇ ਕਿਸੇ ਸੱਯਦ ਮੁਹੰਮਦ ਨੂੰ ਵੱਢੀ ਦੇ ਕੇ ਸਰਹੰਦ ਦੇ ਨਵਾਬ ਖਾਸ ਅਰਜ਼ੀ ਪਾਈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਹੱਕ ਦਿਲਵਾਇਆ ਜਾਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਵਿਚ ਪੈਣਾ ਨਹੀਂ ਸਨ ਚਾਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹਿੱਤ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਇਹ ਗੱਲ ਜੱਚਦੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਧੀਰ ਮੱਲ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪੂੰ ਹੀ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਕੇ ਗਵਾਲੀਅਰ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਬੰਦੀ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ੧੬੮੦ ਈ: ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ।

ਤੀਜਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਲਈ, ਸੰਗਤਾਂ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਲਈ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲੇ ਸਨ, ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਉਦਾਸੀ' ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬਣਾਇਆ। ਇਸ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਅੰਤਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨਾਲ ਸਭ ਪਰਿਵਾਰ ਤੇ ਸੇਵਕ ਸਿੱਖ ਵੀ ਸਨ।

ਚੌਥਾ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਜੱਚਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪਣੀਆਂ ਉਦਾਸੀਆਂ ਸਮੇਂ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਤਾਂ ਕਾਇਮ ਕਰ ਆਏ ਸਨ ਪਰ ਪਿੱਛੋਂ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਈ ਜਾ ਸਕੀ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਐਕੜਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਖੜੂਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਜੜ੍ਹ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਮਸਾਂ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ, ਹਰਦੁਆਰ ਤਕ ਹੀ 'ਲੋਕ ਉਧਰਣ ਅਰਥਾਂ' ਗਏ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਖੇਤਰ ਮਾਝੇ ਦਾ ਕੁਝ ਇਲਾਕਾ

ਹੀ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਦੁਆਬੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਸਿੱਖੀ ਲਹਿਰ ਨੂੰ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਹੀ ਲੱਗਾ। ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਕਸ਼ਮੀਰ ਅਤੇ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਪੀਲੀ-ਭੀਤ ਤੱਕ ਹੀ ਗਏ। ਉਹ ਵੀ ਇਕ ਸਿੱਖ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਪੂਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣ ਕੇ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਏ ਜੀ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਉੱਪਰਲੇ ਪੰਜਾਬ ਜੀ ਵਿਚਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਹਰਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਕੀਰਤਪੁਰ ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਸੀ। ਸੋ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਪੱਕ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਜੀਵਨ-ਰੋ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮਸੰਦ ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਕਾਰਜ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਪਰ ਬਹੁਤੇ ਆਪ-ਹੁਦਰੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਪੰਜਵਾਂ, ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, 'ਪੁਰੋਗੀ ਆਸ ਮਾਤ ਮਮ ਪਤਨੀ ਕੀ' ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਕਥਾ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ ਤੇ ਪਿਤਾ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਪਿੱਛੋਂ ਭਾਂਤ-ਭਾਂਤ ਦੇ ਤੀਰਥਾਂ 'ਤੇ ਗਏ ਅਤੇ 'ਤਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹਮਾਰਾ ਭਯੋ। ਪਟਨਾ ਸ਼ਹਿਰ ਬਿਥੇ ਭਵ ਲਯੋ।'

ਛੇਵਾਂ, ਭਾਵਕ ਸੀ। ਜੇ ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਭਗਤ ਬ੍ਰਿਧ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਸ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। 'ਅਤਿ ਬ੍ਰਿਧ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਦਕਵਾਨ ਆਇ ਨ ਸਕਤ ਜੇਉ ਦਰਸ ਚਾਇ ਹੈ।' ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਮਸੰਦ ਨੇ ਜੋਨਪੁਰ ਤੋਂ ਆਉਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਉਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੂਰਬ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ। ਉਸ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਵੀ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਚਾਹ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਇਕ ਹੋਰ ਵੱਡਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਬੈਠਿਆਂ ਤਕਰੀਬਨ ਅੱਠ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਹੀ ਖ਼ੂਨ ਦੀ ਨਦੀ ਵਗਾ ਕੇ ਤਖ਼ਤ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਵੇਲੇ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਦੀ ਛਾਤੀ, ਦੂਜਾ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਦਾਰਾ ਸ਼ਿਕੋਹ ਦੀ ਖੋਪਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਮੌਕੇ ਦੇ ਖ਼ਲੀਫ਼ੇ ਤੱਕ ਨੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਭੇਜੀਆਂ ਸੁਗਤਾਂ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਨੇ ਮੌਲਾਣਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀਨੀ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦਿਲਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਹੀ ਦੀਨ ਦਾ ਰਾਖਾ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਸਹਾਈ ਹੈ, ਇਕ-ਪੱਖੀ ਤਅੱਸਬ ਵਾਲੀ ਨੀਤੀ ਅਪਣਾ ਲਈ ਸੀ। ਅਤਿਆਚਾਰਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਚੱਲ ਪਏ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਹੱਲਾ ਹੀ ਪੂਰਬ (ਅੱਜ ਦਾ ਯੂ. ਪੀ., ਬਿਹਾਰ) 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਤਿਨਾਮੀਆਂ, ਜਾਟਾਂ, ਰਾਜਪੂਤਾਂ ਅਤੇ ਰਹੋਲਿਆਂ ਤੱਕ ਨੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਉਠਾ ਲਈਆਂ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਹਸ ਦੇਣ ਲਈ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂਕਿ ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਤੇ ਮਰੂ-ਮਰੂ ਕਰਦਿਆਂ ਨੂੰ 'ਭੈ ਕਾਹੂ ਕੋ ਦੇਤਿ ਨਹਿ, ਨਹਿ ਭੈ ਮਾਨਤ ਆਨਿ' ਦਾ ਨਰੋਆ ਨਵਾਂ ਨਾਅਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ। ਵਿਸਥਾਰ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਥੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਹਿਣਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਨ ੧੬੬੫ ਵਿਚ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਲੱਦੇ ਮਾਲ 'ਤੇ ਚੁੰਗੀ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨਾਲੋਂ ਔਖੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੰਦਰ ਢਾਹੁਣੇ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਖਿਡੌਣੇ ਤੱਕ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਹੁਕਮਨ ਮਨਾਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਬੁੱਤ-ਪ੍ਰਸਤੀ ਦੀ

ਬੁ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮੱਚੀ ਬਾਣੀ ਹੀ ਬ੍ਰਿਜੀ ਜਾਂ ਹਿੰਦੀ ਵਿਚ ਹੈ। ਪੰਜਾਬੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵਰਤੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜੋ ਇਸ਼ਾਰੇ, ਚਿੰਨ੍ਹ, ਹਵਾਲੇ ਤੇ ਮਿਥਾਂ ਵਰਤੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਹਿੰਦੂ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚੋਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ, ਧਰੂ ਦੀ ਅਟੱਲਤਾ, ਗੱਜ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਰ, ਤੰਦੂਏ ਦੀ ਹਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਠੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ, ਅਟੱਲਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਤੋਂਦੂਏਂ (ਜ਼ਾਲਮ) ਨੂੰ ਪਛਾੜ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ 'ਜਲਤੀ ਸਭ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦੇਖ' ਧਰਤੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਉਦਾਸੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਕਲੇ ਸਨ, ਤਿਵੇਂ ਨੌਵੇਂ ਨਾਨਕ ਦੁਖੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਣ, ਬਾਂਹ ਪਕੜਨ ਅਨੰਦਪੁਰੋਂ ਨਿਕਲੇ ਸਨ। ਇਹ ਹੀ ਕਾਰਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਵੇ ਵਿਚਰਦੇ ਹੀ ਧਮਤਾਨ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ੮ ਨਵੰਬਰ, ੧੬੬੫ ਨੂੰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਸੱਦ ਦਿੱਲੀ ਮੰਗਵਾਇਆ ਸੀ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਬੇਦੀ ਵਿਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪੂੰ ਵਿਚ ਪੈ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਜਿੱਠਿਆ ਸੀ।

ਕੜਾ ਮਾਣਕਪੁਰ ਵਿਖੇ ਮਹੰਤ ਮਲੂਕ ਦਾਸ ਕੋਲੋਂ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਧਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁੱਛ ਦਾ ਉੱਤਰ ਮਲੂਕ ਦਾਸ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਪੂਰਬ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਸਾਰ ਹੀ ਹੈ। ਮਲੂਕ ਦਾਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ :

ਬ੍ਰਹਮ ਪੁੱਤਰ ਦਰਿਆ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਤਕ ਜੋ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਬੀਜ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਬੋ ਗਏ ਸਨ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਚਲੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਪੰਜਾਬ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਅਭਿਲਾਸ਼ਾ ਲਈ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਸੁੰਦਰ ਪਲੰਘ ਬਣਾ ਕੇ, ਮੱਖਮਲੀ ਤਕੀਏ ਸਜਾ ਕੇ ਇਹ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰ ਰੱਖੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਏਸ ਉੱਤੇ ਬਿਰਾਜੇ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਤਦੋਂ ਤਕ ਅਸਾਂ ਹੋਰ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਵਾ ਕੇ ਪੁਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨ ਨਹੀਂ ਪੈਣਗੇ, ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਕੀਮਤੀ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ ਬਣਾ ਰੱਖੀਆਂ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਗ ਲਗਾਉਣਗੇ, ਤਾਂ ਹੀ ਉਹ ਬਸਤਰ ਪਹਿਨਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਘੋੜਾ ਪਾਲ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਪਾਲਕੀ ਬਣਾ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਾਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਤੇ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਦੀ ਮੇਘ ਵਾਂਗ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਨ ਚਲੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਿੱਖ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ : ਹੇ ਭਗਵਾਨ ! ਆਪ ਨੇ ਅੰਬੀਕ ਰਾਜਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ, ਬਾਵਨ ਬਣ ਕੇ ਇੰਦਰ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਹੋਏ, ਬਲੀ ਰਾਜਾ ਦੀ ਬੁੱਧ ਹਰੀ, ਦਰੋਪਤੀ ਦੀ ਲਾਜ ਰੱਖੀ, ਸੁਦਾਮੇ ਦੇ ਦਰਿਦ੍ਰ ਭੰਨੇ, ਬਿਦਰ ਦਾ ਸਾਗ ਖਾਧਾ, ਭੀਲਨੀ ਦੇ ਬੇਰ ਛਕੇ, ਕਰਨ ਬਾਈ ਦੀ ਖਿੱਚੜੀ ਖਾਧੀ, ਧੰਨੇ ਦੇ ਵੱਗ ਚਾਰੇ। ਜਿਸ-ਜਿਸ ਸਮੇਂ, ਜਿਸ-ਜਿਸ ਨੇ ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਉਥੇ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ। ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਵਾਰੀ ਕਿਉਂ ਦੋਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਓ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਚਲੇ ਹਨ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨਗਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰੱਖ ਰੱਖਿਆ ਦਾ ਕਾਰਜ ਭਾਈ ਭਾਗੂ ਜੀ, ਰਾਮੇ ਜੀ, ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਮੁਲਤਾਨੀ, ਭਾਈ ਸੌਖਣੀਆਂ ਬਹਿਲੌਕੇ ਦੇ ਮੁੱਖੀ ਦੇਸ ਰਾਜ ਜੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਹਵਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਕਿ ਜੋ ਮਾਇਆ ਆਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖੂਹ ਲਗਾਉਣ, ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਤੇ ਨਗਰ ਵਸਾਉਣ ਹਿੱਤ ਹੀ ਖਰਚ ਕਰਨਾ। ਜੋ ਕੋਈ ਨਗਰ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤਾਏ ਤੇ ਦੁਖੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਕੇ ਨਾ ਬੈਠਣਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ :

“ਪੁਰ ਕੋ ਖੇਦ ਦੇਹਿ ਨ ਕੋਈ।

ਜੋ ਕੋ ਦੋਹਿ ਰਹੈ ਨ ਕੋ ਸੋਈ।”

ਸਭ ਨਗਰ ਵਾਸੀ ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੋਂਦੇ ਹੋਏ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :

ਇਹ ਸਰੀਰ ਰਤਨ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਮਫਲ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਾ। ਧੰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਫਸ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਾਇਆ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਕਿਰਤ ਸੁੱਚੀ ਰੱਖਣੀ¹ ਅਤੇ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ। ਮਨ ਵਿਚ ਸਿਮਰਨ ਖਿਰਤੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਹੀ ਮੰਗਣਾ ਕਿ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ! ਸਾਡਾ ਸਾਸ ਖਿਖਾ ਨਾ ਜਾਏ। ਮੰਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਲਗਾਉਣਾ। ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਤਪ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸੇਵਾ ਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਰਾਹੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ :

‘ਭਿਸ ਤੇ ਸਹਸ ਗੁਨਾ ਫਲ ਪਾਵੈ।

ਜੋ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਸੇਵਾ ਕਮਾਵੈ।’

ਮਨ ਨੂੰ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਲਗਾਉਣਾ। ਇਹ ਮਤਲਬ ਤੇ ਬੇ-ਮਤਲਬ ਦੇ ਫੁਰਨੇ ਹੀ ਮਨ ਇਕਾਗਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦੋਂਦੇ। ਇਹ ਫੁਰਨੇ ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ, ਇਕਾਗਰਤਾ ਆਉਣ ਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਮੁੱਕ ਜਾਣਗੇ। ਮਨ ਨੂੰ ਨਾਮ ਵਿਚ ਸਮਾਉਣਾ। ਮਨ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਜਲ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਲੈ ਜਾਓਗੇ, ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੀ ਤੁਰ ਪਏਗਾ :

ਜਲ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸਮ ਮਨ ਕੋ ਅਹੈ।

ਜਿਤਹ ਕਰਹਿ ਤਿਤ ਹੀ ਨਿਤ ਬਹੈ।

ਇਹ ਕਦੇ ਨਾ ਭੁੱਲਣਾ ਕਿ ਵਿਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਝਾ ਜਿਹਾ ਸੁੱਖ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਹੀ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਨਿਰਮਲ ਮਨ ਹੀ ਨਾਮ ਵਿਚ ਉੱਨਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਮਨ ਨੂੰ ਨਾਲੋਂ ਨਾਲ ਨਿਰਮਲ ਕਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਆਉਣ ਤਾਂ ਮਿਕਵੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਦੋਖ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਖੱਲਣੇ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਆਵੇ ਤਾਂ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਸਗੋਂ ਸ਼ੁਕਰ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪੂਰਬ ਪਯਾਨੇ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਸਮਝਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਕਹਿਲੂਰ ਦੀ ਰਾਣੀ ਵੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਜਾਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਆਈ। ਉਸ ਨੇ ਜਦ ਸੇਵਾ ਪੁੱਛੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪਿੱਛੋਂ ਨਗਰ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਦੇਖ-ਰੋਖ ਕਰਨਾ ਫ਼ਰਮਾਇਆ।

1. ਰਾਸ ੩੯ (ਸੁਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)।

2. ਹੇਤ ਜੀਵਕਾ ਹੁਇ ਨਿਸ਼ਪਾਪ।

ਮਾਲਵਾ ਦੇਸ ਵਿਚਰਨਾ ਅਤੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਅੰਗਰਾਜ਼ੇਬ

੩ ਅਕਤੂਬਰ, ੧੬੬੫ ਈ: ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ, ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ, ਮਾਤਾ

ਰਵਾਨਗੀ

ਨਾਨਕੀ¹ ਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ। ਨਗਰ ਛੱਡਣ ਵੇਲੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਾਪ ਤਜੋ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰੋ ਜੋ ਨਿਰਭੈ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਹੈ। ਪਾਪ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਰਾਹ ਕੇਵਲ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਪਾਸ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਕਾਮ ਸੰਤਾਪਿਆ ਹੈ, ਸੋ ਇਸ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ। ਸਭਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਗ ਤੋੜ, ਕੇਵਲ ਉਸ ਨਾਲ ਮਨ ਜੋੜਨਾ ਹੈ।

ਰਾਹ ਅਤੇ ਟਿਕਾਣਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਇਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਟਿਕਾਣਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਭਾਈ ਸੰਗਤੀਆ, ਭਾਈ ਸੁੱਖਾ ਨੰਦ ਅਤੇ ਨੌਥੂ ਰਬਾਬੀ ਕਨਾਤਾਂ, ਸਾਇਬਾਨ ਤੇ ਹੋਰ ਸਾਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਪੁੱਜ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪੁੱਜਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਦਿੰਦੇ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਰੱਬ 'ਤੇ ਸਨ, ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਪਾਲਕੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸਨ। ਇਸ ਵਹੀਰ ਦੇ ਅੱਗੜ-ਪਿੱਛੜ ਦਾ ਧਿਆਨ ਮਾਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ ਜੀ, ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਜੀ, ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਜੀ, ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਜੀ, ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਜੀ, ਭਾਈ ਦਯਾਲਾ ਜੀ ਤੇ ਹੋਰ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਅਜੇ ਕੁਝ ਵਾਟ ਹੀ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਪੁੱਜਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਪੁੱਜੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਕੀਰਤਪੁਰ ਹੀ ਰੁਕਣ ਲਈ ਆਗਿਆ ਭੇਜੀ। ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਾਜਿਸ਼ਾਂ ਤੇ ਦੋਖੀਆਂ ਦੇ ਮਨਸੂਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕੇਵਲ ਇਹ ਹੀ ਬਚਨ ਕੀਤੇ, “ਜੋ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਭਰੇਗਾ, ਸਾਡਾ ਤੁਹਾਡਾ ਰੱਖਿਅਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ।”

1. ਮਾਤਾ ਬੱਸੀ ਜੀ ੨੯ ਸਤੰਬਰ, ੧੬੬੪ ਨੂੰ ਹੀ ਗੁਜਰ ਗਏ ਸਨ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਤੋਂ ਟੁਰ ਕੇ ਭਰਤਗੜ੍ਹ ਪੁੱਜੇ ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਬਿਸਰਾਮ ਘਨੌਲੀ ਕੀਤਾ। ਘਨੌਲੀ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਰੋਪੜ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਟਿਕਾਣਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਦਾ ਬਰਤ ਹੈ। ਰੋਪੜ ਤੋਂ ਬਾਹਰਣ ਮਾਜਰਾ ਤੇ ਬੂਰ ਮਾਜਰਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੁਗਰੀ ਪੁੱਜੇ। ਦੁਗਰੀ ਦੇ ਲਾਗਲੇ ਪਿੰਡ ਕੋਟਲੀ ਦੇ ਨਵਾਬ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਹੱਲਾਂ ਵਿਚ ਉਚੇਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਅਸੀਸ ਨਾਲ ਨਵਾਬ ਦੇ ਘਰ ਲੜਕਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਨੇ ੧੦੦ ਬਿਘਾ ਜ਼ਮੀਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਂ ਵੀ ਲਗਵਾਈ।

ਦੁਗਰੀ ਤੋਂ ਕਰਾਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਘੜੂਆ ਬਾਗ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਸ ਛੱਪੜੀ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ, ਉਥੇ ਅੱਜ ਸਰੋਵਰ ਹੈ। ਬਲਰਾਮ ਨਾਂ ਦੇ ਤਰਖਾਣ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਤਪਦਿਕ ਦਾ ਰੋਗ ਖਹਿੜਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ ਕਿ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠ ਇਕ ਚਿੱਤ ਕਰਨ ਤੇ ਛੱਪੜੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਉਣ ਨਾਲ ਇਹ ਰੋਗ ਹੱਟ ਜਾਏਗਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਦੇ ਟੁਰਨ ਨਾਲ ਰੋਗ ਵੀ ਹਟਿਆ ਤੇ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਲਾਗ ਵੀ ਲੱਗੀ।

ਘੜੂਆ ਤੋਂ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਨੰਦਪੁਰ ਚਰਨ ਪਾਏ। ਨੰਦਪੁਰ ਟਿਕਾਣਾ ਬੀਬੀ ਦੇ ਬਾੜੇ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਗਰ ਨੀਵੇਂ ਥਾਂ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹਰ ਵਾਰੀ ਹੜ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪੂੰ ਅਗਵਾਈ ਕਰਕੇ ਪਿੰਡ ਗਿਰਦ ਬੰਨ੍ਹ ਲਗਵਾਇਆ, ਨਦੀ ਦਾ ਵਗ ਮੋੜਿਆ ਤੇ ਭਰਤ ਪੁਆ ਕੇ ਮਕਾਨਾਂ ਦੀ ਕੁਰਸੀ ਉੱਚੀ ਕੀਤੀ। ਨੰਦਪੁਰ ਥਾਣਾ ਬਸੀ ਵਿਚ ਹੈ। ਨੰਦਪੁਰ ਪਿੰਡ ਲਾਗੇ ਹੀ ਪਿੰਡ ਕਲੋੜ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਨੰਦਪੁਰ ਕਲੋੜ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।¹ ਉਥੋਂ ਹੋਲੋ ਤੇ ਫਿਰ ਬਹੋੜ ਆਏ। ਬਹੋੜ ਵੀ ਹੜ੍ਹ ਦੀ ਮਾਰ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ। ਵਹਿਮਾਂ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ। ਬਹੋੜ ਤੋਂ ਬਸੀ ਪਠਾਣਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦੀਦਾਰ ਦੇਂਦੇ ਮਕਾਰਪੁਰ ਆਏ।

ਮਕਾਰਪੁਰ ਮਾਈ ਮਾੜੀ ਨੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਦੀ ਹੱਥੀ ਲੰਗਰ ਪਕਾ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਜਦ ਮਾਈ ਨੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਦਾਤ ਮੰਗੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ : ਨੇਕ ਕਮਾਈ ਨਾਲ ਆਏ ਗਏ ਦੀ ਸੇਵਾ ਇਵੇਂ ਹੀ ਕਰਦੀ ਰਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾੜਾ ਬਚਨ ਨਾ ਬੋਲੀਂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਦਾਤ ਦੇਵੇਗਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਰੂਪ ਚੰਦ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸੱਤ ਸੌ ਬਿਘੇ ਭੋਇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਂ ਲਵਾ ਦਿੱਤੀ। ਇਥੋਂ ਦੇ ਨਗਰ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਅਨਿਨ ਸੇਵਾ ਭਗਤੀ ਦੇਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੱਤ ਦਿਨ ਇਸ ਨਗਰ ਵਿਚ ਰਹੇ। ਇਸੇ ਪਿੰਡ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ ਵੇਲੇ ਸੱਤ ਦਿਨ ਰਹੇ ਸਨ।

ਮਕਾਰਪੁਰ ਤੋਂ ਦਾਦੂ ਮਾਜਰੇ-ਭਗੜਾਨਾ ਪੁੱਜੇ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੀ ਹੱਦ 'ਤੇ ਹੈ। ਭਾਈ ਅਮਰੂ ਬਹਿਰੇ ਨਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਭਾਈ ਦਿਆਲਾ ਜੁਲਾਹਾ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਬੋਟਿਆਂ ਭਾਈ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਨਾਰਾ ਸਿੰਘ

1. ਕਲੋੜ ਹੀ ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਲਹਿਰ ਦੇ ਮੋਢੀ ਗਿਆਨੀ ਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਨੂੰ ਸੁਹਦਤ ਦਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਸੁਣ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੇਵਾ ਲਈ ਛੱਡ ਆਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਅਗਲਾ ਪੜਾਅ ਉਗਾਣ ਸਰਾਇ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਨੌਲੱਖਾ ਪੁੱਜੇ। ਉੱਥੇ ਲੱਖੀ ਨਾਂ ਦੇ ਇਕ ਵਣਜਾਰੇ ਨੇ ਨੌ ਮਨਸੂਰੀ ਟੱਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਸਰਧਾ ਨਾਲ ਭੇਟ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਨੌ ਲੱਖ ਮੁਹਰਾਂ ਤੁਲ ਹਨ। ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਂ ਹੀ ਨੌਲੱਖਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਨੌ-ਲੱਖੇ ਤੋਂ ਆਕੜ ਪੁੱਜੇ। ਆਕੜ ਵਿਖੇ ਜਿਸ ਟਾਹਣੇ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਟਾਹਣੀ ਤੋੜ ਦਾਤਨ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਸ਼ਾਖ਼ ਤਾਂ ਮਿੱਠੀ ਹੈ ਪਰ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਕੌੜੀਆਂ ਹਨ। ਇਥੇ ਤਰਖਾਣ ਨੇ ਬੜੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਲੋਕੀਂ ਆਕੜ ਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ।

ਆਕੜ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਟਹਿਲਪੁਰਾ ਪੁੱਜੇ।

ਟਹਿਲਪੁਰਾ ਪਟਿਆਲਾ-ਰਾਜਪੁਰਾ ਰੋਡ ਤੋਂ ਦੋਣ ਕਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਹੋ ਕੇ ਜਾਈਦਾ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਡੇਰਾ ਇਕ ਪਿੱਪਲ ਹੇਠ ਕੀਤਾ ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਹੈ। ਪਿੱਪਲ ਨੂੰ ਜੋ ਫਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਤਾਸਿਆਂ ਜਿਹਾ ਹੈ ਤੇ ਖਾਣ ਨੂੰ ਮਿੱਠਾ ਹੈ।

ਟਹਿਲਪੁਰਾ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸੈਫ਼ਾਬਾਦ (ਬਹਾਦਰਗੜ੍ਹ) ਸੈਫ਼ ਖਾਨ ਆਪੂੰ ਲੈਣ ਆਇਆ।

ਨਵਾਬ ਸੈਫ਼ ਅਲੀ ਖ਼ਾਨ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਦਾ ਸਾਂਝੂ ਸੀ ਤੇ ਤਰਬੀਅਤ ਖ਼ਾਨ ਦਾ

ਨਵਾਬ ਸੈਫ਼ ਖ਼ਾਨ

ਪੁੱਤਰ ਸੀ। ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹ-ਖਿਆਲੀਆ ਸੀ। ਕਲਮੀਰ ਦਾ ਗਵਰਨਰ ਵੀ ਰਹਿ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਸ ਨੂੰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ੧੨ ਪਿੰਡਾਂ ਦਾ ਖ਼ੁਸ਼ਕ ਜਿਹਾ ਇਲਾਕਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਕ ਪਕਾਰ ਦਾ ਦੇਸ਼-ਨਿਕਾਲਾ ਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਖ਼ੁਦਾ ਪ੍ਰਸਤ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਸਦਕਾ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਰੋਣਕਾਂ ਲੱਗ ਗਈਆਂ। ਪੀਰ ਭੀਖਣ ਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਠਸਕਾ ਮੀਰ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿਚ ਆਉਣ ਨਾਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਮਾਤ ਹੀ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਰੋਪੜੀ ਨੇ ਸੈਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਅਜ਼ਮਤ ਦੱਸੀ ਅਤੇ ਜਦ ਸੈਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਆਉਣਾ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਆਪੂੰ ਅੱਗੋਂ ਲੈਣ ਆਇਆ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਖਾਗ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਗ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜਬਟੀ ਸਮਾਨ ਅਸਥਾਨ ਸੀ। ਸੈਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਬਾਰੇ ਸਾਖੀ ਪੋਥੀ ਵਾਲਾ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਸੈਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਨੇਕ ਮਰਦ ਹੈਸੀ। ਦਿਲ ਦਾ ਸਾਫ਼ ਹੈਸੀ। ਸੈਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਅਕਸਰ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਚਰਚਾ ਵਿਚ ਖਿੱਝਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਚੋਟਾਂ ਨਹੀਂ ਮਾਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਜੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਗਲਾ ਠੀਕ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲਵੋ। ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਕ ਜਾਂ ਦੋ ਵਾਰੀ ਸਮਝਾਓ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਨਾ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਇਹ ਆਖੋ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਠੀਕ ਹੀ ਹੋਵੇ।' ਸੈਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਆਪਣੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ : "ਅੱਜ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਹੈ।" ਲੱਗਰ ਲਈ ਰਸਦ ਭੇਜੀ। ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਇੰਨਾ ਆਦਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਉਤਰਨ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਰਕਾਬ ਆਪੂੰ

ਪਕੜ ਲਈ। ਪੈਦਲ ਹੀ ਨਾਲ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੂੰ ਡੋਲੇ ਵਿਚ ਹੀ ਬਿਠਾ ਮਹੱਲੀ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਬੇਗਮ ਨੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਗਹਿਣੇ ਤੇ ਬਸਤਰ ਵੀ ਬੇਗਮ ਨੇ ਭੇਟ ਕੀਤੇ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦਿਆਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਮਸੀਤ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਦੇਖ ਸੁਭਾਵਕ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਕਿਉਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ? ਨਵਾਬ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਵਾਸਤੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ : 'ਨਵਾਬ ਜੀ ! ਮਸੀਤ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਥੇ ਹੀ ਟਿਕਾਣਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ਸੀ।' ਐਸੇ ਸਨ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮਹੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹਾ ਨੁਮਾ ਕਿਉਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸੈਫ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਦੱਸਿਆ : "ਜਿੱਥੇ ਘਰ ਹੈ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਕੀ ਡਿੱਠਾ ਕਿ ਇਕ ਭੇਡ ਪਸੁਤੀ। ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੋ ਬਘਿਆੜ ਪਏ ਮਾਰਨ। ਤਿਸ ਮਾਰ ਨਾ ਖਾਧੀ। ਬਘਿਆੜ ਹਾਰ ਗਏ ਅਤੇ ਭੱਜ ਗਏ। ਮੈਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਘਰ ਇਥੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਾਂਗ ਬਣਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਅਜਿੱਤ ਹੈ।" ਸ਼ਰਧਾ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੇ ਲੰਗਰ ਲਈ ਹੋਰ ਭਾਂਡੇ, ਤੰਬੂ ਛੋਲਦਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਠ ਭੇਟ ਕੀਤੇ। ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਲਈ ਵਧੀਆ ਘੋੜਾ ਭੇਟਾ ਕੀਤਾ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਲਈ ਹੱਥ। ਜਦ ਉਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਲਾਹ ਨੂੰ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ, ਫਕੀਰ ਦੀ ਸੇਵਾ, ਬੇਦਗੀ ਕਰਨੀ, ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਰੱਖਣਾ, ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹੇਗਾ।"

ਨੌ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਉੱਥੇ ਟਿਕੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਟੁਰਨ ਵੇਲੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, "ਗ਼ਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ, ਫਿਰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣਾ।" ਇੰਨੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਮਿੱਤਰਤਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੂਰਬ ਨੂੰ ਗਏ, ਸੈਫ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਦੰਗੇ ਸੋਹਣੀ ਵਸਤ ਸੁਗਾਤ ਡਿੱਠੀ, ਉਚੇਚਾ ਸਿੱਖ ਹੱਥ ਭੇਜਦੇ। ਇਸ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵਿਚ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੰਘੇਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਨਾਮ ਭਾਈ ਦਇਆਲ ਦਾਸ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਾਇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ, ਉਸ ਵਿਚ ਉਚੇਚਾ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

'ਪਾਂਚ ਖਾਸੇ ਬਾਸਣ (ਬਰਤਨ) ਮੀਨਾਪੁਰ ਕਿਆਕੇ, ਸੁਹਾਹੀ ਪਿਆਲੇ ਹੱਛੇ ਕਹਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਦਿੱਲੀ ਭਾਈ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਪੁਚਾਵਣੇ। ਨਵਾਬ ਸੈਫ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਦੇਣੇ ਹਨ, ਹੱਛੇ ਬਾਸਣ ਭੇਜਣੇ।'

ਕਈ ਮੁਲਾਕਾਤਾਂ ਪਿਛੋਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਕੁਝ ਚਿਰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਟਿਕਾਈ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਹਸਨ ਅਬਦਾਲ ਤੋਂ ਮੁੜਨ 'ਤੇ ਹੀ ਦਿੱਲੀ ਜਾਣਾ। ਉਸ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤੋਂ ਹੋਰ ਜਣੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਗੇ, ਪਰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਤੁਅੱਸਬ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਸੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਮਾਤਮੀ ਲਿਬਾਸ ਪਾਈ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਕਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਈ ਰੱਖੇ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਉਂਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਟਿਕਾਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਹਾਦਰਗੜ੍ਹ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸੈਫ਼ਾਬਾਦ ਤੋਂ ਆਪ ਜੀ ਲਹਿਲ ਪਿੰਡ (ਪਟਿਆਲਾ) ਆਏ। ਉੱਥੋਂ ਦੀ ਇਕ ਮਾਈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਕਰਮੇ ਦਈ ਕਰ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਚੀਚਕ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਗੁਰੂ-ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਈ। ਪਿੰਡ ਉੱਤੇ ਚੀਚਕ ਦਾ ਡਾਢਾ ਹਮਲਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮਾਈ ਦਾ ਰੋਗ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਚਰਨ ਯੂਝ ਲੈ ਛੱਪੜੀ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ। ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਨੇ ਵੀ ਚਰਨ ਪਰਸੇ ਅਤੇ ਰੋਗਾਂ ਤੋਂ ਖਲਾਸੀ ਪਾਈ। ਉਥੇ ਹੀ ਪਿਛੋਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਨ ਬਣਿਆ। ਉਥੇ ਮੋਤੀ ਬਾਡਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਵੀ ਚਰਨ ਪਾਏ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜਾ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਨ ਬਣਵਾਇਆ।

ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੁਝ ਦਿਨ ਸੈਫ਼ਾਬਾਦ (ਪਟਿਆਲਾ ਲਾਗੇ) ਟਿਕੇ ਸਨ ਤਾਂ ਲਾਗਲੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮ-ਖਿੱਚਾਂ ਕਾਰਨ ਪੁੱਜ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਂਦੇ ਰਹੇ। ਪਟਿਆਲੇ ਦੇ ਗਿਰਦ ਕਿੰਨੇ ਹੀ ਐਸੇ ਅਸਥਾਨ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਪਾਵਨ ਛੂਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਅੱਜ ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਅਸਥਾਪਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਸਥਾਨ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮਗਰ ਸਾਹਿਬ, ਬੀਬੀ ਪੁਰ ਲੰਮਾ, ਸੀਭੰਡ, ਰੋਹਟਾ, ਜੰਡ ਮਘੋਲੀ,¹ ਬੁਧ ਪੁਰ, ਮਹਿਮੂਦ ਪੁਰ ਜੱਟਾਂ, ਰਾਏ ਪੁਰ, ਸੀਲ, ਸ਼ੇਖ ਪੁਰਾ, ਕਬੂਲਪੁਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਇਸੇ ਦੌਰੇ ਵਿਚਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਛੋਟੇ ਮਾਰੇ ਸਨ।

ਲਹਿਲ ਤੋਂ ਆਲੋਹ ਰਖ² ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰਦੇ ਗਾਗਾ ਤੋਂ ਸਮਾਣਾ ਪੁੱਜੇ। ਸਮਾਣਾ ਬਰੀਕ ਬਸਤਰਾਂ ਦੇ ਬੁਣਨ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ। ਸਮਾਣਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਂ ਨਿਰੰਜਣ ਖੇੜਾ ਸੀ। ਜਦ ਈਰਾਨ ਤੋਂ ਸਮਾਨਵੀ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਥੇ ਆ ਵਸੇ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਨਾਂ ਸਮਾਣਾ ਹੋਇਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਇਥੇ ਚਰਨ ਪਾਏ ਸਨ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਟਿਕਾਣਾ ਸਮਾਣੇ ਦੀ ਹੱਦ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ, ਜੋ ਗੌਰਖ ਨਾਥ ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਟਿਕਾਣਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਖੜੇ-ਖੜੇ ਹੀ ਜਲ ਛਕਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬੜਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ। ਇਥੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਈਆਂ। ਉਹ ਬੈਰਾਗੀਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ ਝੁਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਜਿਸ ਜੱਲਾਦ ਜਲਾਲ-ਉੱਦ-ਦੀਨ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਵਿਖੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਸੇ ਸਮਾਣੇ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਿਛੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੱਲਾਦਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਬਾਬਾ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਫ਼ਤਿਹ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਨੀਹਾਂ ਵਿਚ ਚਿਣਿਆ, ਉਹ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੇਗ ਤੇ ਮਿਸ਼ਾਲ ਬੇਗ ਵੀ ਇਸੇ ਨਗਰ ਦੇ ਵਾਸੀ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਪਾਵਨ ਸੀਸ 'ਤੇ ਤੱਤਾ ਰੇਤਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜੱਲਾਦ ਨੂਰ-ਉੱਦ-ਦੀਨ ਵੀ ਇਥੋਂ ਦਾ ਹੀ ਸੀ। ਇਸੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਜਦ ਸਰਹੰਦ

1. ਇਹ ਥਾਣਾ ਘਨੌਰ ਦਾ ਇਕ ਪਿੰਡ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਨੌਹੜੀ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਦੀਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
2. ਇਹ ਰਵਾਇਤ ਹੈ ਕਿ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਦੀ ਭੜੂਤੀ ਦੀ ਗਾਗਰ ਟੋਡਰ ਮਲ ਇਸ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਰੱਖ ਗਿਆ ਸੀ।

‘ਤੇ ਹੱਲਾ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਨਗਰ ‘ਤੇ ਹੱਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਐਸੇ ਬੇਕਿਰਕ ਜੱਲਾਦ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਸਮਾਣਾ ਤੋਂ ਆਪ ਜੀ ਭਵਾਨੀਗੜ੍ਹ ਗਏ ਤੇ ਜੂਹ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ। ਉਥੇ ਹੀ ਪਿਛੋਂ ਫਗੂਵਾਲਾ ਪਿੰਡ ਵੱਸਿਆ। ਉਥੇ ਢੱਡਿਆਂ ਦੇ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਸ਼ਰਨ ਲਈ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੰਨ ਸਿੱਖ ਹੋਇਆ। ਉਥੋਂ ਘਰਾਚੋਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਈ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੁਲਤਾਨੀਏ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਕੀਰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇਂਦੇ। ਆਪ ਜੀ ਉਥੋਂ ਘਰਾਚੋਂ ਗਏ ਅਤੇ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਇਆ। ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ ਗੱਡਿਆ। ਉਥੋਂ ਮੰਗਵਾਲ ਪੁੱਜੇ, ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਅਤੇ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪੈ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਥੇ ਰਾਤ ਕੱਟ ਆਪ ਜੀ ਅਕੋਈ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਕਾਂਝਲੇ ਪੁੱਜੇ। ਕਾਂਝਲੇ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਕੋਹੜ ਦੇ ਨਾਮੁਰਾਦ ਰੋਗ ਨੇ ਗੁਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਨਗਰ ਨੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਚਿੱਤ ਲਗਾ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ, ਲੰਗਰ ਚਲਾਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਫਰਮਾਇਆ ਕਿ ਹੁਣ ਨਗਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕੋਹੜੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਨਾਮ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣਾ। ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਨਾ। ਬਾਣੀ ਨਾ ਵਿਸਾਰਨੀ। ਕੋਹੜ ਤਦੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦ ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਵਲੋਂ ਧਿਆਨ ਖੁੰਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ‘ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਤੇ ਭੁਲਿਆ ਵਿਆਪਨਿ ਸਭੇ ਰੋਗ’, ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ। ਉਥੋਂ ਗੁਣੀਕੇ ਤੇ ਰਾਜੇ ਮਾਜਰਾ ਹੁੰਦੇ ਆਪ ਜੀ ਮੁਲਵਾਲ ਪੁੱਜੇ।

ਮੁਲਵਾਲ ਪੁੱਜਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਨਗਰ ਹੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਇਆ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਪੈਂਚ, ਮਾਈਆਂ ਅਤੇ ਭਾਈ ਗੋਦਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਲੱਗ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਰਸਦ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਅਤੇ ਹੱਥੀਂ ਲੰਗਰ ਪਕਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲਈਆਂ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਦਿੱਸਦੇ ਖੂਹ ਤੋਂ ਜਲ ਲਿਆ ਪਿਲਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਗੋਦਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮਹਾਰਾਜ ! ਉਸ ਖੂਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਖੂਹਾਂ ਦਾ ਜਲ ਕੌੜਾ ਤੇ ਖਾਰਾ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਸਾਰਾ ਪਿੰਡ ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ।” ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਫਰਮਾਇਆ ਕਿ ਜਲ ਲਿਆਓ ਤਾਂ ਸਹੀ। ਜਦ ਘੜਾ ਭਰ ਕੇ ਉਹ ਲਿਆਏ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਚੁਲੀ ਕਰ ਕੇ ਅਤੇ ਪੀ ਕੇ ਫਰਮਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਜਲ ਤਾਂ ਮਿੱਠਾ ਤੇ ਠੰਢਾ ਹੈ। ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਰੱਜ-ਰੱਜ ਪੀਤਾ। ਗੋਦਾਂ ਨੂੰ ਭਾਈ ਦੀ ਪਦਵੀ ਦਿੱਤੀ। ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਪੱਗ ਬੰਨ੍ਹੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ। ਪੰਜ ਦਿਨ ਉਥੇ ਟਿੱਕ ਕੇ ਨਾਮ ਜਲ ਦੇ ਛੱਟੇ ਮਾਰਦੇ ਰਹੇ। ਇਕ ਗਰੀਬ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਨਾਨੂ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਬਖਸ਼ੀ।

ਮੁਲਵਾਲ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਸੇਖਾ ਪੁੱਜੇ, ਪਿੰਡ ਧੂਰੀ-ਬਰਨਾਲਾ ਸੜਕ ‘ਤੇ ਹੈ। ਸੰਗਤਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਸਨ। ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋਈ ਉਚੇਚਾ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦਿੱਤਾ, ਸਗੋਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਚੌਧਰੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਮਲੂਕਾ ਕਰ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਆਕੜ ਆਕੜ ਚੱਲੇ। ਉਸ ਪਾਸ ਲਾਗਲੇ ਤੇਈ ਪਿੰਡਾਂ ਦਾ ਚੌਧਰਪੁਣਾ ਵੀ ਸੀ। ਲੰਗਰ ਲਈ ਸਾਰਾ ਸਾਮਾਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੁੱਲ ਲਿਆ। ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਚੌਧਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਲੰਘੇ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਬੋਲ ਵੀ ਬੋਲੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਣ ਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੁਕ ਪੜ੍ਹੀ :

ਮੁਲਵਾਲ

ਸੇਖਾ

‘ਧਨ ਭੂਮ ਕਾ ਜੋ ਕਰੇ ਗੁਮਾਨ। ਸੈ ਮੂਰਖ ਅੰਧਾ ਅਗਿਆਨ।’

ਚੌਧਰੀ ਮਲੂਕਾ ਕਿਸੇ ਬੈਰਾਗੀ ਦਾ ਚੇਲਾ ਸੀ। ਬੈਰਾਗੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਐਸੇ ਨਿਰਮਲ ਮਨ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਅੱਗੇ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਖਚਨ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਮਲੂਕੇ ਦੀ ਹੋਸ਼ ਪਰਤੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, ‘ਭਈ ਉਜੜਗੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ, ਪਰ ਸਰਦਾਰੀ ਬਣੀ ਰਹੇਗੀ।’ ਸਾਰਾ ਨਗਰ ਚਰਨੀ ਲੱਗਾ। ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਜੋ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਹੋਏ, ਉਹ ਇਸੇ ਖ਼ਾਨਦਾਨ ਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਤੇਈ ਦੇ ਤੇਈ ਪਿੰਡ ਗਿਲਜ਼ਈਆਂ ਨੇ ਉਜਾੜ ਸੁੱਟੇ ਤੇ ਉਹ ਸਭ ਦਿੱਲੀ ਜਾ ਵੱਸੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਿਰ ੮੬ ਪਿੰਡ ਹੋਏ। ਖਲਭਗੜ ਦੇ ਉਹ ਰਾਜੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਏ। ਜਵੰਧੇ ਸੇਖਾ ਦੇ ਉਜਾੜੇ ਹੋਏ ਕੁਝ ਲੋਕ ਸਹਾਰਨਪੁਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਪਿੰਡ ਪਨਿਘਲੀ (ਕਾਸਮਪੁਰ) ਵਿਚ ਗੁਜਰਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾ ਕੇ ਮਾਲਕ ਬਣੇ। ਸਰਦਾਰੀ ਸਭ ਦੀ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਲੂਕੇ ਦੀ ਭੈਣ ਨੇ ਜਦ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਭਰਾ ਨੇ ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਗਰਮ ਦੁੱਧ ਦੀ ਤੋੜੀ ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੰਡ ਕਟੂ ਆਈ। ਜਦ ਤੋੜੀ ਉਤਰਵਾਈ ਤਾਂ ਡਿੱਠਾ ਕਿ ਸੇਕ ਨਾਲ ਸਿਰ ਝੁਲਸ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਖਿਮਾਂ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ! ਬੀਬੀ ! ਇਥੇ ਪੈਣੇ, ਬਾਹਰ ਚੋਣੇ।

ਜਦ ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਇਕ ਕਿਰਤੀ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਮੁਕੰਦਾ ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਚਰਨ ਪਾਉਣ। ਉਸ ਨੇ ਹੱਥੀ ਥੜਾ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬਣਾ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਸ ਕਿਰਤੀ ਸਿੱਖ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖ ਕੇ ਰਾਤ ਉਥੇ ਹੀ ਗੁਜ਼ਾਰੀ। ਉਥੇ ਹੁਣ ਵੱਡਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸੇਖਾ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ। ਜਿੱਥੇ ਪਿੱਛੋਂ ਪਿੰਡ ਕਟੂ ਵੱਸਿਆ। ਉੱਥੋਂ ਟੁਰਨ ਹੀ ਲੱਗੇ ਸਨ ਕਿ ਪਿਆਨਾ ਨਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਵਾਗ ਫੜ ਲਈ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਨਗਰ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਚਰਨ ਪਾਉ। ਬੇਨਤੀ ਮੰਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਿੰਡ ਗਏ। ਸਾਰਾ ਪਿੰਡ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਇਆ। ਜੁੜੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਹੀ ਭਾਈ ਪਿਆਨਾ ਜੀ¹ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਭਟਕਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਪੁਛੁ ਹਰ ਇਕ ਵਿਚ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਬਰਕਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਧਰੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਫੁਲ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ਬੂ, ਲੱਕੜ ਵਿਚ ਅੱਗ ਜਾਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿਚ ਅਕਸ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਹਿਰਦਾ ਸਵੱਛ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਫਿਰ ਧਨਾਸਰੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ :

ਕਾਹੇ ਰੇ ਬਨ ਬੋਜਨ ਜਾਈ ।।

ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸਦਾ ਅਲੋਪਾ,

1. ਭਾਈ ਪਿਆਨਾ ਜੀ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਪਿਆਨ ਦਾਸ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਏ।

ਤੋਹੀ ਸੰਗਿ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਪੁਰਖ ਮਧਿ ਜਿਉ ਬਾਸ ਬਸਤੁ ਹੈ,
 ਮੁਕਰ ਮਾਹਿ ਜੈਸੇ ਛਾਈ ॥
 ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਰਿ ਬਸੇ ਨਿਰੰਤਰਿ,
 ਘਟ ਹੀ ਖੋਜਹੁ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥

ਕਣੂ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਭੈਣੀ ਪੁੱਜੇ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਸੁਲ ਹੋ ਪਿਆ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਟਿਕਾਣਾ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ। ਘੋੜੇ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ। ਰਾਤ ਫਰਵਾਹੀ ਬਿਰਾਜੇ। ਉਥੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਜੋੜ ਰੱਖਿਆਇਆ ਪੁੱਜੇ। ਉੱਥੇ ਝਿੜੀ ਲਾਗੇ ਛੱਪੜੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਸਨੀਕ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਰੱਖਵਾਨ ਨੂੰ ਬਲਦ ਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਮਾੜਾ ਚੰਗਾ ਕਿਹਾ। ਪਿੰਡ ਅੱਗੇ ਹੀ ਤਪਾਲੀ ਰੋਗ ਨੇ ਗ੍ਰਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤਪਾਲੀ ਨਾਲ ਗਲੇ ਵਿਚ ਫੋੜਾ ਹੋ ਕੇ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤੇ ਕਾਂਬਾ ਛਿੜਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਤੇ ਮਰੀਜ਼ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦ ਲੋਕੀਂ ਮਹਾਰਾਜ ਪਾਸ ਆਏ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਕਟੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ : “ਤੁਸਾਂ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਜਾਣ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੋਊ ਅਤੇ ਉਹ ਰੋਗ ਹੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਮੜਿਆ ਹੈ।” ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਸਤਾਉਣ ਦਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਚਮਾਰਾਂ ਦੀ ਛੱਪੜੀ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ : ਐਸਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਛੱਡ ਜਾਏਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਨੇ ਹੁਣ ਵੀ ਜਕੋ-ਤਕਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਜਦ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਸਾਰੇ ਰਾਜੀ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਛੱਡ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ। ਹਰ ਇਕ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਉਸੇ ਛੱਪੜੀ ਨੂੰ ਹੁਣ ‘ਗੁਰੂ ਸਰ’ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਰੱਖਿਆਇਆ ਤੋਂ ਪੈਲਾ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਚਲੇ ਤਾਂ ਇਕ ਮਾਈ ਨੇ ਘੋੜੇ ‘ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਛਕਾਇਆ। ਪੈਲਾ ਪਿੰਡ ਪਾਸ ਲੰਘੇ ਤਾਂ ਘੋੜਾ ਅੜੀ ਕਰ ਬੈਠਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਤੰਬਾਕੂ ਬੀਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ‘ਮਾੜੀ ਸਰ’¹ ਹੈ। ਉਹ ਪਿੰਡ ਵੀ ਦੋਖੀਆਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਵੀ ਵਾਗਾਂ ਮੋੜ ਪਿੰਡ ਦੀ ਜੂਹ ਦੀ ਸੋਹੀਵਾਲ ਨਾਮ ਦੀ ਢਾਬ ‘ਤੇ ਕੁਝ ਚਿਰ ਆਰਾਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਢਿਲਵਾਂ ਪੁੱਜੇ। ਢਿਲਵਾਂ ਲੰਗਰ ਲਗਾਏ ਅਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਉਥੋਂ ਭੁੰਦੜ ਪੁੱਜੇ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪਿੰਡੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਉਹ ਪਿੰਡ ਸੁਲਤਾਨੀਆਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਪਿੰਡ ਦੇ ਚੋਧਰੀ ਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਨਾਲ ਘੁਮਿਆਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਡੇਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਰਾਹ ਦੱਸਿਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ, ਜੋ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਸਨ ਅਤੇ ਖ਼ਿਮਾਂ ਦੀ ਮੂਰਤ ਵੀ, ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਹੀ ਘੁਮਿਆਰਾਂ ਦੀ ਬਸਤੀ ਚਲੇ ਗਏ। ਘੁਮਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਚਾਅ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਤੇ ਰੱਜ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਇਕ ਘੁਮਿਆਰ ਦੇ ਘਰ ਉਚੇਚੇ ਅੰਦਰ ਗਏ ਅਤੇ ਅਭਿਮਾਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਨ ਭੰਗ ਕੀਤੇ।

1. ਘੋੜੇ ਦੇ ਪੈਰ ਘੋਲੇ ਦੀ ਜੂਹ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪਏ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ।

ਉਥੋਂ ਤਪਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਲੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੂਰ ਇਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਭੇਰਾ ਕੀਤਾ। ਸੁਲਤਾਨੀਏ

ਜੋਗਾ

ਚੌਧਰੀ ਦਾ ਭਤੀਜਾ ਜੋਗਾ ਆਪੇ ਵਿਚ ਮਸਤ ਹੀ ਫਿਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸੁਭਾਵਕ ਕਿਹਾ : ਜੋਗਾ ਆਪਣੇ ਜੋਗਾ।

ਪਿਛੋਂ ਪਛਤਾਵੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਤੇ ਆ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਭੁੱਲਾਂ ਬਖਸ਼ਾਈਆਂ। ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਿੰਡ ਵਸਾ ਲਵੋ। ਇਹ ਪਿੰਡ ਬਰਕਤ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਅਜਿੱਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਜੋਗਾ ਨਗਰ ਵਸਾਇਆ ਜੋ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਗਰ ਬਣਿਆ।

ਉਥੋਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਭੂਪਾਲ ਪੁੱਜੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਪਿੱਛੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਏ ਤੇ ਬੀਰਨ ਰਾਮਦਾਸੀਏ ਨੂੰ ਨਸਾਇਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਰੋਕ। ਜਿੱਥੇ ਰੁਕੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਭੁੰਦੜ ਦੀ ਸਾਰੀ ਵਸੋਂ, ਸਮੇਤ ਚੌਧਰੀ ਦੇ, ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਆਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਅਜ਼ਮਤ ਸੁਣੀ ਸੀ, ਪਰ ਜਦ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕੁਝ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਮੁੜਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਹਰਖ ਸੋਗ, ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਉਥੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

‘ਲੇਨਿ ਦੇਨਿ ਕੀ ਬਾਤ ਨ ਕੋਈ’ ਤਾਂ ਭੇਟਾ ਲਈ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਆਪ ਖਾ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਦਬਾਅ ਦਿੱਤੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਪਾਸ ਜਦ ਆਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੰਡ ਛੱਕਣ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਧਨ ਦਾ ਕੀ ਲਾਭ ਜੋ ਧਰਤੀ ਹੇਠਾਂ ਹੀ ਦੱਬਿਆ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਾਫ਼ਲਾਂ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਈ। ਜੀਵਨ ਜਾਚ ਮਿਲੀ।

ਭੂਪਾਲ ਤੋਂ ਖੀਵਾ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਸਮਰਾਵਾਂ ਪੁੱਜੇ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਖਬਰ ਪੁੱਜੀ ਕਿ ਕਾਬਲ

ਕਾਬਲ ਦੀ ਸੰਗਤ

ਦੀ ਸੰਗਤ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਸੰਗਤ ਦਾ ਆਉਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਸਮਰਾਵਾਂ ਪਿੰਡ ਹੀ ਅਟਕ

ਗਏ। ਕਾਬਲ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਅੱਖੀਂ ਚਮਤਕਾਰ ਡਿੱਠਾ ਸੀ। ਜਦ ਧੀਰ ਮੱਲ ਦੀ ਭੇਜੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੀ ਪੋਟ, ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਵੋਂ ਹੌਲੀ ਨਿਕਲੀ ਸੀ। ਕਾਬਲ ਦੀ ਸੰਗਤ ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ :

“ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਅਮੋਲਕ ਰਤਨ ਵਾਂਗ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇ-ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਗਵਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਵਾਸ-ਸਵਾਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਧਿਆਨ, ਸੇਤ ਸੇਵਾ, ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਰਜਾ ਵਿਚ ਰਾਜੀ ਰਹਿਣਾ। ਏਹੋ ਮਨੁੱਖਾ ਦੇਹੀ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ। ਐਸੇ ਆਚਰਣ ਤੇ ਕਰਨੀ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁੱਖ ਭੋਗ ਮੁਕਤੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।”

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਭੀਖੀ ਦਾ ਚੌਧਰੀ ਦੇਸੂ, ਜੋ ਸੁਲਤਾਨੀਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਡੇਰਿਆਂ ਦੀ

ਮਨਮੁਖਿ ਹੋਏ ਥੰਦੇ ਦਾ ਬੰਦਾ

ਰੀਤੀ ਛੱਡ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਹ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ, ‘ਤੁਰਕ ਰੀਤਿ ਸਿਰ ਉਪਰ ਧਾਰਹਿ’ ਉਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ

ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਇਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ:

“ਦੇਸ ਰਾਜ ! ਤੂੰ ਹਿੰਦ ਚੌਧਰੀ ਧਰਮ ਦਾ ਰਾਖਾ ਹੈ ਕੇ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦਾ ਹੀ ਘਾਤਕ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੀ ਮਤ ਫੜੀ ਹੈ। ਵਾੜ ਤਾਂ ਖੇਤ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਖਾਣ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਚੌਧਰੀ ਤਾਂ ਧਰਮ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਰਕ ਦਾ ਜੂਠਾ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਧੀਨਗੀ ਵੀ ਨਾਲ ਫੜ ਲਈ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਧਰਮ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਗ਼ੁਲਾਮੀ ਵਿਚ ਫਸ ਗਈ ਹੈ। ਤੂੰ ਸੋਚ ! ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਅੱਗੇ ਸਾਰੇ ਝੁਕਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਅੱਗੇ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਝੁਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ‘ਮਨਮੁਖਿ ਹੋਇ ਬੰਦੇ ਦਾ ਬੰਦਾ’ ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਵਤੀਰਾ ਨਹੀਂ। ਬਗ਼ੈਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਸਤਿਨਾਮ ਦੇ ਕੋਈ ਸਹਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਨਾਮੁ ਬਿਨ ਔਰ ।

ਨਹੀ ਛੁਡਾਇ ਸਕਹਿ ਤਿਸੁ ਠੌਰ ।

ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸੁਲਤਾਨੀਆਂ ਦੇ ਮੁਖੀ ਸੱਯਦ ਅਹਿਮਦ ਦੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣਾਈ ਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਦੀਨ ਦਸ਼ਾ ਵਿਚ ਮੁਰੀਦਾਂ ਹੱਥੋਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਕੁਝ ਭਿਰਾਈ ਭਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਮੰਗਤਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਰਮਾਤਾਂ ਫੈਲਾ ਕੇ ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਾਹਿਆ। ਦੇਸੂ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਖੁੰਡੀ ਤੇ ਮੁਸੱਲਾ ਵਾਧ ਵਿਚ ਹੀ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਸਿੱਖ ਹੋਇਆ। ਸਾਰਾ ਪਿੰਡ ਵੀ ਸੁਲਤਾਨ, ਗੁੱਗੇ ਤੇ ਕਬਰ ਨੂੰ ਪੂਜਣਾ ਛੱਡ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਲੱਗਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਦੇਸੂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਤੀਰ ਬਖਸ਼ੇ। ਪਿੱਛੋਂ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਘਰ ਵਾਲੀ ਦੇ ਚੁੱਕੇ ਚੁਕਾਏ ਪੰਜੇ ਤੀਰ ਭੰਨ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ। ਭਾਣਾ ਐਸਾ ਵਰਤਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪੂੰ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਕੇ ਮਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਖ਼ਾਨਦਾਨ ਕੋਲੋਂ ਚੌਧਰੀਪੁਣਾ ਵੀ ਖੁੱਸ ਗਿਆ। ਪਿੰਡ ਸਾਰਾ ਭਗਤੀ ਭਾਵ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਰਿਹਾ।

ਭੀਖੀ ਤੋਂ ਗੰਡੂਆ ਪਿੰਡ, ਭਾਈ ਮੁਗਲੂ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਉੱਤਰੇ। ਭਾਈ ਮੁਗਲੂ ਨੇ

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀਆਂ ਜੰਗਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕਾਰਜ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਮੰਗੀ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਸਵਾਸ ਨਿਕਲਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਸ ਹੋਵੋ। ਫੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਐਸਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਨੌਵੇਂ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਪਾਸ ਆਉਣਗੇ। ਅੰਤਮ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਜਾਣ, ਭਾਈ ਮੁਗਲੂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸਿਕ ਵਿਚ ਉਡੀਕ ਹੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਾ ਰੱਖਣਾ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਵੱਸ਼ ਆਉਣਗੇ। ਅੰਤਮ ਸਵਾਸਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਅੱਗੇ ਹੀ ਘੋੜਾ ਆ ਹਿਣਕਿਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਪੁੱਜੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਸੀਸ ਰੱਖਦੇ ਹੀ ਉਹ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ। ਉਥੋਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਗਤੀ, ਭਜਨ ਤੇ ਭਾਣਾ ਮਿੱਠਾ ਕਰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਧਲੇਉ ਪਿੰਡ ਪੁੱਜੇ।

ਇਥੇ ਵੀ ਇਕ ਬਿਰਧ ਸਾਧੂ ਤੁਲਸੀ ਭਾਈ ਮੁਗਲੂ ਵਾਂਗ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸਿਕ ਲਗਾਈ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਸਿਕ ਰਤਾ ਕੁ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਸਰੂਪ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਉਹ

ਧਲੇਉ

ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ। ਸਾਧੂ ਨੇ ਪਰਕਰਮਾ ਕੀਤੀ, ਛੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤ ਲਿਆ। ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਰਾਹ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, 'ਕੇਵਲ ਭਰਮ ਦੀ ਕਾਈ ਮੋਟਣਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਰਾਹ ਹੈ।' ਬਿਥੇਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੋਣ ਦਾ ਵੀ ਵਲ ਦੱਸਿਆ।

ਸਮਾਣਾ, ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਦੇ ਲਾਗਲੇ ਪਿੰਡਾਂ 'ਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਰਦੇ ਅਲੀ ਸ਼ੇਰ ਕਲਾਂ ਪੁੱਜੇ। ਅਲੀ ਸ਼ੇਰ ਪਿੰਡ ਧੀਆਂ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਕੇ ਬੜਾ ਬਦਨਾਮ ਸੀ। ਵਸਨੀਕ 'ਧੀਆਂ ਦੇ ਵਣਜਾਰੇ' ਕਰਕੇ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਐਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਰਜਿਆ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ। ਉਥੋਂ ਖਿਆਲਾ, ਖ਼ਾਨ ਪਿੰਡ ਰਹਿ ਕੇ ਮੌੜ ਦੀ ਇਕ ਜੰਡ ਹੇਠਾਂ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ। ਲੋਕ ਭੱਜੇ ਆਏ ਕਿ ਜੰਡ ਹੇਠਾਂ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਵਾਸਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਸਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਕਈ ਪੁਰਸ਼ ਡੇਰਾ ਕਰਦੇ ਹੀ ਮਾਰੇ ਗਏ ਹਨ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਾਇਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਲਈ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਇਥੇ ਲਿਆਏ ਹਨ।" ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਸਾਰ, ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਹਿਮ ਮੁੱਕਿਆ। ਉਥੇ ਹੀ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਟਾਹਲਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ। ਇਥੇ ਹੀ ਖ਼ਬਰ ਪੁੱਜੀ ਕਿ ਦੇਸੂ ਫਿਰ ਕਬਰ-ਪੂਜ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸੁਭਾਵਕ ਕਿਹਾ: "ਦਾਤ ਸੰਭਾਲੀ ਨਹੀਂ ਗਈ ਸੁ। ਦੁੱਖ ਪਾਏਗਾ, ਮਾਨੀ ਮਿੱਤ ਨਹੀਂ, ਲਾਲਚੀ ਸਿੱਖ ਨਹੀਂ। ਜੰਡ ਵਿਚ ਪਿੱਪਲ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦ ਹਿਰਦਾ ਹੀ ਵਿਗੜ ਜਾਏ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।" ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਜੰਡ ਵਿਚੋਂ ਪਿੱਪਲ ਉੱਗਿਆ। ਦੇਸੂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਗੈਂਡਾ ਸਾਲਿਆਂ ਹੱਥੋਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਗੈਂਡੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਕਾਂ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਥੋਂ ਆਪ ਜੀ ਡਿਖ, ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ, ਬਰ੍ਹਾ, ਬਛਿਆਨਾ ਅਤੇ ਪਤਨ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਧਮਤਾਨ ਪੁੱਜੇ।

ਮਾਲਵਾ ਵਿਚ ਵਿਚਰਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਤਕਰੀਬਨ ਡੇਢ ਮਹੀਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਧਰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਪਾਸ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਨ ਭਰੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਪੁਜੀ ਕਿ 'ਅਬ ਰਾਮਰਾਇ ਹਕੂਮਤ ਕੇ ਜ਼ੋਰ ਸੇ ਗੁਰੂ ਬਣਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ।' (ਕਨ੍ਹਈਆ ਲਾਲ)। ਦੂਜੇ, ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ

**ਧਮਤਾਨ ਵਿਖੇ
ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦਾ ਬੁਲਾਵਾ**

ਨੇ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਪਾਦਸ਼ਾਹ ਬਰ੍ਹਜੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਧਰਮ ਦੇ ਸੰਤ ਹਨ, ਰਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਹੋ ਰਹੀ ਮਹਿਮਾ ਤੋਂ ਚਿੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅਖਵਾ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪੀਰ ਅਖਵਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆ ਕਰਮਾਤ ਦਿਖਾਵੋ।

“ਸੁਨ ਮਹਿਮਾ ਆਲਮਗੀਰ ਰਿਸਾਏ।
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕਹ ਪਠਵਾਏ।
ਤੁਮ ਹਿੰਦ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕਹਾਵੇ।
ਕਛ ਹਮਕੋ ਕਰਮਾਤ ਦਿਖਲਾਵੇ।”

(ਸਾਖੀ ਨੌਵੇਂ ਮਹਲ ਕੀ)

ਸੋ ਗਿਫ਼ਤਾਰੀ ਨਾਲੋਂ ਇਹ ਬੁਲਾਵਾ ਹੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਹੀ ਜਾਏ ਬੰਸੀਆਂ ਦੇ ਖਾਤੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਭਾਵਪੂਰਤ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਆਲਮਖ਼ਾਨ ਰੁਹੇਲਾ ਦਿੱਲੀ ਲੈਣ ਲਈ ਆਇਆ। ਪੂਰੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ :

“ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਮਹਲ ਨਾਵੇਂ ਕੇ ਨਗਰ ਧਮਤਾਨ ਪਰਗਨਾ ਬਾਂਗਰ ਸੇ ਆਲਮ ਖ਼ਾਨ ਰੁਹੇਲਾ ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਗੈਲ ਦਿੱਲੀ ਕੋ ਲੈ ਕਰ ਆਇਆ।”

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਵਾਲੀ ਨੂੰ ਧਮਤਾਨ ਪੁੱਜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਉਤਸਵ ਮਨਾਉਣ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਪਏ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਵਲੋਂ ਬੁਲਾਵਾ ਆਇਆ। ਵਹੀ ਵਿਚ ਤਾਰੀਖ਼ ਕੱਤਕ ਸੁਦੀ ਦੇ ੧੭੨੨ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਲਿਖੀ ਹੈ ਜੋ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਨਵੰਬਰ ੧੬੬੫ ਈ: ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਿੱਲੀ ਵੱਲ ਭਾਈ ਸਤੀ ਦਾਸ ਜੀ, ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਜੀ, ਭਾਈ ਗੁਪਾਲ ਦਾਸ ਜੀ ਪੁੱਤਰ ਛੋਟੇ ਮਲ, ਭਾਈ ਸੰਗਤੀਆਂ ਜੀ, ਭਾਈ ਜੇਠਾ ਜੀ, ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸੰਗਤ ਵੀ ਚੱਲ ਪਈ। ਇਥੋਂ ਵੀ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਿਫ਼ਤਾਰੀ ਨਾਲੋਂ ਇਹ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਹੀ ਸੱਦਾ ਸੀ।

ਰਾਹ ਵਿਚ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਂਦੇ ਗਏ। ਧਮਤਾਨ ਤੋਂ ਖਰਕ ਤੇ ਉੱਥੋਂ

ਧਮਤਾਨ ਤੋਂ ਦਿੱਲੀ

ਖਟਕੜ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਪੁੱਜੇ। ਉਥੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਘੋੜੇ ਹਥਿਆਣੇ ਚਾਹੇ ਪਰ ਜਦ ਘੋੜਿਆਂ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਤਾਂ ਕੁਝ ਦਿਸੇ ਹੀ ਨਾਂਹ। ਸਭ ਧਾੜਵੀ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਲਗੇ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਤੀਰ ਚਲਾ ਕੇ ਰਹਿਮਤ ਕਰਦੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਇਹ ਤੀਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਥੋਂ ਤੀਕ ਮਿੱਠਾ ਜਲ ਹੀ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਉਥੋਂ ਜੀਂਦ ਤੇ ਫਿਰ ਟਕ ਪਿੰਡ, ਜੋ ਬਹਰ ਜੱਖ ਦੇ ਪਾਸ ਹੈ, ਗਏ। ਬਹਰ ਜੱਖ ਸਰਸੂਤੀ ਕਿਨਾਰੇ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਕੁਰੁਕਸ਼ੇਤਰ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਨੁਕਰਾਂ ਤੇ ਚਾਰ ਜੱਖ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀਤੇ ਸਨ ਕਿ ਜੰਗ ਤੋਂ ਨੱਸ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਏ। ਇਹ ‘ਬਹਰ’ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸੀ। ਮਹੰਤ ਤਿਲੋਕ ਦਾਸ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਵਿਚ ਲਗਾਇਆ। ਭਾਈ ਮੱਲਾ ਜੀ, ਜੋ ਇਕ ਕਿਰਤੀ ਸਿੱਖ ਸੀ, ਦੇ ਘਰ ਚਰਨ ਪਾਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ।

ਕੈਥਲ ਵਿਖੇ ਜਿਸ ਨਿੰਮ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਟਾਹਣ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠੇ, ਉਸ ਟਾਹਣ ਦੇ

ਕੈਥਲ

ਪੱਤੇ ਮਿੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਰਾਤ ਜਿਸ ਕੁਬਾਰੇ ਬਿਸਰਾਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਥੇ ਹੁਣ ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ ਹੈ। ਉਹ ਘਰ ਇਕ ਤਰਖਾਣ ਸਿੱਖ ਦਾ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਤਾਂ ਪੂਰਨਮਾਸੀਆਂ, ਮੱਸਿਆ ਤੇ ਹੋਰ ਪੁਰਬ ਹਨ, ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਪੁਰਬ ਕਿਹੜਾ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ

ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ : “ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਵੈਸਾਖੀ, ਦੂਜਾ ਦੀਵਾਲੀ। ਪਰ ਜਿਸ ਦਿਨ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਾ ਜੋੜ ਮੇਲਾ ਹੋਵਹਿ, ਉਸ ਦਿਨ ਸਦੀਵੀ ਹੀ ਗੁਰਪੁਰਬ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਤੇ ਸੰਗਤ ਇਕ ਰੂਪ ਹੈ। ਉਤਿ ਪੋਤਿ ਕੁਛ ਭੇਦ ਨਹੀਂ।” ਉਥੋਂ ਪੇਹੋਵਾ ਪੁੱਜੇ। ਇੱਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਮੰਜੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨ ਪਾਏ ਸਨ।

ਬਾਰਨਾ ਵਿਚ ਪੁੱਜੇ ਤਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਤਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਕ ‘ਰਾਹਕ’ ਸਿੱਖ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹੀ ਕਰਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਟਿਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ‘ਤੇ ਰਹਿਮਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਜਦ ਕਾਛੂ ਆਏ ਤਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲੀਆ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਤਾਂ ਜੋ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਿਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਐਸਾ ਹੀ ਮੰਨ ਲਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਦਰ ਆ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਤੇ ਖ਼ਾਸ ਕਰ ਉਸ ਰਾਹਕ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਭ ਬਰਕਤਾਂ ਘਰ ਰਹਿਣਗੀਆਂ, ਜੇ ਤੰਮਾਕੂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਗੇ। ਇਹ ਅਤਿ ਮਾੜਾ ਨਸ਼ਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰੋਗੇ, ਕੰਗਾਲੀ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਜੇ ਕਮਾਵੇ, ਵੰਡ ਕੇ ਛਕੋ, ਦਾਤਾ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦੇਵੇਗਾ।

ਗੰਦਾ ਧੂਮ ਬੇਸ ਤੇ ਤਿਆਗਹੁ।

ਅਤਿ ਗਿਲਾਨ ਇਸ ਤੇ ਧਰਿ ਭਾਗਹੁ।

ਸਿਖ ਸੰਤਨਿ ਸੇਵਾ ਮਹਿ ਲਾਗਹੁ।

ਅਚਹੁ ਵੰਡ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਤਿ ਅਨੁਗਾਹੋ।

ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਖ਼ਾਨਦਾਨ ਨੇ ਜਦ ਤੱਕ ਤੰਮਾਕੂ ਨਾ ਪੀਤਾ, ਬਰਕਤਾਂ ਘਰ ਰਹੀਆਂ ਅਤੇ ਜਦ ਹੁਕਮ ਵਿਸਾਹ ਤੰਮਾਕੂ ਸੇਵਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤੇ ਕੰਗਾਲ ਹੋ ਗਏ।

ਜਬਿ ਲੈਇ ਗੰਦਾ ਧੂਮ ਨ ਪੀਯੋ।

ਤਬਿ ਲੈ ਘਰ ਮਹਿ ਸਭ ਕਿਛੁ ਥੀਯੋ।

ਜੋ ਅਬਿ ਅਹੋ, ਕਰਯੋ ਤਿਨ ਧਾਨ।

ਭਯੋ ਰੰਕ ਧਨ ਧਾਨ ਸੁ ਹਾਨਿ ॥ ੪੯ ॥

(ਰਾਸ ੧੧, ਅੰਸ ੪੯)

ਉਥੇ ਹੀ ਗਉੜੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ :

“ਸਾਧੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥

ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਅਮੋਲਕ ਪਾਇਓ,

ਬਿਰਥਾ ਕਾਹਿ ਗਵਾਵਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਉਚਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਸੁਰ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਇਕ ਮਾਈ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਪੂਰਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਉਚੇਚੇ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਚੋਲਾ ਪਹਿਨਿਆ।

ਉਥੋਂ ਆਪ ਜੀ ਬਨੇਸਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਸਰਮੁਤੀ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾ ਉੱਤਰੇ। ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਲੰਗਰ ਲਗਾਈ ਰੱਖੇ, ਕੀਰਤਨ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ। ਜਦ ਕੁਝ ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਵਾਲੀ ਹੀ ਗੱਲ ਦੁਹਰਾਈ :

ਬਨੇਸਰ

‘ਸੂਚੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਹਿਨ ਜਿ ਪਿੰਡਾ ਧੋਇ।’

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ‘ਅੰਤਰਗਤਿ ਤੀਰਥ ਮਲਿ ਨਾਉ’, ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਏ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ :

“ਨਾਫਣ ਚਲੇ ਤੀਰਥੀ ਮਨਿ ਬੋਟੇ ਤਨਿ ਚੋਰ।

ਇਕੁ ਭਾਉ ਲਥੀ ਨਾਤਿਆ ਦੁਇ ਭਾ ਚੜੀਅਸੁ ਹੋਰ।”

ਸਮਝਾਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰਮੜੀ ਜ਼ਹਿਰੀਲੀ ਨੂੰ ਜੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਧੋਤਾ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕੀ ਉਸ ਦਾ ਜ਼ਹਿਰ ਮੁੱਕ ਜਾਏਗਾ ? ਚੋਰ ਚੋਰ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਨਹਾਏ :

“ਬਾਹਰਿ ਧੋਤੀ ਤੂੰਮੜੀ ਅੰਦਰਿ ਵਿਸੁ ਨਿਕੋਰ।

ਸਾਧ ਭਲੇ ਅਣਨਾਤਿਆ ਚੋਰ ਸਿ ਚੋਰਾ ਚੋਰ।”

ਉਪਦੇਸ਼ ਸਿੱਧੇ ਸੀਨੇ ਵਜਦੇ ਸਨ। ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਠੀਕ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੀਰਥਾਂ ‘ਤੇ ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਇਕ ਬਹਾਨਾ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ’ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

‘ਤੀਰਥ ਮਜਨ ਕੀਨ ਬਹਾਨਾ।

ਚਹੈ ਕਰਨ ਸਿਖਨ ਕਲਯਾਨਾ।’

ਪੜਾਅ ਕੋਈ ਲੰਮੇਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਚਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੰਗਤਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਨ।

ਬਨੀ ਬਦਰਪੁਰ

ਦੂਜੇ ਰੁਹੇਲਾ ਸਰਦਾਰ ਆਲਮ ਖ਼ਾਨ ਦਿੱਲੀ ਛੇਤੀ ਪੁੱਜਣ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਥੋਂ ਆਪ ਜੀ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਤੋਂ ਮੁਨੀਆ ਪੁਰ (ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਤੋਂ ੯ ਮੀਲ) ਤੇ ਡਿਉਢੀ ਸਾਹਿਬ ਹੁੰਦੇ ਬਨੀ-ਬਦਰਪੁਰ ਪੁੱਜੇ ਜੋ ਪਿਛੋਂ ਬਨੀ ਬਦਰਪੁਰ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਉਥੋਂ ਦੇ ਇਕ ਰਾਹਕ ਨੇ ਜਲ ਪਾਣੀ ਦੀ ਖੁੜ੍ਹ ਦੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੱਸੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਰੁਪਿਆਂ ਦਾ ਭਰਿਆ ਇਕ ਬਦਰ (ਬੈਲੀ) ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨਾਲ ਉਸ ਪੂਰ ਲਵਾਏ ਤੇ ਲਹਿਰ-ਬਹਿਰ ਹੋਈ। ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਂ ਹੀ ਬਨੀ ਬਦਰਪੁਰ ਪੈ ਗਿਆ।

ਬਨੀ ਬਦਰਪੁਰ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਨਾਲ, ਪਾਨੀਪਤ, ਸੋਨੀਪਤ ਹੁੰਦੇ ਦਿੱਲੀ ਦਾਖਲ ਹੋਏ।

ਆਸਾਮ ਬਰਿਜੀ ਦੇ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿੱਲੀ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਆਪ ਜੀ ਨਾਲ

ਮੁਲਾਕਾਤ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ

੩੦ ਹਜ਼ਾਰ ਸਿੱਖ ਸੇਵਕ ਸਨ। ਸੋ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਾ ਜਚਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਮਿਰਜ਼ਾ ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹਵੇਲੀ ਆਦਰ

ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ। ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਹੀ ਸਵਾਲ-ਜਵਾਬ ਹੋਏ। ਆਪ ਜੀ ਲਈ ਚੰਦਨ ਦੀ ਚੌਕੀ ਵੱਖ ਉੱਚੀ ਆਦਰ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ। ਸੋਹਣ ਲਾਲ ਸੂਰੀ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮੁਖਾਤਬ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬੜੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ ਆਖੇ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਕਿਹਾ :

ਅਲਾਹ ਦੇ ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਸਰਬਰਾਹ, (ਸਰ ਆਮਦ ਫਕੀਰਾਨੇ ਅਲਾਹ)

ਰੱਬ ਦੇ ਵਲੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਤਾਜ, (ਜੁਖਦਾਇ ਔਲਿਆ ਖੁਦਾਈ)

ਰੱਬ ਦੇ ਚੁੰਡਾਉਆਂ ਦੇ ਆਗੂ, (ਪੇਸ਼ਵਾਇ ਹੱਕ ਸਨਾਸਾ)

ਅਲਾਹ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮੁਖੀ,

(ਮੁਅਤਕਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ਆਗਾਹਾਂ ਮੀ ਬਾਸਦ), ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਮੇਹਰ ਹੋਈ।

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦਾ ਇਕ ਹੀ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਕਰਾਮਾਤ ਦਿਖਲਾਵੇ। ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਵੀ ਇਕੋ ਹੀ ਉੱਤਰ ਸੀ :

ਨ ਲਾਇਕ ਫਕਰ ਕੇ ਕਰਾਮਾਤ ਕਰਨਾ।

ਹੈ ਨਿਸ ਦਿਨ ਸਦਾ ਖੌਫ ਮੌਲਾ ਕੇ ਰਹਨਾ।

ਕਰਾਮਾਤ ਦਿਖਾਉਣੀ ਰੱਬ ਦਾ ਸ਼ਰੀਕ ਬਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਸਾ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭਾਂਦਾ।

“ਕਰੋ ਜੋ ਕਰਾਮਾਤ ਮੁਸਰਕ ¹ ਕਹਾਵੈ।

ਜੋ ਮੁਸਰਕ ਕਇਆ ਲਾਸ਼ਰੀਕਹਿ ਨ ਭਾਵੈ।” ੨੨ ॥²

ਬੰਦੇ ਦਾ ਇਕ ਹੀ ਕਾਰਜ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਜੁੱਟਿਆ ਰਹੇ।³ ਫਿਰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਮੰਬੋਧਨ ਕਰ ਕੇ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਲਾਹ ਦੀ ਬਰਕਤ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਖ਼ਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਹੀ ਧਰਮ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕ ਹੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਦੇਖੋ।

“ਤੁਮ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਰੱਬ ਦੀਨੀ।

ਦੋਨੋ ਚਸਮ ਬਰਾਬਰ ਬੀਨੀ।”

ਰਾਜ ਨਿਆਂ, ਹਲੀਮੀ, ਸਿਹਰ ਤੇ ਬਿਬੇਕ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਯਾਲੀ ਤੇ ਮਾਲੀ ਵਾਂਗੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰਜਾ ਬੱਕਰੀਆਂ ਤੇ ਬਾਗ ਵਾਂਗੂੰ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਿੰਨੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੀਏ ਓਨਾ ਵਧੇਰੇ ਲਾਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ

1. ਸ਼ਰੀਕ: ਸੋਹਣ ਲਾਲ ਸੂਰੀ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ :

ਕਰਾਮਾਤ ਮਹਾਸਰ ਔਤਮਕ ਮੈਤ ਤੇ ਕਹਿਰ ਹੈ,

‘ਕਰਾਮਾਤ ਸਰਾਸਰ ਕਹਰ ਵ ਮਾਜ ਅਸਤ। (ਪੰਨਾ ੪੯)

2. ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸ਼ਾਖੀ ੫, ਮ: ੯।

3. ਸੋਹਣ ਲਾਲ ਸੂਰੀ ਦੇ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਵੀ ਫਰਮਾਇਆ ਕਿ ਰੱਬ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਤੇ ਮਾਸ, ਹਰ ਵੱਲੋਂ ਹਰ ਹਾਲਤ, ਆਪਣੀ ਬਖਸ਼ੀਅਤ ਦਾ ਅੰਗ ਤੇ ਪੱਕਾ ਸੁਭਾਅ ਬਣਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(ਇਸਤਕਨਾਲ ਵ ਹਿਮਤ ਨਾ ਹਰ ਕਕਰ ਵ ਹਰ ਹਾਲ ਖ਼ਾਸ ਲਾਜਮ ਵ ਸੇਵਾ ਕੁਇਮਾ ਪੁਦ ਤਸੱਵਰ ਮੀ ਸਾਜ਼ਿਦ ॥)

(ਉਮਦਾਰ-ਉਲ-ਤਵਾਰੀਖ ਦਫਤਰ ਅਵਲ, ਪੰਨਾ ੪੯)

ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸੰਝ ਦਾ ਸੂਰਜ ਤੇ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸਵੇਰ ਦਾ ਸੂਰਜ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਿਛ ਤੇ ਪਰਜਾ ਜੜ੍ਹਾਂ। ਜਿਹੜਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਤੜਫਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਨਾਸ ਆਪ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰੱਬ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ, ਜੁਲਮ, ਜਬਰ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੇ :

‘ਜੁਲਮ ਜਲਾਮੀ ਰੱਬ ਨ ਭਾਵੈ।’

ਫਿਰ ਜਦ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦੇ ਝਗੜੇ ‘ਤੇ ਦਾਅਵੇ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ ਕਿ ਸਾਡਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੰਡ ਵੰਡਾਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ :

ਹਮ ਦਾਵਾ ਕਾਹੂ ਸੇ ਨਾਹੀ।

ਨਹੀਂ ਲੇਨ ਦੇਣ ਕਾਹੂ ਸੇ ਆਹੀ ॥ ੨੯ ॥

(ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

ਇਹ ਸਭ ਸੁਣ ਦੇਖ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਫਕੀਰ ਲੋਕ ਹਨ, ਅਲਾਹ ਦੀ ਰਜਾ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇਕ ਹੀ ਸਹਾਰਾ ਮੌਲਾ ਦਾ ਹੈ :

“ਰਹੇ ਰਜਾਇ ਮੇਂ ਅਲਹ ਫਕੀਰ।

ਸੇ ਮੌਲਾ ਕੇ ਹੈ ਜਗ ਧੀਰ” ॥ ੨੭ ॥

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਚੁੱਪ ਧਾਰ ਲਈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਪਟ ਭਰੀ ਉੱਚ ਸੁੱਚੀ, ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਸਬੰਧੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਗੋਲੀ। ਜਦ ਸ਼ਿਵਾਜੀ ਅਕਤੂਬਰ ੧੭, ੧੬੬੬ ਨੂੰ ਆਗਰੇ ਤੋਂ ਭੱਜ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਰਾਏ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੱਗੇ ਤੇਰੇ ਕਹਿਣ ‘ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ, ਤੁਸੀਂ ਤੂੰ ਸ਼ਿਵਾਜੀ ਨੂੰ ਨਸਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਰਜੀ ਵਾਲੇ ਦਾ ਕਹਿਣ ਤਾਂ ਬਲਕੁਲ ਹੀ ਨਿਰਮੂਲ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੈਦ ਤੋਂ ਨੌਸ ਭੱਜੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖ ਸੇਵਕਾਂ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਬ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਅਤੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਸੰਗਤਾਂ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਵਾਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ‘ਕੈਦੋਂ ਨਿਕਲ ਨੌਸਣ’ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਿਰਮੂਲ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਦ ਗੁਹਾਟੀ ਮੁਗਲਾਂ ਹੱਥੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ੨੭ ਦਸੰਬਰ, ੧੬੬੬ ਨੂੰ ਆਸਾਮ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਢਾਕਾ ਸਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਉਪਰਾਲੇ ਨਾਲ ਦੋਹਾਂ ਲੜਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ ਆਸਾਮ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨਾਲ ਹੋਈ ਇਹ ਮੁਲਾਕਾਤ ੧੧ ਨਵੰਬਰ, ੧੬੬੫ ਦੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਇਥੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਭੁਲੇਖੇ, ਦੂਜੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਤਾਂ ਮਹੀਨਾ ਇਕ ਵਿਚਾਰ ਉਹ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਤਾਰੀਖ ਵੀ ਉਹੋ ਸਹਾਦਤ ਵਾਲੀ,

੧੧ ਨਵੰਬਰ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਲ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਹੈ। ਇਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਵਰ੍ਹਾ ੧੬੬੫ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਕਥਿਤ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਸਾਲ ੧੬੭੫ ਹੈ।

ਅਸਲ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਹਾਦਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਅਸਰੇ ਆਲਮਗੀਰੀ ਨੇ ਜਲੂਸ ਆਲਮਗੀਰੀ ਦੇ ਅਠਾਰ੍ਹਵੇਂ ਸਾਲ ਭਾਵ ੧੬੭੫ ਦੀ ਉਸ ਤਾਰੀਖ਼ ਨੂੰ ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਹੋਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਇਕ ਬੁੱਢੀ ਮਾਈ ਦੀ ਵਾਰਤਾ ਲਿਖੀ ਹੈ, ਜੋ ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵੱਗਦੇ ਜਲ ਨਾਲ ਆਟੇ ਦੀ ਚੌਂਕੀ ਚਲਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਅਹਿਲਕਾਰਾਂ ਨੇ ਜਲ ਦਾ ਵਹਾਅ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਚਾਰੀ ਭੁੱਖੀ ਮਰਨ ਲੱਗੀ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਖ਼ਾਨ ਬਖ਼ਤਾਵਰ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਵਹਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਚੌਂਕੀ ਫਿਰ ਚੱਲਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਹੁਕਮ ਕਿਤੋਂ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਹਸਨ ਅਬਦਾਲ ਤੋਂ ਹੀ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।

ਇਥੋਂ ਇਹ ਵੀ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਸਵਾਲ, ਜੋ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਦੇ ਕਹਿਣ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵੇਲੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ :

‘ਕੌਨ ਕਾਜ ਹਮਾਰੇ ਬਸਿ ਜੋਵਾ।

ਜੋ ਤੁਮ ਤੇ ਨਹਿ ਪੂਰਨ ਹੋਵਾ।’

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼ਰਹ ਅਨੁਸਾਰ ਦੀਨ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ ਉਸ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਜੇ ਮੰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਭਰਾ ਸਮਾਨ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਜੇ ਅੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਨੂੰ ਮੈਂ ਹਰਮ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਇਹ ਸੁਣ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਹ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੈਨੂੰ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਮੰਨਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਜਿਸ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਰਤਾ ਕੁ ਦਲੀਲ ਦੀ ਚੋਟ ਮਾਰਦੇ ਕਿਹਾ ਜੇ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਨਾ ਭਾਂਦੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਘਰ ਕੋਈ ਪੈਦਾ ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵਾਲੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ :

‘ਆਪਨਿ ਧਰਮ ਸਭਨਿ ਕੇ ਪਯਾਰੇ।

ਸੁਖ ਕਾਖੀ ਨਹਿ ਤਜਹਿ ਦੁਖਾਰੇ।’

ਅਤੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਉੱਚ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ :

‘ਨਿਜ ਨਿਜ ਧਰਮ ਰਾਖਹਿ ਜੋਇ।

ਉਤਮ ਗਤਿ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ।’

ਖੁਸ਼ਵਕਤ ਰਾਇ ਨੇ ਤ੍ਵਾਰੀਖ-ਇ-ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਇਕੋ ਮਨ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦੇ ਸੋਮਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਕੇ ਕੇਵਲ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਧਰਮ ਨੂੰ ਚੱਲਦਾ ਰੱਖੇ। ਉਧਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਇਹ ਬਚਨ ਹੋਏ ਕਿ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਕ ਤੀਜਾ ਧਰਮ ਵੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।¹

SIKHBOOKCLUB.COM

1 ਮਰਾ ਸਵਾਹਿ ਅਜ ਹਿੰਦੂ ਵ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਿ ਦੋ ਮਜਹਬ ਹਸਤੰਦ। ਮਿਲਤ ਸੋਇਮ ਪੈਦਾ ਕਰਦਨ ਅਸਤ।

ਪੂਰਬ ਪਯਾਨਾ

ਮੱਥਰਾ, ਆਗਰਾ

ਭੱਟ ਵਹੀ ਜਾਧੋਂ ਬੰਸੀਆ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ੧੭ ਦਸੰਬਰ, ੧੬੬੫ ਈ: ਨੂੰ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਇਸ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਕਰੀਬਨ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਤੇ ਛੇ ਕੁ ਦਿਨ ਹੀ ਰਹੇ। ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਆਪ ਜੀ ਮੱਥਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਕੰਸ ਟਿੱਲੇ ਪਾਸ ਜਾ ਬਿਰਾਜੇ। ਉੱਥੇ ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਥੋਂ ਹੀ ਬਿਦਾਬਨ ਅਤੇ ਗੋਕਲ ਗਏ। ਜਮਨਾ ਪਾਰ ਬਿਸਾਤ ਘਾਟ ਵੀ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨ ਪਾਏ। ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਮੱਥਰਾ ਟਿਕੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਗਰੇ ਪੁੱਜੇ।

ਆਗਰਾ ਮਾਈ ਭਾਗੋਂ ਦੇ ਅਸਥਾਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਮਾਈ ਥਾਨ, ਭਾਵ ਮਾਈ ਦਾ ਟਿਕਾਣਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪੁੱਜੇ। ਮਾਈ ਨੇ ਚਿਰਾਂ ਦੀ ਸਿੱਕ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਕਿ ਕਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਉਣ ਤੇ ਹੱਥੀ ਕੱਤਿਆ ਖੱਦਰ ਦਾ ਥਾਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ। ਬਿਰਧ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਨੇ ਹੱਥੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਦਕੇ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਦ ਵੀ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈਣ, ਉਹ ਚਰਨ ਪਕੜ ਲੈਂਦੀ। ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਦੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੇ ਰੋਕੀ ਰੱਖਿਆ।

ਆਗਰੇ ਹੀ ਇਕ ਸੱਜਣ ਨੇ ਆ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਟੱਬਰ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਤਿੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਪਤਨੀ ਵੀ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਸੀ ਕਿ ਫਿਰ ਉਹ ਸੰਨਿਆਸ ਕਿਉਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕਿਹਾ, “ਗੁਰਿਸਤ ਦੇ ਬੰਧਨ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਉਹ ਬੰਧਨ ਤੋੜ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ: “ਇਹ ਸੋਚ ਸੁੱਧ ਨਹੀਂ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਭੱਜਣਾ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕਿਰਤ ਕਰਨੀ, ਘਰ ਗੁਰਿਸਤ ਚਲਾਏ ਰੱਖਣਾ, ਨਾਮ ਜੱਪਣਾ ਅਤੇ ਵੰਡ ਛੱਕਣਾ ਹੀ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਰਾਹ ਹੈ। ਜਦ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਤ ਦੇ ਸੁੱਖ ਲਈ ਘਰ ਤਜੋਰਾ ਤਾਂ ਮਾਲਕ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਮੂਲ ਸੇਵਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟੱਬਰ ਨੂੰ ਪਾਲਣਾ ਵੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਹੀ ਇਕ ਰੂਪ ਹੈ।”

ਆਗਰਾ ਤੋਂ ਨਗਰਾਂ ਨੂੰ ਡਗਰਾਂ ਤੇ ਪਾਂਦੇ ਇਟਾਵੇ ਪੁੱਜੇ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਟਿਕਾਣਾ ਜਮਨਾ ਕਿਨਾਰੇ ਹੀ ਰੱਖਿਆ, ਪਰ ਸੰਗਤਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਸ਼ਹਿਰ ਲੈ ਆਈਆਂ। ਹੁਣ ਦੋਵੇਂ ਥਾਵੇਂ ਗੁਰੂ-ਅਸਥਾਨ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਟਾਵੇ ਤੋਂ ਕਾਨ੍ਹਪੁਰ ਗੰਗਾ ਕਿਨਾਰੇ ਪੁੱਜੇ। ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਲਨਾਨ ਦਿੜ੍ਹ ਕਰਵਾਇਆ। ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਨੌਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਥੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਗੰਗਾ ਵਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਦਰ ਦਿੱਤਾ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਨਗਰ ਵਾਸੀਆਂ ਤੇ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਥੋਂ ਹੀ ਆਪ ਜੀ ਬਿਠੂਰ ਗਏ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਮੁੜਨ ਵੇਲੇ ਆਪ ਜੀ ਲਖਨਊ ਦੇ ਰਾਹ ਬਰੇਲੀ, ਹਰਦੁਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੀ ਪੰਜਾਬ ਪੁੱਜੇ ਸਨ।

ਕਾਨ੍ਹਪੁਰ

ਕਾਨ੍ਹਪੁਰ ਤੋਂ ਫ਼ਤਹਿਪੁਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪ ਜੀ ਕੜਾ-ਮਾਣਕਪੁਰ ਆਏ। ਇਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਾਂ ਕਾਲੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕਾਲਾ ਨਗਰ ਸੀ। ਉਥੇ ਇਕ ਜੋਗੀ ਮਲੂਕ ਦਾਸ ਨਾਂ ਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਵੈਸ਼ਨੋ ਸੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਭਰਮ ਵਸ ਹੀ ਜ਼ਾਇਆ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਏ ਪਰ ਉਹ ਨਾ ਆਇਆ ਤੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ:

ਮਲੂਕ ਦਾਸ

‘ਹਮੇ ਬੈਸਨੋ ਬਿਵਹਾਰ।
ਗੁਰ ਕਰੇ ਮਾਸ ਆਹਾਰ’ ॥ ੭ ॥¹

ਪਰ ਜਦ ਉਹ ਠਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਵੈਸ਼ਨੋ ਭੋਜਨ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਮਾਸ ਨਜ਼ਰੀਂ ਆਇਆ। ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਵਿਚ:

ਦਾਲ ਮਾਹ ਮਾਸ ਤਿਨ ਦੇਖਾ।
ਭਾਤ ਮਾਹ ਪੰਛੀ ਪਰ ਪੇਖਾ। ੧੩।

ਇਹ ਦੇਖ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਖਾਣ ਨਾ ਖਾਣ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਵਾਧੂ ਭਰਮ ਭੁਲੇਖੇ ਹਨ।

‘ਬਿਨ ਤਤ ਬਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਟੇ ਉਪਾਯਾ’

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ੰਕਾ ਨਵਿਰਤ ਕੀਤੀ। ਜਦ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਆਦਰ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਸ ਬੁਲਾਇਆ। ਉਸ ਚਰਨ ਪਕੜ ਇਹ ਦੋਹਾ ਪੜ੍ਹਿਆ:

“ਮਲੂਕਾ ਪਾਪੀ ਪੇਟ ਕੋ ਭਗਤਿ ਨ ਜਾਨੀ ਤੋਹਿ।
ਭਗਤੀ ਲਿਖੀ ਥੀ ਅਵਰ ਨੇ ਪੁੰਭ ਧੋਖੇ ਦਈ ਮੋਹਿ।

ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਸੇ ਵਕਤ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਇਆ:

ਸੁਨ ਮਲੂਕ ਹਰਿ ਕੋ ਭਗਤਿ, ਨਹਿ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਦੋਹਿ।
ਭਗਤ ਲਿਖੀ ਥੀ ਅਵਰ ਕੋ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦਈ ਤੋਹਿ।

1. ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਸ਼ਾਖੀ ੯, ਮਹਲਾ ੯

ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਡੇਰੇ ਵੀ ਚਰਨ ਪਾਏ। ਉਸ ਨੇ ਜਦ ਸਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਗੁਟਕਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, ਪਾਠ ਨਾਲ਼ ਦੀਦਾਰ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰਹੇਗੀ। ਮਲੂਕ ਦਾਸ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦ ਉਸ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਕਿਉਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਅਟਕਿਆਂ ਨੂੰ ਟੋਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਜੁੜਿਆਂ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕਰਨ ਲਈ।

ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਟਿਕਾਣਾ ਅਹੀਆਪੁਰ ਮੁਹੱਲੇ ਵਿਚ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ

ਤਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪੱਕੀ ਸੰਗਤ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਪ੍ਰਯਾਗ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਹਿਮਾਂ, ਰਸਮਾਂ, ਭਰਮਾਂ ਤੇ ਕੋਹੜੀਆਂ ਰੀਤਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ। ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ੇਸ਼ਟ ਤੀਰਥ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਹੀ ਸਰਸਵਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ਼ ਸਦਾ ਮਿਲਾਪ ਹੀ ਸੰਗਮ ਹੈ।

ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਉਥੇ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਭਾਵ ਆਉਣਾ ਉਥੇ ਪ੍ਰਯਾਗ ਹੋਇਆ ਤੇ ਜਨਮ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਹੋਇਆਂ ੨੭ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਅੁਦੱਤੀ ਜੋੜਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਲੀਨ ਕਿਸੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, “ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਨੇ ਨਿਰੰਤਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ। ਉਧਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਲ਼ ਜੁੜੇ ਸੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਜਨਮ ਲਵਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਤ੍ਰਿਬੈਣੀ ਦੇ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਹੋਇਆ।” ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਦੇ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹਨ :

ਤਾਤ ਮਾਤ ਮੁਰ ਅਲਖ ਅਰਾਧਾ।
ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜੋਗ ਸਾਧਨਾ ਸਾਧਾ।
ਤਿਨ ਜੋ ਕਰੀ ਅਲਖ ਕੀ ਸੇਵਾ।
ਤਾਂ ਤੇ ਭਏ ਪ੍ਰਸੰਨ ਗੁਰ ਦੇਵਾ।
ਤਿਨ ਪ੍ਰਭ ਜਬ ਆਇਸ ਮੁਹਿ ਦੀਯਾ।
ਤਬ ਹਮਿ ਜਨਮ ਕਲੂ ਮਹਿ ਲੀਯਾ।
ਤਿਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹਮਾਰਾ ਭਯੋ।
ਪਟਨਾ ਸ਼ਹਰ ਵਿਖੇ ਭਵ ਲਯੋ।

ਜਰਮਨੀ ਦੇ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ਰ ਨਿਟਸ਼ੇ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਆਹ ਉਹ ਹੀ ਸਫ਼ਲ ਗਿਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਪੁਰਸ਼ (ਸੁਪਰਮੈਨ) ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤਪੱਸਿਆ ਦੇ ਫਲਸਰੂਪ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਰਗੇ ਮਹਾਨ ਪੁਰਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਆ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨਿਰਾਲੇ ਪੂਰਨੇ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਉਥੇ ਕਿਹਾ :

“ਤੁਮਰੇ ਸੁਤ ਨਿਜ ਨੈਨ ਨ ਦੇਖੇ।

ਕਰ ਦਇਆ ਦੀਜੇ ਫਲ ਜਨਮ ਬਿਸੇਖੇ।”

ਤਾਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਕਹੇ ਹੋਏ ਵਾਕ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਕਿ,

“ਤੇਰਾ ਪੋਤਰਾ ਮਹਾਂਬਲੀ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਪੁਰਖ ਕੁਲ ਉਜਿਆਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ।”

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ—ਅਲਾਹਾਬਾਦ ਤੋਂ ਮਿਰਜ਼ਾਪੁਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਇਕ ਕੋਹੜੀ ਨੂੰ ਕਰਲਾਂਦੇ ਦੇਖ ਰੁਕ ਗਏ। ਉਸ ਦਾ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸੁੜੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਹੜੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਹਰ ਕੋਈ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਨਾਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਚ ਚਿੱਤ ਲਗਾਏਗਾ। ਬਿਲਾਵਲੁ ਰਾਗ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ :

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ।

ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਸਹਸਾ ਨਹੀਂ ਚੁਕੇ,

ਗੁਰ ਇਹ ਭੇਦੁ ਬਤਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥

ਮਿਰਜ਼ਾਪੁਰ ਉਸ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ 'ਗੁਰ ਕੀ ਸੰਗਤ' ਹੈ। ਮਿਰਜ਼ਾਪੁਰ ਦੇ ਭਾਈ ਬਾਲ ਚੰਦ ਜੀ, ਭਾਈ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਭਾਈ ਚਤਰ ਭੋਜ ਅਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਿੱਖ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਚੰਗੇ ਵਪਾਰੀ ਸਨ ਤੇ ਨਾਲ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿਚ ਜੁੱਟੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਮਿਰਜ਼ਾਪੁਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਖਣਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਿ 'ਪਿਛੇ ਕਾਰ ਦੀਈ ਥੀ ਸੁ ਪਹੁੰਚੀ। ਅਬ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ਸੰਗਤਿ ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਭੋਜਣੀ, ਹਜ਼ੂਰ ਪਹੁੰਚੇਗੀ', ਪ੍ਰਗਟ ਪਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਗਤ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਸਦਕੇ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਬਨਾਰਸ ਪੁੱਜਦਿਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਾਹਰ ਬਾਗ ਵਿਚ ਟਿਕਾਣਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਹੀ

ਬਨਾਰਸ

ਅਸਥਾਨ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ 'ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਾਗ' ਅਖਵਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਜਵੇਹਰੀ ਮਲ ਜੀ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਾਇ, ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਾਸ, ਭਾਈ ਸਿਭੂ, ਭਾਈ ਬਾਬੂ ਰਾਇ, ਸੇਠ ਦਲਪਤ ਅਤੇ ਭਾਈ ਭਿਖਾਰੀ ਦਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਰੋਸ਼ਮ ਦੇ ਕੱਟੜੇ ਲੈ ਗਏ, ਜੋ ਹੁਣ 'ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੋਠਾ' ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ। ਬਨਾਰਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਵੀ ਚਰਨ ਛੁਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ। ਉਥੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਮਿਲਦੀ ਦੇਖ ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, 'ਵੇਦ ਅਵਰ ਬਾਤ ਕਹਤਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਅਵਰ ਕਹਤਾ ਹੈ' ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ ਕਿ 'ਵੇਦ ਤੋਂ ਵਾਪਾਰੀ ਹੈ' ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਥਮ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਇਕ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਦਾ ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਰ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਥੋਂ ਦੀ ਹੀ ਇਕ ਐਸੀ ਸੰਗਤ ਸੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਆਦਰਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਡਟੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੰਦਰਾਂ, ਪੱਥਰਾਂ ਅਤੇ ਬੁੱਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਸੰਗਤ ਹੀ ਇਕ ਥਾਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਉਜਿਆਈ ਛੁਹਣ ਦੇ ਉਪਰਾਲੇ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿੱਥੇ ਨਿਰਾ ਗੀਤ, ਰਿਵਾਜ, ਰਸਮ 'ਤੇ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜੁੜਦੇ ਦੇਖ

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ 'ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਕੋਠਾ' ਕਰ ਕੇ ਮਾਣ ਬਖਸ਼ਿਆ। ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ :

“ਹੋਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿਓ,
ਯਹ ਕੋਠਾ ਸਿਖੀ ਕੇ ਆਹਿ।”

ਭਾਈ ਜਵੇਹਰੀ ਮਲ ਜੀ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਅਤੇ ਬਨਾਰਸ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਬਣਾ ਸਿੱਖੀ ਦਿੱਤਾ ਕਰਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਕ ਦਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਪਰਨਾ ਗੰਗਾਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂਦੇ ਰੱਖ ਆਗਿਆ ਲੈ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕਿਧਰ ਚਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ‘ਗੰਗਾ ਇਸਨਾਨ ਨੂੰ’ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸੁਭਾਵਕ ਫਰਮਾਇਆ, “ਸਿੱਖ ਗੰਗਾ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਗੰਗਾ ਸਿੱਖ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਗੰਗਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਹੈ।” ਭਾਈ ਜੀ ਰੁਕ ਗਏ ਅਤੇ ਖੜੇ ਕਮਰੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਹੀ ਜਦ ਰਤਾ ਕੁ ਇੱਟ ਪੁੱਟੀ ਤਾਂ ਗੰਗਾ ਜਲ ਵਹਿ ਭੁਰਿਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ‘ਗੁਰ ਸਮਾਨ ਤੀਰਥ ਨਹੀਂ ਕੋਈ’ ਦੀ ਅਮਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਦਿਖਲਾਈ।

ਭਾਈ ਰਾਜਾ, ਭਾਈ ਮਨਸੂਦ, ਭਾਈ ਬਹਿਲ, ਭਾਈ ਹਰਬਖਸ਼ ਅਤੇ ਭਾਈ ਗੁਲਾਬ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕੀਰਤਨੀਏ, ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਪਏ ਸਨ ਕਿ ਇਕ ਕੋਹੜੀ ਰਿੜ੍ਹਦਾ-ਰਿੜ੍ਹਦਾ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਹੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਮੈਂ ਇਕ ਪੱਕੇ ਰੋਗ ਨਾਲ ਕੁਰਲਾ ਰਿਹਾ ਜੀਵ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦਰੱਖਤ ਅਤੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਛੱਪਰ ਹੇਠਾਂ ਲੁਕ ਰਾਤ ਟਪਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਨਾ ਟੁਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਖੜਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਤਰਸ ਖਾ ਕੇ ਟੁੱਕ ਸੁੱਟ ਜਾਏ ਤਾਂ ਮੂੰਹ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਹਿਮ ਕਰੋ।” ਉਸ ਦੀ ਦੀਨ ਦਸਾ ਦੇਖ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਰਹਿਮ ਦੇ ਘਰ ਆਏ ਅਤੇ ਕੀਰਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਉਚਾਰਿਆ ਮਾਰੂ ਰਾਗ ਦਾ ਸ਼ਬਦ :

‘ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ ॥
ਜਾ ਕਉ ਸਿਮਰਿ ਅਜਮਲੁ ਉਧਰਿਓ
ਗਨਕਾ ਹੁ ਗਤਿ ਪਾਈ’ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਉਪਰੰਤ ਕੋਹੜੀ ਦਾ ਦਰਦ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਫਰਮਾਇਆ: “ਭਲੇ ਲੋਕ, ਤੂੰ ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਪਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਭ ਧੋਖਾ ਉਤਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਨੂੰ ਇਕ ਚਿੱਤ ਪੂਰੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਪਣ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਰੋਗ ਦਾ ਡੇਰਾ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।” ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਹੱਥੀ ਕੋਹੜੀ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਆਰੰਭਿਆ ਤੇ ਨਰੋਆ ਹੋ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਲੋਂ ਧਨ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਕਿਰਤ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵਨ ਕਿਸੇ ‘ਤੇ ਬੋਝ ਪਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਬਨਾਰਸ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਆਉਣਾ ਸੁਣ ਪੰਡਿਤ, ਸੰਨਿਆਸੀ, ਬੈਰਾਗੀ, ਕਬੀਰ ਜੀ ਅਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਸੰਗਤੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਜੀਵਨ-ਰਾਹ ਸੁਖਾਲਾ

ਕਰਨ ਲਈ ਪੁੱਜਣ ਲੱਗੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਗਿਆਨ, ਵੈਰਾਗ ਤੇ ਭਗਤੀ ਭਾਵ ਵਿਚ ਭਿੱਜੀ ਹੋਈ ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ ਸਭ ਦੇ ਮਨ ਸੀਤਲ ਤੇ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੁੰਦੇ ਗਏ। ਦੂਰ ਨੌੜੇ ਤੋਂ ਵੀ ਸੰਗਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ।

ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਇਹ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦਿਆਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਪੁੱਠੇ ਰਾਹ ਕਿਉਂ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।” ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :

“ਪੰਡਿਤ ਜੀ ! ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਘੇਰੀ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਹਉਮੈ ਤੋਂ ਉਪਜਦੀ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਹੀ ਫਿਰ ਮੋਹ ਜਾਲ ਫੈਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜੇ ਚੋਰ ਜੋ ਅੰਦਰ ਬੈਠੇ ਹਨ ਨੱਚਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ :

‘ਇਹ ਚੇਹੀ ਅੰਦਰ ਪੰਜ ਚੋਰ ਵਸਹਿ
ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰਾ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੂਣੇ ਮਨਮੁਖ ਨਹੀਂ ਸੁਝੇ
ਕੋਈ ਨਾ ਸੁਣੇ ਪੁਕਾਰਾ ॥’

ਫਿਰ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ (ਪੁਕਾਰ) ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਸ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ ਅਗਨੀ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣ ਨਾਲ ਸੁੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਚਰਨ ਪਰਸੇ ਤੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲੈ ਸਿੱਖ ਹੋਇਆ।

ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਇਕ ਪੰਡਿਤਾਂ ਦੀ ਢਾਣੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਉੱਥੇ ਆਉਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, “ਪੰਡਿਤ ਲੋਕੋ ! ਧਰਮ ਵਿਚ ਕਹਿਣੀ ਨਹੀਂ ਕਰਣੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਜੇ ਧਰਮ ਪੋਥੀਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਉਸ ’ਤੇ ਟੁਰਨਾ ਹੀ ਧਰਮ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਵੀ ਇਕ ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਤੋਂ ਕਦੇ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸਗੋਂ ਈਰਖਾ ਸਾੜਾ ਵਧਿਆ ਹੈ।” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ :

ਸਾਧੋ ਮਨ ਕਾ ਮਾਨ ਤਿਆਗਉ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸੰਗਤਿ ਦੁਰਜਨ ਕੀ
ਤਾ ਤੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਾਗਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੋਨੋ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨੇ
ਅਉਰੁ ਮਾਨੁ ਅਪਮਾਨਾ ॥
ਹਰਖ ਸੰਗ ਤੇ ਰਹੈ ਅਤੀਤਾ
ਤਿਨਿ ਜਗਿ ਤਤੁ ਪਛਾਨਾ ॥੧॥

(ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ੯)

ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਤੇ ਮੁਖੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਜੌਨਪੁਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਮਸੰਦ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਜੀ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ’ਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਨ। ਸੰਗਤ ਹੱਥੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਜੀ ਰੋਜ਼ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਆਪੂੰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਐਸਾ ਰਸ-ਭਿੰਨਾ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾ-ਭਰਪੂਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ

ਮਿੰਦੰਗ ਵਾਲੀ ਸੰਗਤ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਬਖਸ਼ੀ। ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਪਾ ਕੀਰਤਨ ਰਾਹੀਂ ਇੰਨਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੌਨਪੁਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਹੀ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਵਾਲੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਲੱਗੀ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਹੋਰ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਬਾਦਾਮੀ ਰੰਗ ਦਾ ਆਪਣਾ ਕੀਮਤੀ ਚੌਲਾ ਅਤੇ ਪੌਥੀ ਵੀ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਜੀ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ੀ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਸਦਾ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਦਾਤ ਰਹੇਗੀ :

“ਤੁਮਰੇ ਘਰ ਉਤਪਤ ਜੋ ਹੋਇ।

ਕੀਰਤਨ ਭਜਨ ਕਰੇ ਸਭ ਸੋਇ।”

ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਘੋੜਾ ਸ੍ਰੀ ਧਰ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਉਹ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਪੁੱਜ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਢਿੱਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਅਗੇਰੇ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਘੋੜੇ ਦਾ ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਲਈ ਭਾਈ ਜਵੇਹਰੀ ਮੱਲ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ। ਭਾਵੇਂ ਆਪ ਜੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸੰਗਤ ਪੂਰਾ-ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇ ਇਲਾਜ ਕਰੇਗੀ, ਪਰ ਦਰਦੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਇਹ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਭਾਈ ਜਵੇਹਰੀ ਮੱਲ ਤੇ ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਬਨਾਰਸ ਯੋਗ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਚੇਚਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ। ਇਹ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਲਿਖਤ ਹੈ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰ ਢਿੱਲਾ ਦੇਖ ਫ਼ਿਕਰਮੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਤੇ ਖ਼ਾਸ ਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਦੀਨ ਦਸ਼ਾ ਦੇਖ ਸ਼ਹਾਦਤ ਲਈ ਉੱਠ ਤੁਰਨਾ ਕੋਈ ਅਚੰਭੇ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ :

ਗੁਰਸਾਹਿਤ

ਭਾਈ ਜਵੇਹਰੀ ਸਰਬਤਿ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੂ ਰਖੇਗਾ

ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ

ਅਲੂਛਾ ਸਿਰੀ ਧਰੀ ਨੋ ਦੇਣਾ

ਸਿਰੀ ਧਰ ਜਿਤ ਵੇਲਾ ਦੇਗਾ ਹੋਵੇਗਾ

ਤਾਂ ਪਟਣੇ ਪਹੁੰਚਾਇ ਦੇਣਾ

ਸੰਗਤ ਕਾ ਭਲਾ ਹੋਗਾ।¹

ਕਾਸ਼ੀ, ਬਨਾਰਸ ਦੇ ਲਾਗੇ ਹੀ ਸ਼ਹਿਰ ਸਸਰਾਮ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਦਾ ਜੰਮਪਲ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹ ਸੂਰੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਇਕ ਸਿੱਖ ਫਗੂ ਨਾਂ ਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਭ ਚਾਚਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਗੁਰਮੁਖ 'ਪ੍ਰੇਮ ਧਰਿ ਭਾਰੀ' ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਸਦਾ ਖੀਵਾ ਕਰਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਕਾਨ ਬਣਾਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਡਾ ਰਖਿਆ। ਜਦ ਲੋਕਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ, ਉੱਚਾ ਤੇ ਖੁਲ੍ਹਾ ਕਿਉਂ ਰਖਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਚਾਚਾ ਫੱਗੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਆਉਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

1. ਇਸ ਦਾ ਅਸਲ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬੜੀ ਸੰਗਤਿ ਬਨਾਰਸ ਵਿਚ ਪਿਆ ਹੈ।

ਬਾਹਰ ਹੀ ਨਾ ਉਤਰਨਾ ਪਵੇ। ਸਿਧੇ ਚੜ੍ਹੇ ਤੁਰੰਗ ਘਰ ਆਉਣ। ਛੋਟੇ ਦੁਆਰ ਗੁਰੂ ਕਿਵੇਂ ਅੰਦਰ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ :

ਛੋਟੇ ਦੁਆਰ ਅੰਤਰ ਕਿਮ ਵੜੇ।

ਇਸ ਬੜੇ ਦੁਆਰ ਆਵੇ ਪ੍ਰਭ ਚੜ੍ਹੇ ॥੨੪॥¹

ਉਸਦਾ ਕਹਿਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਸੀ, ਗੁਰੂ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਘਰ ਵਿਚ ਤਾਂ ਹੀ ਬੈਠ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇ ਦਿਲ ਖੁਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਖਿਮਾਂ ਪਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੋਚਣੀ ਹੈ। ਨਿੱਕੀ-ਨਿੱਕੀ ਗੱਲੋਂ ਈਮਾਨ ਵੇਚਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਤੰਗ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਵੱਡੇ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਬਨਾਰਸ ਤੋਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸੰਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੀ ਫਗੂ ਦੇ ਮਕਾਨ ਅੰਦਰ ਗਏ ਅਤੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਇਆ। ਸਿੱਖ ਖੀਵਾ ਹੋ ਗਿਆ।

‘ਚੜ੍ਹੇ ਤੁਰੰਗ ਗਏ ਅੰਤਹਪੁਰ ਠਾਢੇ ਅੰਛਣ ਅਸੁ ਅਸੀਨਾ।’

ਫਗੂ ਦੀ ਲਗਨ ਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇਖ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ‘ਤੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਮੇਰਾ ਸਿੱਖ ਹੈ’ ਦੀ ਪਦਵੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਫਰਮਾਇਆ : ‘ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਭੇਟ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਹ ਭੇਟ ਕਰੋ।’ ਫਗੂ ਜੀ ਐਸੇ ਕਿਰਤੀ ਸਿੱਖ ਸਨ ਜੋ ਅਤਿ ਈਮਾਨਦਾਰ, ਨਿਰਏਂਛਤ, ਖਿਮਾਸ਼ੀਲ ਤੇ ਪੂਰੀ ਕਾਰ ਭੇਟ ਗੁਰੂ ਦਰ ਪਹੁੰਚਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਜੋ ਕਾਰ ਭੇਟ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਉਹ ਪਾਸ ਰਖਾ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਹੁੰਡੀ ਕਰਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਹਜ਼ੂਰ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਂਦੇ।²

ਜਦ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਜੁੜੀ ਕਾਰ ਭੇਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪਿਛਲਾ ਪੂਰਾ ਹਿਸਾਬ ਤੇ ਹੋਈ ਇਕੱਠੀ ਭੇਟਾ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਕੁਝ ਰਹਿ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ? ਜਾਂ ਯਾਦ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਨਿਕਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।” ਫਗੂ ਜੀ ਇਹ ਸੁਣ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਇਕ ਕੋਢੀ ਵੀ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ। ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਬੇਰੀ ਦਾ ਦਰੱਖਤ ਤੇਰੇ ਵਿਹੜੇ ਲੱਗਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਬੋਰ ਤੂੰ ਕਾਰ ਭੇਟ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ। ਚਾਚਾ ਫਗੂ ਜੀ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਕੇ ਗੁਰੂ ਚਰਨ ਪਕੜ ਲਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ : “ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਸੁਣਾਓ ਤਾਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ੰਕਾ ਮੁਕੇ।” ਚਾਚਾ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਾਰ ਭੇਟ ਇਕੱਠਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਦ ਉਹ ਇਕ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਘਰਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿੱਖ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਣ ਲਈ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੋ ਹੈ ਦਿਓ ਤਾਂ ਘਰਵਾਲੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਪਾਸ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਬਹੁਕਰ ਦੇ ਕੇ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਹ ਹੀ ਉਠਾ ਲਿਆ। ਕੂੜੇ ਨੂੰ ਧੋਤਾ, ਛਾਣਿਆ, ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਬੋਰ ਦੀ ਗਿਟਕ ਨਿਕਲੀ। ਗਿਟਕ ਵੇਹੜੇ ਵਿਚ ਦਬਾ ਦਿੱਤੀ। ਸਮਾਂ ਪਾ ਕੇ ਇਹ ਬੇਰੀ ਦਾ

1. ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼।

2. ਜੋ ਕਾਰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜੁੜੇ ਫਗੂ ਗ੍ਰਿਹ ਰਖੇ ਬਨਾਏ।

ਹੁੰਡੀ ਕਰਾਇ ਹਜ਼ੂਰ ਮੇ ਵੇਰਾ ਸਦਾ ਪਠਾਇ ॥੨॥ (ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

ਦਰੱਖਤ ਬਣਿਆ, ਜਿਸ ਵੱਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਰ ਭੇਟ ਉਸ ਸਿੱਖ ਦੀ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਫਰਮਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਹੀ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੰਗੂਣ ਨਹੀਂ ਚਿਤਾਰਨੇ, ਪਰ ਸੁਆਰਥ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਨਾ ਆਉਣ ਦੇਣਾ। ਫਗੂ ਵਰਗੇ ਸਿੱਖ ਹੀ ਪੰਥ ਦਾ ਖੰਮੂ ਹਨ। ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਖ ਇਹ ਹੀ ਹੈ :

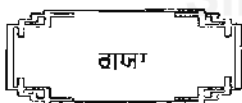
ਪਰ ਸੁਆਰਥੀ ਨਹੀਂ ਲੋਭ ਅਹੰਕਾਰ।
ਅਠਗੁਨ ਸੋ ਗੁਨ ਪ੍ਰਗਟਾਵਨਹਾਰ।
ਮਮ ਕਾਰਜ ਸਦ ਕਰੇ ਅਰੰਭ।
ਮੇਰੇ ਪੰਥ ਕੇ ਬੰਭਨ ਖੰਮ।
ਹੇ ਫਗੂ ਤੂੰ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੱਖ।

ਫਗੂ ਦੀ ਬਹਿਣੀ ਸਭ ਨੂੰ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਜੁੜੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਰਾਗ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਦਾ 'ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਇਹੈ ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਹੈ' ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਾਇਆ ਦਾ ਸੰਗ ਤਿਆਗ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਗਿਆਂ ਹੀ ਸਭ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

'ਮਾਇਆ ਕੇ ਸੰਗ ਤਿਆਗਿ, ਪ੍ਰਭੂ ਜੂ ਕੀ ਸਰਨਿ ਲਾਗ।'

ਚਾਚਾ ਫਗੂ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਾਗ਼ ਆ ਕੇ ਟਿਕੇ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਮਹਲ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਘਰ ਹੀ ਟਿਕੇ ਰਹੇ।

ਸਮਰਾਮ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਗਯਾ ਪੁੱਜੇ। ਉਥੇ ਫਲਗੂ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਬਾਹਮਣੀ ਘਾਟ 'ਤੇ, ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਉਦਾਸੀਆਂ ਦਾ ਡੇਰਾ ਹੈ, ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਟਿਕਾਣਾ ਕੀਤਾ। ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਵਾਲਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਝੂਠੇ ਸੂਤ ਜੇਝੂ ਛੱਡ ਕੇ ਸੱਚ ਨਾਮ ਹਿਰਦੇ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਨਾਮ ਹੀ ਇਕ ਐਸਾ ਦੀਵਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਹ ਰੋਸ਼ਨ ਕਰੇਗਾ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਵਾਪਰਦੇ ਹੀ ਰਹਿਣੇ ਹਨ, ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਮੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਡਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

“ਦੀਵਾ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਨਾਮ
ਦੁਖੁ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਟੋਲ।
ਉਨ ਚਾਨਣ ਉਨ ਸੋਖਿਆ
ਚੁਕਾ ਜਮ ਸਿਉ ਮੇਲੁ।”

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ :

“ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਥਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਵੇਲੇ ਮੌਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਲਾਭ ਉਠਾਓ ਅਤੇ ਮੌਤ ਚੇਤੇ ਰੱਖੋ। ਮੌਤ ਚੇਤੇ ਰੱਖਿਆਂ ਕਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਭਜੋਗੇ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਵਿਗੜਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵੋਗੇ।” ਫਿਰ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ ਕੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਜੇ ਰਤਾ ਕੁ ਵੀ ਸਮਝ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਯਾਦ ਵਿਚ ਰੱਖੋ।

ਹਰ ਪਲ ਉਮਰ ਵਿਹਾੜ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਤਿੜਕੇ ਘੜੇ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਹੋਵੇ, ਅਵੱਸ਼ ਮੁੱਕਣਾ ਹੈ। ਝੂਠ ਲਾਲਚ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗ ਕੇ ਮਰਨਾ ਹੀ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮਾਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਲਵੋ।”

“ਚੇਰਨਾ ਹੈ ਤਉ ਚੇਤ ਲੇ,
ਨਿਸਿ ਦਿਨਿ ਮੇ ਪਾਨੀ ॥
ਛਿਨਿ ਛਿਨ ਅਉਧ ਬਿਹਾਤੁ ਹੈ,
ਫੂਟੈ ਘਟ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਰਿ ਗੁਨਿ ਕਾਹਿ ਨ ਗਾਵਹੀ, ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨਾ ॥
ਝੂਠੇ ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਿ ਕੈ, ਨਹਿ ਮਰਨੁ ਪਛਾਨਾ ॥
ਅਜ ਹੂ ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਹੀ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਭਜਨ ਤੇ, ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਪਾਵੈ” ॥੨॥੧॥

(ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੯)

ਜਦ ਪਾਂਡਿਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਤਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕੁਝ ਦਾਨ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਜਦ ਮਾਭੇ ਪਿਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੱਚ ਖੰਡ ਬਿਰਾਜ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਤ ਪ੍ਰੇਤ ਕਰ ਪੁਕਾਰਨਾ ਕੀ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ ! ਫਿਰ ਉਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਂਦੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਮਤ ਹੈ ਕਿ ਫਲਗੂ ਨਦੀ ਵਿਚ ਜਿਸ ਪੈਰ ਧਰ ਦਿੱਤਾ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਰ ਤਰ ਗਏ, ਫਿਰ ਪਿੰਡ ਭਰਾਉਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ ? ਇਹ ਸੁਣ ਸਭ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੱਚ ਹੈ ਪਰ ਸਾਡਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਦੇਖ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦਰਸਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਰੋਲ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਹੀ ਪਿਆਰ ਹੈ। ‘ਇਹ ਸਭ ਮਾਇਆ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰੀ’। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੁੱਖ ਦੂਰ ਕੀਤੀ। ਪੰਡਿਤਾਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰਿਆ ਕਿ ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਲਿਖਵਾ ਲਈਏ ਤਾਂ ਸਦੀਆਂ ਤੱਕ ਬੈਠ ਸਾਡੀ ਸੰਤਾਨ ਰੱਜ-ਰੱਜ ਖਾਏਗੀ। ਜਦ ਬਿਪ੍ਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਯਾਚਨਾ ਕਰਨ ਆਏ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ। ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਉਹ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਹੁਣ ਬਹੁਤਾ ਲੋਭ ਨਾ ਕਰੋ।

“ਲੋਭ ਛੱਡ ਤਜਿ ਕਰਹ ਸੰਤੋਸ਼।
ਆਪਨ ਧਰਮ ਰਾਖਹੁ ਨਿਰਦੋਸ਼।”

ਫਿਰ ਇਹ ਬਚਨ ਕੀਤੇ :

ਹਮਰੇ ਵਰਤਨ ਯਹੀ ਸੁਭਾਉ।
ਸਹਜੇ ਆਵੇ ਸਹਜੇ ਜਾਉ।
ਕੁਛ ਕਾਹੂ ਬਾਤ ਗਿਲਾਨ ਮਤ ਕਰੋ।
ਹਰਿਕੀ ਭਗਤਿ ਰਿਦੇ ਸੰਚਰੋ ।੧੫।

(ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

ਇਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਜੋ ਮਾਇਆ ਬਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੀਨ ਦਸ਼ਾ ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਦਿੱਤੀ, ਕਿਸੇ ਭਾਵਨਾ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਭਾਵਨਾ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਵੀ ਬਖਸ਼ ਦਿੰਦੇ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਇਕ ਗੱਲ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਉਥੇ ਲਿਖੀ ਹੈ ਜੋ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਉਸ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਾ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੋਧ ਪੁਰੀਆ ਰਾਜਾ ਵਿਖੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਰਾਜਾ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਅਜੇ ਜਨਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਾਜਾ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਢਾਕਾ ਜੁਲਾਈ ੧੬੬੮ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।

ਸਸਰਾਮ ਤੋਂ ਪਟਨਾ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਰਮਨਾਸ਼ ਨਦੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ।

ਕਰਮਨਾਸ਼ ਨਦੀ ਵਿਚ ਜਦ ਆਪ ਜੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਪੰਡਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਥੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਭ ਸੁਭ ਕਰਮ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਰਮਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਦੀ ਨੂੰ ਕਰਮਨਾਸ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੋਂ 'ਕੁਕਰਮ ਨਾਸ਼' ਨਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣੀ ਜਾਏਗੀ। ਜਿੱਥੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਪੈਣ, ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੇ ਉਹ ਥਾਂ ਕਰਮਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ, ਕੁਕਰਮ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਗਈ। ਤਿੰਨੋਂ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪਾਪ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

“ਕੁੰਬਕ ਪਾਪ ਸਭ ਨਾਸ਼ ਕਰ ਅਕਰਮ ਨਾਸ਼ ਭਇਆ ਨਾਮ।”

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਮਈ, ੧੬੬੬ ਨੂੰ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਪੁੱਜੇ। ਪਟਨਾ ਉਸ

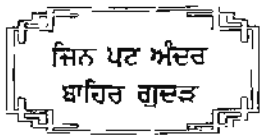
ਸਮੇਂ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਸੂਬੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਪਟਨੇ ਦਾ ਹਾਕਮ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਵਾਬ ਰਹੀਮ ਬਖਸ਼ ਸੀ। ਪਟਨਾ ਅਸ਼ੋਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧਤਾ ਖੱਟ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਲੰਦਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਵਿੱਦਿਆ ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਵੀ ਸੀ। ਬੁੱਧ ਜੀ ਰਾਜਗ੍ਰੀਹ ਜਾਂਦੇ ਉਥੇ ਆਏ ਸਨ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਗ, ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਆਪਸੀ ਫੁਟ ਕਰਕੇ ਪਟਨਾ ਕਈ ਵਾਰੀ ਤਿੰਨੋਂ ਅਤੇ ਉਸਰੇਗਾ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਪਟਨਾ ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਠ ਖਲੋਤਾ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਈ ਨਾਂ ਇਸਦੇ ਪਏ। ਤਕਰੀਬਨ ਬਾਈ ਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਪਟਨਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੁਸ਼ਪਪੁਰ, ਕੁਸ਼ਮਪੁਰ, ਕੁਸ਼ਮਵਤੀ, ਮੌਰੀਯਾ ਨਗਰ, ਪਟਲਾ ਤੇ ਪਾਟਲੀ ਪੁੱਤਰ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਪੁੱਜੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪਟਨਾ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ‘ਪਟਨਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਖੇ ਭਵ ਲਯੋ’ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪੂੰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅਖੀਰ (੧੫੮੬) ਵਿਚ ਇਕ ਯੂਰਪੀ ਸੈਲਾਨੀ ਰੋਲਫ਼ ਨੇ ਪਟਨਾ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਜਦ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਤਾਰੇ ਚਮਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਾਟਲੀ ਪੁੱਤਰ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਛਜਿਆਂ 'ਤੇ ਲੱਗੇ ਪਾਟਿਲ ਦੇ ਸਫੈਦ ਫੁੱਲ ਖਿੜ ਉਠਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਥੋਂ ਦੇ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਸੋਨਾ-ਚਾਂਦੀ ਅਤੇ ਬਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਸਜੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਚਮਕਣ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਠਿਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਲੋਕ ਹੈ ਜਾਂ ਸੁਹਾਣਾ ਪੁੱਲੋਕ।

ਪੂਰੇ ਅੱਸੀ ਸਾਲ ਪਿਛੋਂ ਸੱਚਖੰਡ ਦਾ ਵਾਸੀ ਆਇਆ ਜਿਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਹੀ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਬਾਨੂਣੂ ਬੰਨ੍ਹਿਆ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਇਸੇ ਲਈ ਲਿਖਿਆ:

ਤਿਹ ਨਿਰਭਉ ਰਾਜ ਕਮਾਇਅਨੁ ਸਚ ਅਦਲ ਚਲਾਏ।

ਇਉਂ ਕਲਿਜੁਗ ਸੇਂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿ ਸਤਿਜੁਗ ਵਰਤਾਏ।

ਪਟਨਾ ਵਿਖੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਗ ਵਿਖੇ ਇਮਲੀ ਦੇ ਦਰੱਖਤ

ਹੇਠਾਂ ਹੀ ਟਿਕਾਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਾਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਚਰਣ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਸੁੱਕਾ ਬਾਗ ਹਰਿਆ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦ ਰਹੀਮ ਬਖਸ਼ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਬਾਗ

ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਕਿਹਾ: ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ ਵੀ ਨਵਾਬ ਨੇ ਇਹ ਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਹੈ। ਉਥੋਂ ਭਾਈ ਜਗਤਾ ਜੀ ਸੇਠ ਪਾਸ ਆਲਮਗੀਰਜ (ਬਿਸ਼ੰਤਰਪੁਰੀ), ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਗਰੂਪਾਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਗਏ ਸਨ। ਘੋੜਾ ਆਪ ਜੀ ਨੇ 'ਹਰ ਸ਼ੰਘਾਰ' ਦਰੱਖਤ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਸੀ।¹ ਭਾਈ ਜਗਤਾ ਬਾਰੇ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਗੈਰ ਦਿਖਾਵੇ ਹਰ ਸਿੱਖ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜੋ ਆਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਾਜ਼ੀਆਂ ਕਚੌਰੀਆਂ ਤਲ ਕੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਛਕਾਂਦਾ ਸੀ। ਹਰ ਵੇਲੇ ਸੇਵਾ ਕਿਰਤ ਵਿਚ ਲੱਗਾ। ਦੇਖ ਲੋਕੀਂ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ:

ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਤ ਤਿਸ ਕਿਸੂ ਨ ਦੇਖਾ।

ਨਹੀਂ ਬਸਤਰ ਧੁਆਇ ਦਿਖਾਵੇ ਭੋਖਾ।

ਪਰ ਉਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਠ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ, ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਜੁੜ, ਕੀਰਤਨ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਭੱਠੀ ਤਾਅ ਕੇ ਦੁਕਾਨ ਲਾਉਂਦਾ ਤੇ ਆਏ ਗਏ ਅਭਿਆਗਤ ਨੂੰ ਛਕਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈਂਦਾ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਟਿਕੇ ਤਾਂ ਕਈਆਂ ਨੇ ਆ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 'ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਬਚਨ ਗੁਰ ਆਹੇ,' ਪਰ ਇਹ ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਸੋ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਠਹਿਰਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਰਹਿਤ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਿੱਤ ਨਾਮ ਵਿਚ ਜੁੜਦਾ, ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਹਰ ਆਏ ਗਏ ਗਰੀਬ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਨਿੱਤ ਵਾਧੇ ਕਾਰਨ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਹਵੇਲੀ ਵੈਸਾਖੀ ਰਾਮ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਭਾਈ ਵੈਸਾਖੀ ਨੇ ਬੜਾ ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਤਰਸਦੇ ਰਹੀਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਦੱਸ ਕੇ ਜਾਓ ਕਿ ਇਹ ਆਨੰਦ ਬਣਿਆ ਰਹੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ: ਜਿਥੇ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਥੇ ਮੇਰਾ ਵਾਸਾ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣਗੇ।

1. ਉਥੇ ਹੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਦੀ ਰਬਾਕ ਤੇ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਚੱਕੀ ਪਈ ਹੈ ਜੋ ਦੱਸਦੀ ਪਈ ਹੈ ਕਿ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸਫਰ ਵਿਚ ਵੀ ਹੱਥੀ ਸੇਵਾ ਬਰਦੇ ਰਹੀ।

ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਢਾਣੀ ਆਪਣੇ ਆਗੂ ਮਹੰਤ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਆਈ। ਮਹੰਤ ਜੋਗੀ ਮਿਲਖਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਤੇਰ-
ਜੋਗੀ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨੋ ਮੇਰ ਬਹੁਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਦ ਆਉਂਦਿਆਂ ਉਸ ਯੋਗ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਯੋਗ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਪਰ ਜੋ ਰਾਹ ਯੋਗ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਬਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਪਸ਼ੂ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਸ਼ੂ-ਪੁਣੇ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਉਠਣਾ ਹੀ ਜੁਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਣਾ ਹੈ। ਜੋ ਤੇਰ ਮੇਰ, ਸਰੀਰ ਸਾਧਨਾ ਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸੰਵਾਰਨ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦੀਦਾਰ (ਜੋਗ) ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ? ਫਿਰ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜੋ ਯੋਗ ਦਾ ਰਾਹ (ਜੁਗਤੀ) ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦਾ। ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਮੋਹ, ਮਮਤਾ, ਮਾਇਆ, ਤੇਰ ਮੇਰ ਹੈ, ਉਹ ਯੋਗੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ? ਯੋਗੀ ਦੇ ਗੁਣ ਦੱਸਦੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ: “ਯੋਗੀ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਸਹਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਤਤਿ ਸੁਣ ਫੁਲਦਾ ਨਹੀਂ, ਕੰਚਨ-ਲੋਹਾ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ-ਸੁੱਖ ਉਸ ਵਿਚ ਉਲਾਰ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਨ ਟਿਕ ਗਿਆ; ਉਹ ਅਸਲ ਯੋਗੀ ਹੈ।” ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਾਇੰ ਰਾਗ ਧਨਾਸਰੀ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ:

ਤਿਹ ਜੋਗੀ ਕਉ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਨਉ॥

ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਭੁਨਿ,

ਜਿਹ ਘਟਿ ਮਾਹਿ ਪਛਾਨਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਨਹਿ ਜਾ ਕੋ,

ਕੰਚਨ ਲੋਹ ਸਮਾਨੋ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹੈ ਅਤੀਤਾ,

ਜੋਗੀ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨੋ॥੧॥

ਬੰਗਾਲ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਚਰਨ ਪਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਸੰਗਤ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ “ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਪਰ ਮਨ ਨਹੀਂ ਟਿਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਫ਼ਰਮਾਏ ਹੋ ਕਿ ਮਨ ਟਿਕਾਣਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਰਾਹ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਜਤਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਟਿਕਦਾ। ਇਹ ਪਵਨ ਵਾਂਗ ਹਿੱਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।” ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ: “ਤੁਸੀਂ ਇਕੋ ਵਾਰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਛੱਤ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਸ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮਨ ਨੱਸਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਕੰਮ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਰੇ ਲਾਉਣਾ। ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਕਾਰੇ ਲਾਉਣ ਦਾ ਵਲ ਸਮਝਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਰਸਨਾ ਨੂੰ ਅਨ-ਰਸਾਂ ਵਲੋਂ ਅਤੇ ਨੈਣਾਂ ਨੂੰ ਪਰ-ਰੂਪ ਵਲੋਂ ਹਟਾਉਣ ਨਾਲ ਇਹ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਘਰ ਟਿਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤੋਂ ਹੀ ਭਾਵਨਾ ਵੱਧਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਠੀਕ ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਸਗੋਂ ਉਲਟ ਬੁੱਧੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਸੋ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਹੀ ਵੱਡਾ ਰੋਗ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਹਟਾਇਆ ਮਨ ਸਾਂਤ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।” ਗਉੜੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਦੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਭਲੇ

**ਚੰਚਲ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਸੰਗਿ
ਬਸਤ ਹੈ**

ਲੋਕ, ਮਨ ਉਦੋਂ ਤਕ ਨਹੀਂ ਟਿਕ ਸਕਦਾ ਜਦ ਤਕ ਇਹ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦਾ ਸੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਕਰੋਧ ਰਲ ਕੇ ਤਾਂ ਮਤਿ ਹੀ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਕ ਗੱਲ ਹੋਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਤਨਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਮਿਹਰ ਸਦਕਾ ਮਨ ਟਿਕਦਾ ਹੈ।

“ਸਾਧੋ ਇਹੁ ਮਨੁ ਗਹਿਓ ਨ ਜਾਈ ॥
 ਚੰਚਲ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਸੰਗ ਬਸਤੁ ਹੈ,
 ਯਾ ਤੇ ਖਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਕਠਨ ਕਰੋਧ ਘਟ ਹੀ ਕੇ ਭੀਤਰਿ,
 ਜਿਹ ਸੁਧਿ ਸਭ ਬਿਸਰਾਈ ॥
 ਰਤਨੁ ਗਿਆਨੁ ਸਭ ਕੇ ਹਿਰਿ ਲੀਨਾ,
 ਤਾਂ ਸਿਉ ਕਛੁ ਨ ਬਸਾਈ ॥੧॥
 ਜੋਗੀ ਜਤਨ ਕਰਤ ਸਭ ਹਾਰੇ,
 ਗੁਨੀ ਰਹੇ, ਗੁਨ ਗਾਏ ॥
 ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਏ ਦਇਆਲਾ,
 ਤਉ ਸਭਿ ਬਿਧਿ ਬਨਿਆਈ ॥੨॥੪॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੯)

ਉਥੇ ਹੀ ਇਕ ਹੋਰ ਜਗਿਆਸੂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਮਹਾਰਾਜ ! ਰੋਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਭਾਵ ਅਰਥ ਪੱਲੇ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ। ਸੁਣਨ ਗਾਉਣ ਵਿਚ ਚਿੱਤ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।” ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਦਿਆਂ ਆਪੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਹਰੀ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਥੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਖ਼ਾਹਸ਼ ਦਾ ਵਾਸਾ ਹੈ। ਚਿੱਤ ਮਾਇਆ, ਸੁਰਤ ਇਸਤਰੀ ਵਿਚ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਭ ਛਲਾਵਾ ਹੈ, ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਛਲਾਵੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਿਆਂ ਮਾਯੂਸੀ ਤੋਂ ਸਿਵਾ ਹੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ।

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਉ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥
 ਅਹਿਨਿਸਿ ਮਗਨੁ ਰਹੈ ਮਾਇਆ ਮੈ,
 ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

... ..
 ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਿਉ ਝੁਠੋ ਇਹ ਜਗ,
 ਦੇਖਿ ਤਾਸਿ ਉਠਿ ਧਾਵੈ ॥੧॥

... ..
 ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੋਟਨ ਮੈ ਕੋਊ
 ਭਜਨ ਰਾਮ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥੨॥੩॥

(ਗਉੜੀ ਮ: ੯)

ਚੁਆਸਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਕਟਿਆ। ਬਾਰਸ਼ ਥੰਮ੍ਹਣ ਉਪਰੰਤ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਸਾਮ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਦੱਸਿਆ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਰੋਕਣਾ ਚਾਹਿਆ, ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਸਿੱਖ ਪਹਿਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਕਈ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਉਡੀਕ ਰਹੇ ਹਨ।”

ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਮਹਿ
ਬਡੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ

ਮਾਮਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਚੰਦ, ਭਾਈ ਸੰਗਤੀਆ ਅਤੇ ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਪਟਨੇ ਦੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਿੱਖਾਂ ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਾਇ, ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ, ਭਾਈ ਮਿਹਰ ਚੰਦ, ਭਾਈ ਮੁਰਲੀ ਧਰ, ਭਾਈ ਸਿੰਘਾ, ਭਾਈ ਦਰੀਆ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ। ਜੋ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਰਾਹ ਵਿਚੋਂ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਖਿਆ ਉਸ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਤੇ ਹੋਰ ਨਾਂ ਹਨ ਉਥੇ ਖ਼ਾਸ ਕਰ ਬੇਬੇ ਪੇੜੀ ਬਾਈ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਭਾਵੇਂ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਦਾ ਨਾਂ ਰਹਿ ਜਾਏ, ਪਰ ਬੇਬੇ ਪੇੜੀ ਬਾਈ ਦਾ ਉਚੇਚ ਕਰਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਇਤਜ਼ਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ, ਵਧਾਈ ਮਿਲੀ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੰਗਤ ਸੇਵਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਦੀ ਕਹਦੀ ਹੈ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚ ਪੇੜੀ ਬਾਈ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ। ਇਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਮਾਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਦਾਈ ਵੀ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਖ਼ਾਸ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਪੀਆਂ ਵਿਚ ਤਪੀ ਅਤੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਮਹਿ ਬਡੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਸਨ। ਪਿਛੋਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਲੜਕੀ ਦਾਈ ਲਾਡੋ ਅਤੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਾਇ ਦੇ ਨਾਂ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਲਿਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ ਕਿ ਦਾਈ ਲਾਡੋ ਅਤੇ ਭਾਈ ਰਾਮਰਾਇ ਜੀ ਦਾ ਭੋਜਿਆ ਦਰਬਾਰੀ ਸੋਭਾ ਚੰਦ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪੁੱਜਾ।

ਇਸ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਰਾਹ ਮੁਕਾਮ ਤੋਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਖਿਆ, ਉਚੇਚੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੱਥੀਂ ਲਿਖਿਆ :

ਕੋਈ ਅਵਲ ਹਵੇਲੀ ਹੋਵੇ

ਬਡੀ ਹੋਵੇ

ਤਿਸ ਮੇ ਕਬੀਲੇ ਹਮਾਰੇ ਰਖਣੈ।

ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਰੁਜਗਾਰ ਮੇ ਬਰਕਤਿ ਕਰੈਗਾ

ਸੇਵਾ ਕਾ ਵੇਲਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਇਸੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਉੱਤੇ ਹੀ ਇਕ ਪਾਸੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਨੂੰ ਮੁੰਗੇਰ ਤੋਂ ਕੂਚ ਕਰਕੇ ਜਦ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅੱਗੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਉਚੇਚਾ ਹੁਕਮ ਆਇਆ ਕਿ ਜਦ ਤੱਕ ਹਰਿਮੰਦਰ ਨਾ ਬਣੇ ਤਦ ਤੱਕ ਕਬੀਲੇ ਬਡੀ ਹਵੇਲੀ ਅੱਛੀ ਲੈ ਕੇ ਰੱਖਣਾ। ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਵਜੋਂ ਇਹ ਜ਼ਬਾਨੀ ਆਇਆ ਹੁਕਮ ਸਾਡੇ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਗਟ ਰਹੇ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵੀ ਕਿਸ ਸੁਚੱਜਤਾ ਨਾਲ ਨਿਭਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਫਿਰ ਜਦ ਢਾਕਾ ਵਿਖੇ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ (ਸਿੰਘ) ਜੀ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਖਬਰ ਪੁੱਜੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਹਰ ਉਘੇ ਸਿੱਖ ਦੇ ਨਾਂ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਪਟਨੇ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ ਹੈ, ਬੇਅੰਤ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਥਾਇ ਪਵੇਗਾ ਕਉੜੀ ਮੁਹਰ ਹੋਇ ਮਿਲੇਗੀ। ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਘਰ ਕਿਹਾ। ਸਿਰੋਪਾ ਵੀ ਭੇਜਿਆ। ਇਹ ਸਭ ਦਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ-ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਚ ਕਿਸ ਖੂਬੀ ਨਾਲ ਵਿਚਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਜੀਵਨ 'ਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਈ ਹੈ।

ਇਸ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਨ :

ਸਰਬਤ ਸੰਗਤਿ ਪਟਨੇ ਕੀ ਜਿਨਿ ਸਿਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀਆ ਹੈ
 ਤਿਸ ਕੇ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਹੋਵਹਿਗੇ।
 ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਕੀ ਵਧਾਈ ਉਪਰਿ
 ਸੰਗਤਿ ਖਰਚ ਕੀਆ
 ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਥਾਇ ਪਯਾ
 ਰੁਪਏ ਕੀ ਮੋਹਰ ਥਾਇ ਪੜੀ
 ਪੀਛੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੋ ਥਾਇ ਪਈ
 ਆਗੈ ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸ ਕਾ ਭਲਾ ਹੋਗੁ
 ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਰੁਜਗਾਰ ਮੇਂ ਬਰਕਤ ਹੋਗੁ
 ਭਾਈ ਜੀ ਸਰਪਾਉ ਭੇਜਿਆ ਹੈ
 ਪਟਨਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਘਰ ਹੈ
 ਸੰਗਤਿ ਕਾ ਭਲਾ ਹੋਗੁ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਹੋਰ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵਿਚ 'ਸੰਗਤਿ ਸੇਵਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਕੀ ਕਰਤੀ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਥਾਇ ਪੜੇਗੀ' ਲਿਖਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਹੋਰ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਾਲਕ ਦੇ ਜਨਮ ਸੰਭਾਲ, ਰੱਖਿਆ ਵੱਲ ਕਿੰਨਾ ਧਿਆਨ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਿਛੋਂ ਵਿੱਦਿਆ ਵੱਲ ਵੀ ਉਚੇਚਾ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਇਸੇ ਲਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬਚਿੱਤਰ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

'ਕੀਨੀ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤ ਤਨ ਰਛਾ।
 ਦੀਨੀ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਕੀ ਸਿਛਾ।'

ਇਥੇ ਹੀ ਇਕ ਹੋਰ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ਵੀ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ (ਸਿੰਘ) ਜੀ ਦੇ ਪਟਨਾ ਵਿਖੇ ਕੀਤੇ ਕੌਤਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਭਲਾ ਕਿਹਾ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਦਿੱਤੀ, ਸਗੋਂ ਸਰਬੱਤ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵੀ।

ਸਾਥੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ (ਸਿੰਘ) ਜੀ ਨਾਲ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੰਗਤ ਜਿਵੇਂ ਲਾਭ ਲਭਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਰੱਖਿਆ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਿਖੇ ਧਿਆਰ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਥੇ ਫਿਕਰ ਵੀ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ (ਸਿੰਘ) ਜੀ ਜਦ ਰਤਾ ਕੁ ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਾਥੀ ਹਾਣੀਆਂ ਦੀਆਂ ਢਾਣੀਆਂ

ਬਣਾ ਕੇ ਜੰਗੀ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਆਪਣੇ ਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਆਤਮ ਰੌਰਵ ਭਰਨ ਲਈ ਉਹ ਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਹਾਂ, ਨਵਾਬਾਂ, ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਡੱਟ ਖਲੋਣ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ। ਰਾਹ ਜਾਂਦੇ ਨਵਾਬ ਜਾਂ ਫੌਜਦਾਰ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਹੌੜਦੇ, ਸਗੋਂ ਮੂੰਹ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਨਵਾਬ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਲੰਘਣ ਵੇਲੇ ਤਣ ਕੇ ਖਲੋਣ ਦਾ ਵੱਲ ਸਿਖਾਂਦੇ। ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕੁਝ ਫ਼ਿਕਰਮੰਦ ਹੋ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਐਸੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਆ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ 'ਰਾਜਾ ਚੌਰ' ਦੀ ਬੁਠੀ ਖੇਡ ਖੇਡਣ ਵਾਸਤੇ ਸੋਨੀਪਤ ਦੇ ਚਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਹੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰੜੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਮੁਆਸਰੇ ਆਲਮਗੀਰੀ ਦੇ ਲਿਖਣ ਅਨੁਸਾਰ ੧੬੬੨ ਈ: ਵਿਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਸੋ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਾ ਚਿੰਤਾਤੁਰ ਹੋਣਾ ਕੁਦਰਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਬਾਲਕ-ਗੁਰੂ 'ਤੇ ਵੀ ਹੱਥ ਨਾ ਉਠਾ ਦੇਵੇ। ਸੋ ਸਿੱਖਾਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ ਕਿ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਐਸੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਨਾ ਖੇਡੇ। ਪੰਨ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ 'ਭੈ ਕਾਹੂ ਕਉ ਦੇਤਿ ਨਹਿ, ਨਹਿ ਭੈ ਮਾਨਤ ਆਨਿ' ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਜੋ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਖਿਆ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਕਾਰਜ ਪ੍ਰਗਟਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:

ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀਯਾ ਭਲਾ ਕੀਯਾ
ਅਵਲ ਤੋ ਸਰਕਾਰੀ ਅਹਿਲਕਾਰ ਕੋ
ਸਲਾਮ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ
ਗਰ ਆਏ ਹੀ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਪਵਾਂਦੀ ਦੇਣੀ
ਸਿਰ੍ਹਾਂਦੀ ਨਹੀਂ।

ਇਹ ਰਾਜਾ ਕੌਣ ਸੀ?—ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਢਾਕਾ ਵੱਲ ਜਾਂਦਿਆਂ ਰਾਹ-ਮੁਕਾਮ ਤੋਂ ਜੋ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਲਿਖੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਰਾਜੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਕ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਦਾਸ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਾਇ, ਭਾਈ ਦਰਬਾਰੀ, ਭਾਈ ਡੇਡ ਮੱਲ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਖਿਆ:

ਕੂਚ ਕੀਏ ਹਮ ਕੋ ਚਾਰ ਦਿਨ ਹੋਏ ਹਹਿ
ਰਾਜੇ ਜੀ ਕੇ ਕੂਚ ਕੀਏ ਸਾਤ ਰੋਜ਼ ਹੁਏ
ਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਹਮ ਨੇ ਮੁਕਾਮ ਕੀਏ ਹੈ
ਰਾਤ ਰਾਤ ਕਰਿਕੇ ਬਹੁਤ ਸਿਤਾਬੀ ਸਾਥ ਹਮਾਰੇ
ਪਾਸ ਆਇ ਪਹੁਚਣਾ
ਦਉੜਨ ਵਾਲਾ ਕੋਸਾ ਕਰਕੇ ਆਠ ਪਹਰ ਮੇ
ਆਇ ਪਹੁਚਣਾ
ਢੀਲ ਪਾਉ ਘੜੀ ਕੀ ਨਾਹੀ ਕਰਣੀ।

ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, “ਅਸੀਂ ਪਰੈ ਰਾਜੇ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਗਏ ਹਾਂ” ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ‘ਰਾਜਾ ਜੀ’ ਕੌਣ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸਿੱਖ ਸਾਖੀਕਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੋਧਪੁਰੀਆ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਜਾ ਵੀ ਮਿਲਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਆਇਆ ਸੀ। ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਅਜੇ ਜਨਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ। ਕਈਆਂ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਜਾਂ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਕਰਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਆਲਮਗੀਰ ਨਾਮਾ ਵਿਚ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਨਹੀਂ। ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਰਿਆਸਤ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਸਮਕਾਲੀ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਲਕਮ ਤੇ ਆਰਚਰ ਨੇ 'ਜੈ ਸਿੰਘ' ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਜੈ ਸਿੰਘ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਸੀ। ਦੱਖਣ ਤੋਂ ੨੩ ਮਾਰਚ, ੧੬੬੭ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵੱਲ ਤੁਰਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਹੀ ਬੁਰਹਾਨਪੁਰ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ੨੮ ਅਗਸਤ, ੧੬੬੭ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਕ ਹੋਰ ਰਾਜਾ ਸਬਲ ਦਾ ਵੀ ਨਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਸਤਾ ਖਾਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਉਮੈਦ ਖਾਨ ਨਾਲ ਦਸੰਬਰ ੨੪, ੧੬੬੫ ਨੂੰ ਚਿਟਾਗਾਂਗ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਜੱਚਦਾ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਸੰਬਰ ੧੬੬੫ ਨੂੰ ਅਜੇ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਟੁਕੇ ਹੀ ਸਨ।

ਮੈਕਾਲਫ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ 'ਅੰਬਰ' ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਠੀਕ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਘਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਪਿਛਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਚਲੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ 'ਰਾਜਾ ਜੀ' ਤੋਂ ਸਮਝ ਜਾਏਗਾ ਕਿ ਉਹ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਾਜਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਖ ਦਿੰਦੇ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ੨੭ ਦਸੰਬਰ, ੧੬੬੬ ਨੂੰ ਆਸਾਮ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੁੱਸੇ ਵਿਚ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੱਗੇ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ, ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਾ ਜੀ ਨਸਾ ਦਿੱਤਾ। ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਟੁਕਦੇ ਹੀ ਸੁਨੇਹਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਇਸ ਮੁਹਿੰਮ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਕਤੂਬਰ, ੧੬੬੬ ਨੂੰ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਬਾਢ ਗਾਉਂ ਤੇ ਮੁੰਘੇਰ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ ਸਨ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਰਾਹ ਵਿਚ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਢਾਕਾ ਪੁੱਜਣ ਉਪਰੰਤ ੧੬੬੬ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਧ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਨਾਲ ਆਸਾਮ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਵਜੋਂ ਗਏ। ਜੋ ਇਹ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਹੀ ਸੀ।

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਟਿਕ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਿੱਥੇ ਸੰਗਤਾਂ 'ਤੇ ਪਿਆ, ਉਥੇ ਉਥੋਂ ਦੇ ਨਵਾਬ ਰਹੀਮ ਬਖਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਦ-ਗਿਰਦ ਦੇ ਨਵਾਬਾਂ ਨੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਅੱਗੇ ਸਿਰ ਬੁਕਾਇਆ। ਸਸਰਾਮ ਦੇ ਨਵਾਬ ਨੇ ੫੨ ਵਿਘੇ ਖਾਮ ਜਰੀਬ ਦਾ ਪੱਟਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਆਮਦਨ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਤੇ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇ। ਇਕ ਫਰਮਾਨ ਰਾਹੀਂ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਮਹਿਸੂਲ ਚੁੰਗੀ ਉਗਰਾਹੁਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਵੀ ਦਿੱਤੀ। ਦੋ ਦਮੜੀ ਗੱਡਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅੰਨ, ਘੀ, ਮਸਾਲਾ ਲੱਦਿਆ ਹੋਵੇ ਤੇ ਇਕ ਦਮੜੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਹੋਰ ਮਾਲ ਕੱਪੜੇ ਆਦਿ ਹੋਣ। ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਚੂਰੀਆਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਇਲਾਕਾ ਵੀ ਗੁਰੂ

ਜਾਗੀਰ ਤੇ ਮਹਿਸੂਲ ਚੁੰਗੀ

ਤੋਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਨਾਂ ਹੀ ਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਆਏ ਗਏ ਫਕੀਰ ਸਾਧੂ ਲਈ ਜੋ ਲੰਗਰ (ਰਾਜ ਭੋਗ) ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਦਾ ਚੱਲਦਾ ਰਹੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਮਾਨ ਦੀ ਬੁਝ ਨਾ ਆਏ ਅਤੇ ਬੈਰਾਤੀ ਕੰਮ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਨਜਾਣਪੁਣੇ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਇਕ 'ਲੁਟੇਰਾ' ਲਿਖਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਇਹ ਜਾਗੀਰ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ, ਮਹਿਸੂਲ ਚੁੰਗੀ ਉਗਰਾਹਣ ਦੀ ਖੁਲ੍ਹ ਤੇ ਪੂਰੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਹੀ ਨਾਂ ਲਗਾ ਦੇਣਾ, ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਕਤੂਬਰ, ੧੬੬੬ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਤੋਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਢਾਕਾ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਭਾਈ

ਮਤੀ ਦਾਸ, ਭਾਈ ਸਤੀ ਦਾਸ, ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਅਤੇ ਕੀਰਤਨੀਏ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਚਾਰ ਕੋਹ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਟਿਕਾਣਾ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਫੜ੍ਹਆ ਠਹਿਰਦੇ ਹੋਏ ਬਢਗਾਂਵ ਪੁੱਜੇ। ਇਹ ਵੀ ਗੰਗਾ ਕਿਨਾਰੇ ਵਸਿਆ ਨਗਰ

ਹੈ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਛੋਟੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਬੜੀ ਸੰਗਤ ਹੈ। ਉਥੇ ਇਕ ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵੀ ਪਈ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੈੜੇ ਮੋਖੇ ਨੇ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਸਤਾਰਾਂ ਦਿਨ ਲਗਾ ਕੇ ਲਿਖੀ। ਉਥੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਪੁੱਜੀਆਂ। ਉਥੋਂ ਮੁੰਖੇਰ ਸ਼ਹਿਰ ਜੋ ਗੰਗਾ ਕਿਨਾਰੇ ਹੈ, ਆ ਟਿਕੇ। ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਇਥੋਂ ਲਿਖਿਆ। ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠਾਂ ਤੁਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਭੇਜ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਕੇਵਲ ਭਾਈ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਭਾਈ ਕਰ ਕੇ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਹਰ ਨਾਂ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਲਿਖਦੇ ਸਨ। ਜਿੱਥੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਟਿਕਾਣਾ ਕੀਤਾ ਉਹ ਹੁਣ 'ਪਿਪਲ ਪਾਤੀ ਪਕੀ ਸੰਗਤ ਮੁੰਖੇਰ'¹ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਵਾ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਰਾਮ ਨੇ ਸਿੱਖੀ ਧਾਰੀ, ਕਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਿੱਖੀ ਦਾਇਰੇ ਵਿਚ ਆਏ।

ਉਥੋਂ ਸਾਹਿਬ ਗੰਜ, ਭਾਗਲਪੁਰ ਹੁੰਦੇ ਰਾਜ ਮਹੱਲ ਬਾਹਰੋਂ ਹੀ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਉ-ਭਗਤ ਲਈ ਮਾਇਆ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਜਿਹਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਪੂਰਨ ਆ ਰਹੇ ਸਨ ਨਾ ਕਿ ਪੂਜਾ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ। ਰਾਜ ਮਹੱਲ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਬਹੁਤ ਅਵਸੋਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਹੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਏ। ਨਗਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾ ਗਏ:

‘ਨਹੀ ਗੁਰ ਨਗਰ ਗਏ ਗੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ।

ਤਰਾਂ ਪੂਜਾ ਇਕਤ੍ ਕਰਨ ਸਿਖ ਲਾਗੇ।

ਨਹੀ ਪਹੁੰਚੇ ਤੁਰਤ ਮਾਇਆ ਰਸ ਪਾਗੇ।

ਤਿਨ ਕੋ ਤਜ ਪ੍ਰਭ ਆਗੇ ਗਏ।’

ਉਥੋਂ ਮਹਿਲ ਗਾਉਂ, ਕੁੰਤਲ ਨਗਰ, ਮਾਲਦਾ ਪੁੱਜੇ। ਮਾਲਦਾ ਹੀਰਿਆਂ ਦੇ ਵਪਾਰ

1. ਗੰਗਾ ਕਿਨਾਰੇ 'ਜੁਗੇ ਸਰ' ਨਾਂ ਦਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ 'ਬੜੀ ਸੰਗਤ ਚੌਕੀ ਸਾਹਿਬ' ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਪੱਖਰ ਦੀ ਚੌਕੀ (ਸਿਲਾ) 'ਤੇ ਬੈਠ ਹੀ ਇਕਨਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦਰਭੰਗਾ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਇਸ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਨਾਂ 15 ਹਜ਼ਾਰ ਬਿਯੋ ਜ਼ਮੀਨ ਲਵਾਈ ਸੀ।

ਦੀ ਮੰਡੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੂਫੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ। ਸਿੱਖ ਵਪਾਰੀਆਂ ਨੇ ਹੀਰੇ ਤੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਭੇਟ ਕੀਤੇ। ਉਥੋਂ ਨਲਹਟੀ ਤੇ ਫਿਰ ਮਕਸੂਦਪੁਰਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਮੁਰਸ਼ਦਾਬਾਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਅ ਕੀਤਾ। ਰੋਸ਼ਮ ਬੋਲੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਮੁਹੱਲੇ ਟਿਕੇ। ਕਿਰਤੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਪੂਰਨੇ ਪਾਏ। ਸਭ ਇਲਾਕਾ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਇਆ। ਪੰਜ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਥੇ ਟਿਕੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੱਧ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਸਿੱਖਾਂ ਰਲ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ।

ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਲਦਾ ਪੁੱਜੇ ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਖ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਲੋਕ ਕਖਰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਪੰਡੂਏ ਗਾਵ ਕਿਸੇ ਮਖਦੂਮ ਦੀ ਕਬਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗ ਕਈ ਸਿੱਖ ਵੀ ਮੇਲੇ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਵਰਜਿਆ ਅਤੇ ਕਖਰ ਦੀ ਮੰਨਤ ਆਦਿ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਹਾ। ਉਥੇ ਇਕ ਹਲਵਾਈ ਸਿੱਖ ਨੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ।

ਢਾਕਾ—ਮਾਲਦਾ ਤੋਂ ਢਾਕਾ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਜੋ ੨੫੦ ਕੁ ਮੀਲ ਦਾ ਸੀ, ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਤੈਅ ਕਰ ੧੬੬੭ ਈ: ਦੀ ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਢਾਕਾ ਪੁੱਜੇ। ਰਾਹ ਵਿਚ ਗੁਪਾਲਪੁਰ, ਪਖਨਾ, ਗੋਡਾਗਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਹਾਲ ਕਰਦੇ ਗਏ।

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ ਵੇਲੇ ਢਾਕਾ ਵਿਖੇ ਸੰਗਤ ਕਾਇਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਥੇ ਹੀ ਨੂਰਨਿੱਸਾ ਨੂੰ ਜੀਅ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨ ਪਾਏ ਸਨ ਉਹ ਧੰਨ ਮੰਡੀ ਰੇਅਰ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿਚ ਹੈ। ਉਥੇ ਹੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਉਸਾਰਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਜਦ ੨੨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਮੰਜੀਆਂ ਕਾਇਮ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਤਾਂ ਇਥੇ ਵੀ ਇਕ ਮੰਜੀ ਕਾਇਮ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਵੇਲੇ ਭਾਈ ਅਲਮਸਤ ਜਹਾਂਗੀਰਾਬਾਦ¹ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੇਂਦਰ ਬਣਾ ਕੇ ਭਾਈ ਨੱਥਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਕਾਰਜ ਸੌਂਪ ਗਏ ਸਨ। ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਵੇਲੇ ਭਾਈ ਨੱਥਾ ਜੀ ਖੜਕੇ ਦੜਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਭਾਈ ਬੁਲਾਕੀ ਦਾਸ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਨਿੱਤ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੱਸ ਗਾ, ਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਖਜਾਨੇ ਲਈ ਭੇਟਾ ਭੇਜ ਅਤੇ ਭਿਜਵਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ (ਸਿੰਘ) ਜੀ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਜਾਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸੋਨੇ ਦੀ ਪਾਲਕੀ ਢਾਕਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਹੀ ਭੇਜੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਜਦ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੰਗਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਇਹ ਢਾਕਾ ਸੀ, ਜੋ ਸੰਗੀ ਹਾਥੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੰਗੀ ਸਾਮਾਨ ਭੇਜਦਾ ਰਿਹਾ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਢਾਕਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਵਿਚ ਭਾਈ ਭਾਗ ਮਲ, ਭਾਈ ਫਖੀਲ ਦਾਸ, ਸਾਧੜੀ ਮੱਲ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਕਈ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਇਥੋਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਨਾਮ ਲਿਖੇ।

ਸੰਗਤ ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਰੋਜ਼ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਪੁੱਜਣਾ ਸੁਣਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਮੇਵੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਜਣ ਦੀ ਸਰੋਤ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

1. ਢਾਕਾ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਹਾਂਗੀਰਾਬਾਦ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਇਮ ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਮਹਿ ਗੁਸਾਈ ।
 ਢਾਕੇ ਪਹੁਚੇ ਦਲ ਸਮੁਦਾਈ ।
 ਢਾਕੇ ਨਗਰ ਮਝਾਰ ਮਸੰਦਾ ।
 ਬਸਹਿ ਬੁਲਾਕੀ ਦਾਸ ਬਿਲੰਦਾ ।

ਭਾਈ ਬੁਲਾਕੀ ਦਾਸ ਨੇ ਟਿਕਾਣਾ ਸੰਗਤ ਟੋਲਾ ਵਿਚ ਕਰਵਾਇਆ ।

ਭਾਈ ਨੱਥਾ ਜੀ ਬਾਰੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਖਰੂਵਾ ਬੋਲਦੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਿਝੱਕ ਹੋ ਕੇ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਗੱਲ ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੇ ਰਤਾ ਵੀ ਕੋਈ ਮਨਮਤ, ਕੁਰੀਤੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਮ ਦੇਖਦੇ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਦਰ ਤੋਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਹੁੰਦੇ। ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਤਕ ਕੱਢਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਢਾਕਾ ਪੁੱਜੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਸ ਕੋੜੇ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਭਾਈ ਨੱਥਾ ਜੀ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਸੀਸ਼ੇ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਾਹਰਲੀਆਂ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਵੀ ਸੁਪਾਰਨ ਹਿੱਤ ਹੀ ਹਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਸੰਗਤ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈ ਨੱਥਾ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਗਾਲ੍ਹੀਆਂ ਕਿਉਂ ਕੱਢਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ? ਬਣੇ ਸੁਭਾਅ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ ਵੱਡੀ ਸਾਰੀ ਗਾਲ੍ਹ ਕੱਢ ਕੇ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, 'ਕੋਣ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ !' 'ਵੱਡੀ ਸਾਰੀ ਗਾਲ੍ਹ' ਸੁਣ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਬਹੁਤ ਹੱਸੇ। ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, ਨੱਥਾ ਜੀ ਨਾਮ ਰੱਤੇ ਹਨ। ਜੇ ਇਹ ਗਾਲ੍ਹ ਵੀ ਕੱਢਣ ਤਾਂ ਦਇਆ ਹੀ ਸਮਝੋ। ਹਿਰਦਾ ਸੁੱਧ ਹੈ, ਵੈਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਛੱਲ ਰਹਿਤ, ਸਿੱਧਾ ਫਕੀਰ ਹੈ।

ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ :

“ਬਹੁ ਹੱਸੇ ਦਿਆਲ ਸਿਖਨ ਸਮਝਾਇਆ ।
 ਨਥੇ ਕੀ ਗਾਲ੍ਹ ਜਾਨੇ ਤੁਮ ਦਾਇਆ ।
 ਇਹ ਹਿਰਦੇ ਸੁੱਧ ਬੈਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨੇ ।
 ਮੇਰਾ ਬਚਨ ਸਤ ਕਰ ਮਾਨੇ ॥੧੨॥
 ਇਹ ਸੁਧਾ ਫਕੀਰ ਸੁਧੀ ਕਹੇ ਬਾਤ ।
 ਇਹ ਅੰਗੀ ਸੁਧੇ ਮਾਰਗ ਜਾਤ ॥”

(ਸਾਖੀ ੧੫)

ਮਸੰਦ ਬੁਲਾਕੀ ਦਾਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ, ਜੋ ਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਹੀ ਮੂਰਤ ਸੀ, ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਹੀ ਬੈਠੀ ਸੀ ਕਿ ਕਦ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਆਵਣ ਅਤੇ ਜੋ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਣਾ ਵਿਛਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸ 'ਤੇ ਚਰਨ ਰੱਖ ਚਿਰਾ ਦੀ ਆਸ ਪੂਰੀ ਕਰਨ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਹੱਥੀ ਸੂਤ ਕੱਤ ਕੇ ਮਹੀਨ ਬਸਤਰ ਬਣਾਏ ਸਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਪਹਿਨਾ ਸੁਖੀਆਂ ਲਵੇਗੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ। ਸਿੰਘਾਸਨ 'ਤੇ ਬੈਠੇ, ਬਸਤਰ ਪਹਿਨੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਖਿੱਚੇ ਹੋਏ ਹੀ ਇਧਰ ਆਏ ਹਾਂ। ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਿਮ

ਤੇ ਨੇਮ ਦੀ ਸੋਝ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਕ ਹੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਸਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਐਸਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਾਹ ਅੰਦਰ ਹੀ ਹੈ, ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ, ਮਨ ਹੀ ਭਟਕਦਾ ਹੈ। ਰੋਜ਼ ਮਨ ਨੂੰ ਸਮਝਾਈਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਨੱਸ-ਨੱਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੋਣਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਗਉੜੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਦੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :

“ਕਉ ਮਾਈ ਭੂਲਿਓ ਮਨੁ ਸਮਝਾਵੈ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਾਧ ਮਗ ਸੁਨਿ ਕਰਿ

ਨਿਮਖ ਨ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਪਾਇ ਮਾਨਸ ਕੀ,

ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ ਸਿਰਾਵੈ।

... ..

ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨਹੁ

ਜਿਹ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਸਮਾਵੈ” ॥੨॥੬॥

ਪਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਬਣਵਾ ਕੇ ਕੋਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤਸਵੀਰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਹੀ ਕਹੀ ਜਾਏ :

“ਦਰਸ਼ਨ ਜਬ ਦੇਖਾ ਚਹੇ,

ਮੂਰਤ ਦੇਖੇ ਜਾਇ।”

ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸ਼ਰਧਾ ਵਿਚ ਭਿੱਜੀ ਮਾਈ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਤਸਵੀਰ ਬਣਵਾ ਲਏ। ਬੁਲਾਕੀ ਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਰਸੂਖ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਆਉਣਾ ਸੁਣ ਨਵਾਬ ਸ਼ਾਇਸਤਾ ਖ਼ਾਨ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਸਤਾ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਆਪ ਵੱਡਾ ਸਿਆਣਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਲਾਕਾਰ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਮੂਰਤ ਉਤਾਰ ਲਵੇ। ਕਲਾਕਾਰ ਆਇਆ। ਉਸ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਉਣੀ ਅਰੰਭੀ। ਉਸ ਨੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਅੰਗ ਚਰਨ, ਜੁੱਸਾ, ਬਾਹਾਂ, ਹਸਤ ਕਮਲ, ਬਸਤਰ ਤਾਂ ਬਣਾ ਲਏ ਪਰ ਜਦ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਲਮ ਨਾ ਉੱਠੇ। ਜਲਾਲ ਦੀ ਤਾਬ ਨਾ ਲਿਆ ਸਕੇ। ਉਸ ਬੜੇ ਜਤਨ ਕੀਤੇ ਪਰ ਕਲਮ ਹੱਥੋਂ ਡਿੱਗ-ਡਿੱਗ ਜਾਏ। ਕਈ ਦਿਨ ਜਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਕਲਮ (ਬੁਰਸ਼) ਲੈ ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਚਿਹਰਾ ਆਪ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਪੈਰਿੰਬਰ ਦੀ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਸੈੱਲਫ਼ ਪੋਰਟਰੇਟ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਤਸਵੀਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਾਈ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਪੂਰਨ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਹਨ :

“ਬੜਾ ਲਿਖਾਰੀ ਲਿਆਈ ਮਾਈ।

ਸਤਿਗੁਰ ਹਜ਼ੂਰ ਤਸਵੀਰ ਲਿਖਾਈ।

ਸਗਲ ਅੰਗ ਬਸਤ੍ਰ ਸੁਭ ਲਿਖਾ।

ਮੁਖ ਕਮਲ ਪ੍ਰਭਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਸਕਾ।¹

1. ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਜਲਾਲ ਭਰੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਉਹ ਦੇਖ ਹੀ ਨਾ ਸਕਿਆ।

ਦੇਖ ਦਿਆਲ ਕਲਮ ਹਥ ਲੀਨਾ।
ਨਿਜ ਹਾਥ ਸੁਧਾਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਨਾ।
ਤਬ ਮਾਈ ਕੇ ਮੂਰਤ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨਾ। ੧੨।

ਇਸ ਤਸਵੀਰ ਦੀ ਹੋਰ ਕਰਾਮਾਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ (ਭਾਵ ਚਿਹਰੇ) 'ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਬੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਫੁਹ ਲੱਗੀ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਣ ਵੀ ਚਮਕ ਰਹੀ ਹੈ ਪਰ ਬਾਕੀ ਸਭ ਬਸਤਰ ਤੇ ਜੁੱਸਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਗੇੜ ਵਿਚ ਫਿੱਕਾ ਤੇ ਮਿਟ ਵੀ ਗਿਆ ਹੈ।¹

ਢਾਕਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ਇਕ ਧਨਾਢ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਇਆ। ਭੇਟਾ ਰੱਖ

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਤੇਰੇ ਕੇ
ਨਾ ਸਹਾਈ

ਜਦ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ: “ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਖਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ?” ਉਸ ਕਿਹਾ: “ਮਹਾਰਾਜ ! ਸਭ ਕੁਝ ਕੋਲ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਧਨ ਨਾ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ। ਹੇ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਦਾਤ ਬਖਸ਼ੋ ਕਿ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਾਂ।” ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ:

ਤੂੰ ਸੁੱਖ ਲੋਚਦਾ ਹੈਂ ਪਰ ਗ਼ਲਤੀ ਨਾਲ ਸੁੱਖਾਂ ਦੀ ਖਾਨ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਮਿੱਥ ਲਏ ਹਨ। ਹਰ ਵਕਤ ਭੈ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਦਾਰਥ ਰਹਿਣੇ ਨਹੀਂ। ਸੋ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਘਰ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ, ਭੈ ਹੈ, ਭੈ ਵੀ ਨਿਰਮੂਲ। ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੂੰ ਚਾਕਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਸੋ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ। ਇਹ ਸਭ ਨਾਸ਼ਵੰਤ ਹਨ ਤੇ ਨਾਸ਼ਵੰਤ ਵਸਤੂ ਵੀ ਕਦੇ ਕੋਈ ਸਦੀਵੀ ਸੁੱਖ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ? ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਨਿੱਭਣਾ ਉਸ ਨਾਲ ਚਿੱਤ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਪਦਾਰਥ ਸੁਪਨੇ ਨਿਆਈਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁਪਨੇ ਸੇਤੀ ਚਿੱਤ ਮੂਰਖ ਹੀ ਲਗਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੰਗ ਰਾਗ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਇਹ ਬਚਨ ਕੀਤੇ:

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਤੇਰੇ ਕੇ ਨਾ ਸਹਾਈ ॥
ਕਾ ਕੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ
ਕੇ ਕਾਹੂ ਕੇ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਧਨ ਧਰਨੀ ਅਰੁ ਸੰਪਤਿ ਸਗਰੀ
ਜੋ ਮਾਨਿਓ ਅਪਨਾਈ ॥
ਤਨ ਛੂਟੇ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੇ
ਕਹਾ ਤਾਹਿ ਲਪਟਾਈ ॥ ੧ ॥
ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਦੁਖ ਭੰਜਨ
ਤਾ ਸਿਓ ਕੁਚਿ ਨ ਬਢਾਈ ॥
ਨਾਨਕੁ ਕਹਤੁ ਜਗਤੁ ਸਭ ਮਿਥਿਆ
ਜਿਉ ਸੁਪਨਾ ਰੈਨਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਪੰਨਾ ੧੨੩੧)

1. ਇਹ ਤਸਵੀਰ ਹੁਣ ਕਨਕੌਤਾ ਦੇ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਅਜਾਇਬ-ਘਰ ਵਿਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਈ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਉਥੇ ਹੋਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਇਰਦ-ਗਿਰਦ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਵਹੀਰਾਂ ਹੀ ਪਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਸੰਗਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ, ਸੇਵਾ, ਸ਼ਰਧਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖੀ ਪਿਆਰ ਦੇਖ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਬਚਨ ਨਿਕਲਿਆ: 'ਮਮ ਸਿੱਖੀ ਕਾ ਕੋਠਾ ਢਾਕਾ' ਜਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵੱਸ ਬਸ ਮੈਂ ਖਿੱਚਿਆ ਆਇਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਟਿਕ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਥੇ ਆਪ ਜੀ ਇਕ ਸਾਲ ਦੇ ਕਰੀਬ ਟਿਕੇ। ਉਥੇ ਹੀ 'ਸੰਗਤ ਟੋਲਾ' ਨਾਂ ਦਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਉਸਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਨਵਾਬ ਸ਼ਾਇਸਤਾ ਖਾਨ ਨੇ ਜਾਰੀਰ ਵੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਨਾਂ ਲਗਾਈ।

ਮਮ ਸਿੱਖੀ ਕਾ
ਕੋਠਾ ਢਾਕਾ

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਢਾਕਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ਬਿਸਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਭਾਈ ਮੋਹਰ ਚੰਦ ਅਤੇ ਭਾਈ ਕਲਯਾਨ ਚੰਦ ਜੀ ਖਬਰ ਲੈ ਕੇ ਪੁੱਜੇ ਕਿ ਪੋਹ ਸੂਦੀ ਸਪਤਮੀ ੧੭੨੩ ਬਿਕ੍ਰਮੀ (ਦਸੰਬਰ ੨੨, ੧੬੬੬ ਈ:) ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਖੇ ਬਾਲਕ (ਗੁਰੂ) ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਖਬਰ ਪੁੱਜਦੇ ਸਾਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲਕ ਦਾ ਨਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਮ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਫਰਮਾਇਆ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਦਮਨ ਗੁਰੂ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਸੇਕਟ ਰਹੇਗਾ। ਪਟਨਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਭੇਜੇ ਅਤੇ ਆਪ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਦੂਜੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਮ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸੇਵਾ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਿਖੇ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਧਰ ਹੋਰ ਲੱਗਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ।

ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਮ ਕੀ
ਢਾਕਾਈ ਪੁੱਜੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਜੇ ਢਾਕਾ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਸਾਮ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ ਲਈ ਪੁੱਜ ਗਿਆ। ਮੀਰ ਜੁਬਲਾ, ਅਹੋਮੀਆਂ ਨਾਲ ਲੜਦੇ-ਲੜਦੇ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕੋਈ ਵੀ ਉਧਰ ਮੂੰਹ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਕ ਤਾਂ ਆਸਾਮ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਅਹੋਮੀ ਜਾਨ ਤੋੜ ਲੜਦੇ ਸਨ। ਜਾਦੂਗਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਖੁਦ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੁਆਸਰੇ ਆਲਮਗੀਰੀ ਦੇ ਜਲੂਸ ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ (੧੬੬੮ ਈ:) ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੰਗਾਲ ਵਿਚ ਇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਕੁਬਾਰ ਬੁਲੰਦ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਪਿਛੋਂ ਇਕ ਬੰਢਨਾਕ ਸ਼ਕਲ, ਉੱਚੇ ਕੱਦ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਬਾਅਦ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਦਾ ਅਸਰ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਅੱਧੇ ਕੋਹ ਤਕ ਸਭ ਪਸ਼ੂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਮੁਰਦਾ ਪਾਏ ਗਏ ਜਾਂ ਜ਼ਖਮੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕ ਬਕਸਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਦੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਹਾਥੀ ਤੇ ਹੋਰ ਤਾਕਤ ਵੀ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀ ਲਾਈ ਗਈ, ਪਰ ਉਹ ਬਕਸਾ ਹਿਲਾ ਨਾ ਸਕੇ, ਪਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਕ ਬੱਕਰੀ ਹੀ ਹਾਥੀ ਸਮੇਤ ਬਕਸੇ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਲੈ ਗਈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕ ਤਰਬੂਜ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਤੇ ਫਿਰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੂੰ ਜਦ ਉਲਟਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸੁੱਕੀ ਚੀਜ਼ ਹਰੀ ਹੋ

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ
ਦਾ ਆਉਣਾ

ਗਈ। ਸੋ ਸਭ ਡਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਪਾਸ ਬੰਗਲਾ ਦੇ ਵਾਕਯਾ ਨਵੀਸਾਂ ਨੇ ਇਤਲਾਹ ਭੇਜੀ ਸੀ ਕਿ ਅਹੋਮੀ ਫਿਰ ਸਿਰ ਉਠਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਸੋ ਗੋਹਾਟੀ ਵੱਲ ਉਹ ਵਧੇ। ਫਿਰੋਜ਼ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਗੋਹਾਟੀ 'ਤੇ ਅਹੋਮੀਆਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਜਦ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਉਸ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਪਾਸੇ ਭੇਜਿਆ ਜਾਏ। ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਸ ਮੁਹਿੰਮ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਘੋੜਾ, ਖਿੱਲਤ, ਸਾਜ਼ੇ ਤਲਾਈ ਜਮਧਰ ਦੇ ਕੇ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਸਰਤ ਖ਼ਾਨ, ਕਬੀਰ ਸਿੰਘ ਭਰਤੀਆਂ, ਰਘੂਨਾਥ ਸਿੰਘ, ਬੀਰਮ ਦੇਉ ਸਸੌਦੀਆ ਤੇ ਹੋਰ ਸਰਦਾਰ ਭੇਜੇ। ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਰਾਜਪੂਤਾਂ, ਭੀਲਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਗੂ ਰਸ਼ੀਦ ਖ਼ਾਨ ਵੀ ਨਾਲ ਲਿਆ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਰਾਮ ਸਿੰਘ 'ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਖ਼ਾਸ ਦੀਵਾਨ ਮਿਰਜ਼ਾ ਸੱਯਦ ਸਫ਼, ਪਰਗਨਾ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਅਤੇ ਮੀਰ ਬੇਗ ਹਾਜ਼ੀ ਲਸ਼ਕਰ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਨੂੰ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ। ਹੋਰ ਇਹਤਿਆਹਤ ਲਈ ਬਹਿਲੋਲ ਖ਼ਾਨ ਅਤੇ ਸੁਲਤਾਨ ਅਲੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੀਰ ਰਾਜ਼ਾਰ ਬੇਗ ਹਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਵਾਕਯਾ ਨਵੀਸ ਥਾਪਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ, “ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਇਤਬਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਅਹੋਮੀਆਂ ਦੇ ਆਗੂ ਨਾਲ ਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਖ਼ਬਰ ਰੋਜ਼ ਦੀ ਰੋਜ਼ ਭੇਜਦੇ ਰਹਿਣਾ।” ਇਥੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੋਹਰੀ ਖੇਡ, ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਸਾਮ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ 'ਤੇ ਭੇਜਣ ਦੇ ਦੋ ਕਾਰਨ ਸਨ: ਇਕ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿਚੋਂ ਸ਼ਿਵਾ ਜੀ ਕਿਉਂ ਨੱਸ ਭੱਜਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਜੇ ਉਹ ਜਿੱਤ ਗਿਆ ਤਾਂ ਵੱਡੀ ਬਲਾ ਅਹੋਮੀ ਗਲੋਂ ਲੱਥੇ ਸਮਝੇ। ਸੋ ਇੰਝ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਹਿੰਮ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਵੇਲੇ ਹੀ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਢਾਕਾ ਵਿਖੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਭੇਜੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਹਿੰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਚਲਣ ਤਾਕਿ ਕੋਈ ਜਾਦੂ, ਸਿਹਰੀ ਤੇ ਟੂਣੇ ਦਾ ਅਸਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਂਵ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪੰਜ ਪੀਰ ਸ਼ਾਹ ਅਕਬਰ, ਸ਼ਾਹ ਬਾਗ਼ ਮਾਰ, ਸ਼ਾਹ ਸਰਨ, ਸ਼ਾਹ ਸਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹ ਕਮਾਲ ਵੀ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਸਤਾ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦਾ ਢਾਕਾ ਵਿਖੇ ਮੁਥ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ। ਹਾਥੀ, ਘੋੜੇ ਉਸ ਨੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਤੁਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੇ। ਕੇਵਲ ਇਕ ਖੰਜਰ ਹੀ ਪੰਝੀ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਭੇਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ‘ਚਾਚਾ’ ਆਖ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰੀਂ ਹੱਥ ਲਗਾਇਆ। ਸ਼ਾਇਸਤਾ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਪੂਰੀ ਮੱਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵੀ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਸਿਵਾਇ ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਲਾਹੁਤ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਨਾ ਪੀਣ। ਔਰਤਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚ ਕੇ ਰਹਿਣ।

ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਦੋ-ਧਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਵਰਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਜਿੱਤ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਕਾਮ ਰੂਪ ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ ਤੇ ਜੇ ਉਹ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਰਾਜਪੂਤਾਨਾ ਹੱਥ ਆ ਜਾਏਗਾ। ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਡਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਮੀਰ ਜਮਲਾ ਵਰਗਾ ਜਰਨੈਲ ਕਾਮਯਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਉੱਥੇ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੋ ਗੁਰੂ

ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਫੌਜਾਂ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਵੀ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ : ‘ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਅੰਗ-ਸੰਗ ਹੈ ਅਤੇ ਯਕੀਨ ਰੱਖ ਫ਼ਤਿਹ ਤੇਰੀ ਹੋਵੇਗੀ’। ਗੁਰੂ

ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਚਰਨ ਪਾਹੁਲ ਵੀ ਲਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ

ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਡੇਰਾ ਪੂਬੜੀ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ

ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ। ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਦੇ

ਟਿਕਾਣੇ ਲਈ ਇਕ ਉੱਚੀ ਥਾਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲਸ਼ਕਰ ਆਇਆ ਸੁਣ

ਕੇ ਅਹੌਸੀ ਰਾਜੇ ਪ੍ਰਣਪਾਲ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਚੜ੍ਹ ਆਈਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਛਾਉਣੀ ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰ

ਦੇ ਦੂਜੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਾ ਲਈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰ

ਦਾ ਵਹਾਅ ਬਦਲਾਉਣਗੇ, ਸੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟ

ਜਾਣ ਲਈ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਸਾਥੀ ਫੌਜ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟ ਗਈ, ਪਰ ਮੁਗਲ

ਸਿਪਾਹੀ ਆਪਣੀ ਹਉਂ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹੇ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਫੌਜ ਰੋੜ੍ਹ

ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਸਾਰੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਸ਼ਰਨ ਆਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ : “ਸਤਿਨਾਮ ਜਾਪ

ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਵਾਲ ਵਿੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।” ਚੂੜਾਮਣਿ ਦੇਵਗਣ ਤੇ ਸਰੋਬਰ

ਨਾਂ ਦੇ ਦੋ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਕਈ ਹਰਥੇ ਵਰਤੇ। ਇਥੋਂ ਤਕ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਪੋਬਣ

ਦੀਵਾਰ ਹੀ ਉੜਾ ਕੇ ਲੈ ਗਈ। ਮੂੰਹੋਂ ਅੱਗ ਕੱਢੇ। ਆਸਮਾਨ ਵੱਲ ਵੀ ਉੱਡੀ। ਤੂਫਾਨ

ਉਠਾਏ, ਪਰ ਸਭ ਬੇਅਰਥ।

ਉਧਰ ਜਦ ਸਾਰੀ ਮਿਹਨਤ ਰਾਜਾ ਚਕ੍ਰਵਰਜ ਨੇ ਬਰਬਾਦ ਹੁੰਦੀ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਉਸ

ਕਮੱਖਿਆ ਦੇਵੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਆਰੰਭੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ

ਦੇਵੀ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਹੁਣ ਬਚਾਓ ਏਸੇ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਦੇ

ਚਰਨ ਪਕੜੋ। ਰਾਜਾ ਚਕ੍ਰਵਰਜ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਲੜਨਾ ਸ਼ੋਭਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਤੀਜਾ ਲੜਾਈ ਦਾ

ਲਾਭ ਉਠਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ

ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਡੀ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਧਰਮ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ

ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਖੱਤਰੀ ਕਹਿਲਾਏ ਹੋ ਅਤੇ ਖੱਤਰੀ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ ਧਰਮ ਯੁੱਧ ਕਰੋ, ਨਾ

ਕਿ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਦਾ ਸਿਰ ਉਤਾਰੋ। ਸੋ ਯੁੱਧ ਧਰਮ ਹੋਤ ਜਾਂ ਗਰੀਬ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ

ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿੱਜ ਹਿਤ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜੰਗ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਈਰਥਾ

ਤੇ ਨਫ਼ਰਤ ਦੀਆਂ ਜੰਗਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ। ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਨ ਪਿਆਰ, ਸ਼ਰਧਾ

ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਜਿੱਤੋ। ਨਫ਼ਰਤ ਤੋੜਦੀ ਹੈ, ਪਿਆਰ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਈ ਝਗੜੇ

ਹੈਨ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਹਨ ਵੀ ਤਾਂ ਬੈਠ ਕੇ ਨਜਿੱਠ ਲਵੋ।” ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਜੱਫੀ ਪੁਆਈ। ਉਹ

ਦੋਵੇਂ ਪੱਗ ਵੱਟ ਭਰਾ ਬਣੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਵਨ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਖੰਜਰ ਲੈ ਕੇ

ਜ਼ਮੀਨ ‘ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਨਿਰਣਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਕ ਪਾਸੇ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਚਕ੍ਰਵਰਜ

ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦਿੱਲੀ ਦਾ। ਉਹ ਥਾਂ ‘ਗੁਰ ਖੰਜਰ ਪੁਰ’ ਕਰ ਕੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜਾਣੀ

ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਲੜਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਅਮਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ: ਨਫ਼ਰਤ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਵੱਧਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਇਸ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ।

ਫਿਰ ਆਪ ਜੀ ਉਸ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਏ ਸਨ। ਸਭ ਫ਼ੌਜੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਢਾਲਾਂ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਬੜੇ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕੀਤੀ। ਚਕ੍ਰਵਰਜ ਨੇ ਪਿੱਛੋਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਵੀ ਉਥੇ ਬਣਵਾਇਆ। ਉਸ ਬੜੇ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪੂੰ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੇਗਪੁਰ ਤੇ ਤੇਗ ਪਰਬਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਉਥੇ ਚਕ੍ਰਵਰਜ ਨੇ ਡਿੱਠਾ ਕਿ ਦਰਿਆ ਕਿਨਾਰੇ ਕੁਝ ਹਿੰਦੂ ਫ਼ੌਜੀ ਚੁਲੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਾਣੀ ਆਪਣੇ ਉੱਤੋਂ ਸੁੱਟਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ? ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਸੁੱਚੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਚਿਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਚੁਲੀ ਉਸੇ ਦੀ ਭਰੀ ਗਿਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਚੁਲੀ ਭਰਨੀ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਯੋਗੀ ਦੀ ਚੁਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੇ ਜੋ ਸੰਜਮ ਪਾਲ ਗਿਆ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਚੁਲੀ ਸੰਤੋਖ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਦਾ ਸਤ ਤੇ ਦਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਇਨਸਾਫ਼ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਉਥੋਂ ਢਾਕਾ ਆਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੱਖਣੀ ਆਸਾਮ ਰੰਗਮਤੀ ਵੀ ਗਏ। ਦੋ ਮਾਰਚ ੧੬੭੦ ਈ: ਨੂੰ ਉਹ ਰੰਗਮਤੀ ਸਨ। ਮਨੀਪੁਰ ਦੀ ਹੱਦ ਨੂੰ ਛੋਹ ਆਪ ਜੀ ਵਾਪਸ ਮੁੜੇ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਆਸਾਮ ਅਤੇ ਬੰਗਾਲ ਵਿਚ ਵਿਚਰਨ ਦਾ ਸਦਕਾ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹੀ ਸੰਗਤਾਂ ਕਾਇਮ ਹੋਈਆਂ। ਕੌਮਿਲਾ ਅਤੇ ਚਿਟਾਗਾਂਗ ਦੇ ਰਾਹ ਦੇ ਹਰ ਵੱਡੇ ਨਗਰ ਜੋਗਰ ਗੰਜ, ਫੋਨੀ, ਮੀਰ ਸਰਾਇ, ਸੀਤਾ ਕੁੰਡ ਅਤੇ ਕੁਰਮ ਪੀਰਾ ਵਿਖੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਕਾਇਮੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਕੁਲਗਾਵ, ਡੋਹਾਜ਼ਰੀ, ਬੰਸਖਲੀ, ਪੂਲਾਘਾਟ, ਹੱਠਜ਼ਰੀ, ਰੰਗੂਨੀਆਂ ਅਤੇ ਕੰਚਨ ਨਗਰ ਵਿਚ ਵੀ ਸੰਗਤਾਂ ਕਾਇਮ ਹੋਈਆਂ। ਅਗਰਤਲਾ, ਕਰੀਮਗੰਜ, ਮੌਲਵੀ ਬਾਜ਼ਾਰ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੜੀਆ, ਬਾੜੀਧਲ ਅਤੇ ਨੌਅਖਲੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਸੰਗਤਾਂ ਸਨ। ਇਹ ਡੋਹਾਜ਼ਰੀ ਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕਾਫ਼ਲੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਰਾਖੇ ਕੁੱਤੇ ਨੂੰ ਮਗਰਮੱਛ ਨੇ ਪਕੜ ਲਿਆ ਸੀ। ਤਕਰੀਬਨ ਦੋ ਸਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਵਿਚਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ੧੬੭੦ ਈ: ਦੀ ਵਿਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਲਕੱਤਾ ਪੁੱਜੇ।

ਕਲਕੱਤਾ ਦੇ ਰਾਜੇ ਗੁਜ਼ਰੀ ਸਿੰਘ ਬਹਿਲ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਦੀਵਾਨ

ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬੜਾ ਸੰਗਤ ਲਗਾਂਦੇ ਰਹੇ। ਉਥੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਲਕੱਤਾ ਵਿਖੇ ਬਾਲੇਸ਼ੁਰ, ਮੇਦਨੀਪੁਰ, ਸੋਰਭੰਜ, ਕਾਂਚਨਪੁਰ ਹੁੰਦੇ ਹੱਥ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੰਨ ੧੬੭੦ ਈ: ਨੂੰ ਜਗਨ ਨਾਥ ਪੁਰੀ ਪੁੱਜੇ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਟਿਕਾਣਾ ਬਾਉਲੀ ਸਾਹਿਬ ਮੁੰਗੂ ਮਠ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਆਰਤੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਕਰਮਕਾਂਡ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਪਛਾਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਉਤੀਸਾ ਵਿਖੇ ਸਨ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਬਬਰਾਂ ਪੁੱਜੀਆਂ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਾਅਸਬੀ ਨੀਤੀ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਆਰੰਭ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਮੰਦਰ ਢਾਹੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਛੇਤੀ ਮੁੜਨ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਉਹ ਹੁਣ ਮੁਨਾਸਬ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਾਣਦੇ। ਛੇਤੀ-ਛੇਤੀ ਪੈਂਡੇ ਮਾਰਦੇ, ਭਵਨੇਸ਼ਵਰ, ਕਟਕ ਅਤੇ ਨਦੀਆਂ ਬਹਿਮਣੀ, ਬੈਤਰਨੀ ਆਦਿ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਪੁੱਜੇ। ਸਮੁੱਚੇ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਅਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੱਥੀਂ ਪਦਾਰਥ ਵੰਡੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਵੀ ਲਿਆ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਬਾਲਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਅਜੇ ਪਟਨਾ ਹੀ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਅਨੰਦਪੁਰੋਂ ਸੱਦਾ ਘੱਲਣ 'ਤੇ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਪੰਜਾਬ ਦੇਸ਼ ਆਏ। ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਲੈਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੇਵਲ ਇਹ ਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਅਗਲਾ ਕਦਮ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਖ਼ੇਟੇ
ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ (ਸਿੰਘ)
ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ

ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਚੰਭਾ ਕਿਹੜਾ ਹੈ ? ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਚੰਭਾ ਹੈ ਜੋ ਸੱਤ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਅਸੱਤ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਛੱਡਣਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸਥਿਰ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਹੀ ਭਾਈ ਜੈਤਾ ਜੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜੀਵ ਕਰਮ ਵੱਸ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਰਮ ਜੀਵ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ? ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸੀ : “ਜਦ ਫੁੱਲ ਖਿੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭੋਇ 'ਤੇ ਗਿਰਦਾ ਹੈ। ਫੁੱਲ ਦੇ ਝੜਨ ਨਾਲ ਹੀ ਫਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਫੁੱਲ ਗਿਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬੀਜ ਖਿੱਲਰ ਪੁੱਲਰ ਹਵਾ ਨਾਲ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖਿੱਲਰੇ ਬੀਜ ਅਜਾਈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਾ ਕੇ ਉਹ ਬੀਜ ਫਿਰ ਫੁੱਲ ਫਲ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਮ ਮਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਗੇੜ ਨਾਲ ਜਦ ਜੀਵ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਮ ਸਾਥ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜੀਵ ਕਰਮ ਬੱਧ ਹੀ ਹੈ। 'ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ ਕਰਮਾ ਸੰਦੜਾ ਖੇਤ' ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ। ਸੋ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਜੇ ਈਰਖਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਕਰਮ ਕਾਰਨ ਹੀ ਹੋਵੇ।” ਕੁਦਰਤੀ ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਸੀ ਕਿ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀਏ ਕਿਵੇਂ ? ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਕਿਹਾ : “ਜੀਵਨ ਆਦਰਸ਼ ਸਮਝਿਆਂ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਐਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਂ ਗੁਜ਼ਾਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਹਉਮੈ ਮਾਰਨ ਨਾਲ ਕਰਮ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹਉਮੈ ਮਰਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਉਸ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।”

ਸਭ ਤੋਂ
ਅਸਚਰਜ ਥਾਤ

ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਆ ਕੇ ਕਿਹਾ : “ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਪਾਵਨ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਹੈ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੇ ਸੂਦਰ ਨੂੰ ਇਕ ਕਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਮਿਥੀ ਮਰਯਾਦਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।” ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ : “ਸਾਂਝਾ ਸਾਧ ਹਮਾਰਾ ਹੈ।

ਸਾਰੇ ਅਸੀਂ ਇਕ ਦੇ ਜਾਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜੇਹਾ ਕੋਈ ਕਰਮ ਕਰੇ ਤਿਹਾ ਹੋਇਸੀ ਪਰ ਇਕੋ ਬਾਪ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸਭ ਬੱਚੇ ਵਿਰਸੇ ਦੇ ਵਾਰਸ ਹਨ। 'ਜਾਨੋ ਜੋਤਿ ਨ ਪੂਛਹੁ ਜਾਤੀ'। ਪਟਨਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਢਾਕਾ ਤੋਂ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਮੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠਿਆਂ ਦੇਖ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਡਿੱਠਾ ਕਿ ਉਹ ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ ਸੁਣ ਕੇ ਵੀ ਮੰਗਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਸੋਚ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਡੁੱਬਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਪੁੱਛ ਹੀ ਲਿਆ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਸੋਚ ਉਸ ਨੂੰ ਹਰ ਵੇਲੇ ਘੇਰ ਖਲੋਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਢਾਕਾ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਵਪਾਰ ਹੈ। ਘਾਟੇ 'ਤੇ ਘਾਟਾ ਪੈਣ ਲੱਗਾ। ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਲੱਭਾ। ਹੁਣ ਮਿੱਤਰਾਂ ਪਾਸ ਆਇਆ ਹਾਂ ਕਿ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ, ਪਰ ਕਿਪਰੋਂ ਆਸ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਦੀ। ਇਹ ਸੋਚ ਘੇਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਟੇਕ ਬ੍ਰਿਥੀ ਸਭ ਜਾਨੁ ॥ ਦੇਵਨ ਕਉ ਏਕੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥" ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਰਾਤ ਅਵੱਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਤ ਪਿੱਛੋਂ ਦਿਨ। ਇਹ ਦੁੱਖ, ਔਕੜ ਪਰਛਾਵੇਂ ਨਿਆਈਂ ਹਨ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਗਿਆਂ ਅਸਲੀਅਤ ਦਿੱਸ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਗ ਆਸਾ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਦੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :

ਥਿਰਥਾ ਕਹਉ ਕਉਨ ਸਿਉ ਮਨ ਕੀ ॥
ਲੋਭ ਗੁਸਿਓ ਦਸਹੁ ਦਿਸ ਧਾਵਤ,
ਆਸਾ ਲਾਗਿਓ ਧਨ ਕੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੁਖ ਕੇ ਹੇਤਿ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਵਤ,
ਸੇਵ ਕਰਤ ਜਨ ਜਨ ਕੀ ॥
ਦੁਆਰਹਿ ਦੁਆਰਿ ਸੁਆਨ ਜਿਉ ਡੋਲਤ,
ਨਹ ਸੁਖ ਰਾਮ ਭਜਨ ਕੀ ॥੧॥

(ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੯)

ਪਟਨਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮਰਨ ਜੀਵਨ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ ? ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਦੋ ਟੁੱਕ ਕਹਿੰਦੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ: "ਮਮਤਾ"। ਫਿਰ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਕਿਹਾ, ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ ਕਿ:

'ਜਥ ਇਹ ਜਾਨੈ ਮੈ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ॥
ਤਬ ਲਗੁ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਫਿਰਤਾ ॥'

ਬੇੜੀ ਕੇਵਲ ਮੋਹ ਹੈ ਅਤੇ ਮੋਹ ਦੀ ਬੇੜੀ ਤੋੜੇ ਬਰੈਰ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜੀਵਨ ਰਾਹ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਨਿਰਇੱਛਤ ਰਿਹਾ ਜਾਏ। ਬੁੱਧ ਬਿਬੇਕ ਹੁੰਦਿਆਂ ਇਹ ਮਮਤਾ ਚੰਬੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸ਼ਬਦ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਸਮਝਾਂਦੇ ਉਚਾਰਿਆ :

ਭੂਲਿਓ ਮਨ ਮਾਇਆ ਉਰਝਾਇਓ ॥
ਜੈ ਜੈ ਕਰਮ ਕੀਓ ਲਾਲਚ ਲਾਗਿ
ਤਿਹ ਤਿਹ ਆਪੁ ਬੇਧਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯)

ਅਤੇ ਰਾਹ ਹੈ :

ਮਨ ਰੇ ਸਾਚਾ ਰਹੋ ਬਿਚਾਰਾ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮਿਥਿਆ ਮਾਨੋ
ਸਗਰੋ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਜੈਤਸਰੀ ਮਹਲਾ ੯)

SIKHBOOKCLUB.COM

ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਤਕਰੀਬਨ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਰਹੇ। ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਜੀਵਨ ਜਾਚ ਸਿਖਲਾਂਦੇ ਰਹੇ। ੧੮ ਮਈ,

ਪਟਨਾ ਤੋਂ
ਵਿਦਾਇਗੀ

੧੬੭੦ ਈ: ਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਬਾਲਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਰਹੇ। ਭਟ ਵੰਗੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਵਾਲੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਛੋਟਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਲ ਸੀ

ਪਰ ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੱਤ ਸਾਲ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਰਹੇ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਗਵਾਹੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਭੇਜੀ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਆਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿਓ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਬਾਲ (ਗੁਰੂ) ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਨਾਲ ਹੀ ਲੈ ਚਲੋ, ਉਥੇ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ:

‘ਨਹਿ ਇਸ ਦੇਸ ਰਹਿਨ ਹਮ ਭਾਵੈ।

ਤਿਤ ਹੀ ਤੁਮਰੇ ਸੰਗ ਸਿਧਾਵੈ।’

(ਰਾਸ ੧੨, ਅੰਸ ੨੬)

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪੁੱਜ ਕੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਪਿੱਛੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਲਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਵੀ ਕੁਝ ਵੱਡਾ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਜੁੱਸੇ ਦਾ ਤਕੜਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ:

‘ਇਤਨੇ ਮਹਿ ਇਹ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ।

ਵਧਹਿ ਸਰੀਰ ਓਜ ਹੁਇ ਜਯਾਦਾ।’

ਇਥੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਦੇਖ ਕੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਸੋ ਜਦ ਆਪ ਜੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪੁੱਜ ਗਏ ਤਾਂ ੧੬੭੨ ਦੇ ਅਖੀਰ ਸੌਦਾ ਘੱਲ ਕੇ ਪੰਜਾਬ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਹਦਾਇਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਹੌਲੇ-ਹੌਲੇ ਆਉਣ, ਲੰਮੀ ਮੰਜ਼ਲ ਨਾ ਕਰਨੀ, ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸੌਖਾ ਰੱਖਣਾ ਤਾਕਿ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖੋਚਲ ਨਾ ਹੋਵੇ:

‘ਗਾਖਹੁ ਅੰਤਰ ਵਹਿਰ ਸੁਖਾਰੇ।

ਦੁਰ ਨ ਗਮਨਹੁੰ, ਖੇਦ ਨਾ ਧਾਰੇ।’

ਉਪਦੇਸ਼—ਪਟਨਾ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਜਦ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲ ਚਲੇ ਤਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਭਾਵ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ:

ਜੀਵਨ ਸ਼ੁੱਧ, ਕਿਰਤ ਸ਼ੁੱਚੀ, ਵਿਹਾਰ ਸ਼ੁੱਠਾ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਭਲੇ ਲਈ। ਪਿਆਰ ਤੇ ਤਰਸ ਸਦਾ ਪਾਸ ਰੱਖਣਾ। ਆਪੇ 'ਤੇ ਕਾਬੂ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾ ਕਰਨੀ। ਜਦ ਕੋਈ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਨਫ਼ਰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਲ ਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਿਰਚਾਹੀ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਪੂਜਾ ਕੇਵਲ ਅਕਾਲ ਦੀ। ਜਾਪ ਕੇਵਲ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਦਾ। ਪੰਜਾਂ ਨੂੰ ਵੱਸ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਨਾ ਚੁੱਕਣ ਦੇਣਾ। ਆਸਾ, ਮਨਸਾ, ਦੁੱਖ-ਸੁੱਖ, ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਜੀਵਨ ਮਰਨ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਜ਼ਿੰਦਗਾਨੀ ਲੈਣ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਦੇਣ ਲਈ ਬਣੀ ਹੈ। ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਹੋਣਾ, ਜੋ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵੰਡਦਾ ਹੈ। ਹਉਮੈ ਤਿਆਗਣੀ। ਸਰੀਰ ਦਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਧਿਆਨ ਹੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਗਿਆਨਤਾ ਕਾਰਨ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲਣਾ।

ਸੋਠਿ ਰਾਗ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕਥਨ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ:

ਜੋ ਨਰੁ ਦੁਖ ਮੇ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ॥
 ਸੁਖ ਸਨੇਹੁ ਅਰੁ ਭੋ ਨਹੀ ਜਾ ਕੈ
 ਕੰਚਨ ਮਾਟੀ ਮਾਨੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਨਹ ਨਿੰਦਿਆ ਨਹ ਉਸਤਤਿ ਜਾ ਕੈ
 ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥
 ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਆਰਉ
 ਨਾਹਿ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨਾ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਟਨਾ ਤੋਂ ਬਨਾਰਸ ਪੁੱਜੇ। ਡੇਰਾ ਲੀਚੀ ਬਾਗ ਰੱਖਿਆ। ਜੋਨਪੁਰ¹ ਤੋਂ ਅਜੁੱਧਿਆ ਆਏ। ਅਜੁੱਧਿਆ ਜਿੱਥੇ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਉਸ ਥਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕੁੰਡ ਹੈ, ਜੋ ਸਰਜੂ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਹੈ। ਲਖਨਊ ਭਾਈ ਚੂਹੜ ਤੇ ਚੋੜੜ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ੧੧ਵੀਂ ਵਾਰ ਵਿਖੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨੇ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਖੂਬ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਉਥੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ਼ਾਹਜਹਾਨਪੁਰ ਪੁੱਜੇ। ਸ਼ਾਹਜਹਾਨਪੁਰ ਪੰਜਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਲੈ ਭਾਈ ਜਟੂ ਤੱਪਾ ਜੀ ਨੇ ਸੰਗਤਿ ਕਾਇਮ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸੰਗਤਿ ਨੇ ਸਰਧਾ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਉਥੋਂ ਬਰੇਲੀ ਪੁੱਜੇ ਤੇ ਕਾਸ਼ੀ ਮੈਦਾਨ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ। ਉਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੀ ਰਹਿਮਤ ਸਦਕਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਤੇ ਨਗਰ ਵੱਸ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਕ ਪੁਰਾਣੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

“ਤਜ ਪਟਨਾ ਕਾਸ਼ੀ ਪੁਨ ਥਏ।
 ਤਹਿ ਤੇ ਜਾਤ ਅਜੁਧਿਆ ਭਏ।

1. ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਜੀ ਨੂੰ ਇਹ ਵਰ ਦੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ:
 “ਤੋਹਿ ਬੈਸ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਕਥਾ।
 ਸੁਨਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਧਰਿ ਸੰਗਤਿ ਜਥਾ।”

ਆਗੈ ਪੰਥ ਚਲਤ ਜਬਿ ਭਏ।
 ਲਖਨਾਵੇ (ਲਖਨਊ) ਕੇ ਨਿਕਟ ਸਿਧਏ।
 ਤਹਿਕੀ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ।
 ਪਗ ਪੰਜ ਮਹਿ ਕੀਨ ਨਿਵਾਸਾ।
 ਏਕ ਨਿਸ ਹਮ ਕੇ ਨਿਸਤਾਰੇ।
 ਪੁਨਹ ਬਰੇਲੀ ਓਰ ਪਧਾਰੇ।

ਬਰੇਲੀ ਤੋਂ ਪੀਲੀਭੀਤ ਤੇ ਨਾਨਕ ਮੱਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਮੁਰਾਦਾਬਾਦ ਪੁੱਜੇ।

ਮੁਰਾਦਾਬਾਦ ਰਾਮ ਗੰਗਾ ਕਿਨਾਰੇ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਆਦਰਸ਼ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਾਂਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨ-ਛੁਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਲਈ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਵੀ ਕੀਤੇ। ਉਥੇ ਇਕ ਸੱਜਣ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜੀਵ ਅਮਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ 'ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ'। ਉਥੋਂ ਹਰਦੁਆਰ, ਬੂੜੀਆ, ਜਗਾਧਰੀ, ਸੁਢੈਲ-ਸੁਢਲ, ਬਨੀ ਬਦਰਪੁਰ, ਅੰਬਾਲਾ ਤੇ ਲਖਨੌਰ ਮਤੰਬਰ ੧੩, ੧੬੭੦ ਨੂੰ ਪੁੱਜੇ।

ਲਖਨੌਰ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਇਕ ਜਗਿਆਸੂ ਨੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰੀਏ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਨੌਵੀਂ ਅਸ਼ਟਪਦੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣਾਈ ਕਿ ਜ਼ਬਾਨ ਝੂਠ ਤੋਂ ਬਚੇ, ਮਨ ਉਸ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਵੱਲ, ਨੇੜ ਪਰ-ਰੂਪ ਤੋਂ ਹਟਣ, ਸਾਧ ਦੀ ਸੇਵਾ, ਕੰਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਤੋਂ ਬਚਣ, ਹੱਕਾਰ ਨੇੜੇ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪੰਜਾਂ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਹੋਵੇ, ਐਸਾ ਪੁਰਸ਼ ਉਸ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲਖਨੌਰ ਵਿਖੇ ਜੋ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਦਾ ਖੂਹ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਇਹ ਤਾਸੀਰ ਹੈ ਕਿ ਕੇਵਲ ਉਸ ਦੇ ਜਲ ਨਾਲ ਹੀ ਦਾਲ ਗਲਦੀ ਹੈ। ਪਿੰਡ ਦੇ ਖੂਹਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ। ਲਖਨੌਰ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮਾਂ ਰਾਣੀ ਪੁਸ਼ਪਾ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਉਹ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਭਾਈ ਕਲਯਾਨ ਦੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਮਿਲਣਗੇ। ਲਖਨੌਰ ਤੋਂ ਕਰਨਾਲ, ਪਾਨੀਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ੨੦ ਸਤੰਬਰ, ੧੬੭੦ ਈ: ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਪੁੱਜੇ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਲਖਨੌਰ ਤੋਂ ਕਰਨਾਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਇਕ ਸੱਜਣ ਨੇ ਰਾਹ ਰੋਕ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਝਗੜੇ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਛੇ ਸਾਲ ਦੇ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਾਦਸਾ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਜਦ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਮਨ 'ਤੇ ਭਾਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬਦਲੇ ਲਈ ਤੜਫ ਉਠਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸਾਰ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਉਤਰੇ, ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਜਲ ਪਾਇਆ ਤੇ ਜਦ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਪਰਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਚਰਨ ਪਕੜ ਲਏ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ: ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ।

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ: “ਤੈਨੂੰ ਹੁਣ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?” ਉਸ ਕਿਹਾ: “ਬਦਲਾ, ਖੂਨ ਦੇ ਵੱਟੇ ਖੂਨ।” ਫਿਰ ਢਾਹਾਂ ਮਾਰ ਰੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ

ਫਰਮਾਇਆ: “ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਉਂ-ਜਿਉਂ ਬਦਲੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰੇਂਗਾ, ਹੋਰ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਕੇਵਲ ਸਿੰਦ ਲੈ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਪਜਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਬਿਨਸਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਬਹਾਨੇ ਹੀ ਹਨ। ਜਿਸ ਨੇ ਜੀਵਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਹੀ ਲਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਗਿਆਨਪੁਣੇ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਕਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਆਪਣਾ ਕਹਿਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਮਾਲਕ ਹੀ ਮੁਨਸਫ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨਸਾਫ਼ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਹੈ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਮਾੜੇ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਉਪਜਦੇ ਹਨ। ਨਫ਼ਰਤ ਉਸ ਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜਦੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਆਪਣਾ ਹੀ ਅੰਦਰਲਾ ਸਾੜਦੀ ਹੈ। ਸਾੜਾ ਸੈਤਾਨੀ ਕਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਖਿਆਂ ਖੁਦਾਈ। ਖਿਆਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਰਾਹ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੱਕ ਰਸਾਈ ਲੈਣ ਦਾ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ: ‘ਨਿਵਣ ਸੁ ਅਖਰ ਖਵਣ ਗੁਣ’ ਸਾੜੇ ਤੋਂ ਉਪਜਿਆ ਕਰੋਧ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਹੀ ਵਲ੍ਹੇਟ ਖਲੋਦਾ ਹੈ। ‘ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਕਾਇਆ ਕੋ ਗਾਲੇ’ ਇਹ ਜੋ ਚਲਾ ਗਿਆ ਉਸ ਨੇ ਮੁੜ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ। ਸੋ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਾ ਹੀ ਠੀਕ ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਾਹ ਹੈ।” ਇਹ ਬਚਨ ਜਦ ਕਾਤਲ ਤੱਕ ਪੁੱਜੇ, ਉਸ ਪਛਤਾਵਾ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਭੈ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਤਾਂ ਉਹ ਸਿੱਖ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਹੀ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਨੀਂਦ ਵੀ ਹਰਾਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਉਸ ਕਾਤਲ ਨੇ ਕੀ ਡਿੱਠਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਲੜਕਾ ਕੋਈ ਝੋਲੀ ਵਿਚੋਂ ਖੋਹ ਕੇ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਜਦ ਲੜਕੇ ਦੇ ਬੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਕੜਨਾ ਚਾਹਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਜਾਗ ਖਲ੍ਹ ਗਈ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਢਹਿ ਪਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਐਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਬੱਚਾ ਹੀ ਕਤਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਸਿੱਖ ਕੋਲੋਂ ਖਿਆਂ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਕੀਤਾ। ਸਿੱਖ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਬਦਲੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹਟੀ। ਗੁਰੂ ਮਿਹਰ ਸਦਕਾ ਸਿੱਖ ਦੇ ਘਰ ਵੀ ਲੜਕੇ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ।

ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ—ਰਾਣੀ ਪੁਸ਼ਪਾ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤ ਦੱਸੇ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਰਾਣੀ ਨੇ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਵਾਰ ਹੋਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਲਾਮਾਬਾਦ ਦੇ ਸਨਮਥ ਵਿਚ ਵੀ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਵਾਰ ਦਾ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੱਥਰਾ ਦੇ ਉਸ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਢਾਹ ਢੇਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਰ ਸਿੰਘ ਖੰਦੇਲਾ ਨੇ ੩੩ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਲਾਗਤ ਨਾਲ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਾਇਆ ਸੀ। ਮੱਥਰਾ ਦਾ ਨਾਂ ਵੀ ਬਦਲ ਕੇ ਇਸਲਾਮਾਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਮਹੀਨੇ, ੧੩ ਦਿਨ ਰਹੇ ਅਤੇ ਆਪ 'ਤੇ ਕਰੜਾ ਫੌਜੀ ਪਹਿਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਪਟਿਆਲਾ ਤੋਂ ਨਵਾਬ ਸੈਫ ਖ਼ਾਨ ਵੀ ਦਿੱਲੀ ਹੀ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਤੇ ਜਦ ਵਾਪਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਗਏ ਤਾਂ ਸੈਫ ਖ਼ਾਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸੀ।

ਇਥੇ ਇਕ ਗੱਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਵੀ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ

ਜੀ ਨੇ ਪਟਨਾ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਛੋਟਾ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾਇਆ। ਇਕ ਤਾਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੰਜਾਬ ਪੁੱਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਦੂਜੇ ਬਾਲਕ (ਗੁਰੂ) ਗੋਬਿੰਦ (ਸਿੰਘ) ਜੀ ਦੇ ਆਉਣ ਵੇਲੇ ਕਿਥੇ-ਕਿਥੇ ਪੜਾਅ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਆਪ ਜੀ ਆਪਣੀ ਅੱਖੀਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਤੀਜੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਹੋ ਕੇ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਕਿਸੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਫੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਸੀ।

ਅਨੰਦਪੁਰ ਪੁੱਜਣਾ—ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਆਪ ਜੀ ਨਵਾਬ ਸੈਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਨਾਲ ਹੀ ਰੁਹਤਕ, ਲਾਖਣਮਾਜਰਾ, ਜੀਂਦ, ਪਹੋਵਾ, ਲਖਨੌਰ, ਕੀਰਤਪੁਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਅਕਤੂਬਰ ੧੬੭੦ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਪੁੱਜੇ।

ਕੀਰਤਪੁਰ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਜੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਪੁੱਤਰਾਂ ਗੁਲਾਬ ਰਾਇ ਜੀ ਅਤੇ ਸਯਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਦਿੱਤਾ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਭਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀਮਤੀ ਕੱਪੜੇ ਤੇ ਗਹਿਣੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਜਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਦਿੱਤਾ। ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਆਪ ਜੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪੁੱਜੇ।

SIKHBOOKCLUB.COM

ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਖ਼ਬਰਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੰਗਤਾਂ ਆਦਰ ਨਾਲ ਅੱਗੋਂ ਲੈਣ ਆਈਆਂ। ਸਾਰੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਚੇਚੇ ਲੰਗਰ ਲਗਾਏ ਗਏ। ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਿਛੋਂ ਸੁੱਖ ਵਰਤਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੰਗਤਾਂ
ਦੇ ਇਕੱਠ

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਸੰਗਤ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਪੁੱਜੀ ਅਤੇ ਭੋਟਾਵਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ। ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਦੇ ਪੌਤਰੇ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਵੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਆਏ ਤੇ ਇਕ ਬਾਜ਼ ਵੀ ਭੇਟ ਕੀਤਾ।

“ਬਿਧ ਕੇ ਬੰਸ ਬਿਖੈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ।
ਆਨਿ ਬਾਜ਼ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿੱਤਾ।”

ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਉਥੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੀ ਟਿਕ ਗਏ ਅਤੇ ਲੰਗਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲ ਲਈ। ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਇਕ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਤੇ ਤੀਰਾਂ ਦੇ ਭੱਥੇ ਭੋਟਾ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੇ। ਕਾਬਲ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵੀ ਪੁੱਜੀ। ਮਾਲਵੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਿੱਖ ਆਏ ਤੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਲਵਾ ਵਿਚ ਫਿਰ ਚਰਨ ਪਾਉਣ। ਦੂਰ ਨੇੜਿਓਂ ਸੰਗਤ ਆਉਣ 'ਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਭੇਜ ਇਹ ਇਤਲਾਹ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਪੁੱਜ ਰਹੇ ਹਨ।

ਭਾਈ ਕਨ੍ਹਈਆ ਜੀ 'ਤੇ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ਾਂ—ਇਕ ਪੁਰਾਤਨ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਪੰਥੀਆਂ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਤੇ ਵਿਕਾਸ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ :

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਕੀ ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ ਬੀਜ ਭਯੋ,
ਸ੍ਰੀ ਦਸ਼ਮੇਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਲ ਪਚਿਚਾਨੀਐ।
ਅੰਕੁਰ ਕਨ੍ਹਈਆ ਲਾਲ, ਮੂਲ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ,
ਅਲ ਬਾਲ ਸੰਤ ਭਾਈ ਅੰਡਣ ਪ੍ਰਮਾਨੀਐ।
ਡਾਲਗੁਰ ਆਇਆ ਰਾਮ, ਭਾਈ ਭਲਾ ਰਾਮ ਆਦਿ,
ਭਾਈ ਦੁੱਖ ਭੰਜਣ, ਪਰਸ ਰਾਮ ਡਾਨੀਐ।
ਅੱਰ ਸਾਧ ਸੰਤ ਸਾਖ, ਫੁਲ ਫਲ ਮਤ ਆਦਿ,
ਸੁਜਸ ਬਖਾਨੀਐ ਪੰਥ, ਦੇਵਤਰ ਜਾਨੀਐ।

ਇਸ ਕਬਿਤ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਭਾਈ ਕਨ੍ਹਈਆ ਜੀ ਨੂੰ ਸਮਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਦਾਤ ਮਿਲੀ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੇ ਹੋਰ ਜੰਗਾਂ ਵੇਲੇ ਭਾਈ ਜੀ, ਬਿਨਾਂ ਵਿਤਕਰੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਲ ਛਕਾਂਦੇ।

ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ :

ਜਿਮ ਸਿੰਘਨ ਕੇ ਜਾਇ ਪਿਲਾਵੈ।

ਤਿਮੁ ਤੁਰਕਨ ਕੇ ਨਿਤ ਤਿਪਤਾਵੈ।

ਇਹ ਸਮਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਦਾਤ ਲੈਣ ਲਈ ਵੀ ਭਾਈ ਕਨ੍ਹਈਆ ਜੀ ਨੂੰ ਕਠਿਨ ਘਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਪਈ ਸੀ। ਪਰਚੀਆਂ ਭਾਈ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਨੇ ਭਾਈ ਕਨ੍ਹਈਆ ਜੀ ਦੇ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਪਿੰਡ ਸੋਧਰੇ, ਸੰਨ ੧੬੪੭ ਈ: ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ੭੧ ਸਾਲ ਦੀ ਆਯੂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਇਕ ਵੱਡੇ ਵਪਾਰੀ ਸਨ ਤੇ ਮੁਗਲ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਰਸਦ ਪਾਣੀ ਪਹੁੰਚਾਣ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਭਾਈ ਕਨ੍ਹਈਆ ਜੀ ਅਜੇ ਬਾਲ ਹੀ ਸਨ ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਨੂੰ ਕੋਂਡੀਆਂ, ਪੈਸਿਆਂ ਤੇ ਰੁਪਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਲੈਂਦੇ ਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦਿੰਦੇ। ਜਦ ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਤੇ ਸੜਕ ਕਿਨਾਰੇ ਖੜੇ ਹੋ ਕੇ ਬੇਗਾਰੀਆਂ ਦਾ ਭਾਰ ਉਠਾ ਕੇ ਕਈ ਮੀਲ ਅੱਗੇ ਕਰ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਾਹ ਆਵੇ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਹੋਣਾ ਤੇ ਮਾੜਾ ਜੀ ਨੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਕਿ ਐਸਾ ਕਰਨਾ ਸੋਭਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਠਰ੍ਹੇ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ: “ਮਾਂ, ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਆਖਰ ਬਾਉਲੇ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਉਲਾ ਹੀ ਸਮਝ ਛੱਡ।” ਪਰ ਕੀ ਜਾਣੇ ਮਾਂ ਤੇ ਜਗਤ ਕਿ ਇਹ ‘ਬਾਉਲਾਪਣ’ ਹੀ ਤਾਂ ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ‘ਭੂਤਨਾ, ਬੇਤਾਲਾ, ਦੀਵਾਨਾ, ਕੁਰਾਹੀਆ’ ਤੱਕ ਆਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਆਪ ਜੀ ਦੇ ‘ਕਰਕ ਕਰੇਜੇ’ ਹੈ ਹੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਦੱਸ ਪਾਈ ਕਿ ਲਾਹੌਰ ਜਾਓ, ਉਥੇ ਕੋਈ ਸੂਫੀ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਡੇਰਾ ਹੈ। ਲਾਹੌਰ ਪੁੱਜੇ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਏ। ਸਾਰੇ ਭਰਾ ਛੋਟੇ ਸਨ, ਸੇ ਪਿਤਾ ਵਾਲਾ ਕਿੱਤਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਤਾਂ ਕਿਧਰੇ ਹੋਰ ਦੌੜਦਾ ਸੀ। ਰਾਮ ਅੰਗਰਜੋਬ ਦਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਰ ਤਖਤ ‘ਤੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਬਿਰਾਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਨਨੂਆਂ ਕੋਲੋਂ ਬਾਣੀ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਐਸੀ ਖਿੱਚ ਪਈ ਕਿ ਹਰ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਇਹ, “ਕੋਈ ਜਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਦੇਵੈ ਜੋਰ” ਹੀ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਆਪ ਜੀ ਜੰਗਲਾਂ ਤੇ ਬਣਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਂ ਗੁਜ਼ਾਰਦੇ। ਇਕ ਸਿੱਖ ਦਾ ਫਿਰ ਮੇਲ ਹੋਇਆ ਤੇ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ‘ਗੋਬਿੰਦ ਪਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ’ ਪੁੱਛੀ। ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਪਾਸ ਕੋਈ ਨੁਸਖਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਕ ਸਮਝ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਪਾਵਨੇ ਕੀ। ‘ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਮੇਲਾ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕਾਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਨਗਰ ਘਰ ਮਨੁੱਖੋਂ ਮੇ ਹੋਵੇ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਸੋਨਾ ਰਾਖ ਵਿਚ ਪਿਆ ਹੈ, ਰਾਖ ਸੁੱਟਣ ਨਾਲ ਸੋਨਾ ਵੀ ਖੁੱਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।’ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਨੇ

ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਅਸਲ ਫਕੀਰ ਉਹ ਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਭਜਨ ਦੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਤਿਆਗਦਾ ਹੈ। ਕਾਮ, ਕਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ ਤਿਆਗਦਾ ਹੈ। ਅੰਤਰ ਦਾ ਪਰਚਾ ਨਾਮ ਸਿਉ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਚਿਤਵਨੀਆਂ ਹੀ ਤਿਆਗ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਭਿਨਾਸੀ ਸੁਖ ਲੈਣ ਦਾ ਰਾਹ ਦੇਣ ਵਿਚ ਹੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਵਿਚ ਬੀਜ ਪਾਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਜਲ ਦਿਓ। ਭਾਈ ਕਨ੍ਹਈਆ ਜੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਫਕੀਰ ਹੈ ਜੋ ਬੀਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦਾ ਫਲ ਲਗਾ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਿਹਾ: “ਸਭ ਥਾਵਾਂ ਇਕ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਸਭ ਦੁੱਖ-ਸੁੱਖ ਰਿਦੈ ਕੀ ਬੂਝ ਮਹਿ ਹੈ। ਜਬ ਐਸੀ ਬੁੱਧ ਹੋਵੇਗੀ ਤਬ ਸੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਾਇਆ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਬਿਬੇਕ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ਫੇਰੇ। ਘੱਟ-ਘੱਟ ਮਹਿ ਰਮਤਾ ਰਾਮ ਹੈ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਫਕੀਰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨੂੰ ਜਾਵੋ।”

ਭਾਈ ਜੀ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਆਏ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਕਨ੍ਹਈਆ ਜੀ ਨੂੰ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਪਾਣੀ ਦਾ ਘੜਾ ਭਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ। ਭਾਈ ਜੀ ਜਦ ਪਾਣੀ ਦਾ ਘੜਾ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੱਥ ਧੋ ਕੇ ਡੋਲੂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਾਣੀ ਦਾ ਘੜਾ ਭਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ। ਜਦ ਫਿਰ ਪਾਣੀ ਆਇਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਚਰਨ ਧੋ ਕੇ ਡੋਲੂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਭਰ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਦ ਫਿਰ ਪਾਣੀ ਦਾ ਭਰਿਆ ਘੜਾ ਲਿਆਂਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੋ ਛੱਟੇ ਅੱਖਾਂ 'ਤੇ ਮਾਰ ਡੋਲੂ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਭਾਈ ਜੀ ਘੜਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਲਿਆਂਦੇ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੋ ਚਾਰ ਬੁੱਕ ਵਰਤ ਡੋਲੂ ਦਿੰਦੇ। ਗੁਰੂ ਮਾਲਕ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀ ਗਿਰਾਉਣ ਨਾਲ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਜਾਂ ਕਰੋਧ ਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦ ਜੰਗ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤੁਰਕ ਪਾਣੀ ਮੰਗੇਗਾ ਤਾਂ ਇਹ ਪਿੱਠ ਹੀ ਮੋੜ ਲੈਣਗੇ। ਇਹ ਕਾਰ ਕਠਿਨ ਜ਼ਰੂਰ ਸੀ, ਪਰ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨਿਭਾਂਦੇ ਰਹੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਅਨੰਤ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਆਏ ਸਨ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਜਦ ਭਾਈ ਜੀ ਘੜਾ ਭਰ ਲਿਆਏ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਘੜਾ ਪਾਸ ਰੱਖ ਲਿਆ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਭਰ ਕੇ ਭਾਈ ਕਨ੍ਹਈਆ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਸਾਖੀਕਾਰ ਲਿਖਦਾ ਹੈ: “ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਚਿੱਤ ਹੋ ਗਈ। ਸਰੀਰ ਮਹਿ ਅਸਰੀਰ ਭਾਸ ਆਇਆ।” ਸਭ ਵਿਚ ਇਕੋ ਹੀ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਦਾ ਝਲਕਾਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦਰਸਾ ਦਿੱਤਾ।

ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਉਥੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਆਖਿਰ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕੋਲ ਬਿਠਾਲ ਫਰਮਾਇਆ: “ਇਹ ਦਾਤ ਭਰੋਸ਼ਗੀ ਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੰਡੋ।” ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਪਾਸ ਹੀ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ: “ਗੁਰੂ ਵਸਤੂ ਬਿਬੇਕ ਹੈ। ਬਿਬੇਕ ਸਹਿਤ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੀ ਚਰਨਾਂ ਪਾਸ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਜੀਵ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਘਾਸੀ (ਲਾਗ) ਪਾਉਣੀ, ਇਹ ਹੀ ਗੁਰੂ-ਸੇਵਾ ਹੈ।”

ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਅਟਕ ਚਲੇ ਗਏ। ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਸਾਲ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਿਛੋਂ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੀ ਟਿਕ ਗਏ ਅਤੇ ਜਲ ਛਕਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਆਪ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ: “ਸਾਡਾ ਪੰਥ ਏਕਤਾ ਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਜੀਅ ਸਾਡੇ ਹਨ। ਜਲ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਤੇ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਹੈ।” ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡਣ (੧੭੦੪) ਉਪਰੰਤ ਆਪ ਜੀ ਕਵੇ ਆ ਗਏ। ਉਂਝ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਈ ਵਾਕ¹ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਨ, ਪਰ ਜੇ ‘ਰੀਤ ਰਸਮ ਸਿਉ ਗੁਰਮਤਿ ਪਰੇ’ ਹੀ ਪੰਥ ਜਾਣ ਲਵੇ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਵਿਸ਼ਵ ਧਰਮ ਬਣ ਜਾਏ। ਮਨ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਸਬੰਧੀ ਉਹ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ: ‘ਮਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਹੈ, ਜੇ ਤਨ ਭੁਕੇ ਵੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਕਣ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਮਨ ਨੂੰ ਤਕੜਿਆਂ ਕਰਕੇ ਤਨ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵੱਲ ਲਗਾਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਜੰਗ ਵਿਚ ਜੂਝਣ ਸਮੇਂ ਜੋਧਾ ਸਿਰਫ਼ ਲੜਨਾ ਭਿੜਨਾ ਹੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਚੁਕਿਆ ਨਹੀਂ ਤੇ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਲੋਂ ਚੁਕਣ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਦਿਲ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਉੱਤੇ ਦੂਜਾ ਹਰਫ਼ ਲਿਖਣ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਬਸ, ਸਫਲ ਪੁਰਖ ਉਹ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਨ, ਮਨ ਤੇ ਧਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।’

ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਬਾਰੇ ਬੰਸਾਵਲੀ ਨਾਮੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ‘ਜਿਨ ਕੇ ਸਮ ਸਿੱਖ ਕੋਈ

ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਦਾ ਆਉਣਾ (੨੬
ਮਾਰਚ, ੧੬੭੨)

ਐਸਾ ਗੁਰ ਕਾ ਨਹੀਂ ਏ,’ ਲਿਖ ਕੇ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਨਿਵੇਕਲੀ ਥਾਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਲਿਖਣ ਅਨੁਸਾਰ ‘ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਬਲ ਛੁਟ ਗਿਆ, ਮਲੇਛੋਂ ਦੀ ਦੇਸ਼ ਮਹਿ ਦੇਹੀ ਫਿਰੀ। ਗੁਰੂ ਦਰੋਹੀ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਗ ਮਿਲ ਗਏ। ਝਾੜ-

ਝਾੜ ਪੱਤਾ-ਪੱਤਾ ਵੈਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਅਗਵਾਈ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕੌਮ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ‘ਤੇ ਨਵਾਬੀ ਆਈ। ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਅਨੁਸਾਰ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦਾ ਗੁਰੂ ਘਰ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਸੰਬੰਧ, ਸੰਨ ੧੬੫੭ ਈ: ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਯੂ ਉਸ ਸਮੇਂ ੧੩ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਮਾਈ ਦਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਏ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨਾਲ ਹੀ ਦਿੱਲੀ ਗਏ। ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਭਾਈ ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸਪੁੱਤਰੀ ਸੀਤੋ ਬਾਈ ਨਾਲ ੧੫ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਹੋਈ। ੨੦ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਹ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਏ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਉਣ ‘ਤੇ ਇਥੇ ਹੀ ਆ ਟਿਕੇ। ਉਥੇ ਹੁਣ ਪੋਥੀਆਂ ਲਿਖਦੇ, ਕਥਾ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਜੁਟੇ ਰਹਿੰਦੇ:

“ਲਿਖੇ ਲਿਖਾਏ ਪੋਥੀਆਂ,
ਮਨ ਮਹਿ ਬਹੁ ਉਤਸਾਹਿ।”

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਿਛੋਂ ਆਪ ਜੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁੱਧ ਬੀੜਾਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿਚ

1. ਵਿਸਥਾਰ ਲਈ ਮੇਰੀ ਰਚਿਤ ਪੁਸਤਕ ‘ਪੁਰਾਤਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਜੀਵਨੀਆਂ’ ਵਿਚੋਂ ਭਾਈ ਕਨ੍ਹਈਆ ਵੇਖੋ।

ਲੱਗ ਗਏ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਕਥਾ ਵੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। 'ਗਿਆਨੀ' ਦੀ ਪ੍ਰਦਵੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਨੇ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਸਰਸਾ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਸਮੇਂ ਆਪ ਜੀ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਨਾਲ ਹਰਦੁਆਰ ਆ ਗਏ ਸਨ ਤੇ ਫਿਰ ਦਿੱਲੀ ਹੀ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਰਹੇ। ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਜੀ ਨੇ ਹੀ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਉਪਰੰਤ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਭੇਜਿਆ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਮਰਯਾਦਾ ਬੱਧੀ ਅਤੇ ਅਣਖ ਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਲਈ ਬੰਦ-ਬੰਦ ਕਟਵਾ ਕੇ ਕੌਮ ਵਿਚ ਨਵੀਂ ਰੂਹ ਫੁਕੀ। ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਆਉ ੯੦ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ। ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਭਗਤ ਮਾਲਾ (ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਵਾਰ) ਦਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨੀ ਟੀਕਾ ਵੀ ਲਿਖਿਆ। ਜਪੁਜੀ ਦੇ ਅਰਥ ਭਾਵ ਵੀ ਲਿਖੇ।

ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਗਿਆਰਾਂ ਭਰਾ ਸਨ। ਸਿਵਾਇ ਭਾਈ ਅਮਰ ਚੰਦ ਜੀ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦਸਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਲ ਹੀ ਭਾਈ ਜਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਭਾਈ ਦਿਆਲਾ ਜੀ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਦੇਗ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ ਉਬਾਲੇ ਗਏ।

ਭਾਈ ਹਰੀ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ੨੦ ਜੁਲਾਈ, ੧੬੮੮ ਈ: ਨੂੰ ਭੰਗਾਣੀ ਦੇ ਯੁੱਧ ਵਿਖੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾਈ। ਭਾਈ ਸੋਹਣ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ੨੦ ਮਾਰਚ, ੧੬੯੦ ਨੂੰ ਨਦੌਣ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਜੂਝ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ। ੨੦ ਮਾਰਚ, ੧੬੯੧ ਨੂੰ ਭਾਈ ਲਹਿਣਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਗੁਲੇਰ ਦੇ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਜਾਮ ਪੀਤਾ। ਚਮਕੌਰ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿਖੇ ਭਾਈ ਦਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬਾਬਾ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਲ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਭਾਈ ਰਾਇ ਸਿੰਘ ਜੀ ੩੦ ਦਸੰਬਰ, ੧੭੦੫ ਈ: ਨੂੰ ਮੁਕਤਸਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਫੌਜ ਵਿਚ ਲੜਦੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ। ਭਾਈ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ੩ ਅਪ੍ਰੈਲ, ੧੭੦੮ ਨੂੰ ਗੰਡੀਰ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਚੜੌੜ ਗੜ੍ਹ ਜੁਝਦਿਆਂ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ। ਭਾਈ ਜੇਠਾ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਰੂਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ੧੧ ਅਕਤੂਬਰ, ੧੭੧੧ ਈ: ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਪਰਗਨੇ ਆਲੋਵਾਲ ਵਿਖੇ ਮੁਗਲ ਫੌਜਾਂ ਨਾਲ ਲੜਦੇ ੩੭ ਸਿੰਘਾਂ ਸਮੇਤ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ। ਕੌਣ ਹੈ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਬਹਿਣੀ ਬੈਠਣ ਵਾਲਾ !

ਭਰਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਸ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸੱਤਾਂ ਨੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਭਟ ਵਹੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪ ਦੇ ਨਾਮ ਇਹ ਸਨ :

ਭਾਈ ਚਿੱਤ੍ਰ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਅਨਿਕ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਅਜਬ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਗੁਰਬਖ਼ਸ਼ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਬਲਰਾਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਭਾਈ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਰਹਿਤਨਪੁਰੀਆਂ। ਭਾਈ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਉਹ ਹੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਸਤ ਹਾਥੀ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਕੇ ਬਰਛੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਭੁਆਇਆ ਸੀ। ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਦਾ ਮੂੰਹ ਭੋੜਿਆ ਸੀ। ਭਾਈ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਉਪਮਾ ਵਿਚ ਭੱਟ ਦੇਸਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੋਹਾ ਰਚਿਆ ਸੀ :

‘ਜਸਵਾਰੀ ਗਾਮ ਕਾ ਮਾਰਿਆ ਕੇਸਰੀ,
ਹਾਥੀ ਗੋਲ ਲਰੈ।

ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਤੇਰੀ ਬਰਛੀ ਰੋਸਨ,
ਤੇਰੀ ਸਾਂਗਾ ਝਰਮਲ ਕਰੇ ।”

ਭਾਈ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਦਸੰਬਰ, ੧੭੦੫ ਈ: ਨੂੰ ਸ਼ਾਹੀ ਟਿੱਬੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਦਸੰਬਰ, ੧੭੦੫ ਨੂੰ ਮਲਕ ਪੁਰ (ਨੇੜੇ ਰੋਪੜ), ਭਾਈ ਅਨਿਕ ਸਿੰਘ, ਅਜਬ ਸਿੰਘ ਤੇ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚਮਕੌਰ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਪਾ ਗਏ। ਭਾਈ ਚਿਤਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਜੰਗਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਪਾਈਆਂ।

ਇਕ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾਸ ਨਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਆ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਐਸੇ ਫਸੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਜਦ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕਿਰਤ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਦੱਸਿਆ, ਖੇਤੀ ਦੀ ਕਿਰਤ ਹੈ। ਦੋ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਘਰਵਾਲੀ ਗੁਜ਼ਰ ਗਈ ਹੈ। ਪੁੱਤਰ ਅਵੇਸਲੇ ਤੇ ਆਲਸੀ ਹਨ। ਬਾਜ਼ਾਰ ਜਾ ਕੇ ਕੁਝ ਵਪਾਰ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਕ ਗੱਲ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਵਪਾਰ ਤੇ ਪੰਦੇ ਵਿਚ ਠੱਗੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਰਾਤ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਪੁੱਤਰ ਘੂਕ ਸੁੱਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਇਹ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਸੰਨ੍ਹ ਮਾਰ ਕੇ ਜੋੜੀ ਮਾਇਆ ਲੁੱਟ ਨਾ ਲੈ ਜਾਏ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਖੁਸ਼ ਗਈ ਹੈ।

ਉਸਦੀ ਦਸ਼ਾ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, “ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਖੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਆਪੂੰ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਖੁਹਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਦਿਆਨਤਦਾਰੀ ਤੇ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਘਰ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਹੁਣ ਸ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮੋਹ ਹੈ, ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਫਸਾਈ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮੋਹ ਨੂੰ ਫਰਜ਼ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਤੇਰੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਫ਼ਰਜ਼ ਨੂੰ ਤੂੰ ਨਿਭਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਉੱਠ ਲੁਕਾਈ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਾਰੇਗ ਗਾਂਗ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ :

ਕਹਾ ਨਰ ਅਪਨੋ ਜਨਮ ਗਵਾਵੈ ॥
ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਬਿਖਿਆ ਰਸਿ ਰਚਿਓ
ਰਾਮ ਸਰਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸਗਲ ਹੈ ਸੁਪਨੇ,
ਦੇਖਿ ਕਹਾ ਲੋਭਾਵੈ ॥
ਜੇ ਉਪਜੈ ਸੋ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ
ਰਹਨੁ ਨ ਕੋਊ ਪਾਵੈ ॥੧॥
ਮਿਥਿਆ ਤਨੁ ਸਾਚ ਕਰਿ ਮਾਨਿਓ,
ਇਹ ਬਿਧਿ ਆਪੁ ਬੰਧਾਵੈ ॥

ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੀ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਜੋ ਧਾਰਮਿਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਉਹ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਰਾਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ, ਜਦ ਮਨ ਹੀ ਭਰਮ ਅਤੇ ਅੰਧੇਰ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦ ਸ਼ਿੰਦਰੀ ਹੀ ਭਰਮ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਤਿ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਦਿਨ ਰਾਤ ਬਿਖਿਆ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰੀ ਝਮੇਲਿਆਂ ਨੇ ਸਾਰਾ ਧਿਆਨ ਹੀ ਬਿਚਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਰਾਹ ਭਰਮ ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਪੂਜਾ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਜੁੜਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ :

ਸਾਧੋ ਇਹ ਜਗ ਭਰਮ ਭੁਲਾਨਾ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਛੋਡਿਆ,
ਮਾਇਆ ਰਾਖਿ ਬਿਕਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ (ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੯)

ਸੋ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਰਾਹ ਉਸੇ ਅੱਗੇ ਨਿਮਰ ਹੋ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿਣਾ ਹੈ :

“ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਨਾਗੇ ਕੋਊ ਗੁਣ,
ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਸਰਨਾਈ ॥” (ਸੋਰਠਿ ਮ: ੯)

ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੀਰਥ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਗਿਆਸੂ ਆਉਂਦੇ ਆਪਣੀ ਤਸੱਲੀ ਕਰਾ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜਦੇ। ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਲੁਜ ਕੰਢੇ ਸੈਰ ਨੂੰ ਗਏ ਤਾਂ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੋ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਵਿਚ ਰੁੱਝਾ ਸੀ, ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੋਲ ਆਇਆ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ: “ਮਹਾਰਾਜ ! ਚਿਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਕਰਦਿਆਂ। ਤਸੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।” ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰੀ ਐਸਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਖਾਹਿਸ਼ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਬਾਅਦ ਵੀ ਤਸੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤਿਸ਼ਨਾ ਹੋਰ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਲਪਣ ਇੰਝ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੁਆਨੀ ਵਿਚ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬੁਢੇਪੇ ਵਿਚ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਭੁੱਲ ਵਿਚ ਫਸਣ ਕਰਕੇ ਤਸੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਬਾਹਰਲੇ ਕਰਮ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮਨ ਟਿੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਸਦਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਤਸੱਲੀ ਪਾਉਣ ਦਾ ਰਾਹ ਹੈ। ਫਿਰ ਹਾਮਕਲੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ ਸੁਣਾਇਆ :

‘ਪ੍ਰਾਨੀ ਨਾਰਾਇਨ ਸੁਖਿ ਲੇਹ।
ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਅਉਧ ਘਟੈ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਬਿਥਾ ਜਾਤ ਹੈ ਦੇਹ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤਰਨਾਧੇ ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਖੋਇਓ ਬਾਲਪਨੁ ਅਗਿਆਨਾ।
ਬਿਰਧ ਭਇਓ ਅਜਹੂ ਨਹੀਂ ਸਮਝੈ ਕਉਨੁ ਕੁਮਤਿ ਉਰਝਾਨਾ’ ॥੧॥

ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਕਿਹਾ :

‘ਮੁਕਤਿ ਹੋਤ ਨਰ ਜਾ ਕੇ ਸਿਮਰੈ ਨਿਮਖ ਨ ਤਾ ਕੋ ਗਾਇਓ ॥’

ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੇ ਤਸੱਲੀ ਲੈਣ ਦਾ ਰਾਹ ਕੇਵਲ ਸਿਮਰਨ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਜੀਵਨ ਆਦਰਸ਼ ਕੀ ਹੈ ? ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :

ਜੀਵਨ ਇਕ ਦਰਿਆ ਨਿਆਈਂ ਹੈ। ਸੋਮੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਗਰ ਵਿਚ

ਸਮਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਲ ਖੇਤੀ ਹਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਵਾਜਾਈ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਤੀਰਥ ਬਣਾਂਦਾ ਹੈ। ਲੋਕੀਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਜਲ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਠੰਢ ਪੁਚਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਕਾਰਜ ਸੁਆਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸਾਗਰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਸਮਾਣਾ ਹੈ। ਰਾਹ ਵਿਚ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਸੇ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਜੇ ਹੜ੍ਹ ਆ ਜਾਣ ਤਾਂ ਜਿਊਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਫ਼ਸਲਾਂ ਉਜਾੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਘਰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

“ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਦਰਸ਼ ਵੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਗਰ ਨਾਲ ਇਕ-ਮਿਕ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਰਾਹ ਟੁਰਦੇ, ਸੰਜਮ ਰੱਖਦੇ, ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਵੀ ਅਨੰਦਦਾਇਕ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਵੰਡਣ ਵਿਚ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਿਚ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਪੁੱਠਾ ਰਾਹ ਅਪਣਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਲੁਕਾਈ ਲਈ ਬਿਪਤਾ ਬਣ ਜਾਏਗਾ। ਸੋ ਜੀਵਨ-ਆਦਰਸ਼ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦੱਸੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਟੁਰੀ ਜਾਈਏ ਅਤੇ ਬੁਰਾਈ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਅੜ ਖਲੋਈਏ।”

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਬਲ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਨ ਦੀ ਦੌੜ ਭੱਜ ਕਿਵੇਂ ਮੁੱਕੇ ? ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ : ਮਨ ਤਾਂ ਹੀ ਪਾਪਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦਾ ਇਸ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਹੈ। ਮਨ ਅਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਜੋਗੀ, ਜੰਗਮ, ਸੰਨਿਆਸੀ 'ਤੇ ਇਹ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਹੀ ਸਵਾਰ ਹੈ। ਸੋਹ ਤੇ ਮਮਤਾ ਹੀ ਮਨ ਦੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹਨ।

ਗਿਆਨ ਕੀ ਹੈ ?—ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਗਿਆਨ ਕੀ ਹੈ ? ਹਰ ਕੋਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੀ ਭਾਵ ਅਰਥ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਸੁਣਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :

“ਆਪੇ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, 'ਗਾਵੀਐ ਸੁਣੀਐ ਮਨਿ ਰਖੀਐ ਭਾਉ' ਨਾਲ। ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੇ ਗਾਉਣ ਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ ਚੜ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸ ਗਾਏ ਸੁਣੇ ਦਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਣਾ। ਸਗਲ ਬਨਸਪਤ ਵਿਚ ਅਗਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਘਿਉ, ਪਰ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਘਾਲ ਨਾਲ। ਇਹ ਘਾਲ ਸਿਮਰਨ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਯਾਦ ਭੁੱਲਣ ਨਾ ਦੇਣੀ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਆਖਰੀ ਡੰਡਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣਾ ਹੈ।”

ਇਕ ਦਿਨ ਸੈਫ ਦੀਨ ਜੀ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੂਫੀ ਸਾਥੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ

ਆਏ। ਇਕ ਸੂਫੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ : ਮਹਾਰਾਜ ! ਤੁਸੀਂ ਤੋਹੀਦ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ? ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੋਹੀਦ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ ? ਉਸ ਸੂਫੀ ਨੇ

ਤੋਹੀਦ

ਕਿਹਾ: “ਇਕ ਰੱਬ ਤੇ ਯਕੀਨ ਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣਾ।” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੜੇ ਠਰ੍ਹੇਮੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ: “ਫਕੀਰ ਜੀ, ਕੀ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੋਰ ਵੀ ਕੋਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ? ਅਸਲ ਵਿਚ ਤੋਹੀਦ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਕ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਸਾਰੇ ਨੂੰ ਸੱਚ ਕਰ ਮੰਨੀ ਜਾਣਾ। ਤੋਹੀਦ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਭਾਵ ਵੱਲ ਜਾਓ। ਇਸ ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਹ ਨਾਸ਼ਵੰਤ ਹੈ, ਫ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਉਸ ਬਾਰੇ ਇਹ ਯਕੀਨ ਬੱਝ ਜਾਏ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਤੋਹੀਦ ਪ੍ਰਸਤ ਕਹਿਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਜਾਣ ਲਵੇ ਕਿ ਖੁਦਾ ਬਾਝੋਂ ਕੂੜੇ ਕੂੜਾ ਹੈ। ਵੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰਨਾ ਇਸ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਤਾਂ ਤੋਹੀਦ ਪ੍ਰਸਤ ਹੋ ਗੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਜੋ ਸਗੀਰ ਨਾਲ ਹਿੱਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਜੋ ਦੁਬਿਧਾ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਤੋਹੀਦ ਤੋਂ ਪਰੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੋਹੀਦ ਪ੍ਰਸਤ ਸਭ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਇਕ ਵਿਚ ਸਭ ਨੂੰ।” ਸੈਫ਼ ਦੀਨ ਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸੂਫੀ ਫਕੀਰਾਂ ਨੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ।

ਸੈਫ਼ ਦੀਨ ਨੇ ਉਥੇ ਹੀ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਪਾਪ ਦਾ ਮੂਲ ਕੀ ਹੈ ? ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਸੀ:

ਇਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿੱਜ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਚਾਹੁਣਾ ਹੈ। ਪੁੰਨ ਦੀ ਜੜ੍ਹ, ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਫ਼ਾਨੀ ਤੇ ਚਲਾਇਮਾਨ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਦਿੱਸਦੇ ਜਗਤ ਨਾਲ ਸੋਹ ਹਟਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਰਾਜ਼ੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਈ ਵਾਰ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਅਤਿ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲਪਣ ਵਿਚ ਕਈ ਵਾਰ ਮੀਆਂ ਮੀਰ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਚੇਲਾ ਮੀਰਾਂ ਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮਨ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਪਛਤਾਵਾ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਡਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ:

“ਇਹ ਖ਼ਿਆਲ ਕਿ ਖੁਦਾ ਸਜ਼ਾ ਦੇਸੀ, ਮੂਲ ਤੋਂ ਖੁੰਝਣਾ ਹੈ। ਇਕ ਵਾਰ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਤੋਬਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਡਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਖ਼ਿਆਲਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਉੱਚਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪੀ ਤਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਜੀਉਂਦਾ ਤੋਬਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪੇ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਆਪੇ ਤੋਂ ਉਪਜਣ ਵਾਲੇ ਫ਼ੁਰਨੇ ਵੀ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਤੋਬਾ ਆਪੇ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਛੱਡਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤੇ ਖ਼ਿਆਲ ਉੱਠਦੇ ਹਨ। ਭੋਗਾਂ ਵਿਚ ਸਵਾਦ ਨਾ ਆਵੇ ਅਤੇ ਜੋ ਸ਼ੈ ਖੁਦਾ ਨਾਲੋਂ ਤੋੜਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਖਿੱਚ ਨਾ ਪਵੇ।”

ਜਦ ਮੀਰਾਂ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ: “ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਖ਼ਾਹਿਸ਼ ਹੀ ਦੁੱਖ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਜੋ ਪਾਸ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਖੁੱਸ ਜਾਣ ਦਾ ਡਰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਉਪਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖ਼ਾਹਿਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਹੋਣਾ ਹੀ ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਾਹ ਹੈ।

ਜੋ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰ ਵੱਲ ਨਾ ਭੱਜੇ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਮੂਲ ਨੂੰ ਪਕੜੇ। ਦੁਨਿਆਵੀ ਖਾਹਿਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ।”

ਮੀਰਾਂ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮਜ਼ਹਬ ਕੀ ਹੈ ? ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ: “ਜੇ ਰਾਹ ਖੁਦਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਏ ਉਹ ਹੀ ਅਸਲ ਮਜ਼ਹਬ ਹੈ।” “ਸ਼ਰਾਅ ਕਿਹੜੀ ਉੱਤਮ ਹੈ ?” ਜਦ ਉਸ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸੀ: “ਜੇ ਬਦੀਆਂ ਤੋਂ ਹੌੜੇ।” “ਇਹ ਖੁਦੀ, ਜੋ ਸਭ ਬੁਰਾਈਆਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਹੈ, ਮੁੱਕੇ ਕਿਵੇਂ ?” ਮੀਰਾਂ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਅਗਲਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ।

“ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਭੱਠੀ ਵਿਚ ਪਾਇਆਂ ਇਹ ਹਉਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ।” ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ।

ਇਕ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਦੂਜੇ ਫ਼ਕੀਰ ਨੇ ‘ਜੁਹਦ ਤੇ ਫ਼ਕਰ’ ਦਾ ਭਾਵ ਪੁੱਛਿਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਤੋੜ ਲੈਣੇ। ਜੋ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਤੋੜਦਾ ਹੈ, ਜੁਹਦ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਦਸ਼ਾ ਜਿੱਥੇ ਆਪੇ ਦੀ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਂਦ ਮੁੱਕ ਜਾਏ ਉਹ ਫ਼ਕਰ ਹੈ।” ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਤੋਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸੂਫ਼ੀ ਫ਼ਕੀਰ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਭਰਮ ਦੀ ਕਾਬੀ ਮਿਟਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਜਾਂਦੇ।

ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਭਗਤੀ ਕੀ ਹੈ ? ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ: “ਮਾਲਕ

ਭਗਤੀ

ਵਿਚ ਸਮਾ ਜਾਣਾ ਹੀ ਭਗਤੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਸਦਾ ਰੱਖਣੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਂਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਜਦ ਚੇਤਨਾ ਗੁਣ ਗਾ-ਗਾ ਧੋਤੀ ਜਾਏ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਆਪਾ ਭਾਵ ਮੁੱਕ ਜਾਏ ਅਤੇ ਆਪਾ ਮਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਵਿਚ ਹੀ ਸਮਾ ਜਾਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਗਤੀ ਵਿਚੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਚੌਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।”

ਜਦ ਇਕ ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਕਰਮ ਕਿਹੜਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ:

“ਜੇ ਕੋਲ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦੇਣਾ। ਇਹ ਬਲ ਪੈਦਾ ਕਰੇ ਕਿ

ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਕਰਮ

ਜੋ ਆਪਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਮਾਂ ਆਉਣ ਤੇ ਦੇਹ ਸਕੇ। ਇਹ ਵੀ ਸੂਝ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਕੱਠਾ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਧਨ ਹੀ ਰੱਖੇ। ਸਰੀਰ ਸਦਾ ਨਰੋਆ ਤੇ ਚੁਸਤ ਰੱਖੇ। ਆਪੇ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਹੀ ਵੱਡਾ ਕਰਮ ਹੈ। ਮਾਇਆਧਾਰੀ ਨਾਲੋਂ ਆਪੁ-ਧਾਰੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾੜਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਉਸ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਉਪਜਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰੇਮ ਭੱਠ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਹੀ ਆਪਾ ਮੁੱਕਦਾ ਹੈ।”

ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਇਆਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਨਗਰ

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਭਲਾਉਣਾ

ਵੱਸ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਫਿਰ ਬੇਨਤੀਆਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਰਾਹਤ ਪੁੱਜੀ ਸੀ

ਅਤੇ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਮਾਲਵਾ ਤੇ ਹੋਰ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਠੀਕ ਜਾਣਿਆ ਕਿ (ਗੁਰੂ) ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਕਾਰਜ ਸੰਭਾਲਿਆ ਜਾਏ ਅਤੇ ਉਹ ਜਿੱਥੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਾ ਸਕਣ।

ਆਇਆਪਨੋਂ ਨਗਰ ਸੰਭਾਰਹਿ।

ਹਮ ਜਹਿ ਜਾਨੋਂ ਤਹਾਂ ਸਿਧਾਰਹਿ।

(ਗੁਰੂ) ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਪੱਤ੍ਰਕਾ ਵਿਚ ਲਿਖ ਕੇ ਇਕ ਸਿੱਖ ਹੱਥ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਤਾਬੀ ਪੰਜਾਬ, ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਪੁੱਜਣ :

“ਲਿਖੀ ਪੱਤ੍ਰਕਾ ਅਖਿਲ ਹਵਾਲ।

ਪਠਿ ਕਰ ਚਲਹੁ ਬਿਲਮ ਸਭ ਠਾਲਿ।”

ਪਟਨਾ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਜਦ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ (ਗੁਰੂ) ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ

ਜੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਵੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਯੋਗ ਦੀ ਮੂਰਤ ਬਣ ਗਏ। ਰਾਣੀ ਫ਼ਤਿਹ ਚੰਦ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਚੌਜੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੇ ਕਿਹਾ : “ਜਦ ਵੀ ਛੱਲੇ ਤੇ ਦੋਧੀ ਪੂਰੀਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਿਠਾਲ ਖਲਾਉਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠ ਮੈਂ ਹੀ ਖਾਂਦਾ ਦਿੱਸਾਂਗਾ।” ਰਹੀਮ ਬਖ਼ਸ਼ ਨੂੰ ਵਰ ਦੋਦੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਪੁ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਠ ਸਮੇਂ ਉਸ ਪਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼ਿਵਦੱਤ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਦਾਤ ਦਿੱਤੀ। ਸਾਰੇ ਪਟਨਾ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵਰ ਦਿੰਦੇ ਕਿਹਾ : “ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਵਾਰ ਸੁਣੇਗਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਹੀ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣਗੇ।” ਸੋਨੇ ਦੀ ਮੁਦਰ ਪਾਲਕੀ, ਜੋ ਢਾਕਾ ਤੋਂ ਸੰਗਤ ਨੇ ਭੇਜੀ ਸੀ, ਉਸ ਵਿਚ ਬੈਠ ਆਪ ਜੀ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਦਾਨਾਪੁਰ ਤੱਕ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਆਈ।¹

ਰਾਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਇਤਜ਼ਾਮ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਰ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਠਹਿਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਇਤਜ਼ਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿੱਖ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁੱਜ ਜਾਂਦੇ। ਦਾਨਾਪੁਰ ਤੋਂ ਆਰਾ, ਡੁਮਰਾ ਜੈਕਸ਼ਨ, ਬਕਸਰ-ਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਛੋਟਾ ਮਿਰਜ਼ਾਪੁਰ ਪੁੱਜੇ। ਉਥੇ ਚਾਰ ਦਿਨ ਰਹੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਨਾਰਸ। ਬਨਾਰਸ ਹੀ ਜੈਨਪੁਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਈ। ਉਥੋਂ ਅਲਾਹਾਬਾਦ, ਅਯੁੱਧਿਆ ਅਤੇ ਲਖਨਊ ਪੁੱਜੇ। ਲਖਨਊ ਤੋਂ ਹਰਦੁਆਰ ਹੋ ਕੇ ਬੂੜੀਆ, ਲਾਡਵਾ, ਅੰਬਾਲਾ ਚਰਨ ਪਾਉਂਦੇ ਲਖਨੌਰ ਪੁੱਜੇ। ਲਖਨੌਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਨਾਨਕੇ ਸਨ। ਭਾਈ ਲਾਲ ਚੰਦ ਜੀ ਇਥੋਂ ਹੀ ਪਿੱਛੋਂ ਕਰਤਾਰਪੁਰ (ਜਲੰਧਰ) ਜਾ ਵਸੇ ਸਨ। ਲਖਨੌਰ ਹੀ ਡਸਕਾ ਦੇ ਪੀਰ ਭੀਖਨ ਸ਼ਾਹ ਫਿਰ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਏ ਅਤੇ ਆਰਿਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕਿਹਾ ਸੀ :

“ਅੱਜ ਰੱਬੀ ਇਲਮ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਇਸ ਬਾਲਕ ਦੇ ਹੱਥ ਹੈ।” ਲਖਨੌਰ ਤੋਂ ਰੋਪੜ ੧੬੭੩ ਈ: ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਪੁੱਜੇ। ਉਥੇ ਹੀ ਉਹ ਮੂਸਾ ਰੋਪੜੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੌਲਾ ਸ਼ਾਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਇਆ। ਉਸ ਜਦ ਚਰਨ ਝੋਲੀ ਕੀਤੀ

1. ਵਿਸਬਾਹ ਲਈ ਮੇਰੀ ਪੁਸਤਕ ‘ਪੁਰਖ ਭਗਵੰਤ’ ਦੇਖੋ।

ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸੁਰਤਿ ਸਾਂਈ ਵਿਚ ਸੀਤੀ ਜਾਇ ਤਾਂ ਭਰੀ, ਜੇ ਨਾ ਪਰੋਤੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਖਾਲੀ।” ਕੀਰਤਪੁਰ ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਨੇ ਆਦਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੀਰਤਪੁਰ ਹੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖ ਲੈਣ ਆਏ ਤੇ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਵਨ ਚਰਨ ਚੱਕ ਠਾਨਕੀ ਪਾਏ ਅਤੇ ਖਲੋ ਕੇ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਪਉੜੀਆਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਤਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਮ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਮਾਰਚ, ੧੬੭੩ ਈ: ਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਨੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।¹

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਤਨ ਰੱਛਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰ ਹੀ ਰਹੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਭਾਂਤਿ-ਭਾਂਤਿ

**ਭਾਂਤਿ-ਭਾਂਤਿ ਕੀ
ਦੀਨੀ ਸਿੱਛਾ**

ਕੀ ਸਿੱਛਾ ਦੇਣ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ। ਫ਼ਾਰਸੀ, ਗੁਰਮੁਖੀ ਤੇ ਹੋਰ ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ। ਭੱਟਵਰੀ ਤਲਾਉਂਡਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਘੋੜੇ ਦੀ ਅਸਵਾਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਸਤਰ ਵਿੱਦਿਆ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਭਾਈ ਬੱਜਰ ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਹਦਰਾ, ਪਰਗਣਾ ਵਜ਼ੀਰਾਬਾਦ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇ ਲਗਾਈ ਗਈ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੀ ਵਿੱਦਿਆ ਪੰਡਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਨੇ ਦਿੱਤੀ। ਮਚਰੱਸੇ ਦਾ ਮੁਖੀ ਮੁਨਸ਼ੀ ਪੀਰ ਮੁਹੰਮਦ ਸੀ ਤੇ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸਾਹਿਬ ਚੰਦ ਜੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਰਿਜਸ ਰਾਇ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅੱਖਰ ਸਿਖਾਏ। ਸਭ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਅਕਤੂਬਰ ੧੬੭੩ ਈ: ਨੂੰ ਫਿਰ ਮਾਲਵਾ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪੱਕਾ ਨਿਸਚਾ ਕੀਤਾ।

ਮਾਲਵਾ ਦੇ ਦੌਰੇ 'ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਲੱਗਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ,

**ਭੈਣ ਵੀਰੋ ਜੀ ਨੂੰ
ਪਿੰਡ ਮੱਲਾ ਮਿਲਣਾ**

ਇਸ ਲਈ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਭੈਣਜਿਆਂ ਭਾਈ ਸੰਗੋਸ਼ਾਹ, ਭਾਈ ਜੀਤ ਮਲ, ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਰਾਮ, ਭਾਈ ਮਾਹਰੀ ਚੰਦ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਲਾਬ ਚੰਦ ਜੀ, ਜੋ ਜੱਥੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਨ, ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਲੈ ਆਂਦਾ ਜਾਏ। ਇਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਸਤਰ ਵਿੱਦਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੋ ਜਾਏਗਾ, ਦੂਜੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀ ਰਾਖੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਆਪ ਜੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਿੰਡ ਮੱਲਾ ਮਿਲਣ ਲਈ ਗਏ। ਉਥੋਂ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਗਏ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਲਵਾ ਦੇ ਦੌਰੇ 'ਤੇ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਸੰਨ ੧੬੭੩ ਨੂੰ ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਆਪ ਜੀ ਫਿਰ ਮਾਲਵਾ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ

ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਕਰਮ

ਪ੍ਰਚਾਰ-ਦੌਰੇ ਲਈ ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਟੁਰੇ। ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਵੇ ਵਿਚ ਵੀ ਬਾਕੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਾਂਗ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਤੁਅੱਸਬੀ ਨੀਤੀ ਕਾਰਨ ਹਲਚਲ ਮੱਚ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਕ ਤਾਂ ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਵੀ ਸਰਵਰ ਦਾ ਪੁਜਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਦੋ ਵਾਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ੧੬੭੩ ਅਤੇ ੧੬੬੫ ਈ: ਵਿਚ ਚਰਨ ਪਾਉਣ ਕਾਰਨ ਠਲ੍ਹ ਪਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਹੱਲਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਮਾਲਵਾ ਦੇਸ਼ ਰਟਣ

1. ਸਾਖੀਆਂ ਪਾਠਸ਼ਾਹੀ ੧੦, ਸਾਖੀ ਤੀਜੀ, ਪੰਚਾਲ ਦੇਸ਼-ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼।

ਦੀ ਸਾਖੀ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਮਾਲਵਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ ਪੁੱਜ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਸਾਹਸ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਭਰਮਾਂ-ਵਹਿਮਾਂ ਤੋਂ ਉਤਾਰ ਉਠਾ ਕੇ ਨਿਰਭੈਤਾ ਭਰੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੇ ਲੋਕੀਂ ਭੋਲੇ-ਭਾਲੇ, ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਅਤੇ ਜੁਰਅਤ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸਨ, ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਸਦਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਗਰ ਸੰਵਰੇ, ਸੰਗਤਾਂ ਬਣੀਆਂ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤਾਂ ਨੇ ਨਿੱਕੇ ਸੋਟੇ ਝਗੜੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੇ ਪ੍ਰਣ ਕੀਤੇ।

ਇਸ ਪ੍ਰਚਾਰ-ਫੇਰੀ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਮਾਲਵੇ ਤੇ ਬਾਂਗੜ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਈ ਨਗਰਾਂ ਨੂੰ ਜੀਅ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਕੁ ਨਾਂ ਮਾਲਵਾ ਦੇਸ਼ ਰਟਨ ਦੀ ਸਾਖੀ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ :

ਰਾਜਪੁਰਾ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਧਰਮਗੜ੍ਹ, ਉਗਾਨੀ, ਮੰਡਵਾਲ, ਅਲੀ ਮਾਜਰਾ, ਪਿਲਖਣੀ, ਸਿੰਭੜੇ ਅਤੇ ਪਟਿਆਲਾ-ਸਰਹੰਦ ਸੜਕ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਸਰ, ਬਾਰਾ ਸਾਹਿਬ, ਭਾਗੀ ਭੰਡਾਰ, ਨਉਲੱਖਾ, ਤਿਹਾਲਪੁਰਾ, ਨੰਦਪੁਰ, ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ, ਬਹਾਦਰਗੜ੍ਹ, ਸੁਨਾਮ। ਮਾਨਸਾ ਲਾਗੇ, ਤਾਲ ਘਨਾਉ, ਸਤੋਲ ਘਰਨਾ, ਰਕਾਬਸਰ, ਡਲੇਵਾਲ, ਭੂਪਾਲ, ਅਲੀ ਸ਼ੇਰ ਖਾਨ, ਜੋਗਾ, ਭਿਖੀ, ਸਮਾਉਂ, ਸੰਗੜਹੋਰੀ, ਬਰਾ, ਹਿਰੇਵਾਲ, ਗੋਸੀਦਪੁਰਾ, ਬਚੋਆਨਾ। ਸੰਗਰੂਰ ਤੇ ਬਰਨਾਲਾ ਲਾਗੇ, ਭਵਾਨੀਗੜ੍ਹ, ਫ਼ਗੂਵਾਲ, ਕਮਾਲਪੁਰ, ਅਕੋਈ ਜੀਭਥਾਨ, ਹੰਢਿਆਏ, ਫਰਵਾਹੀ, ਸੇਖਾ, ਸਰਦੂਲਗੜ੍ਹ, ਰਾਜਗੜ੍ਹ ਕੁੱਬਾ, ਕਟੂ, ਧੂਰੀ ਤੇ ਬਠਿੰਡਾ ਨੇੜੇ ਬੰਬਦ, ਤਪਾ ਮੰਡੀ, ਲੇਹਲ ਕਲਾਂ, ਗਾਗਾ, ਗੋਬਿੰਦਪੁਰਾ, ਪਾਤੜਾ, ਮਕਰੋੜ ਭੁਲਰਾਂ, ਮੰਦਮੀ, ਮਲੇਵਾਲ, ਰਲਾ, ਬਘੇਲ ਚਤਰ ਸਿੰਘ, ਕੋਟ ਧਰਮ।

ਗੜੀ ਨਜ਼ੀਰ (ਚੀਕਾ ਤੋਂ ਸਮਾਣਾ ਰੋਡ) ਧਮਤਾਨ, ਜੀਂਦ, ਥਾਨੇਸਰ, ਪਹੋਵਾ, ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ, ਖਾਨਪੁਰ ਕਰਹਾ ਸਾਹਿਬ, (ਪਹੋਵਾ ਤੋਂ), ਲੰਗਰ ਛੰਨੀ (ਅੰਬਾਲਾ ਲਾਗੇ), ਬਨੀਬਦਰਪੁਰ (ਲਾਡਵਾ ਤੋਂ), ਮੁਨੀਅਰਪੁਰ (ਲਾਡਵਾ, ਪਿਪਲੀ ਰੋਡ ਤੋਂ ਮਥਾਨਾ ਅੱਡਾ), ਡਿਉੜੀ ਸਾਹਿਬ (ਲਾਡਵਾ ਪਿਪਲੀ ਰੋਡ), ਬਾਰਨਾ (ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਤੋਂ ਪੁੰਡਰੀ ਰੋਡ), ਜੜਾਨਾ (ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਤੋਂ ਝਾਸਣ ਤਪਾ ਰੋਡ), ਗੋਰਗੜ੍ਹ (ਇੰਦੀ ਤੋਂ) ਭੀਵਰ ਹੋੜੀ, (ਲਾਡਵਾ ਤੋਂ ਮੁਸਤਫ਼ਾਬਾਦ ਰੋਡ), ਮਾਰਵਾ, ਸੂਢਲ-ਸੂਢਲ, ਰਟੋਲੀ, (ਜਗਾਧਰੀ ਤੋਂ)। ਇਕ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਫੇਰੀ ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਇਕ ਵਰ੍ਹਾ ਲੱਗਾ ਤੇ ਨਵੰਬਰ ੧੬੭੪ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਮੁੜੇ।

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਮਾਲਵਾ ਵਿਚ ਹੀ ਵਿਚਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਖਬਰ ਪੁੱਜੀ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਪੰਜਾਬੋਂ ਲੰਘ ਕੇ ਸਰਹੰਦੀ ਸੂਬੇ ਖੱਟਕਾਂ ਅਤੇ ਅਫ਼ਰੀਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਬਗ਼ਾਵਤਾਂ ਦਬਾਉਣ ਆਪ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਮੁਆਸਰੇ ਆਲਮਗੀਰੀ ਦੇ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ੭ ਅਪ੍ਰੈਲ, ੧੬੭੪ ਈ: ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਹਸਨ ਅਬਦਾਲ (ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ) ਰੱਖਿਆ। ਖੱਟਕਾਂ ਦੇ ਜਰਨੈਲ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਰੜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਕੈਦ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ “ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਇਨਸਾਫ਼ ਤੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ। ਨਮਾਜ਼ਾਂ ਤੇ ਰੋਜ਼ੇ ਢੋਂਗ ਹਨ।

**ਬਾਂਗੜਾ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੁਝ
ਕੁ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅਸਥਾਨ**

**ਦੇਸ਼-ਦਸ਼ਾ ਦੇਖ
ਭਾਵ-ਪੂਰਤ ਬਚਨ**

ਨੀਅਤ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ। ਫ਼ਰੋਬ ਹੀ ਫ਼ਰੋਬ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਮੁੱਖ ਹੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨ ਹੋਰ। ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਤਕ ਨਹੀਂ ਪੁੱਜ ਸਕਦੇ ਪਰ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਬੇਆਵਾਜ਼ ਲਾਠੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।”

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਜਦ ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਏ ਤਾਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਦੇਖ ਅਤੇ ਸੁਣ ਕੇ ਇਸ ਸੋਚ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਸੈਕਟ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਕੀਮਤਾਂ ਰੁਲ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਪਰਚੀਆਂ ਵਾਲੇ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਈ ਵਾਰ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਦੀਨ ਦਸ਼ਾ ਸੁਣ ਕੇ ਐਸੇ ਬਚਨ ਉਚਾਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ‘ਮੇਰਾ ਪਰਯੋਜਨ ਸੀਸ ਸਾਖ ਕੁਛ ਨਹੀਂ। ਮਨ ਹਮਾਰਾ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਸੈਕਲਪ ਮੇਂ ਖੇਲਤਾ ਹੈ।’ ਉਹ ਸੈਕਲਪ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣਾ ਹੀ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਤਾਂ ਸਾਫ਼ ਬਚਨ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ‘ਬਿਨ ਸਿਰ ਦੀਏ ਜਗਤ ਦੁਖ ਪਾਈ।’

SIKHBOOKCLUB.COM

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਾ ਮੁੱਖ ਤੇ ਇਕੋ-ਇਕ ਕਾਰਨ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਤੁਅੱਸਬੀ ਨੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਤੁਅੱਸਬੀ ਨੀਤੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸਾਰਾ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਖਾਸ ਕਰ ਕਸ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ। ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਤੇ ਬੈਠਤੀ ਨੂੰ ਕਿ 'ਬਾਂਹਿ ਅਸਾਡੀ ਪਕੜੀਐ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਚੰਦ' ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਕਿ 'ਬਾਂਹਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਕੜੀਐ ਸਿਰ ਦੀਜੈ ਬਾਂਹ ਨ ਛੋਡੀਐ' ਕਾਰਨ ਹੀ ਇਹ ਸ਼ਹਾਦਤ ਵਜੂਦ ਵਿਚ ਆਈ। ਇਹ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਤੁਅੱਸਬੀ ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਆਉਣ ਤਕ ਉੱਤੇ ਇਕ ਭਰਪੂਰ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰ ਲਈ ਜਾਏ।

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਬਾਪ ਦੀ ਛਾਤੀ ਉੱਤੇ ਪੈਰ ਰੱਖ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ

ਦੇ ਖੂਨ ਵਿਚ ਤਾਰੀ ਲਗਾ ਕੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ

ਦੀਨੀ-ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣਾ ਚਾਹਿਆ ਕਿ ਜੇ ਸ਼ਾਹ

ਜਹਾਨ ਹੋਰ ਕੁਝ ਸਾਲ ਤਖ਼ਤ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਤਾਂ ਦਾਰਾ

ਦੇ ਹੱਥ ਹਕੂਮਤ ਆ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਜੋ ਸੂਫ਼ੀ ਖਿਆਲਾਂ ਨਾਲੋਂ

ਬਹੁਤਾ ਹਿੰਦੂ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਇਹ ਯਤਨ ਜਾਰੀ

ਰੱਖੇ ਕਿ ਮੌਲਾਣਿਆਂ, ਮੁਫ਼ਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੱਖ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਏ।

ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਵੀ ਹੀਲਾ ਬਾਕੀ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸਲਾਮ

ਦਾ ਵਾਸਤਾ ਪਾ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡਰਾ ਕੇ ਅਤੇ ਜਾਦੂ ਨਾਥ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ

'ਸਿਨੇ ਤੇ ਚਾਂਦੀ ਹੇਠਾਂ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਤੇ ਮੁਫ਼ਤੀਆਂ ਦੇ ਈਮਾਨ ਦੱਬ ਕੇ' ਆਪਣੇ ਵੱਲ

ਦਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਮੱਕੇ ਦੇ ਵੱਡੇ ਮੁਫ਼ਤੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਵਲੋਂ ਭੇਜੀ ਭੇਟਾ ਵੀ

ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਪਿੱਛੋਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਹੀ ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਰਾਖਾ

ਆਖ ਕੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਭੇਜੇ। ਸਿਰਫ਼ ਈਰਾਨ ਦਾ ਸ਼ਾਹ ਅਬਾਸ ਐਸਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਭਰਾਵਾਂ

ਦੇ ਕਤਲ, ਸੂਫ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕੈਦ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਮਾੜਾ

ਵੀ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਨਿਖੇਧੀ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਉਪਾਵਾਂ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ

ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਦੀਨ ਦਾ ਰਾਖਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤਕ ਸਮਝਦੇ

ਹਨ। ਸਰ ਮੁਹੰਮਦ ਇਕਬਾਲ ਵਰਗੇ ਮੁਫੱਕਰ ਨੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਭੱਥੇ ਵਿਚ ਆਖਰੀ ਤੀਰ (ਖੰਦਗੇ ਆਖਰੀ) ਕਿਹਾ ਹੈ।

ਅਸਲ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਇਕ ਅਜੀਬ ਪਰਸਪਰ ਵਿਰੋਧੀ ਵਾੜੇ ਵਾਂਗ ਸੀ। ਲੇਨਪੂਲ ਇਸੇ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ 'ਏ ਪਜ਼ਲਿਗ ਕੰਪਾਊਂਡ ਔਫ਼ ਕਨਟਰਾਡਿਕਸ਼ਨ' ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਰਨੀਅਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪਾਜੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗਣ ਦੇਂਦਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕੀ ਹੈ। 'ਏ ਕੰਪਲੀਟ ਮਾਸਟਰ ਔਫ਼ ਦੀ ਆਰਟ ਔਫ਼ ਡਿਸਿਮੂਲੇਸ਼ਨ'।

ਇਕ ਪਾਸੇ ਵਹਿਮਾਂ ਤੇ ਧਰਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਆਪੂੰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਾਂਗ ਹਰਮਲ ਪੁਖਾਂਦਾ ਤੇ ਮਿਰਚਾਂ ਵਾਰ ਸਾੜਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬਲਾ ਟਲ ਜਾਏ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤਾਵੀਜ਼ ਪਾਉਣਾ ਇਸਲਾਮੀ ਕਰਮ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਦ ਸਤਿਨਾਮੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਿਆ ਤਾਂ ਹਰ ਝੰਡੇ ਨਾਲ ਤਾਵੀਜ਼ ਬੰਨ੍ਹੇ।

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਕਿਹਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਹਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਜੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਕੇ ਜ਼ੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਝੂਠੀ ਕਸਮ ਚੁੱਕ ਲਈ ਜਾਏ। ਕਾਰਜ ਹੋਣ 'ਤੇ ਹੱਥ ਕੁਰਾਨ ਪਕੜ ਤੋਬਾ ਕਰ ਲੈਣੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹ 'ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਟੂਟੀ' ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਆਪੂੰ ਗਜ਼ਲਾਂ ਰਚਦਾ ਤੇ ਲਿਖ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦਸਖ਼ਤ ਕਰ ਕੇ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਖਲੀਲ ਉੱਲਾ ਖਾਨ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਮੁਆਸਰੇ ਆਲਮਗੀਰੀ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦੇਖਣ ਦਾ ਬੜਾ ਚਾਹਵਾਨ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਮ ਰਾਇ ਕੋਲੋਂ ਦੇਖ ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਤ ਪਿੰਡ ਜਾਗੀਰ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹਰ ਫ਼ਕੀਰ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਕਰਾਮਾਤ ਦਿਖਲਾਓ। ਦਿੱਲੀ ਦੇ ੧੨ ਮੱਯਦਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਬੰਦੀ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਾਂ ਕਰਾਮਾਤ ਦਿਖਲਾਉਣ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਰਨ।

ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਤਨਾ ਤੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਇਮ ਗੱਲੋਂ ਲਗਾਓ ਕਿ ਕੁਝ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਕੱਪੜੇ ਦੇਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਉਤਰਵਾ ਲਏ ਤੇ ਸਭ ਗੋਦੜੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਮਾਇਆ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਲਈ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ 'ਜ਼ਿੰਦਾ ਪੀਰ' ਅਖਵਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫ਼ਕੀਰ, ਔਲੀਆ ਤਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਹਿਣ ਦਿੰਦਾ। ਮੁੱਲਾ ਬਦਖ਼ਸ਼ਾਨੀ ਵਰਗਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਜ਼ਲੀਲ ਕਰ ਕੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆ ਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਸਰਮਦ ਵਰਗੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਾਰੇ। ਹੁਜਰਾਤ ਦੇ ਸ਼ਾਹ ਦਉਲਾ ਵਰਗਿਆਂ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਲੀਲ ਕੀਤਾ।

ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਂਗੀਰ ਜੋ 'ਦਰਵੇਸ਼ ਮਸਤ' ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ, ਨੂੰ ਤੰਗ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਹ ਸਦਰ ਉੱਦੀਨ-ਕਸੂਰੀ, ਸ਼ਾਹ ਹਸਨ ਸ਼ਾਹਦਰਾ, ਸ਼ਾਹ ਜਮਾਲ, ਸੱਯਦ ਮੁਹੰਮਦ ਅਲੀ ਸ਼ਾਹ ਕਲੰਦਰ 'ਕਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਫ਼ਕੀਰ' ਲਾਹੌਰੀ, ਮਿਰਜ਼ਾ ਹੈਦਰ ਬੈਰਗੀ ਤੇ ਉੱਘੇ ਪੀਰ ਬੁੱਧੂ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕੁਝ ਕੁ ਨਾਮ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ ਮਾਰ ਮੁਕਾਇਆ।

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਕਿਤਨਾ ਪੱਖਰ ਦਿਲ ਤੇ ਬੇਕਿਰਕ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਇਥੋਂ ਲਗਾਓ ਕਿ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪਿਤਾ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਨੂੰ ਕੈਦ ਵਿਚ ਪਾਇਆ, ਉਹ ਖਿੜਕੀ ਤਕ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਜਮਨਾ ਦਾ ਉਹ ਨਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ

ਹਕੀਮ ਮੁਕੱਰਮ ਖ਼ਾਨ ਹੱਥੀ ਦਵਾਈ ਦੀ ਥਾਂ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹਿਆ, ਪਰ ਹਕੀਮ ਮੁਕੱਰਮ ਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੇ ਗਵਾਹ ਨਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਹਕੀਮ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਜ਼ਹਿਰ ਆਪ ਹੀ ਪੀ ਲਿਆ, ਪਰ ਹਕੀਮੀ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਲਾਮ ਨਾ ਲੱਗਣ ਦਿੱਤੀ।

ਰੋਸ਼ਨ ਆਗ ਵਰਗੀ ਭੈਣ, ਜਿਸ ਨੇ ਤਖ਼ਤ ਹਥਿਆਉਣ ਵਿਚ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਹਲਕਾ-ਹਲਕਾ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।

ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਖ਼ਤਮ ਕੀਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਰਾ ਮਾਰਿਆ, ਫਿਰ ਮੁਰਾਦ ਨੂੰ ਧੌਬੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਬ ਪਿਲਾ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਦੀਵਾਰ ਤੋਂ ਖਾਹਰ ਮੁਟਵਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਸੁਜਾਹ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਲਾ ਦਿੱਤਾ।

ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ ਸੁਲਤਾਨ ਮੁਹੰਮਦ ਨੂੰ ੩੬ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਹੀ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂਕਿ ਉਹ ਰਾਜ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ।

ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ ਅਕਬਰ ਨੂੰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਛੱਡਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਿਉ ਨੂੰ ਇਕ ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਸੱਚੀਆਂ ਖਰੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਸਨ। ਅਕਬਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ :

ਕੋਈ ਉੱਚ ਖ਼ਾਨਦਾਨੀ ਬੰਦਾ ਹਕੂਮਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਤੇ ਹਕੂਮਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੀਜੜੇ, ਕਾਰੀਗਰ, ਘੁਮਿਆਰ, ਰੋੜ੍ਹੀ ਵਾਲੇ ਤੇ ਦਰਜੀਆਂ ਹੱਥ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਧੌਬੇਬਾਜ਼ ਲੋਕੀਂ ਹੱਥ ਤੱਸਬੀ ਲੈ ਤੇ ਫ਼ਕੀਰੀ ਚੋਗਾ ਪਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਇਤਬਾਰੀ, ਸਲਾਹਕਾਰ ਤੇ ਸਾਬੀ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤੇ ਹਰ ਸਲਾਹ ਮੰਨੀ ਟੁਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਜੋ ਨੂੰ ਕਣਕ ਕਹਿ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਖੁਦਾ ਬਚਾਏ ਅਜੇਹੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਜਿੱਥੇ ਗਧਾ ਅਰਬੀ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਲੱਤ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਚੌਥੇ ਪੁੱਤਰ ਮੁਅੱਜਜ਼, ਜੋ ਪਿੱਛੋਂ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਬਣਿਆ, ਨੂੰ ੭ ਸਾਲ ਸਮੇਤ ਪਰਿਵਾਰ ਬੰਦੀ ਵਿਚ ਪਾਈ ਰੱਖਿਆ।

ਇਤਹਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੁੱਜੀ ਜਦ ਆਪਣੀ ਹੀ ਜ਼ਹੀਨ ਸਿਆਣੀ ਸ਼ਾਇਰਾ ਬੇਟੀ ਜ਼ੇਬ-ਉਲ-ਨਿਸਾ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ।

ਅਤਿ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਮਿਰਜ਼ਾ ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਿਰਜ਼ਾ ਮੁਰਤਜ਼ਾ ਵਾਇਜ਼ ਵਰਗੇ ਫ਼ਕੀਰ ਨੂੰ ਨਮਾਜ਼ ਤਕ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਪਾਈਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ 'ਹੱਕ ਗੋ' ਨਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖ ਕੇ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਨਵਾਬਾਂ, ਮਜ਼ਾਵਰਾਂ, ਅਹਿਲਕਾਰਾਂ, ਮੁੱਲਾਂ ਤੇ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਪਾਜ਼ ਉਘੇੜੇ ਸਨ।

ਆਪਣੇ ਦੀਨੀ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਨਿੱਬੜ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਦਾ ਕਰ ਕੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੀਨੀ ਝੰਡਾ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜਹਾਦ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਵਿਚ ਗੁੱਝਾ ਤੁਅੱਸਬ ਇਤਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਗੁਜਰਾਤ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਹੋਣ ਵੇਲੇ (੧੬੪੫ ਈ:) ਹੀ ਮੰਦਰ ਢਾਹੁਣ ਦੀ ਨੀਤੀ ਅਪਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਗੁਜਰਾਤ

ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮੰਦਰ ਚਿੰਤਾਮਨੀ ਨੂੰ ਢਾਹ ਕੇ ਉਸ ਮਸ਼ੀਤ ਬਣਵਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਿਹੜੇ 'ਚ ਹੀ ਗਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਖੂਨ ਵਗਾਇਆ ਸੀ। ਪਿੱਛੋਂ ਦੱਖਣ ਦੀ ਨਵਾਬੀ ਵੇਲੇ, ਉਸ ਕਈ ਮੰਦਰ ਢਾਹੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਦੱਖਣ ਛੱਡਣ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਮੰਦਰ ਫਿਰ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਕਈ ਵਾਰੀ ਕਿਹਾ ਵੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦੱਖਣ ਤੋਂ ਪਰਤਣ ਬਾਅਦ ਹੀ ਬੁੱਤ-ਪ੍ਰਸਤੀ ਵਿਰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਲਾਹ ਮੌਕਾ ਬਖ਼ਸ਼ੇ ਤਾਂ ਇਹ ਕੁਫ਼ਰ ਦੂਰ ਕਰਾਂ।

ਇਹ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਇਕ ਫ਼ਿਰਤੂ ਨਜ਼ਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਮਾਰ ਲਈ ਜਾਏ, ਜੋ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਆਪਣੀ ਤੁਅੱਸਬੀ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਅਗਾਂਹ ਟੋਰਨ ਲਈ ਕੱਢਦਾ ਰਿਹਾ।

ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਧਰਮ ਅਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਛੇੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਲਈ ਆਰਥਿਕ ਔਕੜਾਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ। ਤਖ਼ਤ-ਨਸ਼ੀਨੀ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਸਾਲ (੧੬੬੫ ਈ:) ਨੂੰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਮਹਿਸੂਲ ਚੁਗੀ ਦੂਣੀ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ ਅੱਧੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। (੧੬੬੭ ਈ:) ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਪਾਰੀਆਂ ਲਈ ਚੁਗੀ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਹਿੰਦੂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਲ ਮਹਿਕਮੇ ਵਿਚ ਨੌਕਰ ਸਨ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਮਾਲ ਮਹਿਕਮੇ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹੀ ਥਾਵਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੀਆਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣੇਗਾ, ਉਸੇ ਨੂੰ ਹੀ ਮਾਲ ਦਾ ਕੰਮ ਮਿਲੇਗਾ।

੧੬੬੯ ਈ: ਨੂੰ ਉਸ ਪੱਕਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਕਿ ਤਬਲੀਗ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਥੇਬੰਦਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਮੁਆਸਰੇ ਆਲਮਗੀਰੀ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਕੀ ਮੁਸਤਅਦ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤਖ਼ਤ-ਨਸ਼ੀਨੀ ਦੇ ਬਾਰ੍ਹਵੇਂ ਸਾਲ (੧੬੬੯ ਈ:) ਨੂੰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸੂਬਾ ਠੱਠਾ, ਮੁਲਤਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰ ਬਨਾਰਸ ਵਿਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾਂ ਕਾਇਮ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਥੇ ਬੁਠੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਦੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਅਤੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਿਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਅਸਥਾਨਾਂ ਤੋਂ ਪੈਂਡਾ ਮਾਰ, ਇਹ ਵਿੱਦਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਸੂਬਿਆਂ ਦੇ ਨਾਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾਂ ਢਾਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਲਮਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਸਿਖਲਾਈ ਅਤੇ ਲਿਖਾਈ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ।

ਝਰੋਖੇ ਵਿਚ ਬੈਠ ਪਹਿਲੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦੇਂਦੇ ਸਨ, ਨਵ ਰੋਜ਼ ਵਾਲੇ ਦਿਹਾੜੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਨਮ ਦਿਨ 'ਤੇ ਤੁੱਲਾ ਦਾਨ¹ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਪਿੱਛੇ ਪੂਜਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਅਤੇ ਬੁੱਤ-ਪ੍ਰਸਤੀ ਨੂੰ ਬੜ੍ਹਾਵਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

1. ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਵਜ਼ਨ ਬਰਾਬਰ ਚਾਂਦੀ ਜਾਂ ਸੋਨਾ ਤੋਲ ਕੇ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਅਗਸਤ ੧੬੬੯ ਈ: ਨੂੰ ਬਨਾਰਸ ਦਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮੰਦਰ ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਵੀ ਢੁਹਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਥੇ ਮਸੀਤ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਰ ਵੀ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਅਗਲੇ ਸਾਲ ੧੬੭੦ ਈ: ਵਿਚ ਰਮਜ਼ਾਨ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਮ ਦੇ ਮੁਹਾਫ਼ਜ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਲਈ ਹੁਕਮ ਇਲਾਹੀ ਦਰਸਾ ਕੇ, ਕਿ ਬੁੱਤ-ਖਾਨੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ, ਮਥਰਾ ਦੇ ਵੱਡੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਮੁਆਸਰੇ ਆਲਮਗੀਰੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ:

“ਇਹ ਬੁੱਤਖਾਨਾ ਜੋ ਇਕ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇਮਾਰਤ ਸੀ, ਹਕੂਮਤ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਤੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਸਦਕਾ ਝੱਟ ਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਬਰਾਬਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਥਾਂ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਖਰਚ ਕਰਕੇ ਇਕ ਮਸੀਤ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਰੱਖੀ। ਇਹ ਬੁੱਤਖਾਨਾ ਨਰ ਸਿੰਘ ਬੰਦੇਲਾ ਨੇ ਉਸਾਰਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਸ਼ੇਖ ਅਬੂਅਲ ਫਜ਼ਲ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਨ ਵਿਚ ਬੜੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲਿਆ ਸੀ ਤੇ ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਥਾਂ ਬਣਾ ਲਈ ਸੀ। ਜਹਾਂਗੀਰ ਕੋਲੋਂ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਲੈ ਕੇ ੩੩ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਲਾਗਤ ਨਾਲ ਇਹ ਮੰਦਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਲੋਕੀਂ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਉਂਗਲੀਆਂ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਢਹਿ-ਢੇਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਮੰਦਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਿੱਕੇ ਵੱਡੇ ਬੁੱਤ ਤੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਅਕਬਰਾਬਾਦ (ਆਗਰਾ) ਲਿਆ ਕੇ ਨਵਾਬ ਕੁਦੱਸੀਆਂ ਬੇਗਮ ਦੀ ਬਣਾਈ ਮਸੀਤ ਦੀਆਂ ਪਉੜੀਆਂ ਹੇਠਾਂ ਦਬਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਮਥਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਬਦਲਾ ਕੇ ਇਸਲਾਮਾਬਾਦ ਬੋਲਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਲਿਖਣਾ ਵੀ ਆਰੰਭ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਦਾਬ ਅਤੇ ਸਲਾਮ ਵਿਚ ਵੀ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵੀ ਹਿੰਦੂ ਮਰਯਾਦ। ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਝੁਕਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਇਸੇ ਸਾਲ (੧੬੭੦ ਈ:) ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਝੁਕਿਆ ਜਾਏ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਹਿੰਦੂਅਤ ਝਲਕਦੀ ਹੈ। ਸਿੱਧੀ ਹੀ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ ਜਾਏ।

ਇਹ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਦਸਾਂ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਵੀ ਮੰਦਰ ਬਣੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਿੱਟੀ ਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਦੇ, ਢਾਹ-ਢੇਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ।

ਸਾਰੀਆਂ ਤਹਿਸੀਲਾਂ ਅਤੇ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਖ਼ਾਸ ਨਾਜ਼ਿਮ ਨਿਯਤ ਕੀਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰਜ-ਸੂਚੀ ਵਿਚ ਇਕ ਫ਼ਰਜ਼ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮੰਦਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਤ ਕੀਤੇ ਖ਼ਾਸ ਨਾਜ਼ਿਮਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇਤਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਦੇਖ-ਰੇਖ ਲਈ ਇਕ ਸਰਬਰਾਹ ਵੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ੧੬੭੨ ਈ: ਵਿਚ ਇਹ ਮੰਦਰ ਢਾਹੁਣ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਥਾਣੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਿਪਾਹੀ ਲੈ ਕੇ ਪਰਗਨੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੰਦਰ ਢੁਹਾ ਕੇ ਇਤਲਾਹ ਦੇਣ। ਉਜੈਨ ਵਿਚ ਹੀ ਵਜ਼ੀਰ ਖ਼ਾਨ ਨਵਾਬ ਨੇ ਚਾਰ ਸੌ ਫੌਜੀ ਸਿਪਾਹੀ ਗਦਾ ਖ਼ਾਨ ਨਾਂ ਦੇ ਇਕ ਗ਼ੁਲਾਮ ਦੀ ਅਗਵਾਈ

ਹੇਠ ਭੇਜ ਵੱਡਾ ਮੰਦਰ ਦੁਹਾਇਆ। ਪੁਜਾਰੀ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੁਰਤੀ ਦੀ ਰੱਜ ਕੇ ਬੇ-ਅਦਬੀ ਕੀਤੀ। ਅਜਮੇਰ ਅਤੇ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵੀ ਢਾਹੇ ਗਏ। ਖਾਫੀ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: “ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਭੇਜਦੇ ਸਨ, ਦੀ ਵੀ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਈ ਮਸੰਦਾਂ ਨੂੰ ਨਗਰੋਂ ਬਾਹਰ ਵੀ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਦਿੱਤੀਆਂ।”

ਰਾਗ ਦੀ ਵੀ ਉਸ ਮਨਾਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਗਜ਼ਤੀ ਫੌਜ ਘਰ-ਘਰ ਜਾ, ਮਾਜ਼ ਖੋਹ ਕੇ ਸਾਜ਼ੀਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪਕੜ ਲਿਆਂਦੀ। ਰਾਗ ਨੂੰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਇਸਲਾਮੀ ਸ਼ਰਾਅ ਦੇ ਉਲਟ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਹੀ ਜੋਤਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜੋਤਿਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਦਾਹੜੇ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਵੀ ਨਿਯਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ।

ਬੁੱਤ-ਪ੍ਰਸਤੀ ਦਾ ਖੁਰਾ-ਖੋਜ ਮਿਟਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਖਿਡੌਣੇ ਤਕ ਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ।¹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਕਿ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਖਿਡੌਣਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਬੁੱਤ-ਪ੍ਰਸਤੀ ਨੂੰ ਵਾਧਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਵੀ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅੰਗ 'ਤੇ ਵੀ ਕਿੰਤੂ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਬਹਿਸ ਕਰੇਗਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਰੜੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏਗੀ।

ਦਿੰਦੂ ਭੂਸ਼ਨ ਬੈਨਰਜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਬਾਰੇ ਗਾਇ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਸੁੰਨੀ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀ। ਮਿਥੇ ਮੰਤਵ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਹਰ ਜਾਇਜ਼ ਤੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਵਸੀਲਾ ਵਰਤਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਪਾਲਿਸੀ ਨੇ ਸਾਰੇ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਇਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਖੜਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਮੋਚਣਾ ਇਕ ਭੁੱਲ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਇਸ ਉੱਠਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਤੋਂ ਅਣਭਿੱਜ ਰਹੇ। ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕਈ ਵਾਰੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠਿਆਂ ਹੀ ਐਸੇ ਬਚਨ ਬੋਲਦੇ ਸਨ ਕਿ “ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਸੀਸ ਸਾਥ ਕੁਛ ਨਹੀਂ। ਮਨ ਹਮਾਰਾ ਅਵਰ ਸੰਕਲਪ ਮੈਂ ਖੋਲਤਾ ਹੈ” ਜਾਦੂ ਨਾਥ ਸਰਕਾਰ ਵੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਇਕ ਪੂਰੀ ਪਲਾਨ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੁੱਤ-ਪ੍ਰਸਤਾਂ ਅਤੇ ਗ਼ੈਰ-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਉਸ ਮੰਤਵ ਸਾਧ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਜ ਲਈ ਉਸ ਵੱਖਰਾ ਮਹਿਕਮਾ ਬਣਾਇਆ।” ਲੜੀਫ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਕਿ “ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦਾ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਇਕ ਹੀ ਧਰਮ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮੁਹੰਮਦ ਅਤੇ ਅਲਾਹ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਲਿਆਉਣ। ਇਸ ਕਾਰਜ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਉਸ ਨਵਾਬਾਂ, ਨਾਜਿਮਾਂ ਤੇ ਅਹਿਲਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਉਚੇਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਉਹ ਬੁੱਤਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ ਇਸਲਾਮ ਫੈਲਾਉਣ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਮੌਲਾਣਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਜੱਥਾ ਵੀ ਨੀਯਤ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੌਲਾਣਿਆਂ ਨਾਲ ਘੋੜ ਚੜ੍ਹੇ ਸਵਾਰ ਹੁੰਦੇ, ਜੋ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਜਾ ਕੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਮੰਦਰ ਤੋੜਦੇ ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਇਸਲਾਮ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦੇ। ਮੇਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾ

1. ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਬੁੱਤ ਦੇ ਖਿਡੌਣੇ ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮੇਲਿਆਂ 'ਤੇ ਬਣਨ ਲੱਗ ਪਏ।

ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਐਸੇ ਫਰਮਾਨ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹਿੰਦੂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਾਮੀ 'ਤੇ ਨੌਕਰ ਨਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਏ ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਹੋ ਸਕੇ ਪੁਰਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਨਵੇਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਰਤੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਸਾਰੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਲਈ ਉਸ ਹਦਾਇਤ ਭੇਜੀ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਨੀਅਤ ਤਾਰੀਖ ਤਕ ਇਸਲਾਮ ਅਪਣਾ ਲੈਣ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਬੇਅੰਤ ਜੋਰੀਆਂ, ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ, ਸੂਫੀਆਂ ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਖਿਆਲਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕੀਤਾ, ਦੇਸ਼-ਨਿਕਾਲੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਮਾਨੂਕੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਖਤੀਆਂ ਦਾ ਅਸਰ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬੇਅੰਤ ਹਿੰਦੂ ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਬੋਝ ਤੇ ਆਤਾਬਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਧਰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣ ਗਏ।

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ। ਲਤੀਫ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਵੀ ਲਿਖੀ ਹੈ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਸੈਂਕੜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦੀ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿ ਉਹ ਇਸਲਾਮ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲੈਣ। ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਇਸਲਾਮ ਵਿਚ ਆਉਣ 'ਤੇ ਤਬਲੀਗ ਦਾ ਕੰਮ ਸਹਿਲਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।

ਦੇਖਦੇ-ਦੇਖਦੇ ਕਈ ਬਗ਼ਾਵਤਾਂ ਵੀ ਹੋਈਆਂ। ਗੋਕਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠਾਂ ਮਥਰਾ ਦੀ ਬਗ਼ਾਵਤ ਹੋਈ। ੧੬੭੦ ਈ: ਵਿਚ ਸਤਨਾਮੀਆਂ ਨੇ ਨਾਰਨੌਲ ਵਿਚ ਸਿਰ ਚੁੱਕਿਆ। ਮੁਆਸਰੇ ਆਲਮਗੀਰੀ ਵਾਲਾ ਭਾਵੇਂ ਲਾ ਕੇ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਨਾਮੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨੀਵੀਆਂ ਜਾਤਾਂ ਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਸਚਾਈ ਹੈ ਕਿ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦੇ ਝੰਡੇ ਉੱਠ ਰਹੇ ਸਨ।

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ੧੬੭੪ ਈ: ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਗੈਰ-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ ਇਕ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਾ ਵੀ ਉਹ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਬੂ ਆਉਣ ਨਾਲ ਬਾਕੀ ਆਪੇ ਖਿੱਚੇ ਆਉਣ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਚੁਣਿਆ। ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: “ਏਕ ਦਿਨ ਏਸ (ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ) ਵਿਚਾਰਿਆ, ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੋ ਹੈਨਿ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਵਿੱਦਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੀਨ ਵਿਚ ਲਿਆਵਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤੋਂ ਹੀਣ ਹੋਇ ਆਪੇ ਮੇਰੇ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵਿਚ ਆਵਰਿਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕੇ ਲੱਗਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰਨ।”

ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਹੋਏ ਹਨ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਸ ਪਾਸੇ ਦੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ।

“ਭਯੋ ਮੁਹੰਮਦ ਪਸਚਮ ਦੇਸ।
ਤਿਤ ਤੁਰਕਾਨੇ ਓਜ ਵਿਸੇਸ।
ਕਿਤ ਕਿਤ ਹਿੰਦੂ ਰਹੇ ਨਿਜੋਰ।
ਤੁਰਕ ਕਰੈ ਪੂਰਬ ਤਿਸ ਓਰ।”

(ਰਾਸ ਬਾਰੂਵੀ, ਅੰਸ ੨੭)

ਸੈਕਾਲਫ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਸ਼ਮੀਰ ਚੁਣਨ ਦੇ ਕਈ ਕਾਰਨ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਪੰਡਤ ਵਿਦਵਾਨ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਨ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਇਸਲਾਮ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲੈਣ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਅਨਪੜ੍ਹ ਤੇ ਮੂੜ੍ਹ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਇਸਲਾਮ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣਾ ਆਸਾਨ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਕੁਝ ਤਾਂ ਡਰ ਕੇ ਇਸਲਾਮ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲੈਣਗੇ ਤੇ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਜਾ ਸਕੇਗਾ। ਦੂਜੇ, ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਪਿਸ਼ਾਵਰ ਤੇ ਕਾਬਲ ਹਨ। ਜੇ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਇਸਲਾਮ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅੜਣਗੇ ਤਾਂ ਜਹਾਦ ਦਾ ਝੰਡਾ ਕਬਾਇਲੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਉਠਵਾ ਕੇ ਹੱਲਾ ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏਗਾ।

ਤੀਜੇ, ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਖੇਤਰ (ਸਫੀਅਰ ਔਫ ਇਨਫਲੂਐਂਸ) ਵਧ ਜਾਏਗਾ। ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਕਈ ਬਾਹਰਲੇ ਮੁਲਕਾਂ ਨਾਲ ਜਾ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ।

ਚੌਥੇ, ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਪੰਡਿਤ ਪੂਜਾ 'ਤੇ ਪਲਣ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਸੋ ਲਾਲਚ ਦੇ ਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਤੇ ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇਗਾ।

ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

ਇਹ ਮੁੱਗਲ ਚੁਗੱਤਾ, ਅਤੀ ਕੁਪੱਤਾ, ਦਿਲੀ ਪਤਾ, ਮਦ ਮਤਾ।

ਨਹਿ ਮਾਨਤਿ ਸੱਤਾ, ਪ੍ਰਭੂ-ਅਲਵਤਾ, ਗਰੀ ਕੁਕੱਤਾ, ਇਨ ਅੱਤਾ ॥੫੫॥

[ਮੁੱਗਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਮਸਤ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਮੁੱਨਕਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸ਼ੋਣੀ ਗੀਤੀ ਪਕੜ ਲਈ ਹੈ।] ਚਾਹਤ ਹੈ ਕਰਨੀ, ਸਗਰੀ ਧਰਨੀ, ਦੀਨ ਸੁਵਰਨੀ, ਤੁਰਕਾਨੀ ਅਤੇ ਇਸ ਮੰਤਵ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ : ਮੰਦਰ ਸਬਿ ਗੋਰੇ, ਦੇਵਨ ਕੋਰੇ, ਬਿਨ ਹੀ ਦੇਰੇ, ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਤੇ :

ਕਿਛੁ ਲੋਭ ਦਿਖਾਇ, ਜੁਲਮ ਕਰਾਇ,

ਤੁਰਕ ਬਣਾਏ ਬਹੁ ਹਿੰਦੂ।

ਬਹੁਤੋਂਗ ਲਹਾਵਤਿ ਤਿਲਕ ਚਟਾਵਤਿ,

ਅਤਿ ਸਤਾਵਹਿ ਤੁਰਕਿੰਦੂ ॥੫੭॥¹

ਸੈਫ਼ ਖਾਨ ਨੂੰ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਨਵਾਬੀ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਬਾਅਦ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਮਬਾਰਿਜ਼ ਖਾਨ ਨੂੰ ਗਵਰਨਰ ਬਣਾਇਆ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਚਿਰ ਲਈ ਸੈਫ਼ ਖਾਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ, ਪਰ ਸੈਫ਼ ਖਾਨ ਉਸ ਦੇ ਸੱਚੇ ਵਿਚ ਢਲਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਇਫਤਖ਼ਾਰ ਖਾਨ ਨੂੰ ਸ਼ੇਰ-ਅਫ਼ਗ਼ਾਨ ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਦੇ ਕੇ ਸਤੰਬਰ, ੧੬੭੧ ਈ: ਨੂੰ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦਾ ਗਵਰਨਰ ਥਾਪਿਆ ਅਤੇ ਖ਼ਾਸ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਕਿ ਉਹ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਪੰਡਿਤਾਂ 'ਤੇ ਜੁਲਮ ਢਾਹ ਕੇ, ਪ੍ਰੇਰ ਕੇ ਜਾਂ ਲਾਲਚ ਦਿਖਾ ਕੇ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿਚ ਲਿਆਏ। ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੇਰ ਅਫ਼ਗ਼ਾਨ ਖਾਨ ਨੂੰ ਇਹ ਹਦਾਇਤ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਧਨ ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਲਾਲਚ ਦਿਓ ਅਤੇ ਮਿੱਠੀ ਜ਼ਬਾਨ ਰੱਖ ਕੇ ਇਸਲਾਮ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰੋ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋ ਕੇ ਸੁੱਖ ਪਾਓਗੇ :

1. ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਪੰਨਾ ੧੧੨੬, ਜਿਲਦ ਦੂਜੀ, ਸੰਪਾਦਿਤ ਗਿਆਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ।

ਧਨ ਧਰਨੀ ਲਾਲਚ ਦਿਖਰਾਵਹੁ।
 ਬਨ ਤੁਰਕ ਸਭਿਹੂੰ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ।
 ਧਨ ਸਨੇ ਮਨ ਕੋ ਬਿਰਮਾਇ।
 ਮੁਖ ਤੇ ਮਾਧੁਰ ਬਾਕ ਸੁਨਾਇ।

ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਮੰਨਣ ਤਾਂ ਜੋਰ ਤੇ ਜਬਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ। ਹਰ ਸੂਰਤ ਸ਼ਰਾਮ ਦਾ ਧਾਰਨੀ ਬਣਾਵੋ :

“ਬਹੁਰ ਓਜ ਕੋ ਦਾਬਾ ਦੇਹੁ।
 ਜਯੋਂ ਕਯੋਂ ਕਰਹੁ ਸ਼ੁਰਾ ਮਹਿ ਲੇਹੁ।”

ਅਫ਼ਗਾਨ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਸਖ਼ਤੀ ਦਾ ਦੌਰ ਚਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਿੰਡਾਂ 'ਤੇ ਵਾਰ ਕੀਤਾ। ਮੰਦਰਾਂ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਉਸ ਮਨਾਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੇਲਿਆਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਅੱਗੇ ਹੀ ਲੱਗ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਪੀ.ਐਨ. ਬਜ਼ਮਈ ਨੇ ਹਿਸਟਰੀ ਔਫ਼ ਕਲਮੀਰ ਦੇ ਪੰਨਾ ੫੪੪ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਇਫ਼ਤਖ਼ਾਰ ਨੇ ਕਲਮੀਰ ਵਿਚ ਜੂਲਮਾਂ ਦੀ ਅਤਿ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਧਰਮੀ ਪੁਰਸ਼ ਪੰਡਿਤ ਰਲ ਬੈਠੇ ਤੇ ਅਮਰ ਨਾਥ ਦੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਗਏ ਕਿ ਹੁਣ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਨੂੰ ਹੀ ਪੁਕਾਰਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਬੋਲੇ। ਅਮਰ ਨਾਥ ਦੀ ਗੁਫਾ ਵਿਚ ਹੀ ਇਕ ਪੰਡਿਤ (ਉਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਸਨ) ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਨੌਵੇਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੋਲ ਜਾਓ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਂਹ ਪਕੜਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦੀ ਰਖਸ਼ਾ ਕਰਨ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੰਗੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਤੇ ਪੰਡਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠਾਂ ਪੰਡਿਤ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆਏ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਰੋਤ ਮਿਲੀ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਦੌਰੇ 'ਤੇ ਗਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਥੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੀ ਹਨ ਤੇ ਸਭ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ।

ਪੰਡਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਜੋ ਮਟਨ (ਕਲਮੀਰ) ਨਿਵਾਸੀ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ (ਗੁਰੂ) ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਵਿੱਦਿਆ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ ਸਨ,¹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਭਉ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਦੀਨ ਦਸ਼ਾ ਸੁਣ ਕੇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਉਪਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਸੋਚਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਪੰਡਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਉਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾਸ ਦਾ ਪੜਪੋਤਰਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਸ਼ਟੀ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਸੀ। ਬ੍ਰਹਮ ਦਾਸ ਨੂੰ ਵਿੱਦਿਆ ਦਾ ਅਰੰਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ 'ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਝਖਣਾ ਝਾਖ' ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਅਸਲ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸੋਝੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਲੜ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਪਿਛੋਂ ਭਾਈ ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਫਿੱਬਰ ਦੇ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਘ ਬਣ ਗਏ ਸਨ ਤੇ ਚਮਕੌਰ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਦਸੰਬਰ, ੧੭੦੪ ਈ: ਨੂੰ ਜੁਝਦੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਏ।

ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ
ਦਾਤਾਰੁ ਪਛੁ

1. ਰਹਿਤਨਾਮਾ ਭਾਈ ਚੋਪਾ ਸਿੰਘ।

ਜਦ ਪੰਡਿਤ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਆਰੰਭ ਕਰਦੇ ਕਿਹਾ :

“ਤਾਕਤ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿਚ ਤੁਰਕ ਮਸਤੇ ਹੋਏ ਹਾਥੀ ਵਾਂਗ ਭੂਤਰੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦੇ ਬ੍ਰਿਛ ਨੂੰ ਜੜ੍ਹੋ ਉਖਾੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਜਿਹੇ ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੂੰਹ ਦੀ ਖਾਣਗੇ”:

ਗਜ ਸਮ ਤੁਰਕ ਤੇਜ ਚਵੱਗਤਾ।
 ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤੁਰਕੋ ਪਿਖਿਮਤਾ।
 ਤੋਰਤਿ ਮੂਲ ਉਖਾਰਯੋ ਜੋਵਤਿ।
 ਬਲੀ ਕੇਰੀ ਤੁਮਰੇ ਹੋਵਤਿ।

ਫਿਰ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਿਹਾ: “ਜਦ ਵੀ ਧਰਮ ਭੁੱਬਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਮੀਆਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ”:

“ਜਗ ਤੇ ਬਿਨਸਨ ਲਗਹਿ ਧਰਮ ਜਬ।
 ਪ੍ਰਭ ਅਵਤਾਰ ਸੁਧਾਰ ਤੁਰਤੁ ਤਬਿ ॥” 8੩ ॥

(ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

ਗੱਲ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ :

ਤੁਮ ਪਰਉਪਕਾਰੀ, ਰੂਪ ਮੁਰਾਰੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਭਾਰੀ ਯਤੇਵਰੀ।
 ਹਿਤ ਧਰਮ ਸੁਰਾਵਨ, ਤੁਮਾਰਾ ਆਵਨ, ਹੈਯੋ ਪਾਵਨ ਧਰਾਪਰੀ।
 ਇਤਿਯਾਦਕ ਬਾਨੀ, ਹਿੰਦੁਨਿ ਭਾਨੀ, ਦੀਨ ਕਿਤਾਨੀ, ਹੋਇ ਜਬੈ।
 ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਹਿੰਦੁਨਿ ਚਾਦਰ, ਰੱਖਕ ਸਾਦਰ, ਸੁਨਯੋ ਸਬੈ।

ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਹੋ, ਸਾਡੀ ਬਾਂਹ ਪਕੜੋ ਅਤੇ ਬੇੜੀ ਉੱਤੇ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਮਲਾਹ ਬਣ ਪਾਰ ਕਰੋ। ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਟੇਕ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਂਹ ਨਾ ਪਕੜੀ ਤਾਂ ਜੱਗ ਵਿਚ ਇਕ ਵੀ ਹਿੰਦੂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਸਣ ਲੱਗਾ। ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ:

ਏਕ ਆਸਰਾ ਆਪ ਗੁਸਾਈ।
 ਗਹਰੁ ਬਾਹੁ ਫੁਬਤਿ ਸਭਿ ਜਾਈ।
 ਨਿਜ ਕਰੁਨਾ ਤਰਨੀ ਬਰ ਧਰੈ।
 ਕਰਨ ਧਾਰਿ ਬਨਿ ਪਾਰਹਿ ਕਰੈ।

... ..
 ਰਾਖਹੁ ਅਬ ਹਿੰਦੁਨ ਕੀ ਟੇਕ।
 ਨਾਹਿਤ ਜਗ ਮਹਿ ਰਹੇ ਨ ਏਕ।

ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਵਿਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਆਉਣ ਦਾ ਸਾਰਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਿੰਦੂਸਤਾਨ ਵਿਚ ਜਦ ਜ਼ੁਲਮਾਂ ਕਾਰਨ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਕੁਝ ਪਹਾੜਾਂ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਤੇ ਬਾਕੀ ਮੁਕਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਧਰਮ ਦੀ

ਗਤਿ, ਸੱਚਮੁੱਚ ਰਹਿ ਗਈ। ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵੀ ਕੋਈ ਨਾ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਹਿੰਦ ਕੀ ਚਾਦਰ, ਜੋ ਚਕ ਨਾਨਕੀ ਵਿਚਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਨੇ ਤਿਲਕ ਤੇ ਜੰਝੂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਬੀੜਾ ਉਠਾ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਗ਼ੈਰ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਦਾ :

ਹਿੰਦ ਵਿਖੇ ਅੰਧ ਘੋਰ ਮਚਿਯੋ ਜਬ,
ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਨਹਿ ਦੇਖਨ ਪਾਵਤ।
ਧਰਮ ਕੀ ਥਾਂ ਅਧਰਮ ਹੋਵੈ,
ਨਹਿ ਰਛਿਕ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਦਿਖਾਵਤ।
ਤਬ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਹਿੰਦ ਕੀ ਚਾਦਰ
ਥੇ ਚਕ ਨਾਨਕੀ ਥੀਚ ਬਤਾਵਤ।
ਸੇਵਾ ਹਰੀ ਇਸ ਘੋਰ ਕਲੂ ਮਹਿ,
ਗੁਰੂ ਜੰਝੂ ਕੀ ਲਾਜ ਰਖਾਵਤ।

ਪੰਡਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਆਏ ਅਤੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਜੋਧੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਤਰ ਹੋ। ਉਹ ਅਣਖਾਂ ਲਈ ਜੁਝਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਸਾਡੀ ਅਣਖ ਰੁਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਸੇ ਸਾਡੀ ਬਾਂਹ ਪਕੜੋ :

“ਦੁਖੀਏ ਥਿਪੂ ਜੁ ਚਲ ਕੇ, ਆਏ ਪੁਰੀ ਅਨੰਦ।
ਬਾਂਹਿ ਅਸਾਡੀ ਪਕਰੀਏ, ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਚੰਦ ॥੩੩॥

ਫਿਰ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਾਡਾ ਬਲ ਛੁਟਿਕ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਤੰਦੂਏ ਕੋਲੋਂ ਛੁਡਾਇਆ ਸੀ। ਦਰੋਪਤੀ ਦੀ ਲਾਜ ਭਰੀ ਸਭਾ ਵਿਚ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਸੁਦਾਮੇ ਦੀ ਜੂਨ ਹੀ ਸਵਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਹੋ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਕਲਿਜੁਗ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਰਨ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ :

“ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਹਿਯੋ ਕਿਰਪਾ ਰਾਮ,
ਦਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਟਨ ਗ੍ਰਾਮ।
ਹਮਰੋ ਬਲ ਅਬ ਰਹਯੋ ਨ ਕਾਈ,
ਹੇ ਗੁਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਰਾਈ।
ਗਜ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟਨ ਹਾਰੇ,
ਤੁਮ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਹੋ ਅਵਤਾਰੇ।
ਜਿਮ ਦਰੋਪਤੀ ਰਾਖੀ ਲਾਜ,
ਦਿਯੋ ਸਵਾਰ ਸੁਦਾਮੇ ਕਾਜ।
ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਪੁਭ ਆਏ ਥਾਰੇ,
ਥਾਕ ਪਰੇ ਹਉ ਤਉ ਦਰਬਾਰੇ।
ਸੇਵਾ ਹਰੀ ਇਸ ਅਰਜ਼ ਗੁਜਾਰੀ।
ਤੁਮ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰੀ” ॥੩੫॥

ਇਹ ਬਿਰਥਾ ਸੁਣ ਕੇ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਦੇ ਕੇ ਮੁਗਲਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਤੇ ਝੂਠਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਗਿਰਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਬ੍ਰਿਛ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖੂਨ ਦੇ ਕੇ ਹਰਾ-ਭਰਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ‘ਧਰਮ ਕਲਪਤਰ ਸਬਜ਼ ਰਖੈ, ਹਮ ਆਪਨਾ ਰੱਤ ਸਿਚਾਈ।’

ਬਗੈਰ ਸਿਰ ਦਿੱਤੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਲੱਗਾ।

“ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਇਵ ਮਨ ਠਹਿਰਾਈ।

ਬਿਨ ਸਿਰ ਦੀਏ ਜਗਤ ਦੁਖ ਪਾਈ ॥”¹

(ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ)

ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਪਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ‘ਜੇ ਕੋਈ ਸੀਸ ਬਲੀ ਅਬ ਦੇਵੈ’ ਆਖ ਹੀ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਖੇਡਦੇ ਖੇਡਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਆਏ ਤੇ ਪੰਡਤਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਦੱਸਿਆ ਉਪਾਅ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿਹਾ:

“ਐਸੇ ਸਮੇਂ ਰਾਵਰ ਸਮ ਜਗ ਮੈਂ ਸਮਰਥ ਪਰਉਪਕਾਰੀ।

ਨ ਮਹਾਤਮਾ ਹੈ, ਧਰਮਾਤਮਾ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਅਭਤਾਰੀ।

ਜੇ ਸਿਰ ਦੀਏ ਪਰਜਾ ਬਚੇ ਤੋਂ ਬਿਨ ਦੇਰੀ ਦਈਏ।

ਨਭੇ ਵਾਰ ਇਸ ਕੇ ਸਮ ਸੌਦਾ ਔਰ ਨ ਕੋਈ ਪਕੀਏ ॥”²

ਪਰ ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਜਦਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਰਗੱਦੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵੀ, ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਕਮਰਕੱਸਾ ਆਪ ਕਰਵਾਇਆ, ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਸਤਰ ਪਹਿਨਾਏ ਅਤੇ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਤੇ ਨਰੇਲ ਰੱਖ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ।

ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਕਿਹਾ ‘ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਤਉ ਕਰੇ ਸਹਾਇ’। ਪੂਰੀ ਚੌਪਾਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:

ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਇਵ ਮਨ ਠਹਿਰਾਈ।

ਬਿਨ ਸਿਰ ਦੀਏ ਜਗਤ ਦੁਖ ਪਾਈ।

ਦਾਸ ਗੋਬਿੰਦ ਬੀ ਪਾਸ ਬਹਾਯੇ।

ਕਮਰ ਕਸਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਾਯੇ।

ਪੈਸੇ ਪਾਂਚ ਸ੍ਰੀ ਫਲ ਏਕ।

ਧਰ ਆਗੈ ਦਿਯੇ ਮਸਤਕ ਟੇਕ।

ਬਾਲ ਗੁਰੂ ਤਬ ਕਹਿਯੋ ਅਲਾਇ।

ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਤਉ ਕਰੇ ਸਹਾਇ ॥੩੮॥

1. (ੳ) ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦੇ ਕੂਚੇ ਕਢੇ (ਸੁਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

(ਅ) ਤੁਰਕ ਸਿਰ ਠੀਕਰਾ ਕਯੋ ਨ ਫੋਰੇ। (ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪੰਨਾ ੧੧੨੫)

2. ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪੰਨਾ ੧੪੯ (ਫੋਰੀ ਵਾਰ ੧੯੨੩)

ਇਹ ਗੱਲ ਜ਼ਚਦੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣ ਕੇ ਸੋਚੀਂ ਪੈ ਗਏ ਹੋਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਇਹ ਇਕ ਉਪਾਅ ਅਤੇ ਇਲਾਜ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 'ਬਿਨ ਸਿਰ ਦੀਏ ਜਗਤ ਦੁਖ ਪਾਈ।' ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਾਲ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਭੱਟ ਚਾਂਦ ਨੇ ਠੀਕ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੇ ਦਰ ਆ ਕੇ ਪੁਕਾਰ ਕੀਤੀ ਕਿ 'ਬਾਂਹਿ ਅਸਾਡੀ ਪਕੜੀਐ' ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਦਰ ਆ ਕੇ ਫਰਮਾਇਆ, "ਬਾਂਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਕੜੀਐ, ਸਿਰ ਦੀਏ ਬਾਂਹਿ ਨ ਛੋੜੀਐ।" ਆਸਰਾ ਸਦਾ ਚਰਨ ਕੰਢਲਾਂ ਦਾ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਿੱਤ ਵੀ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਤਨੇ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿਸ ਦੀ ਬਾਂਹ ਇਕ ਵਾਰ ਪਕੜ ਲਈਏ, ਜਾਨ 'ਤੇ ਖੇਡ ਕੇ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਸਾਥ ਨਿਭਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਿਆਲਾਂ ਨੂੰ ਚਾਂਦ ਨੇ ਬੜੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਨਾਲ ਇਕ ਦੋਹਿਰੇ ਵਿਚ ਗੁੰਦਿਆ ਹੈ :

ਬੋਲਣਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕਾ ਜਬਾਨੀ ਭਟ ਕੀ :

“ਚਿਤ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਾ ਆਸਰਾ, ਚਿਤ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੰਗ ਜੋੜੀਐ।

ਮਨ ਲੋਚੈ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਗੁਰਸਬਦੀ ਇਹ ਮਨ ਹੋੜੀਐ।

ਬਾਂਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਕੜੀਐ ਸਿਰ ਦੀਏ ਬਾਂਹਿ ਨਾ ਛੋੜੀਐ।

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਬੋਲਿਆ, ਧਰ ਪਈਐ ਧਰਮ ਨ ਛੋੜੀਐ।”¹

ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲੌਂਡਾ ਪਰਗਨਾ ਜੀਂਦ ਨੇ ਪੰਡਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਬੰਸਾਵਲੀ ਦੇ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੋਲਾਂ ਮੁਖੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ, ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਸਤਾਰਾਂ ਸੌ ਬੱਤੀ, ਜੇਠ ਸੁਦੀ ਗਿਆਰਾਂ (੨੫ ਮਈ, ੧੬੭੫ ਈ:) ਨੌਵੇਂ ਮਹੱਲ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਦੀਨ ਦਬਾ ਸੁਣ ਧੀਰਜ ਦਿੱਤਾ।

ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲੌਂਡਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ :

“ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਬੋਟਾ ਅਝੂ ਰਾਮ ਕਾ

ਪੋਤਾ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾਸ ਕਾ

ਪੜਪੋਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾਸ ਕਾ

ਬੰਸ ਠਾਕੁਰ ਦਾਸ ਕਾ ਭਾਰਦਵਾਜ ਗੋਤ,

ਸਾਰ ਸੂਤ ਦੱਤ ਬ੍ਰਹਮਣ ਵਾਸੀ ਮਟਨ ਪਰਗਨਾ

ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਦੇਸ਼ ਕਸ਼ਮੀਰ,

ਬੰਢਸ ਮੁਖੀ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਲੈ ਕੇ ਚੱਕ ਨਾਨਕੀ ਆਯਾ,

ਪਰਗਨਾ ਕਹਿਲੂਰ ਮਹਿ ਸੰਬਤ ਸਤਾਰੈ ਸੌ ਬਤੀਸ

ਜੇਠ ਮਾਸੈ ਸੁਦੀ ਇਕਾਦਸੀ ਕਿ ਦਿਹੌ

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਮਹਲਾ ਨੌਮਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹੇ ਧੀਰਜ ਦੀਆ।”

1. ਸੋਢਿਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ, ਪੋਥੀ ਸੱਤਵੀਂ, ਪੰਨਾ ੨੪੨੧, ਕ੍ਰਿਤ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ।

ਫਿਰ ਇਸ ਪਾਸੇ ਦੀ ਕਿ ਤਿਲਕ ਜੰਝੂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦਿੱਤੀ, ਇਕ ਅਕੱਟ ਗਵਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸੋਭਾ ਵਿਚ ਕਵੀ ਸੈਨਾਪਤੀ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ: ਗੁਰ ਸੋਭਾ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ ਕਵੀ ਸੈਨਾਪਤੀ ਬਾਰੇ ਡਾਕਟਰ ਗੋਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਪਾਦਕੀ ਨੋਟ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ 'ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰੀ ਕਵੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸੈਨਾਪਤੀ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਜੀਵਨ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਕੁ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਧਰੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਦੋ ਚਾਰ ਹੋਰ ਲੇਖਕ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਾਕਯਾਤ ਉੱਤੇ ਕੁਝ ਲਿਖ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਇਕ ਖਾਸੀ ਅੱਛੀ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਇਤਿਹਾਸਕ ਜੀਵਨੀ ਲਿਖੀ ਜਾ ਸਕਣੀ ਕਾਫ਼ੀ ਸੌਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਹ ਗੁੰਝਲਾਂ ਸਾਫ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ, ਜੋ ਹੁਣ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ।' ਇਹ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਹਾਦਤ ਵਾਲੀ ਗੁੰਝਲ ਵੀ ਇਸੇ ਸੈਨਾਪਤੀ ਨੇ ਖੋਲ੍ਹੀ ਹੈ। 'ਪ੍ਰਿਥਮ ਧਿਆਉ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਰਨੰਨ' ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਸਬੰਧੀ ਲਿਖ ਕੇ ਸੈਨਾਪਤੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ। ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਲਾਜ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਚਾਦਰ ਪਾ ਕੇ ਢਕੀ। ਜਾਂਦੇ ਕਰਮ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਪਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੱਖੀ। ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚ ਐਸਾ ਕਾਰਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ। ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਪਮਾ ਹੋਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਦਕਾ ਹੀ ਸਭ ਦੇ ਧਰਮ ਬਚੇ। ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਪੈਜ ਰੱਖੀ। ਖਾਸ ਕਰ ਤਿਲਕ, ਜੰਝੂ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਬਚਾ ਲਿਆ। ਧਰਮ ਹੇਤਿ ਹੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਨ, ਜੋ ਗੁਰ ਰੱਦੀ 'ਤੇ ਬੈਠੇ।

ਚੌਪਈ

ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ।

ਸਗਲ ਸਿਸ਼ਟਿ ਪੈ ਢਾਪੀ ਚਾਦਰ ।

ਕਰਮ ਧਰਮ ਕੀ ਜਿਨਿ ਪਤਿ ਰਾਖੀ ।

ਅਟਲ ਕਰੀ ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਸਾਖੀ ॥ ੧੪ ॥

ਸਗਲ ਸਿਸ਼ਟਿ ਜਾ ਕਾ ਜਸ ਭਯੋ ।

ਜਿਹ ਤੇ ਸਰਬ ਧਰਮ ਬੰਚਯੋ ।

ਤੀਨ ਲੋਕ ਮੇ ਜੈ ਜੈ ਭਈ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਪੈਜ ਰਾਖਿ ਇਮ ਲਈ ॥ ੧੫ ॥

ਤਿਲਕ ਜਨੇਊ ਅਰਿ ਧਰਮਸਾਲਾ ।

ਅਟਲ ਕਰੀ ਗੁਰ ਭਏ ਦਿਆਲਾ ।

ਧਰਮ ਹੇਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਹਿ ਸਿਧਾਏ ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕਹਿਲਾਏ ॥ ੧੬ ॥

ਵਿਹ ਸੈਨਾਪਤੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੇੜੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਤਵ ਇਕ ਹੀ ਹੈ 'ਦੁਖਣਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾੜ, ਸੰਤ ਉਭਾਰੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਪਏ ਡਰ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ।'

“ਦੁਸ਼ਟ ਬਿਛਾਰਣ ਸੰਤ ਉਬਾਰਣ,

ਸਭ ਜਗ ਤਾਰਣ ਭਵ ਹਰਣ ॥੧੭॥”¹

ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਅਕੱਟ ਗਵਾਹੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮ ਕਥਾ, ਬਚਿੱਤਰ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਦੋ ਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਕਥਾ ਅਰੰਭ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੌਪਈ ਨੰਬਰ ਬਾਰਾਂ 'ਤੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੋਂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਬਣੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਿਲਕ ਜੰਝੂ ਦੀ ਗੱਖਿਆ ਕੀਤੀ। ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚ ਇਹ ਇਕ ਐਸਾ ਅਦੁੱਤੀ ਸਾਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਬਦਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹਾਦਤ ਲਈ। ਇਸ ਅੱਗੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੱਦ ਹੀ ਛੋਹਣੀ ਸੀ: ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸੀਸ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਰਤਾ ਵੀ ਅਫਸੋਸ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਧਰਮ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਵਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਸੀਸ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਪਤਿ¹ ਨਾ ਰੁਲਣ ਦਿੱਤੀ। ਨਾਟਕ ਚੇਟਕ ਜੋ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਹੇਠ ਦਿਖਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਾਰਾ ਨਾ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਗਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਐਸਾ ਕਰਦਿਆਂ ਲੱਜਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਮੁਸੀਬਤ ਖਿੜੇ-ਮੱਥੇ ਸਹਾਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ:

ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਿਨ ਕੇ ਸੁਤ ਵਏ।

ਤਿਨ ਤੇ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਭਏ ॥੧੨॥

ਤਿਲਕ ਜੰਝੂ ਰਾਖਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਕਾ।

ਕੀਨੋ ਬਝੋ ਕਲੂ ਮਹਿ ਸਾਕਾ।

ਸਾਧਨਿ ਹੇਤਿ ਇਤਿ ਜਿਨਿ ਕਰੀ।

ਸੀਸ ਦੀਆ ਪਰ ਸੀ ਨਾ ਉਚਰੀ ॥੧੩॥

ਧਰਮ ਹੇਤ ਸਾਕਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ।

ਸੀਸ ਦੀਆ ਪਰ ਸਿਰੁ ਨ ਦੀਆ।

ਨਾਟਕ ਚੇਟਕ ਕੀਏ ਕੁਕਾਜਾ।

ਪ੍ਰਭੂ ਲੋਗਨ ਕਹ ਆਵਤ ਲਾਜਾ ॥੧੪॥

ਫਿਰ ਅਗਲੇ ਦੋ ਦੋਹਰਿਆਂ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਠੀਕਰਾ ਦਿੱਲੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ (ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ) ਦੇ ਸਿਰ ਜਾ ਭੰਨਿਆ ਅਤੇ ਆਪ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ

1. ਅਧਿਆਇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਗੁਰੂ ਸੰਭਾ।

2. ਲੁਗਾਤੇ ਬਸੋਗੀ ਨੇ ਸਿਰਹ ਦੇ ਅਰਥ ਜਿਥੇ ਭੇਦ ਅਤੇ ਰਾਜ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਉਥੇ ਇਕ ਅਰਥ ਪਤਿ ਵੀ ਕੀਤਾ।

(ਸਭਾ ੨੪੪)

ਵਰਗਾਂ ਕਰਤੱਵ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣੇ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੀ ਲਹਿਰ ਜ਼ਰੂਰ ਫੈਲੀ, ਪਰ ਲੋਕ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਖ਼ੁਦਗਰਜ਼ੀ ਦੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਜਾਨ ਵਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸ਼ਬਦ 'ਹੈ, ਹੈ, ਹੈ', ਵਰਤਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਹਾਇ ਹਾਇ, ਜਾਂ ਓਇ ਓਇ ! ਸਚਖੰਡ ਵਿਚ ਵੀ ਜੈ ਜੈ ਦੇ ਜੈਕਾਰੇ ਛੱਡੇ ਗਏ ਕਿ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾ ਸੰਸਾਰ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਦੂਜੇ ਲਈ ਆਪਾ ਵਾਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਦੇਹਿਰਾ—ਠੀਕਰਿ ਫੋਰਿ ਦਿਲੀਸ ਸਿਰਿ, ਪ੍ਰਭ ਪੁਰ ਕੀਯਾ ਪਯਾਨ।

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸੀ ਕ੍ਰਿਆ, ਕਰੀ ਨ ਕਿਨਹੂ ਆਨ ॥੧੫॥

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਕੇ ਚਲਤ, ਭਯੋ ਜਗਤ ਕੇ ਸੋਕ।

ਹੈ ਹੈ ਹੈ ਸਭ ਜਗ ਭਯੋ, ਜੈ ਜੈ ਜੈ ਸੁਰ ਲੋਕ ॥੧੬॥

ਇਕ ਗੱਲ ਹੋਰ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਬਾਰੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਿਰਫ਼ ਇਤਨਾ ਹੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :

“ਰਾਮ ਦਾਸ ਹਰਿ ਸੋ ਮਿਲ ਗਏ।

ਗੁਰਤਾ ਦੇਤ ਅਰਜਨਹਿ ਭਏ।

ਜਬ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਭ ਲੋਕ ਸਿਧਾਏ।

ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਤਿਹ ਤਾਂ ਠਹਿਰਾਏ।”

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਾ ਕੋਈ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਬਾਰੇ ਦੋ ਪੂਰੀਆਂ ਚੌਪਈਆਂ ਅਤੇ ਦੋ ਦੋਹਿਰੇ ਲਿਖੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਦ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਜ਼ਫ਼ਰਨਾਮਾ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਉਥੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਤਾਂ ਹੈ, ਪਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਿੱਤਰ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਦਭੁੱਤ ਤੇ ਹੈਰਾਨਕੁੰਨ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਅਦੁੱਤੀ ਤਾਂ ਹੈ ਪਰ ਪੰਥ, ਗਰੰਥ, ਸੰਗਤ, ਪੰਗਤ ਦੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਲਈ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿੱਖ ਘਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ‘ਬਡੇ ਕਲੂ ਮੈ ਸਾਕਾ’ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੰਢੂ ਪਹਿਨਦੇ ਨਹੀਂ, ਤਿਲਕ ਲਗਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਸੀਸ ਦੇ ਦੇਣਾ ਹੀ ਐਸੀ ਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ‘ਕਰੀ ਨ ਕਿਨਹੂ ਆਨ’ ਹੀ ਕਹਿਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਜ਼ਫ਼ਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਫ਼ਰੋਬੀ ਕਿਰਦਾਰਾਂ ਦਾ ਪਾਜ ਉਖੇੜ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ‘ਆਪ ਅਪਣਾਈ’ (ਸੈਲਫ਼ ਇੰਪੋਜ਼ਡ) ਸੀ। ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇਹ ਸ਼ਹਾਦਤ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ : “ਕਾਰਾ ਗ੍ਰਿਹ ਆਪੇ ਹਮ ਲਹਯੋ”। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪ ਹੀ ਪੰਡਿਤਾ ਹੱਥ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਕਹਿਲਾ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਕਿ :

“ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਗੱਦੀ ਪਰ ਅਬ ਹੈ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ।
ਉਹ ਕੇ ਜੋ ਮੁਹੰਮਦੀ ਕਰ ਲਿਹੁ ਤੋ ਹਮ ਹੈ ਸਭ ਸਾਦਰ।”

ਲਾਲਾ ਦੌਲਤ ਰਾਏ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਲਟੀ ਗੰਗਾ ਵਹਾਉਣ ਦਾ ਅਖਾਣ ਤਾਂ ਸੁਣਦੇ ਚਲੇ ਆ ਰਹੇ ਸਾਂ ਪਰ ਅਰਥ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਹੀ ਸਮਝਾਏ। ‘ਆਜ ਤਕ ਯਹ ਤੋ ਹੂਆ ਕਿ ਕਾਤਲ ਮਕਤੂਲ¹ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਏ, ਯਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਕਤੂਲ ਕਾਤਲ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ, ਐਸਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਉਲਟੀ ਗੰਗਾ ਬਹਾ ਦੀ।’

ਬਸ, ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਪੰਡਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠਾਂ ਆਏ ਪੰਡਿਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਪੀਰਜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਇਹ ਸੁਨੇਗਾ। ਭਿਜਵਾ ਦਿਓ ਕਿ ਜਿਧਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਜਾਣਗੇ ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਧਰ ਹੀ ਤੁਰਾਂਗੇ। ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਉਹ ਮੁੱਢ ਹਨ। ਇਕ-ਇਕ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਦੀ ਹੁਣ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।

“ਸੋ ਜਬ ਸੁਣ ਜਿਸ ਮਗ ਕੇ ਚਾਲੇਂ।
ਤਿਨ ਪੀਛੈ ਹਿੰਦੂ ਜਗ ਜਾਲੇ ।੯।
ਕਥੋਂ ਤੁਮ ਸਭਿਨਿ ਸੰਗ ਇਮ ਕਰੇ।
ਏਕ ਮੂਲ ਸੋ ਇਛਿਆ ਲਹੇ” ।੧੦।²

ਬਚਿੱਤਰ ਨਾਟਕ, ਗੁਰ ਸੋਭਾ, ਭੱਟ ਵਹੀਆਂ, ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਹੁੰਦਿਆਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਲਿਖਣਾ ਕਿ ਮੁਨਸ਼ੀ ਸੋਹਣ ਲਾਲ ਇਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਭੁੱਲ³ ਸੂਰੀ, ਸੁਜਾਨ ਰਾਇ ਭੰਡਾਰੀ, ਬੂਟੇ ਸ਼ਾਹ, ਬੱਖਤ ਮਲ, ਖੁਸ਼ਵਕਤ ਰਾਇ, ਅਹਿਮਦ ਸ਼ਾਹ ਬਟਾਲਵੀ, ਗੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਜਾਂ ਗਨੇਸ਼ ਦਾਸ ਵਡੇਰਾ³ ਨੇ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਪੰਡਿਤਾਂ ਦਾ ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕਿਧਰੋਂ ਹੋਰ ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਭੁੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ‘ਬੌਰੂ ਪਾਉਣ’ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਐਸੇ ਲੋਕ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਾ ਅਸਲ ਰੂਪ ਵਿਗਾੜਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।

ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਗੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਨੂੰ ਬੱਸ ਦਾ ਸਰੋਤ ਬਣਾ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨਤੀਜੇ ਕੱਢੇ, ਉਸ ਨੇ ਨਾ ਗੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਨਾ ਘੋਖਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਜਾਤਾ ਕਿ ਗੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਤਾਂ ਸਭ ਸੁਣੀ ਸੁਣਾਈ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਤੋਂ ੧੦੬ ਸਾਲ ਬਾਅਦ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖੀਂ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਖੀ ਅਤੇ ਲਿਖੀ, ਉਹ ਕੂੜੇ ਹਨ ਤੇ ਜੋ ਸੌ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਸੱਚਾ। ਫਿਰ ਗੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਦੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ,

1. ਮਕਤੂਲ - ਕਤਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ।
2. ਰਾਸ ੧੨ਵੀਂ, ਅੰਸ ੨੯, ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼।
3. ਉਮਦਾਤ-ਉਤ-ਤਾਰੀਖ, ਖੁਲਾਸਤ ਉਤ ਤਵਾਰੀਖ, ਤਾਰੀਖ-ਇ-ਪੰਜਾਬ; ਮਾਲਸਾ ਨਾਮਹ, ਤਾਰੀਖ-ਇ-ਸਿੱਖਾਂ, ਤਾਰੀਖ-ਇ-ਹਿੰਦ, ਸਿਧਰ ਉਲ-ਮੁਤਾਖਰੀਨ ਅਤੇ ਚਾਰ ਸਾਗ-ਇ ਪੰਜਾਬ।

ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਇਤਨੇ ਗਲਤ ਅਰਥ ਕੱਢ ਲਏ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਇਕ 'ਲੁਟੇਰਾ' (ਬੈਂਡਿਟ) ਅਤੇ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦੇ ਆਗੂ ਹੀ ਦਿਸਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਹੋਰ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਕਿ ਇਹ ਅਦੁੱਤੀ, ਨਿਰਾਲੀ, ਇਕੋ-ਇਕ ਸ਼ਹਾਦਤ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਵੇਲੇ (ਸਤਿਨਾਮੀ, ਗੋਕਲ, ਜਾਟ) ਹੋਰ ਹੋਈਆਂ ਬਗ਼ਾਵਤਾਂ ਵਾਂਗ ਜਾਪਣ ਲੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਬਾਗ਼ੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮੌਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਬਾਗ਼ੀ ਨੂੰ ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੀ। ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਹਾਦਤ ਕਿਸੇ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਦੁਖੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਬਾਂਹ ਪਕੜਨ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਇਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਤੁਅੱਸਬੀ ਨੀਤੀ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਹਾਦਤ ਅਦੁੱਤੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਆਪੂੰ ਜੰਝੂ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅਕੀਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇ ਦੇਣੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਤਕ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜਗਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਇਕੋ-ਇਕ ਘਟਨਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ੯ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, "ਮੈਂ ਜੰਝੂ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ" ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ :

“ਪਿਤਾ ਗੁਰ ਤਉ ਕਰੋ ਸਹਾਇ”

ਤਾਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੰਝੂ ਉਤਾਰਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਾਰੀ ਬਰਾਦਰੀ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, “ਬੇਟਾ ਪਾ ਲਵੋ, ਇਹ ਗੀਤ ਹੈ, ਧਰਮ ਮਰਯਾਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ੯ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਲਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣ ਲਈ ਭੇਜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਜੰਝੂ ਦੀ ਪਤ ਰਹਿ ਜਾਏ। ਫਿਰ ਜੋਤ ਉਹ ਹੀ ਹੈ, ਜੁਗਤ ਉਹ ਹੀ ਹੈ, ਕਰਮ ਸੁਭਾਅ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਪਰ ਇਹ ਦਿਸਦਾ ਫਰਕ ਕਿਉਂ ਹੈ ? ਜ਼ਰਾ ਕੁ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਤੱਕਿਆਂ ਇਹ ਅੰਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਜੰਝੂ ਉੱਜ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਧਾਰਮਕ ਜਨਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਪਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਜਬਰ ਤੇ ਇਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਜੁੱਲਾ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੰਝੂ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਵੀ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਤਿਹਰਾ, ਖੱਤਰੀ ਦਾ ਦੂਹਰਾ, ਵੈਸ਼ ਦੀ ਇਕੋ ਤੰਦ। ਫਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਰੋਸ਼ਮੀ, ਖੱਤਰੀ ਦਾ ਸੂਤ ਅਤੇ ਵੈਸ਼ ਦਾ ਉੱਨ ਦਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੰਝੂ ਪਹਿਨਾਉਣ ਵੇਲੇ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਜਜਮਾਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਜਨਮ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਤ ਕੀਤੀ ਜਾਏ 'ਕਹੁ ਬਕਰਾ ਰਿੰਨ' ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਹਿੰਦਾ ਤਾਂ ਸੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿ ਜੰਝੂ ਪਾ ਧਰਮੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਖਾਧਾ ਬਕਰਾ ਬਣਾ ਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਸ਼ਰਹ (ਗੀਤ) ਮੁਤਾਬਿਕ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਧਰਮ ਵਿਚ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣਗੇ। ਜਨੇਊ ਤਾਂ ਜੀਅ ਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਜਬਰ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏਗਾ। ਸਿੱਖ ਘਰ ਸੱਚ, ਪ੍ਰੇਮ, ਅਣਖ ਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਰਾਖਾ ਹੈ। ਸੋ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਜਦ ਡਿੱਠਾ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਜਬਰ ਨਾਲ ਜੰਝੂ ਉਤਾਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ

ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਜਬਰ ਵਿਰੁਧ ਡਟ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਜਬਰ ਵਿਰੁਧ ਸੀ। ਨੌਵਾਂ ਨਾਨਕ ਡਟ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਉੱਤੇ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਹੋ ਰਹੇ ਧਾਰਮਿਕ ਜੁਲਮ ਵਿਰੁਧ ਅੜ ਖਲੋਤੇ ਸਨ। ਇਥੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਹੱਥੀ ਇਕ ਜਾਤੀ 'ਤੇ ਦੂਜੀ ਜਾਤੀ ਵਿਰੁਧ ਹੋ ਰਹੇ ਹੱਲੇ ਵਿਰੁਧ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ।

ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖ ਜਥੇਬੰਦੀ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਚੁਭਦੀ ਸੀ। ਬੂਟੇ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਗਤੀ (ਤਾਇਤ), ਸ਼ਾਂਤ ਚਿਤ ਰਹਿਣ (ਮਿਲਵਤ ਗਾਜ਼ੀਨੀ), ਲੋਕ ਭਲਾਈ (ਸਖਾਵਤ) ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਲੰਗਰ (ਨਾਨ ਦਰੀ) ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਆਂ ਧੁੰਮਾਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਪੈ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸਿੱਖਾਂ ਤੇ ਮੁਗ਼ੀਦਾਂ ਨੇ ਵਹੀਰਾਂ ਹੀ ਘੱਤ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਸੜਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕੀਂ ਇਥੇ ਆ ਕੇ ਪਨਾਹ ਲੈਂਦੇ।¹ ਸੋਹਨ ਲਾਲ ਸੂਰੀ ਨੇ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਇਹ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਆਕੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਗੁਰੂ ਸ਼ਰਨ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸੋਮੇ ਨੂੰ ਸੂਈ ਨਾਲ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਹਾਥੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਸਰ ਚੜ੍ਹਮਾ ਸ਼ਾਇਦ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਨ ਬ ਮੀਲ,
ਚੂ ਪੁਰਖੁਦ ਨ ਸ਼ਾਇਦ ਗੁਜ਼ਸਤਨ ਬ ਪੀਲ।

ਗੱਲ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਮਰਾਵਾਂ ਤੇ ਸੰਸਾਰੀ ਵੱਡਿਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ੇਵਾ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਦਇਆਵਾਨ ਦੇ ਨੇਮਤਾਂ ਭਰੇ ਲੰਗਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਆਮ ਲੋਕੀਂ ਇਥੋਂ ਸਰੀਰ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਨਾਲ ਰੂਹ ਦੀ ਗਜ਼ਾ ਪਾਂਦੇ ਸਨ।²

'ਭੈ ਕਾਹੂ ਕੇ ਦੇਤਿ ਨਹਿ, ਨਹਿ ਭੈ ਮਾਨਤ ਆਨ' ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਇਕ ਵਾਰੀ (੧੬੬੫ ਈ:) ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪਕੜ ਦਿੱਲੀ ਲਿਆਇਆ ਵੀ ਪਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਤਸੱਲੀ ਹੋ ਗਈ। ਫਿਰ ਦਸ ਸਾਲ ਪਿੱਛੋਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਪੰਡਿਤਾਂ ਦੇ ਆਉਣ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ 'ਬਾਂਹ ਪਕੜੀ' ਤੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣ ਲਈ ਚੱਲ ਪਏ ਤਾਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਕੁਝ ਚਿਰ, ਤਕਰੀਬਨ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਹੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਵਿਖੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸ਼ਹਾਦਤ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਹੋਈ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਿੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਫ਼ਰੀਦੀਆਂ ਦੀ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ (ਹਸਨ ਅਬਦਾਲ) ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਦਾ ਖ਼ਾਸ ਹੁਕਮ ਆਉਣ 'ਤੇ ਹੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਮੁਨਸ਼ੀ ਸੁਜਾਨ ਰਾਇ ਤਕ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ :

ਹਸਬ ਉਲ ਹੁਕਮ ਆਲਮਗੀਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਰ,
ਸ਼ਾਹਜਹਾਨਬਾਦ (ਦਿੱਲੀ) ਕੁਸ਼ਤਾ ਸ਼ੁਦ।

ਸਿਯਰ-ਉਲ-ਮੁਤਾਖ਼ਰੀਨ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਗ਼ੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਜੋ ਅਜੀਬ ਸਿੱਟੇ

1. ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨਾ ਮਾਮਨਿ ਸਤਰਗ ਅੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਨਾਹ ਮੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤ।
2. ਮਕਸੂਦੇ ਜਾਨ ਵ ਗਜ਼ਾਏ ਜਿਸਮ ਹਾਸਿਲ ਮੀ ਸਾਫ਼ਦ।

ਕਈ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਨੇ ਕੱਢਣ ਦੇ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਵਾਧੂ ਹਨ ਤੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਭੁੱਲ ਵੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਤਰਜਮਾ ਹੀ ਫ਼ਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧੂਰੀ ਲਿਖਤ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਇਤਨਾ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸੂਝ ਦੀ ਘਾਟ ਹੀ ਕਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜਚੇਗਾ ਜੇ ਗੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਦੀ ਲਿਖਤ ਦਾ ਉਲਥਾ ਇਥੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ। ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇਕ ਤਾਂ ਇਹ ਲਿਖਤ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਤੋਂ ੧੦੬ ਮਾਲ ਪਿੱਛੋਂ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਸਤਕ ਸਿਯਰ-ਉਲ-ਮੁਤਾਖਰੀਨ ਵਿਚ ਇਕ ਅਧਿਆਇ ਨਵਾਬ ਅਬਦੁਸ ਸਮੱਦ ਖਾਨ ਸਬੰਧੀ ਹੈ। ਉਸੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਗੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਨੇ ਸੰਖੇਪ ਜਿਹਾ ਵਰਣਨ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਉਤਪਤੀ, ਵਿਕਾਸ ਤੇ ਫਿਰ ਵਾਧੇ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਪੈਰੇ ਦਾ ਉਲਥਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:

“ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਿੱਛੋਂ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਬੈਠੇ। ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ। ਉਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਅਹਿਲਕਾਰਾਂ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿਚ ਪਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਲਮਗੀਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਤਖ਼ਤ ਨਸ਼ੀਨੀ ਦੇ ੧੭ਵੇਂ ਸਾਲ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ (ਸਿੰਘ) ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਲੰਮੇ ਚਿਰ ਤਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਗ ਡੋਰ ਸੰਭਾਲੀ ਰੱਖੀ।”

“ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਗੱਦੀ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਵਾਰਸ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਿਰਦ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਸਿੱਖ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਲਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਸਾਹਿਬੇ-ਇਕਤਦਾਰ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਉਪਾਸ਼ਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਥਾਂ-ਥਾਂ ਜਾਂਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸਮਕਾਲੀ ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਆਦਿਮ ਸੀ, ਜੋ ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ੇਖ ਅਹਿਮਦ ਸਿਰਹੰਦੀ ਦੇ ਸਿਲਸਿਲੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮੁਰੀਦ ਪਿੱਛੇ ਲਗਾ ਲਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ੇਵਾ ਹੀ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨੀ (ਹਰ ਦੋ ਕਸ ਸ਼ੇਵਾ ਅਖੀਜ਼ ਵਜਹ)¹ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਧੀ ਅਤੇ ਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਣਾ। ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਫਿਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ (ਦਰ ਮੁਲਕੇ ਪੰਜਾਬ ਮੀ ਗਰਦੇਦ)। (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਕੋਲੋਂ ਉਗਰਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਆਦਿਮ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਕੋਲੋਂ। ਸ਼ਾਹੀ ਖਬਰ ਰਸਾਂ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਦੋ ਪੁਰਸ਼ਾਂ, ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨੇ ਸਾਂਝਾ ਮੁਹਾਜ਼ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵਤੀਰਾ ਹੀ ਫੜ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਅਸਚਰਜ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਰ ਇਕਤਦਾਰ ਵਧ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਆਪ-ਹੁਦਰੇ ਹੋ ਜਾਣ।”

1. *مردود کسر شومو اعتر و حرم*

“ਇਹ ਖਬਰ ਆਂਦਿਆਂ ਹੀ ਆਲਮਗੀਰ ਨੇ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਨਵਾਬ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਅਤੇ ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਆਦਿਮ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਬਦਰ ਕਰਕੇ ਅਟਕ ਤੇ ਪੇਸ਼ਾਵਰ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹੇ, ਅਫ਼ਗ਼ਾਨਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ। ਜੇ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ ਤਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਇਤਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ ਅਤੇ (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਕੈਦ ਵਿਚ ਰਖਿਆ ਜਾਏ।”

“ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਇਨ ਬਿਨ ਅਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸੰਬੰਧੀ ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਦੂਜੀ ਵਾਰੀ ਭੇਜੇ ਗਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਿਸਮ ਦੇ ਟੋਟੇ ਕਰਕੇ ਸ਼ਹਿਰ (ਦਿੱਲੀ) ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਾਸਿਆਂ 'ਤੇ ਟੰਗ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਵੀ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਗਏ। (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਸਿੱਖ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਵਾਂਗ ਫਿਰਦੇ ਰਹੇ। ਹਥਿਆਰ ਅਤੇ ਅਸਲਾ ਲਈ ਫਿਰਨਾ, ਅਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਣਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਥਿਆਰ ਪਹਿਨਣਾ, ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਮੌਤ ਪਿੱਛੋਂ, ਜਦ ਬਹਾਦਰ ਸ਼ਾਹ ਤਖ਼ਤ ਨਸ਼ੀਨ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਅਮਲ ਵਿਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਕਈਆਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਅਨੁਸਾਰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ਸਮੇਂ ਜਦ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰ ਗੱਦੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲੀ, ਇਹ (ਸ਼ਸਤਰ ਪਹਿਨਣ ਦਾ) ਰਿਵਾਜ ਪਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੌਲੇ-ਹੌਲੇ ਖਿੰਡੇ-ਪੁੰਡੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤਾ। ਹਥਿਆਰ, ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੰਗੀ ਸਾਮਾਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ।”

ਜੇ ਗ਼ੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਸੰਬੰਧੀ ਲਿਖਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਚਾਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ ਤੇ ਵਾਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਇਹ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨਾਲ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਲੋਕੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਦੌਰਿਆਂ ਵੇਲੇ ਨਾਲ ਫਿਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕੀਂ ਭੇਟਾ ਚੜ੍ਹਾਂਦੇ ਸਨ ਤੇ ਉਹ ਭੇਟਾ ਲੈਂਦੇ ਵੀ ਸਨ। ਉਗਰਾਹੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਖਿੱਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਇਹ ਭੇਟਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਲੁੱਟਣਾ, ਖੋਹਣਾ ਤੇ ਜਬਰ ਕਰਨਾ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ। ਅਖਿਸ਼ ਵਜਰ ਨੂੰ 'ਜਰ' ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਹੀ ਐਸੇ ਨਤੀਜੇ ਕੱਢੇ। ਅੱਗੇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਐਸਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨਾਲ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੁਹਸਨ ਫ਼ਾਨੀ ਦੀ ਲਿਖਤ ਦਾ ਗ਼ਲਤ ਤਰਜਮਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਜਹਾਂਗੀਰ ਤਕ ਦਾ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। 'ਬਰ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਪ੍ਰਿਦਰ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਸਤ' ਨੂੰ 'ਬਾ-ਮੁਕਾਬਲਾ ਪਿਦਰ-ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ ਬਸਤ' ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 'ਲੁੱਟਣ, ਖੋਹਣ ਤੇ ਜਬਰ' ਦੇ ਅਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਹ ਭੁੱਲ ਹੀ ਗਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਦਸਵੰਧ ਕੱਢਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦਸਵੰਧ ਦੇ ਕੇ ਖ਼ੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਮੁਹਸਨ ਫ਼ਾਨੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲੀਆ ਉਗਰਾਹੁਣ ਵਿਚ ਤਾਂ ਖੋਚਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਦਸਵੰਧ ਚਾਅ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਦੀ ਗੋਲਕ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਹੀਂ ਪੁੱਜ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਉਥੇ ਮਸ਼ਿਦ ਪੁੱਜ ਕੇ ਗੁਰੂ-ਭੇਟ ਇਕੱਠੀ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਗੁਰੂ-ਦਰ ਪੁਜਾਂਦੇ।

ਕਦੇ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਸ ਪੁੱਜੀਆਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੰਦ-ਸਿਲਸਿਲਾ ਹੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੀ ਭੇਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਭੇਜੇ। ਮਸੰਦ ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ ਵੈਸਾਖੀ ਨੂੰ ਹੀ, ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪੁੱਜ ਕੇ ਕਾਰ ਭੇਟ ਪਹੁੰਚਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਸਿੱਖ ਵੀ। ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਵਿਚ ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ ਵੈਸਾਖੀ ਪੁੱਜਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਲੁਥਾਣਾ ਨੇ ਵੀ 'ਦਸਵੰਧ' ਦੀ ਰਕਮ ਆਪੂੰ ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਭੇਟ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਹੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਬੇੜਾ ਬੰਨੇ ਨਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਦਸਵੰਧ ਦੀ ਰਕਮ ਤੇਰੇ ਦਰ ਕਿਵੇਂ ਪੁੱਜੇਗੀ ? ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦਸਵੰਧ ਦੀ ਭੇਟਾ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਆਪੂੰ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਪੁੱਜਾ ਸੀ।¹

ਜਦ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਅੱਗੇ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਦੋ ਹੀ ਮੁਹਰਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਭੇਟਾ ਹੈ, ਉਹ ਰੱਖ ਦੇਵੋ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨਾ ਰੱਖ। ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਜਹਾਜ਼ ਅੜਨ ਤੇ ਪਾਰ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਜੋ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਦੇ ਦੇਵੋ।

ਅਰੁ ਦਸੰਧ ਗੁਰੂ ਕੋ ਹੈ ਜੇਤਾ।

ਅਰਪਨ ਦਰਥ ਕਰਹੁ ਅਬਿ ਤੇਤਾ ॥੩॥²

ਹਾਂ, ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਖਜ਼ਿ ਜ਼ਰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਏ ਤਾਂ ਇਹ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਧੀਰਮਲ ਦੇ ਸਭ ਕੁਝ ਲੁੱਟ ਲੈ ਜਾਣ ਵੇਲੇ, ਸ਼ੀਹਾਂ ਮਸੰਦ ਦੀ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਵੇਲੇ, 'ਭਲੇ ਧੀਰ ਮਲ, ਭਲੇ' ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਲੁੱਟ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਸਾਥੀ ਧੀਰ ਮਲ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ ਤੋਂ ਸਾਰਾ ਧਨ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਏ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਧੀਰ ਮਲ ਨੂੰ ਹੀ ਮੋੜ ਦੇਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਜ਼ਰਾ ਕੁ ਰੁਕੇ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਭੇਟਾ, ਮਾਲ ਤੇ ਸਾਮਾਨ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦਾ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 'ਦਰਥ ਕੇ ਕਾਰਨੇ, ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ, ਨਹੀਂ ਬੈਠ ਇਹ ਦੁਕਾਨ ਪਾਈ।' ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੋਂ ਲੋਕੀਂ ਧਨ ਨਿਛਾਵਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਵੀ ਕਿ ਇਹ ਧਨ ਕਿਥੇ ਰਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, 'ਹਮਰਾ ਬਰਤਨ ਇਹੈ ਸੁਭਾਉ। ਸਹਿਜੇ ਆਵਉ ਸਹਿਜੇ ਜਾਉ।' ਫਿਰ ਲੁੱਟਣ, ਖੋਹਣ ਜਾਂ ਜ਼ਬਰ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਂ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜੇ ਧਨ ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇ। ਇਥੇ ਤਾਂ 'ਜੇ ਕੋ ਇਛ ਕਰੇ ਧਨ ਕੀ, ਤਾਂ ਧਨ ਦੇਸ਼ ਬਦੇਸ਼ ਪੈ ਆਵਹਿ।' ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ ਪਟਨਾ ਦੇ ਨਵਾਬ ਨੇ ਪੂਰਾ ਪਿੰਡ 'ਚੂੜੀਆਂ' ਦਾ ਹੀ ਬੈਰਾਤ ਵਿਚ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟਨੇ ਲੰਗਰ ਲਈ ਮਹਿਸੂਲ ਚੁੰਗੀ ਉਗਰਾਹ ਕੇ ਉਹ ਪਹੁੰਚਾਂਦਾ

1. ਬਹੁ ਧਨ ਲਾਭ ਬਨਜ ਤੇ ਆਵਾ। ਤਿਹ ਦਸਵੰਧ ਕੇ ਮੇ ਨਿਕਸਾਵਾ।

ਕਨੁਫੀਆ ਲਾਲ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ।

2. ਰਾਸ ਬਾਰੂਚੀ, ਅੰਸ ਛੇਵਾਂ, ਸੁਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼।

ਸੀ। ਦੋ ਦਮੜੀ ਗੱਡਾ ਜਿਸ ਤੇ ਅਨਾਜ, ਘੀ ਤੇ ਮਸਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਕ ਦਮੜੀ ਜਿਸ ਤੇ ਕੱਪੜੇ ਲੱਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਟਨਾ ਤੇ ਸਸਰਾਮ ਦੇ ਨਵਾਬਾਂ ਨੇ 'ਪੜ' ਬਿਘੇ ਹੋਰ ਖਾਮ ਜਰੀਬ ਦੇ ਪਟੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਲੰਗਰ ਤੇ ਧਰਮਸਾਲ ਦੇ ਨਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਸੋ ਲੁੱਟਣ ਜਾਂ ਖੋਹਣ ਵਾਲੀ ਦਲੀਲ ਨਿਰਮੂਲ, ਵਾਧੂ, ਡਾਲਤੂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤ ਭਰੀ ਹੈ।

ਦੂਜੇ, ਗੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਹਾਫਿਜ਼ ਆਦਿਮ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਕੋਲੋਂ ਲੁੱਟਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਰ ਅਜੀਬ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਿਸੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ ਨੂੰ ਭੇਟਾ ਦੇਣ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ-ਲੇਵਾ ਆਪਣੇ ਇਸ਼ਟ ਨੂੰ। ਫਿਰ ਕਦੀ ਲੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ? ਪਿੱਛੇ ਜਿਹੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਇਕ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਮਨਸੂਬਾ ਬਣਾ ਲੁੱਟਿਆ ਗਿਆ। ਪਕੜੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ, ਮੁਸਲਮਾਨ, ਸਿੱਖ ਤੇ ਬੀਸਾਈ ਸਭੇ ਸਨ। ਲੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਧਰਮ।

ਤੀਜੇ, ਜਿਸ ਹਾਫਿਜ਼ ਆਦਿਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਗੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਮੁਹਾਜ਼ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਵੀ ੩੨ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ।

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਸੰਨ ੧੬੫੮ ਈ: ਵਿਚ ਕਾਬਜ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਫਿਜ਼ ਆਦਿਮ ਦੀ ਮੌਤ ੧੬ ਦਸੰਬਰ, ੧੬੪੩ ਈ: ਨੂੰ (ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਹੀ) ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਦੀਨਾ ਵਿਖੇ ਹੋ ਗਈ। ਹਾਫਿਜ਼ ਆਦਿਮ ਦੀ ਕਬਰ ਮਦੀਨਾ ਉਸ ਮਕਬਰੇ ਵਿਚ ਹੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਥੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਤੀਜੇ ਖ਼ਲੀਫ਼ੇ ਉਸਮਾਨ ਰਜ਼ਾਉਲਾ ਦਬਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਨਜ਼ੀਰ ਅਹਿਮਦ ਦਿਉਬੰਦੀ ਨੇ ਜ਼ਕਰਾਤ-ਉਲ-ਅਬਦੀ ਦੇ ਸਫ਼ਾ ੧੨੭-੨੫ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਾਫਿਜ਼ ਆਦਿਮ ੧੬ ਦਸੰਬਰ, ੧੬੪੩ (ਹਿਜਰੀ ੧੦੫੩) ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਰ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਸ਼ੇਖ਼ ਹਮੀਦ ਲਾਹੌਰੀ ਬੈਠ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਸਾਖੀ ਸੱਯਦ ਅਬਦੁਲ ਹਥੀ ਹਾਸ਼ਮੀ ਰਾਇ ਬਰੇਲਵੀ ਅਤੇ ਮਿਰਜ਼ਾ ਮੁਹੰਮਦ ਅਖ਼ਤਰ ਨੇ ਤਜਕਾਰਿਤ ਔਲਿਆ-ਇ-ਹਿੰਦ ਵ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਭਰੀ ਹੈ ਕਿ ਹਾਫਿਜ਼ ਆਦਿਮ ਦਸੰਬਰ ੧੬/੧੭, ੧੬੪੩ ਨੂੰ ਅੱਲਾਹ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੋ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਤੇ ਫਿਰ ਗਠਜੋੜ ਕਾਹਦਾ ! ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਛੱਡਿਆ ਹੀ ੩੨ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਕਾਹਦੀ ! ਫਿਰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਹਕੂਮਤ ਦਾ ਰਾਜ-ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਾਇਮ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹ ਹੀ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸ਼ੇਖ਼ ਅਹਿਮਦ

1. ਡਾਕਟਰ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਬੀਸ।

2. ਇਸ ਮਕਬਰੇ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਅਲਬਕੀਅਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਮਾਨ ਸਬੰਧੀ ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਪੰਜਵੇਂ ਸਾਲ ਦਾ ਇਕ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਜਨਤ ਦੇ ਸਾਥੀ ਉਸਮਾਨ ਹਨ।

ਸਰਹੰਦੀ ਮਜ਼ਦਦ ਕਰਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਆਦਿਮ ਉਸੇ ਨਕਸ਼ਬੰਦੀ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਿਚੋਂ ਸੀ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਤਾਂ ਸਗੋਂ ਖ਼ੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਆਦਿਮ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੁਜ਼ੱਦਦ ਦਾ ਨਾਅਰਾ ਹੀ ਇਹ ਸੀ 'ਅਜ਼ ਸ਼ਰਫ਼ ਤਹਤਸ-ਸੈਫ਼'¹ ਭਾਵ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸ਼ਰਫ਼ਾ ਦੀ ਉੱਚਤਾ ਕਾਇਮ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਗ਼ੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਨੇ ਭੁਲੇਖਾ ਖਾਧਾ, ਫਿਰ ਉਲਥਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਗ਼ਲਤ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਉਸੇ ਵਹਿਣ ਵਿਚ ਵਹਿ ਗਏ ਤੇ ਗ਼ਲਤ ਸਿੱਟੇ ਕੱਢ ਕੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਨਾ ਚਾਹਿਆ।

ਹੋਰ, ਗ਼ੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਪਾਵਨ ਸਰੀਰ ਦੇ ਟੋਟੇ ਕਰਕੇ ਦਿੱਲੀ ਦੀਆਂ ਦੀਵਾਰਾਂ 'ਤੇ ਲਟਕਾਏ ਗਏ। ਇਹ ਵੀ ਸਿਧਰ-ਉਲ-ਮੁਤਾਖ਼ਰੀਨ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗ਼ਲਤ ਸਰੋਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਗਰਦ, ਗੁਬਾਰ ਅਤੇ ਅਨ੍ਹੇਰੀ ਨੇ ਸਾਰੇ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲਪੇਟ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਭਾਈ ਜੈਤਾ ਜੀ ਨੇ ਜੁਰਅਤ ਕਰ, ਜਾਨ 'ਤੇ ਖੇਡ, ਭਾਈ ਅੱਡਾ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਨਾਨੂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਸੀਸ ਉਠਾ ਲਿਆ। ਸੀਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਪੈਂਡਾ ਮਾਰਦੇ ਉਹ ਪੰਜਵੇਂ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਪੁੱਜੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸੀਸ ਰੰਜ, ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਘੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

“ਜੈਤਾ ਬੇਟਾ ਆਗਿਆ ਰਾਮ ਕਾ, ਨਾਨੂ ਬੇਟਾ ਬਾਘੇ ਕਾ, ਅੱਡਾ ਬੇਟਾ ਖੇਮੇ ਕਾ ਪੋਤਾ ਪਰਮੇ ਦਾ, ਗੁਰੂ ਕਾ ਸੀਸ ਪਾਇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਪਰਗਨਾ ਕਹਿਲੂਰ ਆਏ। ਸੰਬਤ ਸਤਾਰਾਂ ਸਾਇ ਬਤੀਸ, ਮਗਹਰ ਸੁਦੀ ਦਸਮੀ ਦਿਨ, ਗਿਆਰਾਂ ਕੋ ਦਾਗ਼ ਦੀਆ ਮਾਏਵਾਲ ਮੇਂ।”

ਧੜ ਨੂੰ ਬੜੀ ਬਹਾਦਰੀ ਅਤੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ ਭਾਈ ਲਖੀ ਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਨਿਗਾਹੀਆ, ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਮਾਲ ਦੇ ਗੱਡਿਆਂ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਘਰ ਸਮੇਤ ਅੱਗ ਲਗਾ ਕੇ ਪਾਵਨ ਧੜ ਦਾ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ।

ਇਸੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਭੱਟ ਕੇਸੇ ਨੇ ਦੋਹੇ ਲਿਖੇ ਜੋ ਪਿੱਛੋਂ ਪ੍ਰਚਲਤ ਅਖਾਣ ਹੀ ਬਣ ਗਏ। ਕੇਸੇ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:

ਚਲਾ ਚਲਾਈ ਹੋ ਰਹੀ, ਗਢ ਗਢ ਉਖਰੇ ਮੇਖ।
ਲਖੀ ਨਗਾਹੀਆ ਲੈ ਗਏ, ਤੂੰ ਖੜਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖ।

‘ਭੱਟ ਵਹੀ ਜਾਦੇ ਬੰਸੀ ਬੜਤੀਆ ਕੀ,’ ਵਿਚ ਭਾਈ ਨਗਾਹੀਆ ਜੀ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਫਿਰ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਤਾ ਭਾਈ

1. ਸਾਚੀ ਸਾਖੀ, ਕ੍ਰਿਤ ਸਰਦਾਰ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ, ਪੰਨਾ ੪੦।

ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਭਾਈ ਨਿਗਾਹੀਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪਾਵਨ ਲੋਥ ਉਠਾ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਸਨ ਤੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਸੋਭਾ ਖੱਟੀ ਸੀ। ਉਹ ਤੁਕ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ :

ਧਨ ਪਾਰਾਂ ਦੇਈ ਗ੍ਰਾਂਥਨੀ, ਖੁਤ ਜਨਮਿਆ ਨਗਾਹੀਆ,
ਪਾਂਚ ਸੈ ਹੇੜੀ ਮਾਰ ਭਗਾਇ।
ਗੁਰੂ ਕੀ ਲੋਥ ਉਠਾਇ ਲਿਆਨੀ,
ਜਸ ਜਗ ਮੇਂ ਪਾਇਆ, ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਰੋਸ਼ਨ ਭਏ ਆਏ।¹

ਇਸੇ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਭੱਟ ਵਹੀ ਜਾਦੂ ਬੰਸੀਆਂ, ਖਾਤਾ ਬੜਤੀਆ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ :

“ਲਖੀਆ ਬੇਟਾ ਗੋਧੂ ਕਾ,
ਨਗਾਹੀਆ, ਹੇਮਾਂ ਹਾੜੀ ਬੇਟੇ ਲਖੀਆ ਕੇ,
ਨਾਇਕ ਧੂਮਾ ਬੇਟਾ ਕਾਹਨੇ ਕਾ ਬਿਜਲੰਤ।
ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ, ਮਹਲ ਨਾਵੇਂ ਕੀ ਲੋਥ
ਉਠਾਇ ਲਾਇ ਸਾਲ ਸਤਾਰੇ ਸੈ ਬਤੀਸ
ਮਗਹਰ ਸੁਦੀ ਛੱਟੀ, ਬੁਕਰਵਾਰ,
ਕੇ ਦਾਗ ਦੀਆ ਆਧ ਘੜੀਵਤ ਗਈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਕੱਟ ਗਵਾਹੀਆਂ, ਰਵਾਇਤਾਂ ਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੱਤ ਬਣਾਉਣਾ ਜਾਂ ਦੇਣਾ ‘ਖੈਰੂ ਪਾਉਣ’ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ।

ਅਨੰਦਪੁਰ ਤੋਂ ਦਿੱਲੀ ਵੱਲ—ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਸੱਲੀ ਲੈ ਕੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਾਪਸ ਆਏ। ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੱਧੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ :

‘ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਰਖਿਆ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਕਰੇਗਾ।’

ਸੂਬੇ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਇਫ਼ਤਖ਼ਾਰ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਵਿਥਿਆ ਸੁਣਾਈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ ‘ਪ੍ਰਥਮ ਸ਼ਰਾ ਮਹਿ ਲਿਆਵਹੁ’, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੀ ਆਪੇ ਸ਼ਰਾ ਵਿਚ ਆ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਹਿੰਦ ਦੀ ਚਾਦਰ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਹਿੰਦੂ ਜਾਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ। ‘ਯਾਤੇ ਤਿਨ ਪੀਛੈ ਹਿੰਦਵਾਇਨ।’ ਇਫ਼ਤਖ਼ਾਰ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਜਾ ਕੇ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ।

ਇਧਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਆਰੰਭ ਦਿੱਤੀ। ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲੋਂਡਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਵਨ ਪ੍ਰਬਸ਼ਿਟ ਅੱਠਵੀਂ ਕੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰੂ ਗੱਦੀ ਕਾ ਟਿੱਕਾ ਦੇ ਕੇ ਦਿੱਲੀ ਤਰਫ਼ ਜਾਣੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀ² ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦ

1. ਸ਼ਹੀਦ ਬਿਲਾਸ, ਸੰਪਾਦਕ ਗਿਆਨੀ ਗਰਜਾ ਸਿੰਘ।

2. ਤਿਸ ਸਭਾ ਮਹਿ ਬਚਨ ਗੁਰ ਕੀਨਾ।

ਮੈਂ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰਿਆਈ ਦੀਨਾ ॥੩॥ (ਸ਼ਾਖੀ ੧੯, ਮਹਲਾ ੯)

ਆਪ ਜੀ ਅਨੰਦਪੁਰੋਂ ਟੁਰੇ ਸਨ ਤਾਂ ਦਿੱਲੀ ਹੀ ਜਾਣ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਸੀ, ਪਰ ਜਦ ਦਿੱਲੀ ਲਾਗੇ ਪੁੱਜੇ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਅਜੇ ਸਰਹੱਦੀ ਸੂਬੇ ਤੋਂ ਮੁੜਨੇ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਉਥੋਂ ਆਗਰੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਆਗਰੇ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਫ਼ਤਰ ਆਗਰਾ ਹੀ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਦਰਬਾਰ ਦਿੱਲੀ ਵੀ ਲੱਗਦੇ ਸਨ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਪੰਜ ਸਿੱਖ ਨਾਲ ਲਏ।

ਭੱਟ ਵਹੀ ਤਲੈਂਡਾ ਪਰਗਨਾ ਜੀਂਦ ਨੇ ਸਾਬ ਦੀਵਾਨ ਮਤੀ ਦਾਸ, ਸਤੀ ਦਾਸ ਰਸੋਈਆ ਬੇਟਾ ਹੀਰਾਮਲ ਫ਼ਿਬਰ ਕਾ, ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕਾ ਜਲੂਣ ਬਲੋਟ, ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ¹ ਨੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਬੈਸ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਉਦਾ ਜੀ ਦਾ ਵੀ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ 'ਧਰਮ ਹੇਤਿ ਸਾਕਾ ਕਰਨ' ਦਾ ਨਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵਹੀਰਾਂ ਘੱਤ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਗੁਰੂ ਗੱਦੀ ਦੀ ਜ਼ਿਮੇਵਾਰੀ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ੮ ਜੁਲਾਈ, ੧੬੭੫ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ੧੧ ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਪੰਜ ਸਿੱਖਾਂ ਸਮੇਤ ਦਿੱਲੀ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ। ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਹੀ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਲਕੀਰ ਬਿੱਚ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਅਨੰਦਪੁਰ ਦੀ ਦੂਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਜਾਏ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਟਿਕ ਕੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਪਾਸ 'ਚੌਕਸੇ ਤੁਮ ਰਹਯੋ' ਅਤੇ ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਨਵਾਂ ਪੰਥ ਵੀ ਸਾਜਣਗੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਮੀਰ ਪੀਰ ਦੀ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਟੁਰੇਗੀ:

“ਪੰਥ ਮਿਰਜਾਦਾ ਨਵਤਨ ਕਰੇ।

ਪੀਰ ਮੀਰ ਕੀ ਕਾਨ ਨ ਧਰੇ” ॥੮॥

ਫਿਰ ਘੁੱਟ² ਕੇ ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਜੱਫੀ ਪਾਈ ਅਤੇ ਵਿਦਾਇਗੀ ਲਈ। ਬੂਟੇ ਖ਼ਾਹ ਦੇ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਬਚਨ ਵੀ ਕਹੇ:

ਐ ਬੇਟੇ ! ਮੈਂ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਲਈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦਾ ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਪੁੱਤਰ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ³

ਜਦ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੇ ਰੋਤਾ ਕੁ ਫ਼ਿਕਰ ਜਣਾਇਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੇ ਕੁਟੰਬ ਨੂੰ ਨਿਰਮੋਹ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਠੀਕ ਇਵੇਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਨਦੀ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਾਲ ਤਿਣਕੇ ਜਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਛ ਹੋਣ ਜਿਵੇਂ ਪੰਛੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਵਿੱਛੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਲਭਯ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਦਾ ਮਿਲਣਾ ਵਿਛੜਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 'ਸਿਯੋਗ ਵਿਜੋਗ ਦੁਇ

1. ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼।

2. ਭਰਿ ਫੁਜ ਸਿੰ ਦੇ ਪਯਾਰ (ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਭਾਗ ਦੂਜਾ, ਪੰਨਾ ੧੧੨੯)

3. ਫਰਜ਼ਦੇ ਖੁਦ ਰਾ ਦਰ ਫਿਨਾਰ ਕਿਨੁਤ ਵ ਗੁਫਤ ਕਿ ਪਸਰ ਆ ਕਸ ਰਾ ਕਿ ਉ ਤੋ ਫਰਜ਼ਦੇ ਖਲਫ ਅਲਗਜ਼ੀਦ ਬਦਦ ਅਜ ਮੁਰਦਨ ਥਾਕੋ ਨੋਸਤ।

ਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ ਲੇਖੇ ਆਵਹਿ ਭਾਗਾਂ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ 'ਜਗ ਰਚਨਾ ਸਭ ਖੂਨ ਹੈ ਜਾਨ ਲੇਹੁ ਰੇ ਮੀਤ' ਦੇ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰੇ।

ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸਭ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਲੰਗਰ ਲਗਾਏ।

ਮਲਕਪੁਰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਜਾਂ ਕੇਵਲ ਚੇਤਾਵਨੀ—ਭੱਟ ਵਹੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ :

“ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਮਹਲ ਨੌਮਾ ਕੇ ਨੂਰ ਮੁਹੰਮਦ ਖਾਨ ਮਿਰਜਾ, ਚੌਕੀ ਰੋਪੜ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸਾਲ ਮਤਾਰਾਂ ਸੇ ਬਤੀਸ ਪਰਬਿਸ਼ਤ ਬਾਰਹ ਕੇ ਦਿਹੂ ਗਾਓ ਮਲਕਪੁਰ ਰੰਘੜਾਂ ਪਰਗਨਾ ਘਨੌਲਾ ਸੇ ਪਕੜ ਕੇ ਸਿਰਹੰਦ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਗੈਲ ਦੀਵਾਨ ਮਤੀ ਦਾਸ, ਸਤੀ ਦਾਸ ਬੇਟੇ ਹੀਰਾ ਮਲ ਛਿਬਰ ਕੇ, ਗੈਲ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਬੇਟਾ ਮਾਈ ਦਾਸ ਕਾ ਪਕੜਿਆ ਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਾਰ ਮਾਸ ਬਸੀ ਪਠਾਣਾਂ ਦੇ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਬੰਦ ਰਹੇ। ਆਠ ਦਿਵਸ ਦਿੱਲੀ ਕੋਤਵਾਲੀ ਮੇਂ ਬੰਦ ਰਹੇ।”

ਬੰਸਾਵਲੀ-ਨਾਮੇ ਨੇ ਵੀ ਰੋਪੜ ਲਾਗੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਲਿਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਸਰਹੰਦ ਪਹੁੰਚਾਣਾ ਅਤੇ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣਾ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਿੰਡ-ਪਿੰਡ ਫਿਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੇ ਅਨੰਦਪੁਰੋਂ ਟੁਰਨ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਭਾਵ ੧੨ ਜੁਲਾਈ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਪਿੰਡ-ਪਿੰਡ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀ। ਫਿਰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਦਾ ਅਜੀਬ ਜਿਹਾ ਕਾਰਨ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸੂਰਤ ਵਿਚ ਮੰਨਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ। ਗੱਲ ਇੰਝ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਧਰਮ ਹੇਤਿ ਦਿੱਲੀ ਜਾਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਫੌਜਦਾਰ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਭਾਸਿਆ ਪਰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਵੀ ਝਿਜਕਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ¹ ਨੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਦਿੱਲੀ ਜਾਂ ਆਗਰੇ ਲਿਖੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਰੋਪੜ ਲਾਗੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਅਹਿਦੀਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆਏ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਭਾਵੀ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਆਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਮ ਦੇ ਦੂਤ ਹਨ :

“ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇਕ ਬਾਕ ਉਚਾਰੇ,
ਆਇ ਜਮ ਕੇ ਅਬਹਿ ਰਬਾਰੇ ॥੧੦॥”

ਉਹ ਪੂਰੀ ਖ਼ਬਰ ਲੈ ਕੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਵੱਲ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਮਕਬੂਲਪੁਰਾ, ਨਨਹੋੜੀ ਤੇ ਹੋਰ ਪਿੰਡਾਂ ਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਸੈਫ਼ਾਬਾਦ ਪੁੱਜ ਗਏ ਸਨ। ਚੁਮਾਸਾ,

1. ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਦਿਲਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਸਵੀਂ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਤ੍ਰਾਹੀਖ ਗੁਰ ਖਾਲਸਾ।

2. ਹਾਸ ਬਾਰੂਵੀ, ਅੰਬ 30।

ਸੈਫ਼ਾਬਾਦ ਹੀ ਕੱਟਿਆ। ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਸਰਹੰਦ ਬੰਦੀ ਪਾਈ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਜਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹੈ।

ਪਟਿਆਲਾ ਤੋਂ ਆਪ ਜੀ ਸਮਾਣਾ ਪੁੱਜੇ। ਉਥੇ ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਗੜ੍ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ।

ਪਟਿਆਲੇ ਤੋਂ
ਆਗਰਾ

ਇਥੇ ਵੀ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਸਿਪਾਹੀ ਆਏ ਲਿਖੇ ਹਨ। ਉਥੋਂ ਆਪ ਜੀ ਘਰਹਾਲੀ, ਚੀਕਾ ਪੁੱਜੇ। ਚੀਕੇ ਦੇ ਮਸੰਦ ਗਲੋਰੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਸੰਦ ਉਹ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੀ ਕਾਰ ਭੇਟਾ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਲੋਰਾ ਲਾਲਚੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 'ਗੁਰੂ ਕੇ ਧਨ ਕੇ ਜੋ ਜਨ ਹਰ ਹੈ, ਤਹਤ ਭੇਜ ਬਿਭੂਤ ਦੁਖੀ ਮਰ ਹੈ' ਐਸਾ ਚੋਰੀ ਕੀਤਾ 'ਪਨ ਜੁਰੇ ਤੁ ਰਖਿਆ ਨਿਪਟ ਕਰ, ਜਾਇ ਤੁ ਪ੍ਰਾਣ ਸਮੇਤ'। ਛੇਤੀ ਹੀ ਸਾਰਾ ਧਨ ਗਲੋਰੇ ਦਾ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਥੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਕੇ, ਪਹੋਏ, ਗੁਗੋਲੇ, ਖਰਕ, ਖਟਕੜ, ਜੀਦ, ਲਖਣ ਮਾਜਰਾ, ਭੁਹਤਕ, ਕਨੋੜ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਆਗਰਾ ਪੁੱਜੇ।

'ਪਰੰਪਰਾ ਕੀ ਗੀਤ ਮਹਾਨੀ', ਇਕ ਪੁਰਾਣਾ ਅਖਾਣ ਹੈ। ਸਰਦਾਰ ਕਰਮ ਸਿੰਘ

ਆਗਰੇ ਵਿਖੇ
ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ

ਹਿਸਟੋਰੀਅਨ ਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰੀ ਲਿਖਤੀ ਇਤਿਹਾਸ ਭੁਲੇਖਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਚੁੱਪ। ਉਥੇ ਰਵਾਇਤ ਹੀ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਠੀਕ ਤੇ ਸੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਬਾਰੇ ਲਿਖਤੀ ਇਤਿਹਾਸ ਚੁੱਪ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਗਲੋਟੀਆ ਖੁਰਦ (ਸਿਆਲਕੋਟ) ਆਏ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਉਥੋਂ ਦੇ ਉਸਰੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟਾਅ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਏ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਈ ਹਕੀਕਤ ਰਾਇ ਜੀ ਦੇ ਦਾਦਾ ਲਾਲਾ ਨੰਦ ਲਾਲ ਪੁਰੀ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਕਿ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਕਟਾਏ, ਟੋਪੀ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਣੀ ਅਤੇ ਤਮਾਕੂ ਨਹੀਂ ਪੀਣਾ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੇ ਚੌਧਰੀ ਲੰਘਾਹ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸਕੰਦਰ ਨੂੰ ਕਹਿ ਕੇ ਦਾਰਾ ਨੂੰ ਰਾਵੀ ਵੀ ਪਾਰ ਕਰਾਇਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਨੂੰ ਪਿੱਛੋਂ ਪੋਥੀ ਪੰਜਾਹ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿਚ ਅੰਕਤ ਵੀ ਕੀਤਾ ਮਿਲਿਆ।

ਸੋ ਸਾਡੀ ਰਵਾਇਤ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਆਗਰਾ ਵਿਖੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਕੇ ਵੱਡੀ ਫ਼ੌਜ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਲੀ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਨਜ਼ਾਮ ਸਫ਼ੀ ਖ਼ਾਨ ਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇਦਾਰ ਮੁਲਤਫ਼ੱਤ ਖ਼ਾਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਦਿੱਲੀ ਹੀ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਕਈ ਦਿਨ ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਪਿੱਛੋਂ ੧੧ ਨਵੰਬਰ, ੧੬੭੫ ਈ: ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਸੈਫ਼ਾਬਾਦ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪ ਜੀ ਸਮਾਣਾ, ਧਮਤਾਨ, ਜੀਦ, ਲਖਣ ਮਾਜਰੇ ਤੇ ਉਥੋਂ ਆਗਰੇ ਪੁੱਜੇ ਸਨ। ਆਗਰੇ ਹੀ ਇਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਸੱਯਦ ਅਲੀ ਰਾਹੀਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਸੱਯਦ ਅਲੀ ਰਾਹੀਂ ਪਕੜਾਉਣ ਵਿਚ ਵੀ ਉਸ ਬੁੱਢੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਆਸ ਪੂਰਨੀ ਸੀ।

ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਿੱਖਾਂ ਭਾਈ ਦਯਾਲਾ ਜੀ, ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਸਤੀ ਦਾਸ ਜੀ ਸਮੇਤ ਇਕ ਸੁੰਝੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਹਵੇਲੀ ਇਤਨੀ ਪੁਰਾਣੀ, ਡਰਾਉਣੀ ਤੇ ਢੱਠੀ ਹੋਈ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕੀਂ ਉਥੇ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦਾ ਵਾਸਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਭਾਈ ਊਦਾ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪੂੰ ਹੀ ਨਾਲ ਪਕੜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਵਰਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਿੰਮੇ ਇਹ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਕੇ ਪਿੱਛੋਂ ਮੌਕਾ ਸੰਭਾਲਣ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਖਬਰ ਪੁਚਾਉਣ।

ਤਸੀਹੇ

ਉਸ ਹਵੇਲੀ ਤੋਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਦੀ ਕੋਤਵਾਲੀ ਵਿਚ ਪਿੰਜਰੇ ਪਾ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਦੀਨ ਵਿਚ ਆਉਣ ਜਾਂ ਕਰਾਮਾਤ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਈ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ :

ਜੇ ਅਪਨੇ ਘਰ ਰਹੇ ਸੋ ਦੀਨ ਕਹਾਵੈ।

ਦੂਜੇ ਘਰ ਬੇਦੀਨ ਅਖਾਵੈ।

ਅਜਮਤ ਹੋ ਕਰਹ ਫਕੀਰ ਨਹੀਂ ਦਸੇ।

ਸਾਈਂ ਖੜਾ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਹਸੈ ॥੮੩॥

ਬੂਟੇ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕਰਾਮਾਤ ਦੀ ਮੰਗ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੋਭਦੀ ਨਹੀਂ, ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਅਰਦਾਸ ਤੋਂ ਸਿਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਰਾਮਾਤ ਨਹੀਂ। ਅਰਦਾਸ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਕਬੂਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਜਿਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਕੀਤੀ ਜਾਏ।¹

ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਰੱਬ ਦੇ ਭੇਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਫਿਟਕਾਰ ਤੇ ਘਿਰਣਾ-ਯੋਗ ਹੈ।

ਸੋਹਣ ਲਾਲ ਸੂਰੀ ਨੇ ਤਾਰੀਖਿ-ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਗਵਾਹੀ ਭਰਦੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਕੈਦ ਦੀ ਕੋਠੜੀ ਨੂੰ ਬਾਗ ਦੀ ਸੈਰ ਨਿਆਈਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸਮਝਦੇ ਸਨ।² ਉਹ ਕੈਦ ਦੇ ਮਿਲੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਪਕਾਉਣ ਵਿਚ ਬਤੀਤ ਕਰਦੇ।

ਆਪ ਜੀ ਤਸੀਹੇ ਝੱਲਦੇ 'ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸੰਨ' ਰਹੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਤਨੀਆਂ ਖੋਚਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਪਰ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਮੂੰਹ ਇਕ ਰਸ ਸੁੰਦਰ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚ ਖੜਿਆ ਰੱਖਣ ਦਾ ਵੀ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਬਹੁਤ ਸਖਤੀ ਕਰਨ 'ਤੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਕਦੀ ਵੀ ਨਾ ਮੁਰਝਾਇਆ, ਨਾ ਕੋਈ ਉਲੂਮਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨਾ

1. ਅਜ ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਕਰਾਮਾਤ ਮੁਸਤਨਾ ਸ਼ਾਇਆਨ ਸ਼ਾਨੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਨਬੂਦ।

ਮਾਂ ਰਾ ਕਜੁਜ ਅਜ ਵਾਅ ਕਰਮਤੇ ਦੀਗਰ ਹੋਚ ਨੇਨਤ ਵ

ਆਂ ਰਾਂ ਦਰ ਹਾਲਤੇ ਦਿਚਤਰਾਰ ਅਲਖੋਤਾ ਥਾ ਜਾਬਤ ਮੀ ਰਸਦ।

2. ਮਕਾਨਿ ਜਿਦਾਂ ਰਾ ਸਹਤਰ ਅਜ ਗੁਲਸਤਾਨ ਤਸਵਰ ਫਰਮੂਦ।

(ਸੋਹਣ ਲਾਲ ਸੂਰੀ, ਉਮਦਾਤ-ਉਤ ਤਵਾਰੀਖ ਦਫ਼ਤ੍ਰ ਪਹਿਲਾ, ਪੰਨਾ ੪੯)

ਹੀ ਕਿਸੇ ਤਕ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਜਿਸ ਦੇਖਿਆ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿੜਿਆ ਹੀ ਵੇਖਿਆ :

“ਅਨਿਕ ਉਪਾਇ ਕੀਏ ਬਹੁ ਰੋਕਾ।
ਇਕ ਸਮ ਮੁਖ ਤਿਨ ਕੇ ਅਵਲੋਕਾ।
ਨਹੀਂ ਤ੍ਰਾਸ ਤੇ ਦੇਖਯੋ ਦੀਨ।
ਬਚਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਲੀਨ।”¹

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਝੱਲਦਿਆਂ ਦੇਖ, ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਆਗਿਆ ਮੰਗੀ ਕਿ ਜੋ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਦਿੱਲੀ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਇੱਟ ਨਾਲ ਇੱਟ ਵਜਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਝਾੜਦੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਥੋਂ ਲਈ ? ਜਦ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ‘ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੋਂ’ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ ਕਿ ‘ਇਹ ਹੀ ਭਗਤਾਂ, ਸੰਤਾਂ ਅਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ-ਪਿਆਰਿਆਂ ਵਿਚ ਘਾਟ ਹੈ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪਾ ਕੇ ਆਪਾ ਜਣਾਉਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਜਲ ਦਾ ਤੁਪਕਾ ਪੀ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਸੇ ਸਾਗਰ ਅੱਗੇ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਬਚਨ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।² ਸਿੱਖ, ਗੁਰੂ-ਭਗਤ ਅਤੇ ਨਾਮੀ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਦਾ ਨਿਮਰਤਾ ਵਿਚ ਟਿਕ ਰਜਾ ਵਿਚ ਰਹੇ।’

ਜਦ ਤਸੀਹੇ ਝੱਲਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਫੈਲੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵਪਾਰੀ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ-ਲੇਵਾ, ਕਾਜ਼ੀ ਉਲ ਕਜ਼ਾਤ, ਵਹਾਬ ਅਲੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰ ਅਤੇ ਲਾਲਚੀ ਸੀ, ਪਾਸ ਗਏ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਇਕ ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਲੈ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ।³ ਬੰਸਾਵਲੀ-ਨਾਮਾ ਵਾਲਾ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੁਪਿਆ ਇਕੱਠਾ ਵੀ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਹੀ ਕਹਿਲਾਇਆ ਕਿ :

‘ਸੀਸ ਹੇ ਸੁਫਨਾ ਇਸ ਅੰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ।
ਰਜਾਇ ਸਾਈਂ ਦੀ ਸੀਸ ਪਰ ਜੋ ਹੋਵੈ ਉਸ ਦਾ ਭਾਣਾ।’

ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ—ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਸਨ। ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ ਮਿੱਤਰ ਅਤੇ ਵੱਡਾ ਸਾਥੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ :

ਮਮ ਮਿਤ੍ਰ ਸਹਾਇਕ ਭਾਰੀ।

1. ਰਾਸ ਬਾਰੂਵੀ, ਅੰਸ ੫੧।
2. ਜਿਸ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਜਲ ਕਨ ਪਾਵੈ।
ਪੁਨ ਤਿਸ ਆਗੈ ਗਰਬ ਜਨਾਵੈ।
ਆਪਨਿ ਆਪ ਕੇ ਕਰਹਿ ਬਖਾਨੈ।
ਜਿਸ ਤੋਂ ਲੀਨਸਿ ਤਿਸ ਨਹਿ ਜਾਨੈ।
3. ਸਿੱਖਾਂ ਜਾਇ ਪੁਸਦੀਆ ਰੁਪਯਾ ਕਿਰੋੜ ਦੇਣਾ ਕਰਿਆ।

(ਨਾਵਾਂ ਚਰਨ, ਬੰਸਾਵਲੀ-ਨਾਮਾ)

ਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਪੂਰਨ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਸਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਸਿੱਖ ਜਗਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਹੇ ਚੱਲਦਾ ਸੀ। ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਅਤੇ ਭਾਈ ਸਤੀ ਦਾਸ ਦੋਵੇਂ ਸਕੇ ਭਰਾ ਸਨ। ਭਾਈ ਪਿਰਾਗਾ ਦੇ ਖ਼ਾਨਦਾਨ ਵਿਚੋਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਡੇਰੇ ਜਿਹਲਮ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਪਿਰਾਗਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਪੰਜਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੈ। “ਪੁਰਖ ਪਿਰਾਗਾ ਸ਼ਬਦ ਆਧਾਰਾ।” ਪੰਜਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਂਦੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਮੋਕੋਚ ਕੇ ਸ਼੍ਰਾਸ-ਸ਼੍ਰਾਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ। ਉਹ ਇਤਨੇ ਬੇਬਾਕ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਜਦ ਪੰਡਿਤਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਰਮ ਧਰਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਪਿਰਾਗਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ “ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਘਰ ਸੂਤਕ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੋਵੇ ਉਥੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਸਾਡਾ ਅਗਿਆਨ ਪਿਤਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਪੁੱਤਰ ਜਨਮਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।” ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਭਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬੰਸ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

ਗੈਲੋ ਮਤੀ ਦਾਸ, ਸਤੀ ਦਾਸ ਬੋਟੇ ਹੀਰਾ ਨੰਦ ਕੇ, ਪੋਤੇ ਲਖੀ ਦਾਸ
ਕੇ, ਪੜਪੋਤੇ ਪਿਰਾਗਾ ਕੇ, ਬੰਸ ਗੋਤਮ ਕਾ, ਸਾਚਸੁਤੀ ਭਾਗਵਤ
ਗੋਤਰੇ ਛਿਬਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਾਰੇ ਗਏ।

ਭਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਕਰਮਾਭਾਤ ਦਿਖਲਾਉਣ ਦੇ ਬਚਨ ਅਹਿਲਕਾਰਾਂ ਸੁਣ ਲਏ ਸਨ ਤੇ ਉਹ ਸਖ਼ਤ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਤਸੀਹਾ ਦੇਣ ਲਈ ਤੁਲ ਪਏ। ਇਕ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਨਿਨ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਭੈ-ਭੀਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕਰੜੀ ਸਜ਼ਾ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਆਰੇ ਨਾਲ ਚੀਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਜੱਲਾਦਾਂ ਨੇ ਭਾਈ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਆਖ਼ਰੀ ਮੰਗ ਪੁੱਛੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਵਲ ਇਹ ਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਰੇ ਨਾਲ ਚੀਰਿਆ ਜਾਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਵੱਲ ਹੋਵੇ। ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ :

“ਚੋ ਤਖ਼ਤ ਮੇਂ ਦੀਆ ਬੰਧਾਇ।
ਜਲਾਦਨ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕਰਵਾਇਆ।
ਆਰੇ ਸੋ ਤਿਸ ਤਿਸ ਤਨ ਚੀਰਾਇਆ।”

ਜਿਉਂ-ਜਿਉਂ ਆਰਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ‘ਆਰਾ ਪਿਆਰਾ ਲਗਤ ਹੈ’ ਹੀ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦਰਸਾ ਗਏ ਕਿ ‘ਜੇ ਸਿਦਕ ਦੀਆ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਸੋ ਨਾ

1. ਮਤੀ ਦਾਸ ਗੁਰ ਕੇ ਦੀਵਾਨ।
ਸਿਖੀ ਮੇਂ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਨ।
ਦਇਆ ਦਿਆਲ ਕੀ ਤਿਸ ਪਰ ਆਗੀ।
ਸਿੱਖ ਸਮਾਜ ਤਤਕਲ ਸਭ ਤਾਹੀ ॥੭॥

(ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਸਾਖੀ ਛੇਵੀਂ, ਮਹਲਾ ੯)

ਹਾਰਾ ਜਾਇ । ਜਦ ਤਨ ਦੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋ ਕੇ ਜਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗੇ ਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜਪੁਜੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖ ਲੋਕੀਂ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਉਗਲਾਂ ਪਾ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਤੇ ਧੰਨ ਸਿੱਖੀ ਆਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ :

ਅਰਧੇ ਅਰਧ ਚਿਰਾਇ ਸੁ ਭਾਰਾ ।

ਪਰਯੋ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਰ ਹੁੈ ਦੋ ਭਾਰਾ ।

ਦੋਨਹੁ ਤਨ ਤੇ ਜਪੁਜੀ ਪਢੈ ।

ਰੋਰਤ ਸਭ ਕੇ ਅਚਰਜ ਬਢੈ ॥ ੪੬ ॥

(ਅੰਸ ੫੪, ਰਾਸ ਬਾਰੂਵੀ)

ਭਾਈ ਦਿਆਲਾ ਦਾਸ ਜੀ, ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਕੇ ਭਰਾ ਸਨ। ਗੁਰੂ

**‘ਭਾਈ ਦਿਆਲੇ ਭਾਈ,
ਦੇਗ ਮੇਂ ਪਾਇ ਕੈ’**

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਇਤਨੇ ਪਿਆਰੇ ਸਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਸਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ‘ਭਾਈ ਜੀ’ ਹੀ ਕਰਕੇ ਬੁਲਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਕ

ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵਿਚ ਤਾਂ ਇਥੋਂ ਤਕ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਭਾਈ

ਦਿਆਲਾ ਜੀ ਦਾ ਆਖਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ

ਵੀ ਸਿਦਕ ਦੀ ਹੱਦ ਛੁਹ ਕੇ ਦਿਖਾਈ। ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਘੀ ਮੁਤਾਬਕ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਭਾਈ ਦਿਆਲਾ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਜੋ ਅਰਦਾਮ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਇਹ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਦੀ ਜੋਤ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ‘ਹੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ! ਅੱਗੇ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਵਾਰੀ ਚੰਦੂ ਦੀ ਦੇਗ ਵਿਚ ਉਬਲੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਦੇਗ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਉਬਲਦੇ ਸਿੱਖ ਦੀ ਲਾਜ ਰੱਖੋ’ ਲੋਕੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਈ ਦਿਆਲਾ ਜੀ ਉਬਲੇ, ਪਰ ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਈ ਦਿਆਲਾ ਜੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਫਿਰ ਪੰਜਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੀ ਉਬਲੇ ਸਨ। ਖਿੜੇ ਮੱਥੇ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਪਾ ਗਏ। ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਲਿਖੇ ਮੁਤਾਬਕ :

‘ਆਗਨਿ ਦੇਗ ਕੇ ਨੀਚੇ ਜਗਨ ਕਰਾ ਦਈ।

ਹੋ ਸਿੱਖ ਨੇ ਨੱਕ ਨ ਵਟਯੋ, ਹਾਇ ਨ ਸੀ ਭਈ।’

ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਦੀ ਇਤਨੀ ਲੰਮੇਰੀ ਸੂਚੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਕਈ ਸ਼ਹੀਦ ਸਾਡੀ ਨਜ਼ਰੋਂ

**ਭਾਈ ਸਤੀ ਦਾਸ ਜੀ
ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ**

ਛੁਪੇ ਹੀ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਮਹਾਨ ਸ਼ਹੀਦ ਭਾਈ ਸਤੀ

ਦਾਸ ਜੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਮਤੀ ਦਾਸ ਜੀ

ਨਾਲ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾਈ। ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ

ਦੀਵਾਨ ਸਨ ਅਤੇ ਭਾਈ ਸਤੀ ਦਾਸ ਲਿਖਾਰੀ। ਜੋ ਗੁਰੂ

ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਦੇ ਆਪ ਜੀ ਫ਼ਾਰਸੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਉਤਾਰ ਲੈਂਦੇ ਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ

1. ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਭਾਈ ਦਾਸ ਕਾ, ਪੋਤਾ ਬੱਲੂ ਕਾ, ਪੜਪੋਤਾ ਮੂਲੇ ਕਾ...ਗੁਰੂ ਗੋਲੇ ਮਗਰ ਰੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਸੰਮਤ ੧੫੩੨ ਕੇ ਦਿੱਲੀ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਕੇ ਮੁਲਹਾਨ, ਸ਼ਾਹੀ ਹੁਕਮ ਗੋਲ ਮਾਰਾ ਗਿਆ।

(ਭੱਟ ਵਹੀ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿੰਘੀ)

ਗੁਰਮੁਖੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਪੋਥੀਆਂ ਵਿਚ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਲਿਖਵਾ ਲੈਂਦੇ। ਬੰਸਾਵਲੀ ਨਾਮੇ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਬਾਣੀ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਕਰਨ ਉਚਾਰੁ। ਸੋ ਸਤੀ ਦਾਸ ਨਿੱਤ ਕਰੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਉਤਾਰੁ।' ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਬਚਨ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ ਕੀਤੇ, ਉਹ ਭਾਈ ਸਤੀ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖ ਲਏ ਸਨ, ਪਰ ਅਹਿਲਕਾਰਾਂ ਨੇ ਖੋਹ ਲਏ ਸਨ। "ਨਿੱਤ ਸਾਹਿਬ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਤੀ ਦਾਸ ਲਿਖ-ਲਿਖ ਰੱਖਣ ਅਮਾਨ।"

ਬਾਣੀ ਬਹੁਤ ਆਰੀ ਸਤੀ ਦਾਸ ਪੁਰਖ ਲਿਖੀ ਹੋਈ।

ਤੁਰਕਾਂ ਨੇ ਖੋਹ ਲੀਤੀ ਸੋਈ ॥੮੭॥¹

ਭਾਈ ਸਤੀ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਰੂ ਵਿਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਆਪ ਜੀ, ਬਾਕੀ ਦੋਹਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਵਾਂਗ ਹੱਸ-ਹੱਸ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪਾ ਕੇ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਪੂਰਨੇ ਪਾ ਗਏ।

ਸੀਸ ਦੀਆ ਪਰ ਸਿਰ ਨ ਦੀਆ—ਤਿੰਨ ਸੰਗੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦ ਹੁੰਦਾ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖ ਕੇ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਡੋਲ ਰਹੇ। ਇਹ ਹੀ ਕਹਿਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ:

ਧਨ ਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਫਡਿਆਈ।

ਇਕ ਰਸ ਸੁਖ ਦੁਖ ਬਿਭਿ ਟਿਕਾਈ।

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੇ ਹੁਕਮ ਆ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਕੀਬ, ਛਲ ਜਾਂ ਲਾਲਚ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੀਨ ਵਿਚ ਲਿਆਇਆ ਜਾਏ। ਵੱਡੇ ਕਾਜੀ ਅਬਦੁਲ ਵਹਾਬ ਬੋਹਰਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਿਆਣੇ ਲੋਕ ਹਕੂਮਤ ਦਾ ਹੀ ਪੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਕੂਮਤਾਂ ਵਿਰੁਧ ਨਹੀਂ ਅੜਦੇ² ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਟੇਕ ਲੈ ਕੇ ਕਿਉਂ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਭੋਗਦੇ ?³ ਫਿਰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਦੋਹੀ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਫਿਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਬਲ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ 'ਤੇ ਆ ਸਕੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ : 'ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਵਿਸਾਰ ਕੇ ਤੁਸਾਂ ਬੁਰਾਈ ਵੱਲ ਲੱਕ ਬੱਧਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਮਯਾਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਲੱਗੀ।' ਲਾਲਚ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਇਹ ਹੀ ਬਚਨ ਸੀ ਕਿ ਲਾਲਚ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸਾਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ, ਦੀਨ ਨਾਲ ਹੈ :

ਰਾਖਹਿਗੇ ਨਿੱਜ ਧਰਮ ਨ ਹਾਰੈਂ।

ਜਦ ਸਾਰੇ ਹਥਿਆਰ ਖੁੰਦੇ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਨਿਰਣਾ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿੰਨ ਮੱਤ ਗੁਰੂ ਜੀ

1. ਧੰਸਾਵਲੀ-ਨਾਮਾ, ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ।

2. ਜੋ ਦਾਨਾਇ ਨ ਭਖਾਰਨਿ ਕਰੈ।
ਕਹਯੈ ਸਾਹੁ ਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਧਰੈ।

3. ਕਯੈ ਨਹਿ ਭੋਗਹੁ ਅੰਸ ਅਨੰਕ।
ਕਯੈ ਨਹਿ ਰਾਚੇ ਸਾਹ ਕੀ ਟੇਕ।

(ਸੁਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

(ਰਾਸ ੧੨, ਅੰਸ ੬੪, ਸੁਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਗਏ। ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸ਼ਰਾਮ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਹੋਵੋ ਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਸੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗੋ। ਜੇ ਹੱਠ ਕਰ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਰਾਮਾਤ ਕਾਮਲ ਹੋ ਅਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕਹਿਣ ਮੁਤਾਬਕ ਕਰ ਕੇ ਦਿਖਾ ਦੇਵੋ ਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲਵੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਪੋਤਰਾ ਰਾਮ ਰਾਇ ਕਈ ਵਾਰੀ ਦਿਖਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਜੇ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਆਪਣਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੋ। ਉਸ ਕਿਹਾ ਕਿ:

ਤੀਨ ਬਾਤ ਨਿਰਨੈ ਕਰ ਲੀਜੈ।
 ਲਖਹੁ ਭਲੀ ਸੇ ਧਾਰਨਿ ਕੀਜੈ।
 ਸੁਰਾ ਚਲਹੁ ਕਲਮੇ ਕਹੁ ਪਵਿ ਮੁਖ।
 ਦੇਹ ਸਾਹੁ ਭੋਗਹੁ ਸਭਿ ਬਿਧਿ ਸੁਖ ॥੨੮॥
 ਜੇ ਹਠ ਕਰਹੁ ਨ ਮਾਨਹੁ ਏਹੇ।
 ਕਰਾਮਾਤ ਕਾਮਲ ਹੁਇ ਦੇਹੇ।
 ਜਿਮ ਹਜ਼ਰਤ ਤੁਮ ਤੇ ਕਰਵਾਵੈ।
 ਤਿਮ ਕਰਿ ਦੇਹੁ ਦੇਖਿ ਹਰਖਾਵੈ ॥੨੯॥
 ਰਾਮ ਰਾਇ ਜਿਮ ਤੁਮਰੇ ਪੋਤਾ।
 ਸਦਾ ਸਾਹੁ ਅਨੁਸਾਰੀ ਹੋਤਾ ॥੩੦॥
 ਜੇ ਇਹ ਦੋਨਹੂੰ ਨਾਹਿਨ ਮਾਨਹੁ।
 ਆਪਨੇ ਪਾਨ ਪ੍ਰਾਨ ਕਹੁ ਹਾਨਹੁ ॥੩੧॥

ਗੱਲ ਨੂੰ ਖੁਕਾਦੇ ਹੋਏ ਕਾਜ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਤਿੰਨੇ ਸੁਝਾਅ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਕਰਾਮਾਤ ਦਿਖਲਾਵਹੁ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਮਰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰੋ।

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਜੋ 'ਧਰਮ ਨਿਬਾਨਹਿ ਬਿਖੈ ਬਹਾਦਰ' ਜਗਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਨ, ਨੇ ਕੇਵਲ ਇਤਨਾ ਹੀ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਧਰਮ ਤਿਆਗਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕਰਾਮਾਤ ਕਹਿਰ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਂ ਹੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਇਹ ਕਹਿਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬਾਜ਼ੀਗਰ ਕੁਝ ਹੱਥ ਦੇ ਤਮਾਸ਼ੇ ਦਿਖਾ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਕਰਾਮਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਿਥੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠਿਆਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਵਾਰ ਕਹੋ ਜਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਵਾਰ। ਤੀਜੀ ਗੱਲ, ਸ਼ਹੀਦੀ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੈ:

“ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਪਾਨ ਹਾਨ ਕੀ ਬਾਤ।
 ਸੇ ਹਮ ਸਹੈ ਆਪਨੇ ਗਾਤ।”

ਕਾਜ਼ੀ ਨੇ ਫਤਵਾ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਖਾਲਿਮਾ-ਨਾਮਾ ਵਿਚ ਰਤਨ ਚੰਦ ਨੇ ਸੋਹਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਖੇ ਲੱਗ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਬੀ ਦਾਹ ਦੀ ਰਤਾ ਭਰ ਸੋਝੀ ਨਹੀਂ

ਸੀ,¹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇਆ। ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਢੇਡੇਰਾ ਵੀ ਪਿਟਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜੱਲਾਦ ਜਲਾਲ-ਉੱਦ-ਦੀਨ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਤਿੱਖੀ ਕਰ ਲਈ। ਇਕ ਨਵਾਂ ਚਬੂਤਰਾ ਬਣਾ ਕੇ ਤਿਆਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਪਹਿਰੇ ਲੱਗ ਗਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਖੂਹ ਤੋਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ। ਜਪੁਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕੀਤਾ। ਦੁਪਹਿਰ ਢਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਕੋਤਵਾਲੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਸਨ। ਕਾਜ਼ੀ ਨੇ ਫਿਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਰੱਖੀਆਂ, ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਉਹ ਗੱਲ ਕਹੀ ਕਿ “ਰਾਖਹਿਰੇ ਨਿੱਜ ਧਰਮ, ਨ ਹਾਰੈ!” ਜੱਲਾਦ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਚਲਾਈ ਅਤੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸ਼ਹੀਦੀ ਸਾਕਾ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਉਹ ਗਰਦ ਗੁਬਾਰ, ਤੂਫ਼ਾਨ ਉੱਠਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸੁਝਾਈ ਨਾ ਦੇਵੇ।² ਸਭ ਪਾਸੇ ਹਾਹਾਕਾਰ ਮੱਚ ਗਈ। ਇਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਢਹਿਣ ਲੱਗੇ। ਪਹਿਰੇਦਾਰ, ਫੌਜੀ ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀ ਅੰਦਰ ਜਾ ਲੁਕੇ। ਇਤਨਾ ਤੂਫ਼ਾਨ ਸੀ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਹਿਲਦੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਸਭ ਦੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਧੜਕ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ:

ਤੇਗ ਬਰਾਦਰ ਕੇ ਚਲਤ ਭਯੋ ਜਗਤ ਕੇ ਸੋਕ।

ਹੈ ਹੈ ਹੈ ਸਭ ਜਗ ਭਯੋ, ਜੈ ਜੈ ਜੈ ਸੁਰ ਲੋਕ।

ਸ਼ੀਨਗਰ ਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਅੱਗ ਨੇ ਲਪੇਟ ਲਿਆ ਸੀ।

ਭਾਈ ਜੈਤਾ ਜੀ ਦਿਲਵਾਲੀ ਗਲੀ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਦਿਲਵਾਲੀ

ਗਲੀ ਹੀ ਭਾਈ ਨਾਨੂ ਜੀ ਦਾ ਘਰ ਸੀ। ਭਾਈ ਊਦਾ ਜੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਵੀ ਉੱਥੇ ਆ ਟਿਕੇ ਸਨ। ਭਾਈ ਜੈਤਾ ਜੀ ਨੇ ਵਿਉਂਤ ਬਣਾ ਲਈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੁੰਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਸੀਸ ਉਠਾ ਲਿਆ ਜਾਏ। ਧੜ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਤੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਸਸਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਈ ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪੂਰੀ ਤਿਆਰੀ

1. ਬੇਖਬਰ ਅਜ਼ ਰਾਹਿ ਅਹਿਲੂਅਤ ਬੁਦੇਦ ਅਜ਼ ਜਾਂ ਬ ਤੇਗ ਬੇਜਾਂ ਕਰਦਰ।

2. (ੳ) ਬੇਸਾਵਲੀ ਨਾਮਾ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ:

ਸੰਮਤ ਸਤਾਰਾਂ ਸੈ ਬਰੀ ਮਘਰ ਸੁਦੀ ਪੰਜਮੀ ਆਚੇ।

ਸ੍ਰੀ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਉਠਿ ਗਏ ਦਰਗਾਚੇ।

ਤਿਸ ਦਿਨ ਅੰਧੇਰੀ ਗਰਬ ਗੁਬਾਰੀ ਰਹੀ।

(ਅ) ਧਰ ਤੇ ਜੁਦਾ ਭਯੋ ਸਿਰ ਜੈਬੈ।

ਆਯੋ ਤੂਫ਼ਾਨ ਮੁੰਦੇ ਦ੍ਰਿਗ ਸਬੈ।

(ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪੰਨਾ ੧੧੭੩)

(ੳ) ਬਹੀ ਅੰਧੇਰੀ ਮੂਲ ਸਰਾਨਾ।

ਸਭਿ ਕੇ ਮੁੰਦੇ ਬਿਲੋਚਨ ਐਸੇ।

ਕਛੁ ਬਿਲਕਯੋ ਜਾਇ ਨ ਜੈਸੇ।

(ਸੁਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

(ੳ) ਛਪਿਓ ਸੁਰ ਪੁਰ (ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ) ਭਈ ਗੁਬਾਰੀ।

ਮਹਾਂ ਘੋਰ, ਰਜਨੀ ਅੰਧਿਆਰੀ।

(ਸਿੰਘ ਸਾਗਰ, ਕ੍ਰਿਤ ਵੀਰ ਸਿੰਘ)

ਕਰ ਲਈ। ਰਾਇ ਬਹਾਦਰ ਕਨ੍ਹਈਆ ਲਾਲ ਨੇ ਤਾਰੀਖੋ-ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪੰਨਾ ੩੨ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈ ਜੈਤਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਆਗਿਆ ਰਾਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸੀਸ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਣੀ ਅਤੇ ਧੜ ਹਰ ਸੂਰਤ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਕ ਵਿਉਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੀਸ ਦੀ ਥਾਂ ਸੀਸ ਜ਼ਰੂਰ ਟਿਕਾਇਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂਕਿ ਕੁਝ ਦੇਰ ਭੁਲੇਖਾ ਪਿਆ ਰਹੇ ਅਤੇ ਰਾਜ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਤਕ ਪੈਂਡਾ ਕਾਫੀ ਮਾਰ ਲਿਆ ਜਾਏ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਭੁਲੇਖਾ ਹੀ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਨਾਸਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਸੀਸ ਕੱਟ ਕੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਥਾਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਏ। ਬੇਟੇ ਨੇ ਬ-ਖੁਸ਼ੀ ਖ਼ਾਤਰ ਬਾਪ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸੀਸ ਕੱਟ ਉੱਥੇ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਵਿਚ ਸੁੱਟਿਆ ਤੇ ਚਲਦੀ ਅੰਧੇਰੀ, ਤੂਫ਼ਾਨ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਦੋ ਸਾਥੀਆਂ ਭਾਈ ਨਨੂਆ ਅਤੇ ਭਾਈ ਅੱਡਾ ਜੀ ਨਾਲ ਸੀਸ ਲੈ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਿਆ।¹ ਪੰਜ ਪੜਾਅ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕੀਤੇ। ਪਹਿਲਾ, ਬਾਗ ਪੱਟ, ਦੂਜਾ ਤਰਾਉੜੀ² (ਕਰਨਾਲ); ਤੀਜਾ, ਅਨਾਜ ਮੰਡੀ³ (ਸੀਸ ਹੀਜ, ਅੰਬਾਲਾ); ਚੌਥਾ ਨਾਭਾ ਸਾਹਿਬ⁴ (ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੇੜੇ) ਅਤੇ ਪੰਜਵਾਂ ਬਿਬਾਨਸਰ, ਕੀਰਤਪੁਰ। ਕੀਰਤਪੁਰ ਪਤਾਲਪੁਰੀ, ਆਦਰ ਨਾਲ ਸੀਸ ਟਿਕਾ ਕੇ, ਭਾਈ ਅੱਡਾ ਜੀ ਖ਼ਬਰ ਦੇਣ ਗਏ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਸੰਗਤਾਂ, ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ, ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਅਤੇ ਦਸਮੇਸ਼ ਗੁਰੂ ਕੀਰਤਪੁਰ ਪੁੱਜੇ। ਕੀਰਤਪੁਰ ਇਸ ਲਈ ਸਿਰ ਟਿਕਾਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਾਲਪੁਰੀ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਦੇ ਅੰਗੀਠੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਸਸਕਾਰ ਕੀਰਤਪੁਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਦਸਮੇਸ਼ ਗੁਰੂ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਹੀ ਸਸਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸੰਗਤਾਂ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੀਆਂ ਸੀਸ ਨੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਲੈ ਆਈਆਂ। ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਨੇ ਜਦ ਪਤੀ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸੀਸ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਅਡੋਲ ਰਹੇ ਅਤੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ “ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਭ ਗਈ, ਮੇਰੀ

1. ਪੁੱਛੇਰ ਪੁਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਸਾਖੀ ਦੀ ਹਾਮੀ ਆਪਣੀ ਪਸਤਕ ‘ਟੌਨ ਮਾਫਟਰਜ਼’ ਵਿਚ ਭਰੀ ਹੈ। ਮੇਥਲੀ ਸ਼ਰਨ ਗੁਪਤ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ ਦੇ ਗੁਰੂ ਕੁਲ ਕਾਂਡ ਲਿਖਣ ਵੇਲੇ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:

ਸਵੈ ਵਿਧ ਨੇ ਨਿਜ ਸਿਰ ਥਾਣ।
ਕਰ ਜੀ ਮੈਂ ‘ਜੁਪਜੀ’ ਕਾ ਪਾਠ।
ਬੇਟਾ ਚੌਕ ਪੜਾ, ਝਟ ਉਸ ਨੇ।
ਵਹੀ ਬਾਪ ਕੋ ਕੀਆ ਪੁਣਾਮ।
ਫਿਰ ਗੁਰ ਸਿਰ ਲੋਕਰ ਬਚ ਆਯਾ।

(ਗੁਰੂ ਕੁਲ, ਪੰਨਾ ੧੬੬)

2. ਲਸਕਰੀ ਧੌਬੀ, ਭਾਈ ਦੇਵਾ ਰਾਮ ਜੀ ਦੇ ਘਰ, ਸੰਪੜਾ ਗੱਟ ਦੇ ਲਾਗੇ। ਉਥੇ ਹੁਣ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸੀਸ ਅਖਬਾਨ ਹੈ।
3. ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਜੇਡਾ ਹੋਣ ਰੱਖਿਆ। ਉਥੇ ‘ਭੁਅਕਲ ਸ਼ਾਹ’ ਪਾਸ ਆਏ ਜਿਸ ਨੇ ਰਾਮ ਦੇਵ ਰਾਮਦਾਸੀਏ ਘਰ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਜੇਡਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਹੀ ‘ਸਤਿ ਸੰਗਤ’ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ।
4. ‘ਦਰਗਾਹੀ ਖ਼ਾਚ’ ਫ਼ਕੀਰ ਦੇ ਟਿਕਾਣੇ। ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦਿੱਛਾ ਪੁਗਟਾਈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਦਰਸਨ ਦੇਣ। ਦਸਮ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆ ਕੇ ਦਿੱਛਾ ਪੁਰਨ ਕੀਤੀ।

ਵੀ ਨਿਭ ਆਏ।” ਸੀਸ ਨੂੰ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਜਲ ਨਾਲ ਧੋਤਾ ਅਤੇ ਚੰਦਨ ਦੀ ਚਿਖਾ 'ਤੇ ਰੱਖ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਜੁੜੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਕਲਗੀ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਮਨ ਭੁਲਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਫਰਮਾ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਜਨ ਇਸੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜੀਅ ਦਾਨ ਦੇ ਭਗਤੀ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਲ ਇਕ-ਮਿਕ ਹੋਣ ਦੀ ਜਾਖ ਸਿਖਾਉਣ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸੀਸ ਦੇ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾਨ ਦੇ ਗਏ ਹਨ।”

ਜਦ ਭਾਈ ਜੈਤੇ ਜੀ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਜੁਰਅਤਿ ਤੇ ਵਿਉਂਤ ਦੀ ਗਾਖਾ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਛਾਤੀ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ : ‘ਰੰਗਰੇਟੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬੇਟੇ’ ਬਾਪ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਵਰਗਾ ਪਿਤਾ ਮਿਲਿਆ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕੁਝ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਰੰਘਰੇਟੇ ਨੇ ਕਿਹਾ : ‘ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਬਖਸ਼ੋ।’¹

ਭਾਈ ਉਦਾ ਜੀ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਭੇਸ ਵਿਚ ਹੀ ਦਿੱਲੀ ਫਿਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਧੜ ਉਠਾ ਲਿਆ ਜਾਏ ਅਤੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਸਸਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ‘ਭਾਈ ਉਦੇ ਲੱਖੀ ਸੋ ਮਿਲ ਗੁਰ ਤਨ ਦਾਹ ਕਰਾਇਓ।’

ਭਾਈ ਲਖੀ ਸ਼ਾਹ, ਸ਼ਾਹੀ ਠੇਕੇਦਾਰ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਹਰ ਪਾਸੇ ਆਉਣ ਜਾਣ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਸੀ। ਲਾਲ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਰਸਦ ਆਦਿ ਪੁਚਾ ਕੇ ਉਸ ਆਪਣੇ ਗੱਡੇ ਬਾਹਰ ਲਿਆ ਖੜੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਉਸ ਦੇ ਗੱਡਿਆਂ ਅਤੇ ਬੈਲਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਾਲ ਭੀੜ ਹੀ ਲੱਗ ਗਈ :

‘ਚੂਨਾ ਦੇ ਸੋ ਕਿਲੇ ਸੋ,
ਆਯੋ ਜਬ ਤਿਸ ਠੌਰ।
ਰੋਰ ਗੋਰ ਨਿਜ ਤੌਰ ਕਰਿ,
ਭੀਰ ਭਾਰ ਬਡ ਔਰ।’

ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਭਾਈ ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਟਾਂਡੇ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਲਿਖੀ ਹੈ। ‘ਗਿਣਤੀ ਬਿਖੈ ਹਜ਼ਾਰ ਦਸ।’

ਭਾਈ ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ, ਉਸ ਦੇ ਬੇਟੇ ਨਗਾਹੀਆ ਤੇ ਭਾਈ ਉਦਾ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਨੇ ਗੱਡਿਆਂ ਅਤੇ ਬੈਲਾਂ ਨੂੰ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਵੱਲ ਹਿੱਕ ਦਿੱਤਾ। ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਦੇ ਐਨ ਵਿਚਕਾਰ ਨਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਫਤਹਿਪੁਰੀ ਜਾਂਦਿਆਂ ਸਾਰੇ ਗੱਡੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ

1. ਅਸ਼ਨਾਨੇ ਮਕਾਨੇ ਮੁਖਾਰਕ ਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀਉ। (ਸਿਹਣ ਲਾਲ ਸੂਰੀ) ਫੂਟੋ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੀਰ ਹਨਗੋ ਬੜੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਪਿਓ ਖੁੱਤਰ ਉਸ ਗਲੀ ਵਿਚ ਪੁੱਜੇ ਤੇ ਉਸ ਰੰਘਰੇਟੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਉਸ ਗਲੀ ਵਿਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਇੱਠਹਾ ਸੀ।
2. ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪੰਨਾ ੧੧੭੪, ਜਿਲਦ ਦੂਜੀ।

ਕੁਤਵਾਲੀ ਵੱਲ ਕਰ ਲਏ। ਇਕ ਪਹਿਲਾਂ ਹਨੇਰੀ ਤੂਫ਼ਾਨ, ਉਧਰੋਂ ਗੱਡਿਆਂ ਤੇ ਬੈਲਾਂ ਦੇ ਟੁਰਨ ਕਾਰਨ ਸੂੜ¹ ਇਤਨੀ ਉੱਡ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਸਿਪਾਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪਾਵਨ ਦੇਹੀ ਦੀ ਰਖਵਾਲੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟ ਗਏ। ਭਾਈ ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸ਼ਾਹੀ ਠੇਕੇਦਾਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਵੀ ਨਾਹ ਪਾਈ। ਕੁਝ ਗੱਡਿਆਂ ਦੇ ਲੰਘ ਜਾਣ ਉਪਰੰਤ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਪਾਵਨ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ, ਨਿਗਾਹੀਆ ਤੇ ਭਾਈ ਉਦਾ ਅਤੇ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਨੇ ਉਠਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਕ ਰੁੰਦੀ ਦੇ ਰੱਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਪੜ ਨੂੰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਰੂੰ ਪਾ ਕੇ ਪੜ ਨੂੰ ਛੁਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਰਕਾਬ ਗੰਜ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ ਚੱਲ ਪਏ ਕਿ ਹੁਣ ਕੋਈ ਪੁੱਛਣ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ:

ਘਨੀ ਤੁਲ ਤੇ ਛਾਦਨ ਕੀਨੇ।
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇ ਸਕਹਿ ਨ ਚੀਨੇ।
ਮਨ ਗੇ ਮਨ ਮਨਾਇ ਉਹ ਪਰੈ।
ਆਪ ਨੋ ਕਾਜ ਆਪ ਗੁਰ ਕਰੈ²

ਸਾਰੇ ਟਾਂਡੇ ਨੂੰ ਰਕਾਬ ਗੰਜ ਪੁੱਜਦਿਆਂ ਕਾਛੀ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਢਲ ਗਈ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਘਰ, ਚਿੱਖਾ ਬਣਾ ਕੇ, ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸਭ ਸਾਮਾਨ ਸਮੇਤ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਸੁਕਰ ਮਨਾਇਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਸਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਦੀਆਂ ਪਾਵਨ ਅਸਥੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਗਾਗਰ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਉਥੇ ਹੀ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ। ਰਾਤ ਗਈ ਜਦ ਪਹਿਰੂਆਂ ਨੂੰ ਲਾਸ਼ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਦੌੜੇ ਭੱਜੇ, ਪਰ ਕਉਤਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਭੱਟ ਕੇਸੇ ਨੇ ਇਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸੁਣ ਲਿਆ ਲੱਗਦਾ ਹੈ:

ਚਲਾ ਚਲਾਈ ਹੋ ਰਹੀ, ਗਢ ਗਢ ਉਖਰੇ ਮੇਖ।
ਲੱਖੀ ਨਗਾਹੀਆ ਲੈ ਗਏ, ਤੂੰ ਖੜਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖ।

ਇਹ ਸਰਦਾਰ ਬਘੇਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਿਸਲ ਕਰੋੜ ਸਿੰਘੀਆ ਦੇ ਹੀ ਹਿੱਸੇ ਆਇਆ

ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਫਤਹਿ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਯਾਦਗਾਰਾਂ ਲੱਭ ਕੇ ਉਸਾਰਨ। ਜਿਥੇ ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪਾਵਨ ਦੇਹੀ ਸਮੇਤ ਘਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਕੇ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਥੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ। ਫਿਰ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਅੰਗੀਠੇ (ਬਾਲਾ ਸਾਹਿਬ) ਸਨ, ਉਥੇ ਅਸਥਾਨ ਉਸਾਰੇ। ਬੰਗਲਾ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕਾਰਜ ਉਸ ਥਾਂ ਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਉਸਾਰਨਾ ਸੀ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ

1. ਇਕ ਤੋਂ ਬਾਹੁ ਕੁਝਰੀ ਥਰੇ।
ਦੁਰੀਏ ਖਿਖਝ ਉਡਾਈ ਅਰੇ ॥੧੩॥

2. ਸੁਦਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼।

(ਰਾਸ ੧੨, ਅੰਸ ੬੭)

ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਲ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਮਾਸਕੀ ਦੀ ਘਰ ਵਾਲੀ ਮਿਲ ਗਈ ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਿੱਛੋਂ ਜਲ ਛਿੜਕ ਉਹ ਥਾਂ ਧੋਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਬੁੱਢੀ ਔਰਤ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬੇਹੜ ਦੇ ਬਿਛ ਪਾਸ ਜਿਥੇ ਮਸੀਤ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਥੇ ਸਾਕਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਰਦਾਰ ਬਖ਼ਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਥਾਂ ਇਕ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਬੜਾ ਬਣਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਬੜਾ ਉਸਰਿਆ ਦੇਖ ਕੁਝ ਮੁਸਲਮਾਨ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਆ ਗਏ। ਇਕ ਛੋਟੀ ਜਹੀ ਝੜਪ ਵੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ-ਇ-ਆਜ਼ਮ ਆਪੁ ਆਇਆ। ਸਰਦਾਰ ਬਖ਼ਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕੀਤੇ ਬਗ਼ੈਰ ਖਾਲਸਾ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਵਜ਼ੀਰ-ਇ-ਆਜ਼ਮ ਨੇ ਸਿਆਣਪ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਂਦਿਆਂ ਦੋਵੇਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਬੋੜੀ-ਬੋੜੀ ਥਾਂ ਛੁਡਵਾ ਲਈ ਅਤੇ ਕੋਤਵਾਲੀ ਦੇ ਲਾਗੇ ਬਾਰਾਂਦਰੀ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲਈ ਅਸਥਾਨ ਵੀ ਬਣਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਥਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਸੀਸ ਗੰਜ ਰਖਿਆ ਗਿਆ। ਇਕ ਸਿੱਖ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਵੀ ਨਿਯਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

੧੮੫੭ ਦੇ ਗ਼ਦਰ ਪਿੱਛੋਂ ਰਾਜਾ ਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਲਾਗੇ ਦੀ ਹੋਰ ਥਾਂ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕੀਤੀ। ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਕਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿ ਇਹ ਥਾਂ ਖਾਲਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਮਿਲੇ, ਪਰ ਰਾਜਾ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਵਲਾਇਤ ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲੈ ਕੇ ਹੁਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਸੀਸ ਗੰਜ ਉਸਾਰ ਦਿੱਤਾ। ੧੯੬੮ ਈ: ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਮੰਗ 'ਤੇ ਕੋਤਵਾਲੀ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸੀਸ ਗੰਜ ਦੇ ਨਾਂ ਲਗਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ੧੯੮੩ ਈ: ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਕੋਤਵਾਲੀ ਪੰਥ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਸ਼ਹਾਦਤ ਵੇਲੇ, ਬੱਖ਼ਤ ਮਲ¹ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਖੁੱਲ੍ਹ-ਖਿਆਲੀਏ ਚਰਵੇਸ਼

ਨੇ ਜਦ ਸ਼ਹੀਦ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਪਾਵਨ ਮਿਤਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ ਤਾਂ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 'ਸੁਲਤਾਨ ਨੇ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਇਕ ਐਸਾ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦਾ ਤੂਫਾਨ ਉੱਠੇਗਾ ਜੋ ਸਾਰੀ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲਪੇਟ ਵਿਚ ਲੈ ਲਵੇਗਾ। ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਉਜਾੜ ਕੇ ਰੱਖ ਦੇਵੇਗਾ।' ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਐਸਾ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕ੍ਰਿਤ ਭਾਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਭੰਗੂ ਨੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਬੜੀ ਭਾਵ ਪੂਰਤ ਤੁਕ ਲਿਖ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ:

‘ਤਬ ਤੇ ਘਟੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਿੱਲੀ।

ਤਬ ਤੇ ਤੁਰਕ ਕਲਾ ਭਈ ਦਿੱਲੀ।’

1. ਫਕੀਰ ਆਸ਼ਾਦਾਨਾ ਰਾਹ ਗੁਜਰ ਬਰ ਨਾਅਸ ਗੁਰੂ ਉਛਤਦ ਵ ਗੁਫਤ ਕਿ ਸੁਲਤਾਨ ਖੁਬ ਨ ਕਰਦ। ਖਾਲਿਸਾ ਨਾਮਾ, ਪੰਨਾ ੧੨, ਖਰੜਾ ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪਟਿਆਲਾ।

ਉਸ ਪਿੱਛੋਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਉਹ ਨਾ ਰਿਹਾ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਗਤ ਨੂੰ ਬੁੜਾ-ਬੁੜਾ ਮੰਜੇ ਤੋਂ ਉੱਠਦਾ ਸੀ:

ਨੌਰੰਗ ਜਬਿ ਮਹਿਲੋਂ ਮੈ ਸੇਵੇ।

ਫਰਿ ਫਰਿ ਉਠੈ ਬਯਾਕੁਲ ਹੋਵੈ ॥੮੫॥

(ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼)

ਉਮਦੱਤੁਤ ਤਵਾਰੀਖ਼ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਸੋਹਣ ਲਾਲ ਸੂਰੀ ਨੇ ਜਿੱਥੇ ਇਕ ਫਕੀਰ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੇ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ ਹਨ ਕਿ 'ਛੇਤੀ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨਾਂ ਅੰਦਰ ਬੜੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਆਫ਼ਤਾਂ ਤੇ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਅਲਾਹ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਸਭ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣਗੀਆਂ,¹ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਵੀ ਬਚਨ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੀ ਇਸ (ਜ਼ੁਲਮੀ) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਪੁੱਟੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ:

(ਦਰ ਅਹਸਾ ਕਰੀਬ ਇਸਤਿਮਾਲ ਵ ਅੰਦਰਾਮ

ਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜਲਵਾ ਨਮਾਇਸ਼ ਖ਼ਾਵਦ ਯਾਫ਼ਤ)।

ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਦੋ ਗਵਾਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਅਸਤੀਫ਼ੇ ਦਿੱਤੇ। ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਕੋਤਵਾਲ ਦਿੱਲੀ,² ਅਬਦੁੱਲਾ ਦਾ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਸੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਆ ਟਿਕਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਆਪੂੰ ਵੀ ਜਦ ਦਿੱਲੀ ਪੁੱਜਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤਗੜੀ ਮੁਖਾਲਫ਼ਿਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਜਿਸ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੈਂਦਾ³ ਉਸੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਜਾਮਯ ਮਸਜਦ ਚੁੱਮੇ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਉਪਰੰਤ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਬੇੜੀ ਤੋਂ ਤਖ਼ਤੇ-ਰਵਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਸੀ, ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਦੋ ਇੱਟਾਂ ਮਾਰੀਆਂ। ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਗ-ਰਖ਼ਸ਼ਕ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਨਾ ਪਕੜਦੇ ਤਾਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦਾ ਕੰਮ ਉਥੇ ਹੀ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਸਿੱਖ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਦੱਸ ਗਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨੇ ਹਰ ਜਿਸਮ ਵਿਚ ਰੂਹ ਕਿਵੇਂ ਫੁਕੀ ਹੈ। ਮੁਆਸਰੇ ਆਲਮਗੀਰੀ ਨੇ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਸਿੰਘ (ਬਹਾਦਰ) ਦਾ ਸਿੱਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਸ਼ਹਾਦਤ ਸਿੰਘ, ਸ਼ੇਰ ਬਣਾ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਆਸਰੇ ਆਲਮਗੀਰੀ ਨੇ ਇਹ ਘਟਨਾ ੩੦ ਅਕਤੂਬਰ, ੧੬੭੬ ਈ: ਦੇ ਸਾਲ ਹੇਠਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਉਲਥਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:

1. ਸੋਹਣ ਲਾਲ ਸੂਰੀ ਦੇ ਅਸਲ ਸ਼ਬਦ ਹਨ:

ਅਨ ਕਰੀਬ ਦਰ ਅਯਾਮਿ ਮਹਿਦੂਦ ਹਵਾਦਜੇ ਅਜੀਮ

ਵ ਮਸਾਇਬ ਜ਼ਖੀਮ ਦਰੀ ਸਰ ਜ਼ਮੀਨ ਅਜ਼ ਸਕਮਨ-ਇ

ਬ ਤਵਨ ਬ ਮਨਸਾਅ ਜ਼ਹੂਰ ਖ਼ਾਵਦ ਅਮਦ। (ਦਫ਼ਤ੍ਰ ਅਵਲ, ਪੰਨਾ ੫੧)

2. ਕਾਜ਼ੀ ਉਲ ਕਜ਼ਾਤ, ਵਹਾਬ ਅਲੀ ਬੋਹਰਾ, ਜਿਸ ਫ਼ਤਵਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਪਿੱਛੋਂ ਮਰ ਗਿਆ।
3. ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਇਥੇ ਸ਼ਖ਼ਸ ਨੇ ਕੇਵਲ ਜਾਮਯ ਮਸਜਦ ਦੀਆਂ ਪਉੜੀਆਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਉੱਚੀ ਜਹੀ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਐ-ਨਕਮ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਕੜ ਕੋਤਵਾਲ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਉਨੀਸ ਤਾਰੀਖ, (ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ) ਮੁਬਾਰਕ ਸਵਾਰੀ ਜਾਮਯ ਮਸਜਦ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਆਲਮਗੀਰ ਕਿਸ਼ਤੀ ਤੋਂ ਉਤਰ ਕੇ ਤਖਤ-ਆਲਮ ਪਨਾਹ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ ਦੇ ਇਕ ਸਿੱਖ ਦਾ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਬਦਨਸੀਬ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਕੇ ਕੋਤਵਾਲ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।”

ਫਿਰ ਮੁਆਸਰੇ ਆਲਮਗੀਰੀ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਵਿਚੋਂ ਜਦ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇਕ ਨੇ ਦੂਰੋਂ ਸੋਟੀ ਦੇ ਮਾਰੀ ਤੇ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਜਦ ਉਹ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਜਾ ਰਹਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਕ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਕੱਢ ਕੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ। ਮੁਕੱਰਮ ਖਾਨ ਦੀ ਉਂਗਲੀ ਵੀ ਕੱਟੀ ਗਈ। ਚੋਬ-ਬਰਦਾਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਥੇ ਹੀ ਕਤਲ ਕਰ ਦੇਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦਿੱਲੀ ਵੜਦਿਆਂ ਆਪਣਾ ਐਸਾ ਸਵਾਗਤ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖ, ਸੋਚਣ 'ਤੇ ਮਜਬੂਰ ਹੋਇਆ। ਜਿਸ ਜਵਾਲਾ ਨੂੰ ਉਸ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਦਬਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਭੜਕਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਫਿਰ ਦਿੱਲੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਿਆ।¹ ਸਾਡਾ ਇਤਿਹਾਸ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਹੱਲਾਂ ਵਿਚ ਸੁੱਤਿਆਂ-ਸੁੱਤਿਆਂ ਬਰੜਾ ਉੱਠਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਸੁੱਤਿਆਂ ਹੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ :

ਭੜ ਭੜਾਇ ਨਾਂਢੇ ਹੁਇ ਗਯੋ ।
 ਸਬਦ ਸ੍ਰਵਨ ਮਹਿ ਇਮ ਸੁਨ ਲਯੋ ।
 ਦਿਲੀ ਪੁਰ ਮੇ ਜੇ ਸੁਪਤੇ ਹੋ ।
 ਪਾਨ ਬਿਨਾਸ ਆਪਨੇ ਪੈ ਹੈ ॥੧੭॥²

ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ੫ ਦਸੰਬਰ, ੧੬੭੬ ਈ: ਦਾ ਗਿਆ ਫਿਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਵੀ ਖੁਲਦਾਬਾਦ, ਨੇੜੇ ਔਰੰਗਾਬਾਦ (ਦੱਖਣ) ਤਿੰਨ ਮਾਰਚ, ੧੬੦੬ ਈ: ਨੂੰ ਹੋਈ ਅਤੇ ਦਬਾਇਆ ਵੀ ਉਥੇ ਹੀ ਗਿਆ।

ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਵਜੂਦ ਸਦਕਾ ਹੀ ਰੋਸ਼ਨ ਹਨ। ‘ਅਨਵਾਰਿ ਹੱਕ ਅਜ ਵਜੂਦ ਪਾਕਿਸ਼ ਰੋਸ਼ਨ।’ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ‘ਉਚੇਰੀ ਸਚਾਈ ਦੀ ਸਹੀ ਨੀਂਹ’ ਪਾ ਗਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਉਚੇਰੀ ਸਚਾਈ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਧਰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤਕ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸੰਢੂ ਉਹ ਪਹਿਨਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਤਿਲਕ ਉਹ ਲਗਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਹਿੰਦੂ ਰਹੁ-ਵੀਤ ਨੂੰ ਉਹ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ

1. ਦਿੱਲੀ ਪਰ ਤੇ ਕਾਬਲਿ ਕਰਯੋ ।

2. ਸੁਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ।

ਸਨ। 'ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਤੁਲਣਾ', ਇਸ ਲਈ ਮੈਕਾਲਫ਼ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਕਿ 'ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਸ਼ਹਾਦਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇਕ ਨਿਵੇਕਲੀ, ਅਲੌਕਿਕ ਤੇ ਅਨੋਖਾ ਸਾਕਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਤਾਂ ਇਸੇ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਕਲਿਯੁਗ ਦਾ ਵੱਡਾ ਸਾਕਾ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਹਾਦਤ 'ਨਿੱਜ' ਲਈ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਲਈ ਸੀ। ਇੰਦੂ ਭੂਸ਼ਨ ਬੈਨਰਜੀ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ 'ਐਂਟੂਲੂਸ਼ਨ ਔਫ਼ ਖ਼ਾਲਸਾ' ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨੂੰ ਆਪ-ਅਪਣਾਈ ਸ਼ਹਾਦਤ (ਸੈਲਫ-ਸਾਟ ਮਾਰਟਰਡਮ) ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਧਰਮ ਹੋਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਅ ਨਾਲ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਿੱਤੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਦੁਨਿਆਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬੇਪਨਾਹ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਮਾਣਿਆਂ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ, ਲਿਤਾੜਿਆਂ ਤੇ ਡਰਾਏ ਜਾ ਰਹਿਆਂ ਦੀ ਬਾਂਹ ਪਕੜੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਹੋਈ। ਇਧਰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਨੂੰ 'ਇਕ ਮਈ' (ਦਾਰੁਲ ਇਸਲਾਮ) ਕਰਨ ਤੇ ਤੁਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਧਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ 'ਜ਼ੁਲਮ ਜ਼ੁਲਮੀ ਰੱਬ ਨ ਭਾਵੈ' ਦਾ ਭਾਵ ਜਗਤ ਨੂੰ ਦਿਲਾਉਣ ਲਈ ਡਟੇ ਹੋਏ ਸਨ।

ਇਕ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨੂੰ ਮਿਥਿਹਾਸਕ ਪੰਛੀ ਫ਼ੀਨਕਸ (ਕਨਕੂਸ) ਨਾਲ ਤੁਲਣਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਫ਼ੀਨਕਸ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ਉੱਡਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਧੁਰ ਗੀਤ ਗਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿਚ ਆਸ਼ਾ ਭਰਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਪੰਛੀ ਦਾ ਅੰਤਮ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉੱਤਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੀਲੇ, ਤਿਣਕੇ ਇਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਅੰਤਮ ਗੀਤ ਗਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਵਾਲਾ ਭੜਕ ਉੱਠਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਬਲਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਉਹ ਸੜ ਮਰਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਅੱਗ ਬੁਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਅੰਡਾ ਵਿਖਾਈ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਅੰਡੇ ਵਿਚੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਪਿਛੋਂ ਉਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਪੰਛੀ ਨਿਕਲ ਅਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੀਤ ਫਿਰ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਗੂੰਜਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਐਸੀ ਹੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸੀ। ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਆਪ ਜੀ ਵੈਰਾਗ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਂਦੇ ਰਹੇ। ਧਰਤੀ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। 'ਚੇਤਨਾ ਹੈ ਤਉ ਚੇਤ ਲੈ ਨਿਸ ਦਿਨ ਮੇ ਪ੍ਰਾਨੀ' ਹੀ ਅਲਾਪਦੇ ਰਹੇ। ਫਿਰ ਆਪ ਹੀ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਘੱਲਿਆ ਕਿ ਜੇ 'ਉਸ ਕੋ ਮੁਹੰਮਦੀ ਕਰ ਲਿਹੁ', ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮੰਨ ਜਾਣਗੇ। ਆਪ ਹੀ ਅੱਗ ਬਾਲੀ। 'ਕਾਰਾ ਗ੍ਰਿਹ ਆਪ ਹਮ ਲੇਹੁ' ਅਤੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ। ਕਈਆਂ ਖਿਆਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜ਼ੁਲਮ ਜਿੱਤ ਗਿਆ। ਨਿਰੀ ਰਾਖ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਦੇਖਦੇ ਉਸੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਖ਼ਾਲਸੇ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਵੀ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਤਾਰੀਆਂ ਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਪੰਨਾ ੪੫੨੬ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਭਾਈ ਜੈਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸੁਣਾਈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਮਾਲਕ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਬਹੁਤੇ

ਲੋਕੀ ਘਬਰਾ ਗਏ, ਕਈ ਡਰ ਗਏ, ਨਿੱਤਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇਆ¹ ਤਾਂ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਫਰਮਾਇਆ ਕਿ ਹੁਣ ਐਸਾ ਖਾਲਮਾ ਰਚਾਂਗਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹਟੇਗਾ। ਸ਼ੇਰਾਂ ਵਾਂਗ ਉਹ ਗੱਜੇਗਾ। ਹੰਸ ਵਾਂਗ ਬਿਬੇਕ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਖੰਡੀ ਤੇ ਭੇਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਲੱਗਾ, ਮੋਰ ਵਾਂਗ ਪੈਲਾਂ ਪਾ ਆਦਰਸ਼ ਦਿੜਾਏਗਾ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਵਾਂਗ ਦਿੜ੍ਹ ਚਿੱਤ ਰਹੇਗਾ²:

“ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਨਿ ਕਰ ਐਸੇ।
 ਗਰਜਤ ਬੋਲੇ ਜਲਧਰ ਜੇਸੇ।
 ਇਸ ਬਿਪਿ ਕੇ ਅਥਿ ਪੰਥ ਬਨਾਵੇਂ।
 ਸਗਲ ਜਗਤ ਮਹਿ ਬਹੁ ਬਿਦਠਾਵੇਂ ॥੮॥
 ਲਾਖਹੁ ਜਗ ਕੇ ਨਰ ਇਕ ਥਾਇ।
 ਤਿਨ ਮਹਿ ਮਿਲੇ ਏਕ ਸਿੱਖ ਜਾਇ।
 ਸਭਿ ਮਹਿ ਪ੍ਰਥਕ ਪਛਾਨਯੋ ਪਰੈ।
 ਰਲੇ ਨ ਕਬਹੂੰ ਕੈ ਸਿਹੁ ਕਰੈ ॥੯॥
 ਜਥਾ ਬਕਨ ਮੋਹਿ ਹੇਸ ਨ ਛਪੈ।
 ਗਿਝਨਿ ਬਿਖੇ ਮੋਰ ਜਿਮ ਦਿਪੈ।
 ਜਯੋ ਖਰਗਨ ਮਹਿ ਬਲੀ ਤੁਰੇਗ।
 ਜਥਾ ਮਿਗਨ ਮਹਿ ਕੇਹਰਿ ਅੰਗ ॥੧੦॥
 ਤਿਮ ਨਾਨਾ ਭੇਖਨ ਕੇ ਮਾਹਿ।
 ਮਮ ਸਿੱਖ ਕੇ ਸਗਲੇ ਪਰਖਾਹਿ।

ਗਾਰਡਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨਾਲ ਤਿੱਖੀਆਂ ਸੂਲਾਂ ਬੀਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜੋ ਛੋਟੀ ਹੀ ਖ਼ਾਲਸਾ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੱਡੀਆਂ ਹੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਆਈਆਂ। ਇਸ ਵਿਚ ਰਤੀ ਭਰ ਵੀ ਸ਼ੌਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਪਾਲਿਸੀ ਵਿਰੁਧ ਡਟ ਖਲੋਣ ਦਾ ਜਜ਼ਬਾ ਉਠਾ ਦਿੱਤਾ। ਲਤੀਫ਼ ਤਕ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨੇ ਸਿੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕੋ ਹੀ ਰਾਹ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਸਤ੍ਰਪਾਰੀ ਹੋਣ। ਡਾਕਟਰ ਗੌਲ ਚੰਦ ਨਾਰੰਗ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ। ਉੱਤਰੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਹਰ ਕੋਈ ਪਿਆਰ ਦੇਂਦਾ ਅਤੇ ਆਦਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਰਾਜਪੂਤ ਰਾਜੇ ਸਨਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸ਼ਹਾਦਤ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਜਗਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਹੋਇਆ ਜਾਣਿਆ ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਰੋਸ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਦੀ ਜਵਾਲਾ ਭੜਕ ਉਠੀ। ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਹਾਦਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਪਾਏ ਪੂਰਨਿਆਂ 'ਤੇ ਹੀ ਇਕ ਅਮਲੀ ਲੇਖ ਸੀ।

1. ਕੋਈ ਨ ਬੋਲਿ ਸਕਯੋ ਤਿਸ ਤਿਸ ਬਾਲਾ।
 ਹਮ ਹੈ ਸਿਖ, ਨ ਬਿਨਹੁ ਬਤਾਵਾ।
 ਦਬਕ ਰਹੇ ਨਿਜ ਨਿਜ ਘਰ ਬਾਵਾ ॥੬॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਘਰ ਸੱਚ, ਪ੍ਰੇਮ, ਅਣਖ ਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਰਾਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਲਈ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਜੂਝਦੇ ਅਤੇ ਟਕਰਾਂਦੇ ਵੀ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਬਾਬਰ ਨਾਲ, ਦਾਦਾ ਦਾਦੇ ਨਾਲ, ਪੋਤਰਾ ਪੋਤਰੇ ਨਾਲ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਬਰ ਨਾਲ, ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਲੋਹਾ ਲਿਆ। ਬੱਸ ਕਨਿਆਮ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਹੀ ਕਹਿਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪੇਖਿਆ, ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦੀ ਤੁਅੱਸਬੀ ਧਾਰਮਿਕ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਪੇਖਿਆ, ਤਜਰਬੇ, ਸੂਝ ਅਤੇ ਸਿਆਣਪ ਨੇ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹਮਵਤਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਉਠਾਉਣ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮੋਟੇ ਅਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾ-ਜਨਕ ਰੂਪ ਦੇਣ। ਐਸੀ ਰੂਹ ਫੂਕੀ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ, ਸਗੋਂ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਬਲਵਾਨ ਅਤੇ ਤਗੜਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਕਲ ਅਤੇ ਸ਼ਕਲ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਬਦਲਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਸਿੱਖ ਦੀ ਨੁਹਾਰ ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਉਹ ਕਾਰਨਾਮੇ ਕਰ ਦਿਖਾਏ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੌਮ ਕੋਲੋਂ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ।'

SIKHBOOKCLUB.COM

ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਦਰਜ ਕੁਲ

ਸ਼ਬਦ ਸਲੋਕ ਅਤੇ
ਰਾਗ

੫੯ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਦੋਹਰਾ ਸਮੇਤ ੫੭ ਸਲੋਕ ਹਨ। ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਕੁਲ ੩੦ ਰਾਗ ਵਰਤੇ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ੧੯ ਰਾਗ ਵਰਤੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ੧੭ ਵਰਤੇ। ਕੇਵਲ ਤਿਲੰਗ ਅਤੇ

ਤੁਖਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਗਾਏ। ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ੩੦ ਦੇ ੩੦ ਰਾਗ ਵਰਤੇ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਜਿਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ੩੦ ਰਾਗਾਂ ਵਿਚੋਂ ੧੪¹ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਗਾਏ ਅਤੇ ਉਚਾਰੇ, ਉਥੇ ਇਕ ਉਚੇਚਾ ਰਾਗ ਜੈਸਾਵੰਤੀ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗਾਇਆ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵਰਤੇ ਰਾਗਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਮਾਰਿਆਂ ਹੀ ਇਕ ਗੱਲ ਉੱਪਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇਗੀ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ੨੧ ਸ਼ਬਦ ਗਉੜੀ ਅਤੇ ਸੋਰਠਿ ਵਿਚ ਗਾਏ ਹਨ। ਗਉੜੀ ਗੰਭੀਰ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਰਠਿ ਦੇ ਗਾਉਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਲਖਾਇਕ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਕੁਝ ਉਪਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਤਾਂਕਿ ਸੈਕਟ ਦੀ ਰਾਤ ਟਾਲੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਰਾਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪ ਹੀ ਦੱਸਿਆ। ਰਾਹ ਇਕ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਸਾਧੂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਤੇ ਮਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋਵੇ। ਡਕਰੀਬਨ ਸਾਰੇ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਸਲੋਕ ਜਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰ ਕੇ ਉਚਾਰੇ ਹਨ ਜਾਂ 'ਸਾਧ' ਨੂੰ ਤਕੜਿਆਂ ਹੋ ਜੁਝਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਝਵਾਨਾਂ (ਗਿਆਨੀਆਂ) ਨੂੰ ਭੈ-ਰਹਿਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ।

'ਗਉੜੀ' ਵਿਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਹ ਹੀ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ 'ਜੋ ਤਨ ਤੋਂ ਆਪਨੈ ਕਰ ਮਾਨਿਓ' ਹੈ, 'ਇਨ ਮੈਂ ਕੁਛ ਤੇਰੇ ਰੇ ਨਾਹਨਿ ਦੇਖੋ ਸੋਚ ਬੀਚਾਰੀ'। ਗੁਲਾਮੀ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ 'ਰਤਨ ਜਨਮ ਆਪਨੇ ਤੈ ਹਾਰਿਓ'। 'ਨਿਰਭੈ ਪਦ', ਨ ਪਾਉਣ ਕਰਕੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ। 'ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ' ਹੈ, 'ਮਾਨਮ ਜਨਮ ਅਮੋਲਕ' ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਲ ਦੇਣ। ਧਰਮ

1. ਗਉੜੀ, ਆਸਾ, ਦਵਾਰਾਧਾਰੀ, ਬਿਹਾਗੜਾ, ਸੋਰਠਿ, ਧਨਾਸਰੀ, ਜੋਤਸਰੀ, ਟੋੜੀ, ਤਿਲੰਗ-ਕਾਫੀ, ਬਿਲਾਵਲ, ਰਾਮਕਲੀ, ਮਾਰੂ, ਬਸੰਤ, ਹਿਛੋਲ, ਸਾਕੋਕ।

ਨਹੀਂ। ਧਰਮ ਹੈ, ਪੁੱਤ, ਮੀਤ, ਮਾਇਆ, ਮਮਤਾ ਤੋਂ ਉਤਾਹ ਉਠ ਕੇ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ। ਮਨ ਨੂੰ ਦੁਬਿਧਾ ਗੁਣ ਲਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਡੀਗਣ ਡੋਲੇ ਵਿਚ ਪਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਸਾ ਰਾਗ ਵਿਚ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਦੁਬਿਧਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਕੁਬਿਧ ਕਰਕੇ। ਹਰ ਜਸ ਗਾਂਦਿਆਂ ਹੀ ਕੁਮਤਿ ਬਿਨਸ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਚਰਨ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ 'ਚਰਨ ਸ਼ਰਨ' ਦਾ ਰਾਗ ਹੈ। ਮਦ, ਮਾਇਆ, ਪਰਪੰਚ ਵਿਚ ਫਸ ਦੁਰਮਤਿ ਦੇ ਸਿੱਖੇ ਸਿਖਾਏ ਕਾਜ ਵਿਗਾੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ, ਸੁੱਤ, ਬੰਧ, ਬਨਿਤਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਘੇਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾ ਸਮਝਾ ਥੱਕ ਜਾਈਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸੁਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜਦ ਤਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਭਜੇਗਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੀਤ ਨਹੀਂ ਗਾਵੇਗਾ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਓਟ ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗਾ, ਬ੍ਰਿਹੋ ਉਪਜ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗੀ ਅਤੇ ਬਗੈਰ ਬ੍ਰਿਹੋ ਦੇ ਆਪਣਾ ਮਾਲਕ, ਸੁਲਤਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਬਿਹਾਗੜਾ ਦੇ ਇਕੋ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸੀ ਦੇ ਬ੍ਰਿਹੋ ਉਪਜਾਉਣ ਦਾ ਰਾਹ ਕੇਵਲ 'ਸਗਲ ਭਰਮ ਤਜਿ', 'ਚਰਨ ਤਾਹਿ ਚਿੱਤ ਲਾਇਓ' ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਿਹੋ ਬਾਅਦ ਕੁਦਰਤੀ ਹੀ ਅਨੁਗ ਹੈ। ਸੋਰਠਿ ਰਾਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸੂਰਜ ਬੱਦਲਾਂ ਹੇਠ ਛੁਪਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਇਸ ਨੂੰ 'ਰੂਹ ਦੀ ਕਾਲੀ ਰਾਤ' ਜਾਂ 'ਅੰਧਕਾਰ ਯੁੱਗ' ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਲਤਾਨ ਕਹਿ ਕੇ ਉਚਿਆਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ 'ਸੁਤ, ਭਾਈ, ਜਗਤ' ਨਾਲ ਹੀ ਪਿਆਰ ਹੈ ਉਸ ਵਿਚ ਬ੍ਰਿਹਾ ਉਪਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਬ੍ਰਿਹਾ, ਨਾਮ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੋਰਠਿ ਦੀ ਉੱਚੀ ਧੁਨੀ ਹੈ "ਰਾਮ ਸਿਉ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤਿ। ਸਰਵਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਮੁਨਉ, ਅਰੁ ਗਾਉ ਰਸਨਾ ਗੀਤ।" 'ਅਉਸਰ' ਨੂੰ ਹੱਥੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਣਾ। ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ 'ਮਨ ਕੀ ਮਨ ਹੀ ਮਾਹਿ' ਰਹਿ ਜਾਵੇ। ਜੀਵਨ 'ਮਿਲਨ ਕੀ ਬਰੀਆ' ਹੈ। 'ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਪਾਇ' ਕੇ ਹਰਿ ਭੱਜ, ਇਹ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨੇ ਬਾਤ ਬਤਾਈ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿੰਨੀ ਹੀ ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਹੋਵੇਗੀ ਉਤਨੇ ਹੀ ਤਾਰੇ ਚਮਕਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ। ਜਿਤਨੀ ਬ੍ਰਿਹੋ ਉਤਨਾ ਹੀ ਛੇਤੀ ਬਲਕਾਰਾ ਪਵੇਗਾ। ਧਨਾਸਰੀ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਲਖਾਇਕ ਹੈ ਅਤੇ ਧਨਾਸਰੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਆਪਾ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਦੇਖਣ ਦੀ ਜਾਂਚ ਹੈ। ਜੇ ਧੁੰਧਲਾਪਣ ਸੋਰਠਿ ਵਿਚ ਸੀ ਉਹ ਧਨਾਸਰੀ ਵਿਚ ਮਿਟਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੜਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਗੁਪਤ ਜਾਂ ਲੁਕਿਆ 'ਪੁਰਪ ਮੱਧ ਜਿਉ ਬਾਸ ਬਸਤ ਹੈ, ਮੁਕਰ ਮਾਹਿ ਜੈਸੇ ਛਾਈ' ਸੀ, ਉਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਨੁਰੇ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਕਿਸ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਟੁਰੇ, ਹੁਣ ਗੁਰਮਤਿ ਹੋਇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਧਿ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਚਚਲ ਮਨ 'ਦਿਹ ਦਿਸ ਕਉ ਪਾਵਤ' ਸੀ, ਹੁਣ ਅਚਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੈਤਸਰੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸੋਝੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਕਰਮ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਕੀਤਿਆਂ 'ਅਭੈ ਦਾਨ' ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਰਮ ਹੈ ਆਪਣੀ ਮਤਿ ਛੱਡ ਕੇ, ਹਉਮੈ ਤਿਆਗ ਕੇ, ਪਰਪੰਚ ਵਿਸਾਰ ਕੇ 'ਸ਼ਰਨਾਗਤਿ' ਹੋ ਜਾਣਾ। 'ਨਾਮਕ ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਸ਼ਰਨਾਗਤਿ, ਅਭੈਦਾਨ ਪ੍ਰਭ ਦੀਜੈ। ਟੋਡੀ, ਰਾਜ ਦਰਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ

ਸੀ ਅਤੇ ਗਾਇਕ ਟੋਡੀ ਗਾ ਕੇ ਮਨ ਭਾਵਦੇ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ 'ਸ਼ਰਨਾਗਤਿ' ਗਿਆ ਲਈ ਟੋਡੀ ਗਾ ਕੇ ਦੱਸੀ ਤਾਕਿ ਕਾਮਨੀ ਕੇ ਰਸਿ, ਜਗ ਝੂਠੇ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾ ਮੰਗਦਾ ਫਿਰੇ। ਸਿਰਫ 'ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗਾਉਣ' ਦਾ ਵਰ ਮੰਗੇ। ਤਿਲੰਗ ਬਾਰੇ ਬੁੱਧ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਰਪਣ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨ ਪੈ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਕੇ ਘਸੇ ਤੇ ਲੀਨੀ ਹੈ—ਤਿਲੰਗ ਸੁਰ। ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਵੇਸਲੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ, ਗਾਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ, ਖੁੰਡਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਦੇਣਾ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਗਿਆਸੂ ਕੁਝ ਪਾ ਗਾਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਿਲੰਗ ਸੁਚੇਤੀ ਦਾ ਰਾਗ ਹੈ। ਜਾਗ੍ਰਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਚੋਟ ਮਾਰ 'ਜਾਗ ਲੇਹੁ ਰੇ ਮਨਾ ਜਾਗ ਲੇਹੁ ਕਹਾ ਗਾਫਲ ਸੋਇਆ' ਤਿਲੰਗ ਵਿਚ 'ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਪੁਕਾਰ ਕੈ' ਕਿ ਤੂੰ ਜਾਨ ਬੁਝ ਕੇ ਕੰਮ ਵਿਗਾੜ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਗਤ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਸਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਿਲਾਵਲ ਦਾ ਰੂਪ ਚਿੱਟੇ ਦੁੱਧ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਕੇਸਰ ਫਿੜਕਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਰਾਗ ਹੈ। ਮਿਲਾਪ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ। ਬਿਲਾਵਲ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਅਜਮਲ, ਗੱਜ, ਧੂ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਕੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਧਾਏ ਹਨ। 'ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ' ਦਾ ਰਾਗ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਹਨ। ਰਾਮਕਲੀ, ਮਿਲਾਪ ਦਾ ਰਾਗ ਹੈ, ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮਝਾਏ ਹਨ ਕਿ 'ਜਾਂ ਗਤਿ ਕਉ ਜੋਗੀਸੁਰ ਬਾਛਤ, ਸੋ ਗਤਿ ਛਿਨ ਮਾਹਿ ਪਾਈ' ਦੋੜ ਭੱਜ ਮੁੱਕਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਅਭੈਦਾਨ ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਚਨਾ ਜਗਿਆਸੂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਿਹਨਤ, ਘਾਲ ਜਾਂ ਕਮਾਈ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਕੇਵਲ ਉਸ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣ, ਸ਼ਰਨ ਜਾਣ ਤੇ ਹੋਰ ਦਰਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਛੱਡਣ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ। 'ਨਾਨਕ ਬਿਰਦੁ ਰਾਮ ਕੋ ਦੇਖੇ, ਅਭੈਦਾਨ ਤਿਹਿ ਦੀਨਾ' ਅਭੈਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਕੇ ਰੂਪ (ਕਵਾਈਟਿਸਟ) ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਹਿਣਾ, ਜੁਝਣਾ ਹੈ। ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਹਿ ਪਕੜਨੀ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਤਕ ਦੇਣਾ ਪਵੇ ਤਾਂ ਦੇ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਮਾਰੂ ਰਾਗ ਵਿਚ ਅਭੈ ਦਾਨ ਪਾਏ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਜੁਝਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮਾਰੂ ਬਾਰੇ ਬੁੱਧ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਰਪਣ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਖੂਬਸੂਰਤ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 'ਸੁਣ ਕੇ ਸੁਧ ਨ ਰਹੈ ਕਾਯਰ ਕੀ ਜਬ ਬਾਜੈ ਧੁਨ ਮਾਰੂ', ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ 'ਬਦਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਾਥ ਮੇ ਨੇਜਾ' ਮਾਰੂ ਦੇ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਹਿੰਦ ਕੀ ਚਾਦਰ, ਗਨਿਕਾ, ਪੰਚਾਲੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਰ ਕਰਕੇ ਵੱਠਿਆਂ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਰਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਨਿੱਮੋਝਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਦੇਖ 'ਤਾਕੇ ਦੁਖ ਹਰਿਓ ਕਰੁਨਾਮੈ, ਆਪਣੀ ਪੈਜ ਬਚਾਈ' ਭਰੋਮਾ ਬੱਝ ਗਿਆ, ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਬਸੰਤ ਆ ਗਈ। ਪਰ ਬਸੰਤ ਵਾਲਾ ਨਿਰਾ ਠਰੁੰਮਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ, ਹਿੰਡੋਲ ਰਲਾ ਕੇ ਚਾਲ ਤਿੱਖੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਮਨ ਧਾਵਨ ਤੇ ਛੁਟਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਮ ਧਨ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਰਾਲਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਲੋਭ ਮੋਹ ਨੇੜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਹੈ ਨਿਰਾਲੀ ਬਸੰਤ ਚੜ੍ਹੀ। ਜਿਸ ਬੂੰਦ ਲਈ ਸਾਰੰਗ ਤੜਪ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਮਿਲ ਗਈ। ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਵਿਚ ਉਹ ਮੌਤੀ ਦਿੱਸਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਰਾਹੀਂ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਬਰਕਤ ਸਦਕਾ ਜਿੱਤ ਦੀ ਮਾਲਾ ਜੀਵ ਗਲੇ ਆ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਉਚੇਚਾ

ਕਿਉਂ ਵਰਤਿਆ ਹੈ ? ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਬਾਰੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜਸਥਾਨੀ ਰਾਗ ਹੈ। ਜੋਧਿਆਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਸਥਾਨ ਵਿਚ ਇਹ ਰਵਾਇਤ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਕੋਈ ਸੂਰਮਾ ਜੰਗ ਵਿਚ ਸੂਝਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਰਾ ਪਿੰਡ ਬਾਹਰ ਛੱਡਣ ਆਉਂਦਾ। ਉਸ ਜੋਧੇ ਨੂੰ ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵਜੋਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਿੱਠ ਦਿਖਾ ਕੇ ਵਾਪਸ ਨਾ ਆਏ। ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਪੁੱਜਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇਤੂ ਹੋ ਕੇ ਆਵੇ। ਹਾਰ ਕੇ ਨਾ ਆਵੇ। ਜਦ ਜੋਧਾ ਜਾਨ 'ਤੇ ਖੇਲੂ ਕੇ ਜਾਂ ਜਿੱਤ ਕੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਪਿੰਡ ਉਸ ਦੇ ਸਵਾਗਤ ਲਈ ਅੱਗੋਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਭੱਟ ਉੱਚੀ ਸੁਰ ਨਾਲ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਉਪਮਾ ਗਾਏ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਪਿੱਠ ਦਿਖਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਫਿਰ ਜੈ-ਜੈ ਦੀ ਮਾਲਾ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਗਲੇ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਡਿੱਠਾ ਕਿ ਜਗਤ ਵਿਚ ਲਿਵ ਤੇ ਧਾਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਲਿਵ ਦੀ ਫ਼ੌਜ ਹਲੀਮੀ, ਪਾਕੀਜ਼ਗੀ, ਸੰਜੀਦਗੀ, ਸੰਜਮ, ਸੁਹਜ ਤੇ ਸਾਹਸ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਧਾਤ ਦੀ ਫ਼ੌਜ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਦਾਰਥ ਕਾਮਾਦਿਕ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਤੇ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਸਦਕਾ ਜੀਵ ਧਾਤ ਪਛਾਤ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਲੋੜ ਹੈ ਐਸੇ ਜੇਤੂ ਦੇ ਗਲ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਦੀ ਮਾਲਾ ਪਾਉਣ ਦੀ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਰਾਗ ਹੈ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਏ, ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਪੈ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਅਗੇਰੇ ਰਾਤ ਲੰਮੇਰੀ ਸੀ। ਰਾਹ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿੰਦਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰੋਧ ਜਾਂ ਕੋਰੋਪਣ ਦੀਆਂ ਦੋ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਚੰਬੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਧਾਤ ਦਾ ਹੀ ਜੋਰ ਸੀ। ਮੰਦਰ, ਮੋਹਣੀ, ਮੋਤੀ-ਮਾਣਕ, ਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਸਿਆਸਤ ਨੇ ਹਰ ਇਕ 'ਤੇ ਗਲਬਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਅਹੰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਇਕ ਵਾਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸਾਏ ਰਾਹ 'ਤੇ ਟੁਰ ਪਿਆ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭਾਤ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਆਦਿ ਗਰੰਥ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਰਾਗ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਹੈ ਅਤੇ ਆਖ਼ਰੀ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਉਪਰੰਤ ਜਿੱਤ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਵਾਜਾ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਨੇ ਵਜਾਇਆ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਰਾਗ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਨਾਲ ਟੁਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੀ ਪਹਿਰ, ਘੜੀਆਂ ਹਨ। ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਚੰਦਰਮਾ ਨੂੰ ਝਾਤ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਰੂਪੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਮਾਣ ਕੇ ਆਈ ਰਾਤ-ਮੌਤ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਜੀਅ ਆਇਆਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਭੱਜਦਾ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਦੇ ਅੰਤਮ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਫ਼ਰਮਾ ਹੀ ਇਹ ਰਹੇ ਹਨ :

ਬੀਤ ਜੈ ਹੈ, ਬੀਤ ਜੈ ਹੈ, ਜਨਮ ਆਕਾਸ਼ ਰੇ।

ਨਿਸ ਦਿਨ ਸੁਨ ਕੈ ਪੁਰਾਨ, ਸਮਝਤ ਨਾ ਰੇ ਅਜਾਨ॥

ਕਾਲ ਤਉ ਪਹੁਚਿਓ ਆਨਿ, ਕਹਾ ਜੈ ਹੈ ਭਾਜਿ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੰਦਨਾਮਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ (ਸਿੰਘ) ਜੀ ਦੇ ਨਾਂਅ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮੁੱਚੇ ਪੰਥ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਖਿਆ।

ਸੰਸਾਰੀ ਸ਼ਾਹਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਰਿਵਾਜ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਬੇਟਿਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਪੰਦਨਾਮਾ ਲਿਖ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਇਸੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੇਟਿਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਪੰਦਨਾਮਾ ਲਿਖਿਆ। ਜਾਦੂ ਨਾਥ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਦਾ ਇਹ 'ਪੰਦਨਾਮਾ' ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਪਿੱਛੋਂ ਉਸ ਦੀ ਮਰਨ-ਸੇਜਾ (ਬਿਸਤਰੇ-ਮਰਗ) ਦੇ ਹੇਠੋਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਇੰਡੀਆ ਆਫ਼ਿਸ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਲੰਡਨ ਵਿਚ ਪਈ ਹੈ। ਉਸ ਪੰਦਨਾਮੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਨ :

‘ਬੇ ਸਹਾਰਾ ਆਇਆ, ਬੇ ਸਹਾਰਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।’

ਜਾਦੂ ਨਾਥ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਹੀ ਅਹਿਕਾਮੇ ਆਲਮਗੀਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਪੰਦਨਾਮੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਲਿਖਿਆ :

“ਮੇਰੇ ਹੱਥੀ ਸੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਟੋਪੀਆਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਬਚੇ ਹੋਏ ਚਾਰ ਰੁਪੈ ਦੇ ਆਨੇ ਮਹਾਲਦਾਰ ਔਲਾ ਬੇਗ ਕੋਲ ਪਏ ਹਨ। ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੇਰਾ ਕਫਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਕੁਰਾਨ ਪਾਕ ਲਿਖ ਕੇ ਕਮਾਏ ਗਏ ਤਿੰਨ ਸੌ ਪੰਜ ਰੁਪਏ ਮੇਰੇ ਬਟੂਏ ਵਿਚ ਹਨ, ਉਹ ਗਰੀਬਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦੇਣੇ। ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਰਕਮ ਮੇਰੇ ਕਫਨ ਦਫਨ 'ਤੇ ਖਰਚ ਨਾ ਕਰਨੀ।

“ਬੁਢਾਪਾ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਰਬਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਹਰ ਅੰਗ ਨਿੱਸਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਕੋਲਾ ਹੀ ਆਇਆ ਸਾਂ, ਹੁਣ ਇਕੋਲਾ ਹੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤਕ ਕੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜੋ ਸਮਾਂ ਮੈਂ ਨਮਾਜ਼ ਅਤੇ ਦੁਆ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ; ਉਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਭ ਵਿਅਰਥ ਗਿਆ। ਨਾ ਮੈਂ ਸਾਮਰਾਜ ਦਾ ਸੱਚਾ-ਸੁੱਚਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਸਕਿਆ ਤੇ ਨਾ ਪਰਜਾ ਦਾ ਖ਼ਾਲਕ ਬਣਿਆ। ਇਹ ਬਹੁਮੁੱਲਾ ਜੀਵਨ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਬੀਤ ਗਿਆ। ਮੇਰਾ ਖੁਦਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਸੀ ਪਰ ਮੇਰੀਆਂ ਅੰਨ੍ਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਦਾ ਜਲਵਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕੀਆਂ। ਜਿਸਮ ਨਿਵਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਖੱਲੜੀ ਹੀ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ।

“ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਦੰਡ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਫਜ਼ਲ ਤੇ ਰਹਿਮ ਦੀ ਪੂਰੀ-ਪੂਰੀ ਆਸ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਚਹੀ। ਜਦ ਮੈਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਜੁਦਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਕੌਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ।

“ਕੈਸਾ ਹੈ ਤੂਫ਼ਾਨ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੈਂ ਇਕ ਅਣਜਾਣ ਆਪਣੀ ਖੇੜੀ ਠੇਲ੍ਹੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਦਿੱਸਦਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਬੇਗਮ ਦੁੱਖ ਦੇ ਮਾਰੇ ਮੁਕ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਪਰ ਖੁਦਾ ਸਭ ਦੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸਿਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਵਿਦਾ, ਅਲਵਿਦਾ।”

ਇਹ ਉਸ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਦਾ ਪੰਦਨਾਮਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਬਲ ਕੰਧਾਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਆਸਾਮ ਤਕ ਨਿਵਾ ਦਿੱਤੇ। ਰਾਜਪੂਤ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ। ਬੀਜਾਪੁਰ ਤੇ ਗੋਲਕੁੰਡਾ ਨੇ ਈਨ ਮੰਨ ਲਈ ਸੀ। ਸ਼ਿਵਾ ਜੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਉਸ ਦਾ ਦਰਬਾਰੀ ਸੀ।

ਇਧਰ ਇਹ ਸਲੋਕ ਰੂਪੀ ਪੰਦਨਾਮਾ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਹਰ ਵਾਕ, ਹਰ ਸ਼ਬਦ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਉਠਾ ਕੇ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਜੱਲਾਦ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਲਟਕ ਰਹੀ ਹੈ, ਮਾਥੀ ਪਿਆਰੇ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਥੋਟੇ ਦੀ ਆਯੂ ਕੇਵਲ ੯ ਸਾਲ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਲਿਖ ਰਹੇ ਹਨ 'ਨਾਮ ਰਹਿੰਦੇ, ਸਾਧੂ ਰਹਿੰਦੇ, ਰਹਿੰਦੇ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ।' ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਦੁਖੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜਸ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ। ਉਸ ਦਾ ਜਨਮ ਅਕਾਰਥ ਜਾਣੋ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਯਾਦ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਖੱਚਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਜੋ ਦੁਨਿਆਵੀ ਖਾਹਿਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਰਤਾ ਵੀ ਉੱਚਾ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ, ਉਸੇ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਸਤਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਵਾਨੀ ਇਵੇਂ ਗਵਾ ਦਿੱਤੀ, ਖੁਦਾਪਾ ਵੀ ਚੱਲ ਜਾਏਗਾ। ਸੋ ਨਾਮ ਜਪ।

ਇਹ ਗੱਲ ਸੱਤ ਕਰ ਜਾਣ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਧਨ, ਦਾਰਾ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜਾਣਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥ ਸਵਾਇ ਠੋਕਰਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਜੀਵ ਇਹ ਕਿਉਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੁਖ ਸੰਪਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਸੁੱਖ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਹੈ, ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ ਕਾਮਯਾਬੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਠੋਡੇ। ਅਕਲ ਦਾ ਮਾਣ ਵੀ ਕੂੜਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਮੁਝਵਾਨ ਉਸੇ ਨੂੰ ਹੀ ਆਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਨਿੰਦਿਆ, ਉਸਤਤਿ, ਕੰਚਨ-ਲੋਹ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡਰਾਂਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸੂਝ ਉਸ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਦਿੱਸਦੇ ਜਗਤ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ ਹੋ ਜਾਏ, ਉਸ ਦੇ ਭਾਗ ਜਾਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਉਪਰਾਮਤਾ 'ਹਉਮੈ' ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਹਉਮੈ ਛੱਡਦੇ ਸਾਰ ਰਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਹੋਣੀ ਆਰੰਭ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਡਰ ਨੱਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਘਬਰਾਹਟ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੀਭਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਕੰਨ ਹਰਿਨਾਮ ਸੁਣਨਾ ਲੋੜਦੇ ਹਨ। ਮਮਤਾ ਨੱਸ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜਗ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਨਿਆਈਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਡੋਲਦਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨ। ਕੋਟਨ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਚਿੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਲ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਡੋਲਦਾ ਜਿਸ ਦਾ ਚਿੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਸੇਤੀ ਭਿੱਜਿਆ ਹੈ, ਜਗ ਰਚਨਾ ਪਾਣੀ ਦੇ ਬੁਲਬੁਲੇ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਫਿਰ ਇਸ ਦਾ ਮਾਣ ਕਾਹਦਾ। ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਾਹ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਰਿਹਾ ਜਾਏ। ਮਨੁੱਖ-ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਹੋਰਨਾਂ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਫਟਕਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਮਨਮੁਖ ਹੀ ਬੰਦੇ ਦਾ ਬੰਦਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋਈ ਦੂਰ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਰਾਮ ਦਾ ਹੀ ਰੂਪ ਜਾਣੋ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਯਾਦ ਬਗੈਰ ਜੀਵਨ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਕਿਉਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ

ਹੈ ਕਿ ਸੁੱਖ ਵਿਚ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਦੁੱਖ ਪਿਆਂ ਪਰੇਡੇ। ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਅੰਤ ਤਕ ਤੋੜ ਨਿਭਦਾ ਹੈ, ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਵੀ ਤਾਂ ਹੀ ਆਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਨਹੀਂ ਲਈ। ਮਨ ਦਾ ਮਾਣ ਨਾ ਮਿਟਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੇਵਲ ਦੁਰਮਤਿ ਹੈ। ਦੁਰਮਤਿ ਵਿਚ ਹੀ ਫਸ, ਬਾਲ, ਜਵਾਨੀ ਅਤੇ ਬਿਰਧ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿਅਰਥ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਕਾਰਜ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਰੋਂਦਾ ਕੁਰਲਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਥ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਮਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵੱਲ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਉਲਟਾ ਭਿਤੀ-ਚਿਤ੍ਰ ਵਾਂਗ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਵੀ ਕਿਉਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਚੱਲਣੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਪ ਹੀ ਫਾਹੀ ਵਿਚ ਫਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਸਲ ਰਾਹ ਹੈ ਦੁੱਖ ਲਈ ਸਦਾ ਤਿਆਰ ਰਿਹਾ ਜਾਏ ਅਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਕਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰ ਮੱਥੇ ਸਹਾਰਿਆ ਜਾਏ। ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਲੋਕ ਸਭ ਉਸ ਦੇ ਦਰ ਦੇ ਮੰਗਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕੀ ਮੰਗਣਾ ਹੋਇਆ। ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਨ ਵਾਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਝੂਠਾ ਮਾਣ, ਦੇਹੀ-ਅਭਿਮਾਨ ਕਿਸੇ ਕਾਜ ਨਹੀਂ। ਜਗ ਉਸੇ ਜਿੱਤਿਆ, ਮਾਣ ਉਸੇ ਪਾਇਆ ਜਿਸ ਅਭਿਮਾਨ ਗਵਾਇਆ ਤੇ ਜੱਸ ਗਾਇਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਪਸੂ ਸਮਾਨ ਹੀ ਜਾਣ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਜਸ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ। ਜਸ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਸਫਲ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਮਨ ਇਕ ਚਿੱਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਜੇ ਠੁੱਡੇ ਵੀ ਪੈਣ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਦਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਗਵਾ ਕੇ ਵੀ ਕਈ ਹੋਸ਼ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਇਹ ਜਗਤ ਰੇਤ ਦੀ ਦੀਵਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਟਿਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਰਾਮ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਪਸਾਰ। ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇ।

ਚਿੰਤਾ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਰੀਏ ਜੇ ਕੋਈ ਅਨਹੋਣੀ ਹੋਵੇ। ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਉਸ ਬਿਨਸਨਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੋਹਰਾ ਲਿਖ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ (ਜੋ ਉੱਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ) ਨਾ ਸਮਝਣ ਤੇ ਜਾਨਣ ਕਰਕੇ ਬਲ ਛੁਟਿਕ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਲ ਛੁਟਕਣ ਨਾਲ ਬੰਧਨ ਪੈ ਗਏ ਹਨ। ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁੱਝਦਾ। ਇਕ ਉਪਾਅ ਹੈ ਕਿ ਗੱਜ (ਹਾਥੀ) ਵਾਂਗ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ ਜਾਏ ਤੇ ਉਹ ਤੰਦੂਏ ਦੇ ਪੰਜੇ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਛੁਡਾਏ। 'ਗੱਜ ਜਿਉਂ ਹੋਹੁ ਸਹਾਇ' ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਤੋਂ ਹੀ ਅਗਲੇ ਸਲੋਕ ਵਿਚ ਹੱਲਾਸ਼ੇਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣੀ ਜਾਏਗੀ, ਬਾਂਹ ਉਹ ਪਕੜ ਲਏ ਤਾਂ ਬਲ ਆਪੇ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੰਧਨ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਪਾਅ ਵੀ ਸੁਝਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਤਨਾ ਸੱਚ ਹੈ, ਜਦ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਪੁਕਾਰ ਕੀਤੀ, ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਬਾਂਹ ਪਕੜੀ ਅਤੇ ਉਪਾਅ ਵੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਸੁੱਝਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਤੰਦੂਆ ਜਾਲਮ ਨੌਸ ਹੀ ਗਿਆ।

ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਦੋਹਰਾ ਅਤੇ ਸਲੋਕ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸਵਾਲ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ। ਮੁੱਢਲਾ ਸਿਰਲੇਖ 'ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ' ਸਾਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠਾਂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ

ਜੀ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਸਲੋਕ ਦਰਜ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮਹਲਾ ਪੰਜਵਾਂ ਅਤੇ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ਪੰਜਵਾਂ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਇਤਨੀ ਸੰਭਾਲ ਵਰਤੀ ਕਿ ਜੇ ਕਿਧਰੇ ਛੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਸਲੋਕ 'ਲਾਹੌਰ ਸਹਰ ਜਹਰ ਕਹਰ ਸਵਾ ਪਹਿਰ' ਪਿੱਛੋਂ ਛੇ ਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਸਲੋਕ 'ਲਾਹੌਰ ਸਹਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਿਫਤੀ ਦਾ ਘਰ', ਆਇਆ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਹਲਾ ੩ ਪਾਇਆ। ਪਹਿਲਾ ੨੭ ਨੰਬਰ ਦਾ ਸਲੋਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਗਲਾ ਸਲੋਕ ਨੰਬਰ ੨੮ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਹੁਣ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦਿੰਦੇ। ਜੇ ਸਲੋਕ ੫੪ਵਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸੰਕੇਤ ਜਰੂਰ ਮਹਲਾ ੧੦ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਕੁਝ ਬੀੜਾਂ 'ਤੇ ਮਹਲਾ ੧੦ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਵਾਧੂ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਿੱਛੋਂ ਸਾਖੀ ਘੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਬੀੜ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਾ ਚੱਲ ਸਕੀ।

ਫਿਰ ਅਸਾਂ ਸਾਰੇ ਸਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਧਰੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ, ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਜਰੂਰ ਹਨ। ਇਕ ਪੰਦਨਾਮਾ ਹੈ ਤੇ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਰਾਹੀਂ ਪੰਥ ਨੂੰ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਕੇ ਬਲ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਿਹ ਇਸੇ ਖਿਆਲ ਦੀ ਉਪਜ ਹੈ, ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਇਸੇ ਦਾ ਅਰਥ ਭਾਵ ਹੈ। ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨੌਵੇਂ ਮਹਲੇ ਦੇ ਸਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ (ਸਾਲੋਲਿਕੀ) ਹਨ, ਪਰ ਬਹੁਤਾ ਇਹ ਹੀ ਜੱਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੰਦਨਾਮਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪੰਥ ਨੇ ਟੁਰਨਾ ਹੈ।

ਆਖਰੀ ਸਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਸੈਕਾਰਾ ਗਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਾਮ ਰਹੇਗਾ, ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਪ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਧੂ ਅਤੇ ਜਾਂ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਰੱਛਿਆ ਰਹਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ (ਸਿੰਘ ਜੀ) ਤੇ ਉਸਦਾ ਖਾਲਸਾ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਜਨਮ 'ਤੇ ਫਰਮਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬਾਲਕ 'ਦੀਨ ਰਛ ਸੰਕਟ ਹਰਨ' ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਅੰਤਮ ਸਮੇਂ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇ ਕੇ ਸੰਕਟ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨੁਸਖਾ (ਮੰਤ) ਕੁਰਬਾਨੀ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਸਲੋਕ ਵਿਚ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਟੇਕ ਦੱਸਿਆ।

ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਸੰਕਟ ਮਿਟੈ

ਦਰਸ ਤੁਹਾਰੇ ਹੋਇ ॥੫੦॥੧॥

ਪਿਛਲੇ '੧' ਦਾ ਭਾਵ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਇਕੋ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ।

ਇਕ ਵਿਚਾਰ ਹੋਰ ਇਹ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਜੋ 'ਪੰਦਨਾਮੇ' ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਨੇ ਲਿਖ ਲਏ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀ ਰਾਮਕਲੀ ਰਾਗ ਵਿਚ 'ਸੱਦ' ਹੇਠਾਂ ਦਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਸੱਦ ਵਿਚ ਇਕ ਧੁਨੀ ਸੀ 'ਮਿਰੀ ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਅਰਦਾਸ ਜੀਓ' ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਰਹਿਤ ਨਾਮ ਬਖਸ਼ੋ ਜੋ ਮਿੱਤਰ ਵਾਂਗ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚੱਲੇ

ਅਤੇ ਜਮਦੂਤ ਨੂੰ ਪਛਾੜ ਦੇਵੇ। 'ਅੰਤ ਚਲਦਿਆਂ ਹੋਇ ਬੇਲ, ਜਮਦੂਤ ਕਾਲ ਨਿਖੰਜਨੇ।' ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਕਥਿਤ ਦੋਰੇ ਵਿਚ ਇਹ ਹੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ 'ਗਜਿ ਜਿਉ ਹੋਹੁ ਸਹਾਇ' ਤੇ 'ਏਕ ਏਕ ਰਘਨਾਥ' ਦੇਵੇ। ਫਿਰ ਜਿਵੇਂ ਰਾਮਕਲੀ ਸੱਦ ਦੀ ਦੂਜੀ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ ਕਿ 'ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਪਾਈ, ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਣੀ ਅਰਦਾਸ ਜੀਓ। ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ਧਨ ਧਨ ਕਹੈ ਸਾਬਾਮ ਜੀਉ।' ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਅਰਦਾਸ, ਗਜਿ ਜਿਉ ਹੋਹੁ ਸਹਾਇ ਤੇ ਉੱਤਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਆਇਆ, 'ਬਲ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ, ਬੰਧਨ ਟੁੱਟ ਜਾਣਗੇ', ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ 'ਨਾਮ' ਨੂੰ ਕੋਈ ਮਿਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲੇ ਸਾਧੂਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ 'ਸਾਧ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਫਿਰੇ ਜਗ' ਕਿਉਂਕਿ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਖ਼ਾਲਸਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣੇ ਵੇਲੇ, 'ਅਨੰਦ ਅਨਹਦ ਵਜਹਿ ਵਾਜੇ ਹਰਿ ਆਪ ਗਲਿ ਮੇਲਾਵੈ।' ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ:

‘ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਕੇ ਚਲਤ ਭਯੋ ਜਗਤ ਕੇ ਸੋਕ।

ਹੈ ਹੈ ਹੈ ਸਭ ਜਗ ਭਯੋ, ਜੈ ਜੈ ਜੈ ਸੁਰ ਲੋਕ।’

ਸੰਕਟ ਹਰਨ—ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਤੇ ਖ਼ਾਸ ਕਰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਸੰਕਟ ਵਿਚ ਪਿਆ ਸੀ। ਸਿਆਸੀ, ਭਾਈਚਾਰਕ, ਆਰਥਿਕ ਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸੰਕਟ ਵਿਚ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਜਕੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਮਨੁੱਖ ਕਨਕ, ਕਾਮਨੀ ਦੇ ਰਸ ਉਰਝ ਗਿਆ। ਜੋਬਨ, ਧਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਮਦ ਵਿਚ ਪਾਗਲ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਇਸੇ ਯਤਨ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਦੇਹ ਅਧਿਆਸ ਮੁੱਕੇ। ਸੁਣਨ ਤਾਂ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ ਪਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਆਲਸੀ ਹੋ ਬੈਠਦਾ ਸੀ। 'ਪਰਪੰਚ' ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਇਹ ਟੁਰਨਾ ਲੋਚਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਰੁਚੀ ਦੁਆਰੇ ਦੁਆਰੇ ਡੋਲਣ ਵਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਬਚਣ ਦਾ ਰਾਹ ਕੇਵਲ 'ਸਾਧ ਦੀ ਸ਼ਰਨ' ਦੱਸਿਆ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਆਰਾਮਨ ਸਮੇਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ 'ਬੰਧੇ ਕੋਇ ਨ ਸਾਧ ਬਿਨ' ਅਤੇ 'ਸਾਧ ਨ ਦਿਸੈ ਜਗ ਵਿਚ ਕੋਆ।' ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਕੇ ਬੰਧਿਆ ਅਤੇ ਸੰਕਟ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ। ਕਈ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿੱਤਰੇ। ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ਲੱਗ ਗਈ।

ਆਤਮਕ ਸੰਕਟ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦਿਸਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਅਮਰ ਕਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠੇ ਕਰਨ ਦੀ ਰੁਚੀ ਨਹੀਂ ਉਪਜੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਸ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੀ ਬਣਾ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਮਿੱਥ ਤੇੜੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ, ਧਨ ਧਨਿਤਾ, ਧਰਤੀ (ਸੰਪੱਤੀ) ਵਿਚ ਮੁੱਖ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ

ਚਲਾਇਆਨ ਹਨ। ਪਰਪੰਚ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਪੀੜਾ ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਹੈ। ਭੁਗਤ ਮੁਕਤ ਕਾ ਕਾਰਨ ਸੁਆਮੀ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਮੂਰਖ ਹੀ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ। ਗਿਆਨੀ ਨੂੰ ਸੋਝੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਆਰਥਿਕ ਸੰਕਟ ਤਾਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਪਸ਼ੂ ਵਾਂਗ ਉਦਰ ਕਰਨਾ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਰ ਵੇਲੇ 'ਆਪਨੋ ਉਦਰ ਭਰੇ' ਦੀ ਸੋਚਣੀ ਨੇ ਇਸ ਸੰਕਟ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਸੋਝੀ ਨਹੀਂ। ਹਥ ਦੁ ਦੇ ਕੇ ਭਲਾ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਜਾਚ ਭੁੱਲ ਗਈ ਹੈ। 'ਸਹਜੇ ਆਵੈ ਸਹਜੇ ਜਾਵੈ' ਦੀ ਰੁਚੀ ਹੀ ਇਹ ਸੰਕਟ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸਿਆਸਤ ਸੰਕਟ ਤਾਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸਰਦਾਰ 'ਸੇਵ ਕਰਤ ਜਨ ਜਨ ਕੀ' ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੈ। ਸਿਆਸੀ ਜੁਲਮਾਂ ਤੋਂ ਡਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੀ ਉੱਠ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਗੱਜਿ ਵਾਂਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹੂ ਵਾਂਗ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਵਾਂਗ ਬੰਮੂ ਪਾਤ ਹਰਨਾਕਸ਼ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਆਸੀ ਸੰਕਟ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਾਅ ਇਕੋ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਕੋਈ ਡਰੇ ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਡਰਾਏ। ਡਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜਾਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਡਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਇਰ। ਇਹ ਕਾਇਰ ਅਤੇ ਜਾਬਰ ਲੋਕ ਹੀ ਸਿਆਸੀ ਸੰਕਟ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵੈਰਾਗ-ਮਈ ਹੈ, ਤਿਆਗ-ਮਈ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੇਵਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਰਸ ਦੀ ਮਸਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਸਦੀਵੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਕੁਕਰਮ, ਪਰਪੰਚ ਤੇ ਠੱਗੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵੈਰਾਗ ਤੋਂ ਹੀ ਅਨੁਰਾਗ ਉਪਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੈਰਾਗ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਸਤੂਆਂ ਰਹਿਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਵੈਰਾਗ ਕੀਤਾ, ਫਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਦਾ ਬੀਜ ਪੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਗੁਰੂ ਸ਼ਰਨ ਭਾਲੇਗਾ। ਮਾਰੂ ਰਾਗ ਦੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਵੈਰਾਗ ਤੋਂ ਅਨੁਰਾਗ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਦਾ ਵੱਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ :

ਜਮ ਕੋ ਡੰਡੁ ਪਰਿਓ ਸਿਰ ਉਪਰਿ
ਤਬ ਸੇਵਤ ਤੇ ਜਾਗਿਓ ॥
ਕਹਾ ਹੋਤ ਅਬ ਕੇ ਪਛੁਤਾਏ
ਛੁਟਤ ਨਾਹਿਨ ਭਾਗਿਓ ॥੧॥
ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਉਪਜੀ ਘਟ ਮੈ
ਜਬ ਗੁਰ ਚਰਨਨ ਅਨੁਰਾਗਿਓ ॥

ਸਫਲ ਜਨਮ ਨਾਨਕ ਤਬ ਹੁਆ
ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਜਸ ਮੈ ਪਾਗਿਓ ॥੨॥੩॥

(ਪੰਨਾ ੧੦੦੮)

ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ ਕਰਾ ਕੇ ਨਸਾਇਆ ਨਹੀਂ, ਗੁਰੂ ਚਰਨੀ ਚਿੱਤ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੈਰਾਗ। ਉਪਜਾਉਣ ਤੇ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਚਰਨੀ ਪਿਆਰ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਰਾਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਪਿਆ ਜਾਏ:

‘ਕਲ ਮੈਂ ਏਕ ਨਾਮ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ
ਜਾਹਿ ਜਪੈ ਗਤਿ ਪਾਵੈ।
ਅਉਰ ਧਰਮ ਤਾਕੇ ਸਮਿ ਨਾਹਿਨਿ...।’

(ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੯)

ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਮਿੱਠੀ ਕਸਕ, ਮਧੁਰ ਰਾਗ ਅਤੇ ਮਗ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।¹ ਨੌਵੇਂ ਮਹਲ ਦੀ ਬਾਣੀ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਰ, ਮਨ ਨੂੰ ਤਗੜਿਆਂ ਕਰ ਹਿਰਦਾ ਹਿਲਾ ਦੋਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਨੇ ਠੀਕ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਗਿਆਨ ਤੇ ਨੂਰ ਤੋਂ ਵੀ ਉਚੇਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਹੀ ਕਹਿਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬਾਣੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਰਪੂਰ, ਸੈਕਟ ਹਰਨ ਤੇ ਜੀਵਨ ਜੋਤ ਜਗਾ ਕੇ ਰਾਹ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਦੁੱਤੀ ਦਾਤ ਹੈ। ਸਲੋਕ ਪੰਥ ਲਈ ਇਕ ਪੰਦਨਾਮਾ ਨਿਆਈਂ ਹਨ ਕਿ ਜਨਮ ਅਕਾਰਥ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ, ਸਕਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਕਾਰਥਾ ਤਾਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਜੇ ਐਸੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਨਾ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰੇ ਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡਰਾਏ। ਗੁਰੂ ਮੰਤਰ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ। ਸਾਧ ਤੋਂ ਚੰਗੇਰਾ ਕੋਈ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਦੱਸੀ ਮਰਯਾਦਾ ਤੇ ਟੁਰਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਹੀਂ:

ਨਾਮੁ ਰਹਿਓ, ਸਾਧੁ ਰਹਿਓ, ਰਹਿਓ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ।
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਜਗਤ ਮੈ ਕਿਨ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਮੰਤੁ ॥੫੬॥

1. Sweet Sorrow, sublime music and deep purpose

ਉਚੇਰੀ ਸਚਾਈ ਦੀ
ਸਹੀ ਨੀਂਹ

ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਨੂੰ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਅਸੀਂ ਸਮਕਾਲੀ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਗੁਰੂ-ਜੋਤਾਂ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਿਚ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ 'ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਨੌਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨਵੇਂ ਵਿਧਾਨ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਸੱਚ ਦੇ ਪਾਲਣਹਾਰਾਂ ਦੀ ਸਰਦਾਰ ਹੈ। ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਦੀ ਸੁਲਤਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਸਿਖਰ ਹੈ। ਬਾਵਜੂਦ ਰੱਬੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਦੇ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਰੱਬ ਦੀ ਆਗਿਆ ਅਤੇ ਮਰਜ਼ੀ ਅੱਗੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਰੱਬੀ ਜਲਾਲ ਅਤੇ ਵਡਿਆਈ ਦਾ ਗੁਪਤ ਸਾਜ਼ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਧੀ-ਬੱਧ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਰੱਬੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਪਾਠੀ ਉਸ ਤੋਂ ਹੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਲੈ ਟੁਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਸੱਚ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਅੰਗ-ਸੰਗ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਪਾਠੀਆਂ ਦਾ ਮੁੱਕਣ ਅਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦਾ ਤਾਜ ਹਨ।'

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਨਾਂ ਦੇ ਫ਼ਾਰਸੀ ਹਿੱਜੇ (ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ) ਲੈ ਕੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਈ ਹੈ:

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ 'ਤੇ' ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਦੱਸਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫ਼ਾਰਸੀ ਦੀ 'ਯੇ' ਵੱਡੇ ਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਸੂਚਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਫ਼ਾਰਸੀ 'ਗੈਨ' ਉਸ ਦੀ ਮਿਹਰ ਭਰੀ ਜਾਤ ਨੂੰ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤਕ ਹਲੀਮੀ ਦਾ ਰੂਪ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ 'ਬੇ' ਸਮੇਤ 'ਹੇ' ਦੇ ਵਿੱਦਿਆ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਮਹਿਫਲ ਦਾ ਸ਼ਿਗਾਰ ਹੈ। ਸੱਚ ਦਾ ਸੰਪਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਅਲਫ ਸਿਦਕ ਅਤੇ ਸੱਚ ਦੀ ਸਜਾਵਟ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਦੀ 'ਦਾਲ' ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਆਂਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਵਾਜਾ ਹੈ। ਅੰਤਮ 'ਰੇ' ਰੱਬੀ ਰਾਹਾਂ ਦੇ ਭੇਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਉਚੇਰੀ ਸਚਾਈ ਦੀ ਸਹੀ ਨੀਂਹ ਹੈ। ਗੱਲ ਕੀ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਰ

ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤਕ ਉਚਾਈਆਂ ਅਤੇ ਵਡਿਆਈਆਂ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਹਨ,¹ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਸ਼ੌਕਤ ਦੀ ਮਹਿਫਲ ਦੀ ਰੋਣਕ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਸੱਚ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਵਨ ਵਜੂਦ ਕਾਰਨ ਹੀ ਰੌਸ਼ਨ ਹਨ।² ਰੱਬ ਨੇ ਸਾਰੇ ਚੋਣਵੇਂ ਪੈਰੋਬਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਤਾਂਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਾਣ। ਮੰਨਣ ਤੇ ਸੱਚ 'ਤੇ ਦਿੜ੍ਹ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜਾਚ ਆ ਜਾਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਣਾ ਮੰਨ ਕੇ ਦਿਖਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੁਤਬਾ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਵਾਨ, ਵੱਡਿਆਂ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਰਹਿਮਤਾਂ ਮੰਗਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਗਿਆਨ ਤੇ ਨੂਰ ਤੋਂ ਉਚੇਰੀ ਹੈ।³

ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਉਚੇਰੀ ਸਚਾਈ (ਹਾਇਰ ਟਰੱਥ), ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਟਾਇਨਬੀ ਲੱਭਦਾ ਹੈ, ਕਿਹੜੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰ ਲਈ, ਦੂਜੇ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਕੀਦਿਆਂ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਤਕ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕੁਰਬਾਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ਤਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਦਾ ਜਬਰੀ ਹੱਕ ਨਾ ਖੋਹਿਆ ਜਾਏ। ਜਿਥੋਂ ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਨੇ ਲੋਕਤੰਤਰ (ਡੈਮੋਕਰੇਸੀ) 'ਤੇ ਟੁਰਨ ਦੀ ਜਾਚ ਸਿੱਖੀ, ਉਸ ਹਾਊਸ ਆਫ ਕਾਮਨਜ਼, ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮੱਤ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਾਨ ਵਾਰ ਕੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੱਤ ਕਹਿਣ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਲੈ ਦਿਆਂਗਾ।' ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ੧੬੭੫ ਈ: ਦੀ ੧੧ ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹ ਦਿਖਾਇਆ। ਕੈਨੇਡੀ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਜੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਬੋਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਬੋਲਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੀ ਮੁਲੋਂ ਗਵਾ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦਾ ਸਾਰਾ ਜੀਵਨ ਤੇ ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਵੀ ਦੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਹ ਜੰਦੂ ਪਹਿਨਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤਿਲਕ ਲਗਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਹਰਦੁਆਰ ਵਿਖੇ ਹੀ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੇ ਜੰਦੂ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਜਦ ਹੰਕਾਰੀ ਪੰਡਿਤ ਲਾਲ ਚੰਦ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਪੰਜੋਖਰੇ ਵਿਖੇ ਭਾਈ ਛੱਜੂ ਸਿਰ ਛੜੀ ਰੱਖ, ਗੀਤਾ ਦੇ ਅਰਥ ਕਰਵਾ ਕੇ ਤੋੜਿਆ ਤਾਂ 'ਸੁਣ ਦਿਜ ਨੇ ਗੁਰ ਸੂਤ ਉਤਾਰਾ' ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ। ਉਸੇ ਜੰਦੂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇ ਦੇਣੀ 'ਉਚੇਰੀ ਸਚਾਈ' ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖਣੀ ਸੀ। ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਨਵਾਂ ਵਿਧਾਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਸੱਚ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਸਚਮੁਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਵਜੂਦ ਸਦਕਾ ਹੀ ਰੌਸ਼ਨ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਜਦ 'ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ' ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ ਲਿਖੀ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਚ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਰਾਹ ਇਕ ਟਕ ਟੁਰਿਆਂ ਹੀ ਨਉ ਨਿਧਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਾਹ ਸੁਖੀ ਹੋਣ ਦਾ ਨਹੀਂ। 'ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ' ਉਨ੍ਹਾਂ

1. ਸਰਾਪਾ ਅਫ਼ਜ਼ਾਲ (ਗੰਗਨਾਮਾ)
2. ਅਨਵਾਰਿ ਹੱਕ ਅਲ ਵਜੂਦਿ ਯਾਕਿਨ ਰੋਸ਼ਨ।
3. ਬਰ ਸਰਿ ਅਨਵਾਰਿ ਇਲਮਿ ਹੱਕ ਕਾਲਿ ਉ।

ਦਾ ਸਾਰਾ ਜੀਵਨ ਹੀ ਦੇਣ, ਵੰਡਣ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਹੀ ਰਾਹ ਹੈ, ਕੌਮ ਨੂੰ ਤਗੜਿਆਂ ਤੇ ਨੌ ਨਿਧਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਕਰਨ ਦਾ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਸਦਾ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ 'ਹਮਰਾ ਬਰਤਨ ਇਹੈ ਸੁਭਾਉ। ਸਹਿਜੈ ਆਵਉ ਸਹਿਜੇ ਜਾਉ।' ਮਾਇਆ ਜੋੜਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਵਰਤਣ ਲਈ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਸ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗਰੀਬਾਂ, ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਧਨਾਂ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਇਕ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਨੇ ਜਦ ਮਾਇਆ ਭੇਟ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਤੈਨੂੰ ਖਹੁਤੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

‘ਰਾਮਕਲੀ ਵਾਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਸਵੀਂ ਕੀ’ ਕ੍ਰਿਤ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ (ਦੂਜੇ) ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਗੀਤ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰੇ, ਉਸ ਦਾ ਕਾਰਜ ਸੰਵਾਰਨ ਲਈ ਉਹ ਟੁਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਦੇ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਕਰਾਮਾਤ ਨਾ ਦੱਸੀ। ਮੁਗਲਾਂ ਦਾ ਭੜਕ ਤੋੜਿਆ। ਇਸ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਸਦਕਾ ਮੁਗਲਾਂ ਨੂੰ ਐਸੀ ਸੱਟ ਵੱਜੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੁਰਾ-ਖੋਜ ਹੀ ਮੁੱਕ ਗਿਆ:

“ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਂਗ ਰਚਾਇਆਂ।
ਜਿਹ ਆਪਨ ਸੀਸ ਦੇ ਜਗ ਠਹਰਾਯੇ।
ਇਸ ਬਿਧਿ ਮੁਗਲਨ ਕੇ ਭਰਮਾਇਓ।
ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣਾ ਬਲ ਨ ਜਨਾਇਓ।
ਇਹ ਮੁਗਲਨ ਕੇ ਦੇਖ ਲਗਾਨਾ।
ਹੋਇ ਖਰਾਬ ਖਪਿ ਗਏ ਨਿਦਾਨਾ” ॥ ੨੩ ॥

ਸ਼ਬਦਸੰਗ੍ਰਹ—ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਬਦੀ ਮੂਰਤ ਬਿੱਚਦੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ,
ਗੌਰਵਰਨ, ਮੋਟੇ ਨਕਸ਼, ਆਹੂ ਨੇੜ ਰਤਨ ਸੇ,
ਚੌੜੀ ਛਾਤੀ, ਉਚੇ ਕੰਧੇ, ਭੁਜਾਂ ਪੁਲੰਬ,
ਸਿੱਧੀ ਚੁਗਿਰਦ ਆਹੜੀ, ਗੋਲ ਚਿਹਰਾ,
ਮੱਥਾ ਉੱਚਾ, ਬਹੁਤ ਧੀਰਜੀ, ਸੰਤੋਖੀ,
ਜਤੀ, ਸਤੀ, ਦੂਰ-ਅੰਦੇਸ਼ੀ, ਸੱਚੇ ਧਰਮ-ਵੇਰਾਗ ਦੀ ਮੂਰਤਿ,
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸੂਰਤ,
ਸਿੱਧੇ ਸਾਢੇ ਸੁਭਾਅ, ਭੋਲੇ ਭਾਲੇ ਸਤ ਪੁਰਖ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਕਿਤਨੀ ਪ੍ਰਭਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਇਥੋਂ ਹੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਖੁਲਾਕੀ ਦਾਸ ਦੀ ਮਾਂ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਕਲਾਕਾਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲਿਆਈ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਦੇ ਅੰਗ ਬਸਤ੍ਰ ਤਾਂ ਉਸ ਬਣਾ ਲਏ ਪਰ ‘ਮੁੱਖ ਕਮਲ ਪ੍ਰਭਾ ਦੇਖ ਨਾ ਸਕਾ।’ ਉਸ ਦੀ ਦੀਨ

ਦਸ਼ਾ ਦੇਖ ਕੇ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪ ਕਲਮ ਹੱਥ ਲੀਨੀ ਅਤੇ 'ਨਿਜ ਹਾਥਿ ਸੁਆਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਨੀ।' ਧੀਰਜੀ ਇਤਨੇ ਕਿ ਗੋਲੀ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਲੱਗਣ ਉਪਰੰਤ ਵੀ 'ਭਲੇ ਧੀਰ ਮਲ, ਭਲੇ ਧੀਰ ਮਲ, ਭਲੇ' ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹੇ। ਨਿਰਲੇਪ ਇਤਨੇ ਕਿ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਹੀ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤ ਚਿਤ ਸੁਭਾਅ ਬਾਰੇ ਸਿੰਘ ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਦਾ ਦੀਨਨ ਦੀ ਗੱਛਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਤੱਤਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਗ਼ਰੀਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸੁੱਖ ਆਉਂਦਾ ਦੇਖਦੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਭਾਅ ਇਤਨਾ ਕਿ ਕਦੇ ਕੌੜਾ ਤੱਤਾ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਮੁੱਖੋਂ ਨਾ ਕੱਢਿਆ। ਨਾਮ ਵਿਚ ਹੀ ਟਿਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਤੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਜੋਗ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਸਨ :

“ਆਦ ਸਦਾ ਬ੍ਰਤਏ ਜਿਨ ਕੇ ਪਿਖ
ਦੀਨਨ ਪੈ ਕਰਨੀ ਸੁਖ ਛਾਇਆ।
ਸੀਤ ਸੁਭਾਵ ਸਦਾ ਜਿਨ ਕੋ,
ਕਬਹੁ ਨਹਿ ਤਾਮਸ ਵਾਕ ਅਲਾਇਆ।
ਨਾਮ ਅਧਾਰ ਰਹੇ ਦਿਨ ਰੈਨ ਸਦਾ
ਜਿਨ ਰਾਜ ਮੈ ਜੋਗ ਕਮਾਇਆ।”

ਦਰਦਵੰਦ ਇਤਨੇ ਕਿ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਦੀ ਬਾਰਾਤ ਜਾਂਦਿਆਂ ਜਦ ਇਕ ਹਾਣ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਨੰਗਾ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਬਸਤਰ ਉਤਾਰ, ਕੰਡਨ ਲਾਹ, ਕੈਂਠਾ ਉਸ ਦੇ ਗਲ ਪਾ ਦੌੜਦੇ ਨੰਗੇ ਮਾਂ ਕੋਲ ਆ ਗਏ। ਜੇ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਇਕ ਦਾ ਨੰਗੇਜ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੇ ਅਤੇ ਜਦ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਨੂੰ ਨੰਗਿਆਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਚਾਦਰ ਪਾ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨੰਗੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲਿਆ। ਸੈਨਾਪਤੀ ਨੇ ਇਸੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ :

ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਗੁਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ,
ਸਗਲ ਸਿਸ਼ਟਿ ਪੈ ਢਾਪੀ ਚਾਦਰ।

ਦਰਦਵੰਦ ਦੀ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘੋੜੇ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਦੇ ਢਿੱਲੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਬਨਾਰਸ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਖਿਆ। ਘੋੜੇ ਤਕ ਦੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਵੀ ਨਾ ਸਹਾਰੀ ਗਈ। ਦੂਰ-ਅੰਦੇਸ਼ੀ ਇਤਨੇ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵੇਲੇ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਐਸਾ ਅਸਥਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿੱਤ ਹੋਵੇ। ਅਨੰਦਪੁਰ ਦਾ ਸਮੁੱਚਾ ਨਕਸ਼ਾ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੇ ਦੌਰੇ 'ਤੇ ਹੀ ਆਪ ਨੇ ਦੇਖ ਲਿਆ ਕਿ 'ਬਿਨ ਸਿਰ ਦੀਏ ਜਗਤ ਦੁਖ ਪਾਈ।' ਸੰਤੋਖੀ ਇਤਨੇ ਕਿ ਜਦ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਧੀਰ ਮਲ ਪਹਿੱ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦਾ ਹੀ ਲੁੱਟਿਆ ਮਾਲ ਵਾਪਸ ਲਿਆਏ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ 'ਸਭ ਦੇਵਹੁ ਤਿਸ ਢਿਗ ਪਹੁਚਾਯੋ' ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਜਦ ਜਰਾ ਜੱਕੋ ਤੱਕੋ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ 'ਦਰਬ ਕੇ ਕਾਰਨੇ, ਕੁਛ ਗੁਰ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ, ਨਹੀਂ ਬੈਠ ਇਹ ਦੁਕਾਨ ਪਾਈ' ਮਸ਼ੇਦਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਫ਼ਰਮਾਇਆ

ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਜਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੋਭ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ‘ਧਰੇ ਲੋਭ ਇਹ ਮਰੇ ਅਗਾਰੀ।’ ਬਖਤ ਮਲ ਨੇ ਖਾਲਸਾਨਾਮਾ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੰਤੋਖੀ ਸਨ। ਜੋ ਵੀ ਸਿੱਖ ਸੇਵਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕਰਦੇ ਉਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੰਡ ਦਿੰਦੇ, ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਤਾ ਵੀ ਨਾਂਹ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।

ਗੁਲਗਸਤਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਤੋਤਾ ਨੇ ਨੌਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੀ ਉਪਮਾ ਕਰਦੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰੱਬ-ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਰਾਹ, ਤਰੀਕਤ ਦੇ ਅੰਧੇਰੇ ਵਿਚ ਰੋਸ਼ਨੀ ਬਿਖੇਰਨ ਵਾਲੇ ਮਿਸ਼ਾਲਚੀ (ਸੁਅਲਾ ਦਾਰ-ਇ-ਸ਼ਬਸ-ਤਾਨ ਤਰੀਕਤ) ਹਨ।

ਸੱਚ ਦੀ ਜਰਨੈਲੀ ਸੜਕ ਦੇ ਮੁਸਾਫਰ ਹਨ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਝਾਕਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। (ਜਾਦਇ ਪੈਮਾਈ ਸ਼ਾਹ ਰਾਹ ਹਕੀਕਤ)।

ਗੁਪਤ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਤੋਸ਼ਾ-ਖ਼ਾਨਿਆਂ ਦੇ ਕੁੰਜੀ ਬਰਦਾਰ ਹਨ (ਗੰਜੂਰ-ਇ-ਗੰਜੀਨਾ-ਇ ਕਸ਼ਫ ਉ ਸ਼ਹਵਦ)।

ਆਤਮਕ ਉਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਛੋਹਿਆ ਹੈ ਤੇ ਜਿਹਨਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਨੇ ਛੋਹਿਆ, ਉਹ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਗ੍ਰਹਿ ਦੀ ਚਾਲ ਦੇ ਜਾਣੂੰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ‘ਤੇ ਕੋਈ ਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਹੰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੁੱਗ ਜੁੱਗ ਕੱਟਣ ਵਾਲੀ ਰੇਤੀ ਹੈ (ਦਿਲਖਰਾਸ ਸੋਹਾਨਿ ਅਸਾਸਿ ਤਫ਼ਾਖ਼ਰ)।

ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਵੀ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ: ਅਲਾਹ ਦੇ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਦੇ ਸਰਬਰਾਹ,¹ ਰੱਬ ਦੇ ਵਲੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰਤਾਜ, ਰੱਬ ਦੇ ਦੁੰਡਾਊਆਂ ਦੇ ਆਗੂ ਤੇ ਅਲਾਹ ਦੇ ਜਾਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮੁਖੀ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਆਪ ਜੀ ਜਿਥੇ ਮਹਾਨ ਗੁਰੂ ਸਨ, ਉਥੇ ਇਕ ਆਗਿਆਕਾਰ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਸਨ।

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦੇ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਵੀ ਉਥੇ ਹੀ ਬੈਠਦੇ ਜਿਥੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਸਾਹਮਣੇ ਰਹੇ ਤਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਹੁੰਦੇ ਸਾਰ ਹੁਕਮ ਬਜਾ ਲਿਆਇਆ ਜਾਵੇ। ਜੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਤਲਵਾਰ ਉਠਾ ਆਗਿਆ ਜੰਗ ਜੂਝਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਚਲਾਈ ਕਿ ਤੇਗ ਦਾ ਬਹਾਦਰ ਹੋਣਾ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ‘ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ’ ਚਲੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਿੱਤੂ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਗਿਲਾ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਜੀ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਚਲੇ ਗਏ। ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਕੋਈ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਾਲਾ ਦਾਅਵਾ ਨਾ ਕੀਤਾ।

1. ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਭਰ ਜਜ਼ਾਨ ਆਵਰਦ ਕਿ ਜ਼ਾਤਿ ਗਰਾਮੀ ਸਰ ਆਮਦ ਫ਼ਕੀਰਾਨ।

(ਸੋਹਣ ਲਾਲ ਸੂਰੀ, ਦਵਤੁ ਅਵਲ, ਸਫ਼ਾ ੪੯)

ਸੁਹਿਰਦ ਪਤੀ—ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ ਕਿ :

‘ਸਭਿ ਆਸ਼ਰਮ ਤੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਉਦਾਰਾ।
ਜੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਤੇ ਉਤਰਗਿ ਪੂਰਾ।
ਅੰਤ ਕਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪਦ ਰੂਰਾ।’

ਆਪ ਜੀ ਗੁਜਰੀ ਜੀ ਦਾ ਸਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁੱਖ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਕਦੀ ਢਿੱਲ ਨਾ ਕਰਦੇ। ‘ਰਾਹ ਮੁਕਾਮ ਅਤੇ ਢਾਕਾ ਤੋਂ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ’ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਭਰਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਟਨਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ :

ਕੋਈ ਅਵਲ ਹਵੇਲੀ ਹੋਵੈ
ਬਡੀ ਹੋਵੈ
ਤਿਸ ਮੇ ਕਬੀਲੇ ਹਮਾਰੇ ਰਖਣੈ।

ਪੇੜੀ ਬਾਈ ਦਾ ਨਾਂ ਉਚੇਚਾ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਪਾਸ ਰਹੇ।

ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ‘ਧਰਮ

ਪਿਆਰਾ ਪਿਤਾ

ਕਰਮ’ ਆਉਣ ਤਕ ਦੇਖ-ਰੇਖ ਰੱਖੀ, ਉਹ ਸਭ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਇਕ ਚੁਣੌਤੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਬੇਟੇ ਦੇ ਜਨਮ ਵੇਲੇ ਵਧਾਈ ਲੈਣੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਨੀ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰ ਜਦ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ (ਸਿੰਘ) ਰਿੜ੍ਹਨ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਖੂਹ ਚੋਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਇਥੋਂ ਤਕ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਖੂਹ ਬੰਦ ਕਰਵਾਇ ਦੇਣਾ, ਕਿਧਰੇ ਬੱਚਾ ਬੀਚ ਨ ਜਾਇ ਪਵੈ। ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪਟਨਾ ਵਾਲਿਆਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਚੋਜ ਦੇਖ ਜ਼ਰਾ ਕੁ ਚਿੰਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ : ‘ਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀਆ ਭਲਾ ਕੀਆ।’ ਬਾਲਕ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਸਿਖਲਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿੱਦਿਆ ਲਈ ਦੂਰੋਂ-ਦੂਰੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਬੁਲਾ ਕੇ ਭਾਂਤ-ਭਾਂਤ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਬਚਿੱਤਰ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਕਲਗੀਧਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕੈਸੇ ਪਿਆਰੇ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਪਿਤਾ ਸਨ :

‘ਮਦ੍ਰ ਦੇਸ ਹਮ ਕੋ ਲੇ ਆਏ।
ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਦਾਈਅਨ ਦੁਲਹਾਏ ॥੨॥
ਕੀਨੀ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤ ਤਨ ਰਛਾ।
ਦੀਨੀ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਕੀ ਸਿਛਾ।’

ਆਪ ਜੀ ਇਕ ਐਸੇ ਮਿੱਤਰ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਤੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਜਾਚ

ਸੱਖਾ-ਮਿੱਤਰ

ਸਿਖਾਈ। ਮਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਤੇ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇਕ ਹੀ ਵੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ : ‘ਬਾਂਹਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਕੜੀਐ ਸਿਰ ਦੀਜੈ ਬਾਂਹਿ ਨ ਛੋੜੀਐ।’ ਸੈਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿੱਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਵੀ ਗਏ ਮਿੱਤਰ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਰੱਖੀ। ਜਿਥੇ ਵੀ ਚੰਗੀ, ਸੋਹਣੀ ਜਾਂ ਦਿਲ ਲੁਭਾਉਂਦੀ ਵਸਤੂ ਦੇਖੀ, ਮਿੱਤਰ ਲਈ ਖ਼ਰੀਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਈ। ਸੈਫ਼ ਖ਼ਾਨ ਨੇ ਮਿੱਤਰਾਨਾ

ਤੋੜ ਨਿਭਾਇਆ। ਔਰੰਗਜ਼ੇਬੀ ਅਤਾਬ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰਦਿਆਂ ਵੀ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰੱਖਿਆ। ਫਿਰ ਸੈਫ ਖਾਨ ਨੇ ਮਿੱਤਰ ਦੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪਿੱਛੋਂ ੪੦ ਦਿਨ ਮਾਤਮੀ ਲਿਬਾਸ ਪਾਈ ਰੱਖਿਆ।

ਰਤਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰੇ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬੂਠੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨਾਲ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਸ਼ਾਹ ਜਹਾਨ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਤਸੀਹੇ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ—ਦਾਰਾ, ਸੁਜਾਹ ਤੇ ਮੁਰਾਦ ਨੂੰ ਮਾਰ ਮੁਕਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਆਪਣੀ ਸਕੀ ਭੈਣ ਰੋਸ਼ਨ ਆਰਾ ਨੂੰ ਹਲਕਾ-ਹਲਕਾ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪਾਰ ਪਹੁੰਚਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਆਪਣੀ ਬੇਟੀ ਜ਼ੋਬ-ਉਨ-ਨਿਸਾ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਦਾ ਮਾਥ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਿਰਜ਼ਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਤਕ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰ ਦੀ ਪੁਜੀ ਭੇਜਦਾ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਭਾਈ ਦਇਆਲਾ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨਿਨ ਸਿੱਖ ਸਨ, ਪਰ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਉਹ ਮਿੱਤਰ-ਸਾਥੀ ਸਨ। ਇਤਨਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਭਾਈ ਦਇਆਲਾ ਜੀ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਭਾਈ ਦਇਆਲਾ ਜੀ ਦਾ ਕਿਹਾ 'ਗੁਰੂ ਦਾ ਬਚਨ' ਜਾਣਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਕਾਰ ਭੇਟ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪੁੱਜੀ ਜਾਣੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 'ਭਾਈ' ਕਰ ਕੇ ਲਿਖਦੇ ਸਨ।

ਇਕ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਬਠੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬੇਟਾ ਤਕ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵਿਚ ਖਨਾਰਸ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਖਿਆ, "ਜੋ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਬਠੇ ਨਾਲ ਦਰਸ਼ਨਿ ਆਵਗੁ, ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਗ। ਗੁਰੂ ਉਸ ਦਾ ਸਭਿ ਕੰਮ ਰਾਸ ਕਰੇਗਾ।"

ਕਿਤਨਾ ਪਿਆਰ ਸਿੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਸ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਇਕ ਹੋਰ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ:

'ਹਮ ਤੁਮਾਰਾ ਬੇਠੇ ਗੁਰੂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ।

ਬਹੁਤ ਸ਼ਿਤਾਬ ਆਵਣਾ।

ਗੁਰੂ ਸੰਗਤ ਕੀ ਬਾਹੁੜੀ ਕਰੇਗਾ।'

ਸਿੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਇਤਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਹਰ ਉੱਘੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵਿਚ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖੇ। ਸਿੱਖਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਦੀ ਹੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਜੀ, ਭਾਈ ਦਇਆਲਾ ਜੀ, ਭਾਈ ਸਤੀ ਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣਾ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਸਿੱਖ ਦਾ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਸਦਕੇ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਪਿੱਛੋਂ ਭਾਈ ਸੈਤਾ ਜੀ ਨੇ ਜਾਨ 'ਤੇ ਖੇਡ ਕੇ, ਭਾਈ ਨਾਨੂ ਜੀ, ਭਾਈ ਲੱਖੀ ਸ਼ਾਹ ਜੀ, ਭਾਈ ਨਗਾਰੀਆ ਜੀ ਤੇ ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਨੇ ਸਿੱਖੀ ਪਿਆਰ ਦਿੱਤਾਇਆ। ਉਸ ਨਾ-ਮਾਲੂਮ ਸਿੱਖ ਨੇ ਤਾਂ ਹੱਦ ਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਦਿੱਟਾਂ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੂੰ ਕੱਢ ਮਾਰੀਆਂ।

ਆਪ ਜੀ ਉਸੇ ਚਿਰਾਗ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਪਣੀ

ਜੇਤ ਬਖ਼ਸ਼ ਗਏ ਸਨ। ਸਿੰਘ ਸਾਗਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਛੇ ਲੱਛਣਾਂ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਛੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਵਿਚ ਸਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਸਨ,

ਮੱਤ ਉੱਚ-ਕੋਟੀ ਦੀ ਸੀ, ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਹੱਥ ਸਦਾ ਸਿਰ 'ਤੇ, ਮੁਕਤਿ-ਵੈਰਾਗ ਦੀ ਮੂਰਤ ਸਨ, ਸਭ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਾਸ਼ਕ ਸਨ ਅਤੇ ਘਟ-ਘਟ ਕੀ ਜਾਨਣਹਾਰ ਸਨ। ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਨ। 'ਗਿਆਨਸੀ ਮਤਿ, ਈਸਰ ਤਾਜ, ਸੁ ਪੂਰਨ ਮੋਖ ਵੈਰਾਗ ਮਹਾਨੇ। ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਚਰਾਚਰ ਲੋ ਸਭ ਕੈ ਘਟ ਅੰਤ੍ਰ ਕੀ ਗੁਰ ਜਾਨੈ।'

ਆਪ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂ ਸਨ ਜੋ ਥਾਂ-ਥਾਂ 'ਤੇ ਪੁੱਜੇ ਅਤੇ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਬੂਟੇ ਨੂੰ ਸਿੱਚਿਆ। ਇਕ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਮੁਤਾਬਕ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਤਿੰਨਾਂ ਦੌਰਿਆਂ ਵਿਚ ਤਕਰੀਬਨ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਸਫ਼ਰ ਕੀਤਾ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ੩੦¹ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੈ, ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਕਮ-ਗੋਸ਼ਨ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਗੱਲ ਵਿਚ ਹੀ ਭਾਵ ਸਮਝਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਹੱਥ ਦੀ ਲਿਖਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਕਿਆਈ ਦਰਸਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਅੱਖਰ ਟੁੱਟਿਆ ਜਾਂ ਮਿਧਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ। ਰਵਾਨੀ ਬਹੁਤ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਅੰਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਸੰਗਤ ਦਾ ਭਲਾ ਮੰਗਦੇ। ਰੋਜ਼ਗਾਰ ਵਿਚ ਬਰਕਤ ਦੀ ਅਸੀਸ ਦਿੰਦੇ।

ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਉਤੇ 'ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ' ਲਿਖਦੇ। ਸੇਵਾਦਾਸ ਦੀਆਂ ਪਰਚੀਆਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਰਸ ਬਿਨਾ ਇਨ ਕਉ (ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ) ਅਉਰੇ ਰਸ ਸੁਆਦ ਕਉ ਨ ਦੇਵੇ ਜਗਤ ਕੀ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਦਾ।'

ਭਗਤੀ ਦੀ ਆਖਰੀ ਚੋਟੀ ਵੀ ਛੁਹ ਕੇ ਦੱਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਜੀਵਨ ਹੀ ਅਫ਼ੋਰ ਸਿੱਖਰਾਂ ਦੀ ਸਾਖੀ ਹੈ। 'ਭਗਤ ਨਵੈ ਪਰਕਾਰ' ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਦਰਸਾਈ ਹੈ। 'ਸਰਵਨੀ ਸੁਨਣਾ', 'ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਸਾਧ ਸੰਗਤ', 'ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰਿ', 'ਪਾਵ-ਮਲੋਵਾ', 'ਹਰਿ ਕੀ ਪੂਜਾ', 'ਬੰਦਉ ਬਾਰਿ ਬਾਰਿ', 'ਦਾਸਨਿਦਾਸਾ' ਅਤੇ 'ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਬੰਧਪ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭ੍ਰਾਤਾ' ਅੱਠ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਨ, ਕੀਰਤਨ, ਸਿਮਰਨ, ਪੱਗ-ਸੇਵਨ ਅਰਚਨਾ, ਬੰਦਨਾ, ਦਾਸ ਭਾਵ ਤੇ ਮੈਤਰੀ ਭਾਵ। ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਉਤੇ ਹੈ ਸਰਬੰਸ ਕੀਜੈ ਅਪੁਨਾ ਵਾਰੈ। ਆਤਮ ਨਿਵੇਦਨ। ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਅੱਠਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਸਿੱਖੀ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪਾ ਤਿਆਗ, ਆਤਮ ਨਿਵੇਦਨ ਅਤੇ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ 'ਸਰਬੰਸ ਦੀਜੈ ਅਪੁਨਾ ਵਾਰੈ' ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਦੇ ਕੇ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸਿਖਰ ਨੂੰ ਛੋਹਿਆ। ਬਾਬਾ ਬਕਾਲਾ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਸੀਸ ਦੇ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਚੜ੍ਹਾਇਆ। ਫਿਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੀ ਸਰਬੰਸ ਵਾਰਿਆ। ਆਪ ਸ਼ਹੀਦ, ਪਤਨੀ ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਸ਼ਹੀਦ, ਪੁੱਤਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ, ਪੋਤਰੇ ਚਾਰੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸ਼ਹੀਦ, ਭੈਣ ਦੇ ਪੰਜੇ ਭਰਾ ਸ਼ਹੀਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਨੇਕਾਂ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਪਾਉਂਦੇ

1. ਜਗਦਉ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸੰਗਤਿ ਦੇ ਨਾਂ	- 3
ਸਰਦੇਵ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਦੇ ਨਾਂ	- 9
ਪੁਟਣ ਸ਼ੇਖ ਫ਼ਰੀਦ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦੇ ਨਾਂ	- 6
ਪਟਨੇ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਦੇ ਨਾਂ	- 7
ਖਨਾਹਸ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਦੇ ਨਾਂ	- 19
ਮਿਰਜ਼ਾਪੁਰ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਦੇ ਨਾਂ	- 9

ਰਹੇ। ਸੈਬਲੀ ਸ਼ਰਨ ਗੁਪਤ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਨਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਹੇਠਾਂ ਖੂਬ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਹਾਂ, ਵੇ ਹੀ ਥੇ
 ਪੰਚਾਮ੍ਰਤ ਸਰ ਕੇ ਅਰਵਿੰਦ।¹
 ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਹਾਂ, ਵੇ ਹੀ ਥੇ,
 ਜਿਨ ਸੈ ਜਨਮੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ।
 ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਹਾਂ, ਵੇ ਹੀ ਥੇ,
 ਭਾਰਤ ਕੀ ਮਾਈ ਕੇ ਲਾਲ।
 ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ, ਹਾਂ, ਵੇ ਹੀ ਥੇ,
 ਜਿਨ ਕਾ ਕੁਛ ਕਰ ਸਕਾ ਨਾ ਕਾਲ।

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਹੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਦੇ ਛੁਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਇਤਿ ਜਿਨਿ ਕਰੀ।

SIKHBOOKCLUB.COM

1. ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ-ਅਸਥਾਨ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹੈ।